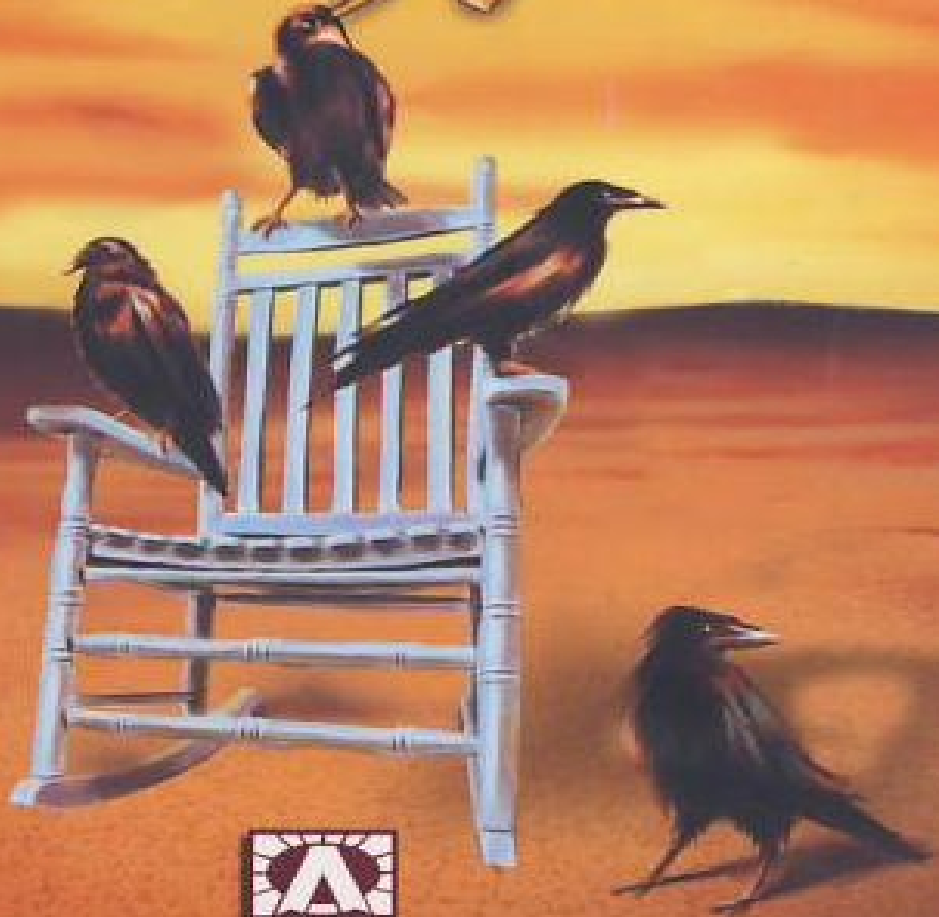

STEPHEN KING

Maahşer

4. Basım

ALTIN
KİTAPLAR

Stephen King - Mahşer

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

KİTABIN ORİJİNAL ADI YAYIN HAKLARI ©

THE STAND 1987 STEPHEN KING KESİM Telif Hakları
Ajansı ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri
Yasası gereğince ALTIN

KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.'ye aittir.

BASKI

2. BASIM/1999 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar -

İSTANBUL

ISBN 975 - 405 - 899 - 7 99-34-y-0131-700

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 522 40 45 - 526 80 12

511 51 00-511 32 26 Faks:(0212)526 80 11 www.
altinkitaplar. com info

@altinkitaplar. com.tr.

MAHŞER

TURKÇESI:

Gönül Suveren

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

HAYVAN MEZARLIĞI

GÖZ

KUJO

KORKU AĞI

KUŞKU MEVSİMİ

ÇAĞRI

CHRISTINE

«O»

SİS

TEPKİ

MEDYUM

SADİST

ŞEFFAF

CESET

AZRAİL KOŞUYOR

HAYALETİN GARİP HUYLARI

KARA KULE

HAYATI EMEN KARANLIK

GECE YARISINI 2 GEÇE

GECE YARISINI 4 GEÇE

RUHLAR DÜKKANI

HAYALETLER BELDESİ

ÇORAK TOPRAKLAR

OYUN

ÇILGINLIĞIN ÖTESİ

BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE

YEŞİL YOL DİZİSİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Kaptan Trips

16 Haziran - 4 Temmuz

1

Hapscomb'un benzin istasyonu Arnette'in hemen kuzeyinde, 93 numaralı karayolunun üzerindeydi. Houston'dan yüz yetmiş kilometre uzakta olan Arnette, dört sokaktan oluşan berbat bir kasabaydı. Bu gece bütün müdavimler benzin istasyonunda toplanmışlardı. Kasanın yanına yerleşmiş, bira içiyor, şundan bundan söz ediyor, ışıklı büyük levhaya çarpan böcekleri seyrediyorlardı.

Burası Bili «Hap» Hapscomb'un benzin istasyonuydu. Bu yüzden de Hapscomb ahmağın biri olduğu halde, herkes her konuda onun fikrini soruyordu. Kendi işyerlerinde olsalardı aynı saygıyı onlar da bekleyeceklerdi. Ama işyerleri yoktu onların.

Arnette'de sıkıntılı günler başlamıştı. 1970'de kasabada iki sanayi vardı. Biri elektronik hesap makineleri üreten bir tesis, öteki de örneğin piknikte kullanılan türden kâğıt ürünleri yapan bir fabrikaydı. Ama artık kâğıt fabrikası kapanmıştı. Hesap makineleri yapan şirket de kötü durumdaydı. Çünkü bu aletlerin Tayvan'da daha ucuza üretildiği anlaşılmıştı. Tıpkı küçük portatif televizyonlar ve transistör radyolar gibi...

Eskiden kâğıt fabrikasında çalışan Norman Bruett'le Tommy Wannamaker artık devlet yardımıyla geçiniyorlardı. İşsizlik sigortalarının süresi çoktan sona ermişti. Henry Carmichael ve Stu Redman hesap makinesi fabrikasında çalışıyorlardı. Ama haftada ancak otuz saat. Victor Palfrey emekliydi. Elde sardığı pis kokulu sigaraları içerdi. Parası ancak bu kadarına yetiyordu.

Hap ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. «Bence bu enflasyon denilen saçmalığa aldırmamaları gerekir. Milli borç fasaryasına da. Baskı makinelerimiz de var, kâğıdımız da. Hükümet elli milyon tane bin dolarlık basmalı ve bu parayı piyasaya sürmeli.»

İçlerinde Hap'in bu pek budalaca sözlerine itiraz edecek kadar kendisine saygısı olan yalnız Palfrey'di. 1974 yılına kadar teknisyenlik yapmış olan Palfrey, pis kokulu sigaralarından birini daha sararken, «İşe yaramaz ki,» dedi. «Hükümet bunu yaptığı anda, Richmond'da İç Savaşın son iki yılında içine düşülen durumla karşılaşırız. O günlerde bir lokma ekmek almak istediğin zaman fırıncıya bir Güney doları veriyordun. Fırıncı da bunu ekmeğin üzerine koyuyor, dolar büyüklüğünde bir parça kesiyordu. Para dediğin yalnızca bir kâğıt parçasıdır.»

Hap ters ters, «Seninle aynı fikirde olmayan birkaç kişi tanıyorum,» diye cevap verdi. Yazı masasından kırmızı plastikten yapılmış bir kâğıt kısıkaçı aldı. «O adamlara borcum var. Ve gitgide sabırsızlanıyorlar.»

Stu Redman elinde bira tenekesiyle, çatlak plastik iskemlelerden birinde oturuyor, benzin istasyonunun büyük

penceresinden 93 numaralı karayoluna bakıyordu. Stu belki de Arnette'in en sessiz adamıydı. Bu kasabada büyümüştü.

Babası dişçiydi. Stu yedi yaşındayken ölmüş, geride karısıyla Stu'dan başka iki çocuk daha bırakmıştı.

Stu'nun annesi Arnette'in hemen dışındaki Kırmızı Top Kamyon Durağında işe girmişti o zaman. Bina 1969'da yanmamış olsaydı, Stu orayı şimdi oturduğu yerden görebilecekti. Kadının işi, dördünün aç kalmamalarını sağlamıştı, ama o kadar.

Stu dokuz yaşındayken çalışmaya başlamıştı. Once Kırmızı Top'un sahibi olan Rog Tucker'm yanına girmişti.

Okuldan sonra kamyonların boşaltılmasına yardım ediyor, saat başına otuz beş sent alıyordu. Daha sonra yakındaki Braintree kasabasında iş bulmuştu. Pek az bir ücret karşılığı haftada yirmi saat ağır iş yapabilmek için yaşını büyük söylemişti.

Stu şimdi Hap'le Vic Palfrey'in para konusundaki, daha doğrusu paranın esrarlı biçimde ortadan kaybolması konusundaki tartışmalarını dinliyor, bir yandan da hayvan derisi yüklü arabaları çekerken ellerinin nasıl kanadığını düşünüyordu.

Bunu annesinden gizlemeye çalışmıştı. Ama Stu işe başladıktan birkaç gün sonra annesi durumu farketmişti. Oğlunun ellerine bakarak ağlamıştı biraz. Aslında sulu gözlü bir kadın değildi. Stu'ya işten çıkmasını da söylememişti. Durumu biliyordu. Gerçekçi bir insandı.

Stu'nun sessizliđinin bir nedeni, çocukken hiçbir zaman arkadaşı olmaması, böyle şeyler için zaman bulamamasıydı. Okula gitmek zorundaydı. Sonra da işe. En küçük kardeşi Dev, Stu komşu kasabada çalışmaya başladığı yıl zatürreeden ölmüştü. Stu bu olayın etkisinden hiçbir zaman kurtulamamıştı. Belki de bunun nedeni suçluluk duygusuydu. Stu, Dev'i diğer kardeşinden daha çok severdi. Ama onun ölümü doyurulacak bir boğazın eksilmesi anlamına geliyordu.

Stu lisedeyken futbolu keşfetmişti. Annesi bu bakımdan ona cesaret vermişti.

Bunun çocuđun çalışma saatlerini kısaltacağını bile bile hem de. «Futbol oyna,» demişti. «Buradan kurtulmanın bir tek çaresi varsa o da futbol, Stuart. Eddie Warfield'i unutma.» Eddie Warfield yerel bir kahramandı. Stu'nunkinden de yoksul bir ailedendi. Lisedeki futbol takımında başarıyla oynamıştı. Atletizm bursu kazanarak Teksas Üniversitesine gitmiş, on yıl futbol oynamayı sürdürmüştü.

Şimdi Eddie'nin batıda ve güneybatıda acele servis veren bir dizi lokantası vardı. Amette için hiçbir zaman sönmeyecek bir efsane kahramanıydı. Arnette'de «Başarı» denildiđi zaman akla Eddie Warfield gelirdi.

Stu, Eddie Warfield çapında bir oyuncu değildi. Ama lisenin üçüncü sınıfındayken yine de önemsiz bir atletizm bursu kazanma umudu vardı.

Ne çare ki, annesi hastalandı. Kadın çalışacak halde değildi artık. Kansere yakalanmıştı. Stu'nun liseden mezun olmasına iki ay kala öldü gitti. Geride Stu'yla Bryce'ı bıraktı. İki

kardeşin geçimlerini sağlamaları gerekiyordu. Stu atletizm bursunu reddetmek zorunda kaldı. Hesap makinesi fabrikasında çalışmaya başladı. Sonunda Stu'dan üç yaş küçük olan Bryce başarıya ulaştı. Şimdi Minnesota'daydı ve IBM'de sistem analizcisi olarak çalışıyordu. Ağabeyine pek sık mektup yazmıyordu. Stu, Bryce'ı en son cenazede görmüştü. Karısının cenaze töreninde. Stu'nun karısı da annesi gibi kanserden ölmüştü. Stu zaman zaman Bryce'm da kendini suçlu hissettiğini düşünüyordu. Belki kardeşi biraz da utanıyordu ağabeyinden. Ne de olsa Stu ölmekte olan bir Teksas kasabasında yaşayan başarısız bir insandı. Günlerini bir mahkûm gibi fabrikada çalışarak, gecelerini de Hap'in benzin istasyonunda ya da «Kızıl Derili Kafası»nda bira içerek geçiriyordu.

Stu için hayatının en güzel dönemi evlilik günleriydi. On sekiz ay sürmüştü evliliği. Sonra genç karısının rahminde kapkara, habis bir ur oluşmuştu. Üç yıl önce olmuştu bu. Genç adam karısının ölümünden sonra Arnette'den ayrılmayı, daha iyi bir hayat kurmayı düşünmüştü. Ama küçük kasabalara özgü o uyuşukluk, yakasını bırakmamıştı. Tanıdık yerlerin ve tanıdık yüzlerin büyüünden kurtulamamıştı. Stu'yu Arnette'de çok severlerdi... Vic Palfrey bir keresinde onun için, «Eski tip bir serseri,» demişti. İltifatların en büyüğüydü bu.

Vic'le Hap tartışırlarken gökyüzü hâlâ biraz aydınlıktı. Ama toprak gölgelere bürünmüştü. Artık 93 numaralı karayolundan fazla araba geçmiyordu. Hap'in faturaların çoğunu ödeyememesinin bir nedeni de buydu. Ama işte şimdi bir araba yaklaşıyordu. Stu gördü önce.

Araba üç yüz metre kadar uzaktaydı. Günün son ışıkları, otomobilin dökülmemiş olan son birkaç krom parçasını tozlu tozlu parlatıyordu. Stu'nun gözleri çok keskindi. Gelenin pek eski bir Chevrolet olduğunu anlamıştı. 1959-60 modeli olmalıydı. Farları yanmıyordu. Saatte ancak yirmi kilometre hızla ilerliyor, sağa sola yalpalıyordu. Arabayı henüz ondan başka kimse görmemişti.

Vic Palfrey, «Diyelim ki, benzin istasyonunun ipotek taksidini ödemen gerek,» diyordu.

«Meselâ... ayda elli dolar vereceksin.»

«Taksit bundan kat kat fazla.»

«Biz şimdi elli dolar farzedelim. Ve diyelim ki, Federaller senin istediğin gibi kamyon dolusu para bastılar. O zaman banka senden taksit olarak yüz elli dolar ister. Durumun yine kötü olur.»

Henry «Hank» Carmichael başını salladı. «Doğru ya!» Hap ona öfkeyle baktı.

Hank'in para vermeden makineden gazoz aldığını biliyordu. Hank de onun bu durumu bildiğinin farkındaydı. Bu yüzden Hank onun tarafını tutmalıydı. Tabii taraf tutmak istiyorsa.

Ancak dokuzuncu sınıfa kadar okumuş olan Hank, bilgiç bir tavırla, «Öyle olması şart değil,» dedi. Sonra da nedenlerini açıklamaya başladı.

Stu'nun tek anladığı hepsinin başının dertte olduğuydu. Hap'in sesi anlamsız bir mırıltı halini alırken arabanın yalpalayıp sarsılarak yoldan çıkışını izledi.

Daha fazla ilerleyebileceğe benzemiyordu. Araba ortadaki beyaz çizgiyi aştı, sol tekerlekleri yolun kenarındaki tozları etrafa saçtı. Derken sarsılarak diğer tarafa doğru gitti. Kısa bir süre doğru dürüst ilerleyebildi, sonra yalpaladı, az kalsın hendeğe yuvarlanıyordu. Şoför sanki benzin istasyonunun ışıklı levhasını farketmiş gibi arabayı binanın önündeki asfalt dökülmüş açıklığa doğru döndürdü. Araba hızı iyice azalmış bir füze gibi yaklaştı. Stu şimdi eski motorun gürültüsünü, ölmek üzere olan karbüratörün cızırtısını ve gevşemiş valflerin takırtısını duyuyordu. Pompaların yukarısındaki floresan çubukların ışığı, tozlu ön camdan yansıdığı için otomobilin içindekiler pek gözükmüyordu.

Ancak Stu, araba kaldırıma çıkarken şoförün gevşekçe yana sallandığını farketmişti. Araba hâlâ durmuyor, yirmi kilometre hızla ilerliyordu.

«Yani tedavülde daha fazla para olursa...»

Stu usulca, «Pompalarını kapatsan daha iyi olacak, Hap,» dedi.

«Pompalarını mı? Ne..»

Norm Bruett dönmüş, pencereden dışarı bakıyordu, «Tanrım!»

Stu iskemlesinden kalktı. Tommy Wannamaker'la Hank Carmichael'ın üzerinden eğilerek iki eliyle sekiz düğmeyi birden kapattı. İşte bu yüzden de arabanın ortadaki pompalara çarpışını gruptan yalnızca o göremedi.

Otomobil âdeta amansızca ve görkemli bir ağırlıkla pompalara bindirdi. Tommy Wannamaker ertesi gün «Kızıl Derili Kafası»nda stop lambalarının bir defa bile yanmadığına yemin edecekti. Şasinin altı betona sürtünürken çığlığı andıran bir ses çıktı. Stu dışında herkes sürücünün kafasının gevşekçe öne doğru sallandığını ve cama vurduğunu gördü. Camda yıldız biçimi çatlaklar belirdi.

Araba tekmelenmiş yaşlı bir köpek gibi zıpladı, pompalardan birini devirdi. O sırada etrafa biraz gaz sızdı.

Otomobilin betona sürünen egzoz borusundan çıkan kıvılcımları hepsi de farkettiler. Meksika'da bir benzin istasyonunun patlamasına tanık olan Hap, farkına varmadan elleriyle gözlerini korumaya çalıştı. Ama otomobil döndü, yüksekçe beton setten aşağıya indi. O arada bir pompayı daha yerie bir etti. 360 derecelik dönüşünü tamamlayarak bu kez de betona yanlamasına bindirdi. Arka kısmı sete çıkararak diğer gaz pompasını devirdi, durdu. Egzoz borusu arkasından kuyruk gibi uzanıyordu. Otomobil karayoluna en yakın olan üç pompayı da parçalamıştı. Motor birkaç saniye düzensiz çalışmasını sürdürdükten sonra durdu.

Gürültüyü insanı korkutan bir sessizlik izledi.

Tommy Wannamaker soluk soluğa, «Tanrım...» dedi. «Burası havaya uçacak mı, Hap?»

Hap ayağa kalktı. «Uçacak olsa şimdiye kadar uçardı.» İhtiyatlı bir sevinç duyuyordu. Pompaları sigortalıydı, primlerini de ödemişti. Mary her şeyden çok bu sigorta üzerinde durmuştu.

Norm, «Herif iyice sarhoş olmalı,» dedi.

«Stop lambalarını gördüm.» Tommy'nin sesi heyecandan tizleşmiş-ti. «Bir kere olsun yanmadılar. Tanrım! Hızla gelseydi şimdi hepimiz de ölmüş olurduk!»

Bürodan telaşla dışarı çıktılar. Hap en önde, Stu ise en gerideydi. Hap, Tommy ve Norm aynı anda arabanın yanına vardılar. Benzin kokusunu duyuyor, otomobilin soğumaya başlayan motorunun saat tıkırtısını andıran sesini işitiyorlardı. Hap şoförün yanındaki kapıyı açtı, direksiyondaki adam eski çamaşır bohçası gibi dışarıya kayıverdi.

Norm Bruett, «Allah kahretsin!» diye bağırdı. Sesi neredeyse bir çığlığa dönüşecekti. Dönüp ellerini iri göbeğine bastırdı, kusmaya başladı. Buna, Hap'in yere yığılmadan önce ustalıkla yakaladığı şoför değil, arabanın içinden etrafa yayılan koku neden olmuştu. Kan, pislik, kusmuk ve çürümüş insan vücudu kokusundan oluşan iğrenç bir şeydi. Korkunç, yoğun bir hastalık kokusu... ölüm kokusu.

Hap döndü, şoförü koltuk altlarından tutarak sürükledi. Tommy telaşla adamın yerde sürünen ayaklarını kavradı. Şoförü Hap'le büroya taşıdılar. Tavandaki floresan lambaların ışığında tiksinti dolu yüzleri bembeyaz görünüyordu. Hap sigorta parasını unutmuştu.

Diğerleri arabanın içine baktılar. Sonra Hank elini ağzına bastırarak açıklığın kuzey köşesine doğru koştu. Küçük parmağını havaya kaldırmıştı. Şarap kadehini birinin şerefine kaldırıyormuş gibi. Akşam yemeğini olduğu gibi çıkardı.

Vic'le Stu bir süre arabanın içine baktılar, sonra da birbirlerine. Tekrar otomobile doğru eğildiler. Şoförün yanındaki yerde genç bir kadın oturuyordu.

Bolca elbisesinin eteği yukarıya doğru sıvanmıştı. Ona, üç yaşlarında, erkek mi kız mı olduğu pek belli olmayan bir çocuk yaslanmıştı. İkisi de ölmüşlerdi.

Boyunları birer iç lastik gibi şişmişti. Ciltleri sanki çürümüş gibi morumsu siyahtı. Gözlerinin altı da şişti. Vic daha sonra, «Güneş ışığından korunmak için gözlerinin altına lamba isi süren beyzbolculara benziyorlardı,» diyecekti.

Ölülerin camlaşmış gözleri yuvalarından uğramıştı. Kadın çocuğun elini tutuyordu. Burunlarından yoğun bir sıvı akmış ve pıhtılaşmıştı. Etraflarında sinekler uçuşuyor, sıvıya konuyor ya da açık ağızlarından içeri girip çıkıyorlardı. Stu bir zamanlar savaşa katılmıştı. Ama böyle insanın içine dokunacak bir durumla hiç karşılaşmamıştı. Gözleri durmadan kadınla çocuğun birbirine kenetlenmiş ellerine kayıyordu.

Stu'yla Vic geri geri giderek arabadan uzaklaştılar, boş gözlerle birbirlerine baktılar, sonra da benzin istasyonuna doğru döndüler. Hap'in telefonda telaşlı telaşlı konuştuğunu görüyorlardı. Norm arkalarından benzin istasyonuna doğru

geliyor, zaman zaman omzunun üzerinden, devrilmiş pompalara bakıyordu.

Arabanın sürücü tarafındaki kapısı açıktı. Dikiz aynasının altından bir çift bebek patiği sallanıyordu.

Hank kapının yanında durmuş, pis bir mendille ağzını silmekteydi. Kederli bir sesle, «Tanrım! Stu,» diye mırıldandı. Stu da başını salladı.

Hap telefonu kapattı. Arabanın sürücüsü yerde yatıyordu. «Ambulans on dakika sonra burada olacak. Sizce bunlar...» Baş parmağıyla arabayı işaret etti.

Vic başını salladı. «Bunlar ölmüş.» Kırışık yüzü sapsarıydı. O pis kokulu sigaralarından birini sarmaya çalışırken tütünleri yere saçıyordu. «Şu ikisi şimdiye kadar gördüğüm insanların en ölüsü!» Stu'ya baktı. Genç adam da tekrar başını sallayarak ellerini ceplerine soktu. Midesi bulanıyordu.

Yerde yatan adam boğuk boğuk inledi. Hepsi de başlarını eğip ona baktılar. Bir dakika kadar sonra yabancının konuştuğunu, konuşmaya çalıştığını farkettiler.

Hap onun yanına diz çöktü. Ne de olsa, bu benzin istasyonu onundu.

Arabadaki kadınla çocuk hangi illetten ölmüşlerse, adamda da aynı hastalık vardı. Burnu durmadan akıyordu. Soluk alırken göğsünde sanki bir şey kaynıyor, garip bir ses çıkıyordu. Gözlerinin altı şişmeye başlamıştı; henüz kararmamış, birer mor leke gibiydiler. Adamın boynu fazla

kalınmış gibi duruyordu. Eti kabarmıştı. Sanki iki çenesi daha vardı. Ateşinin iyice yüksek olduğu belliydi.

İnsan ona yaklaştığı zaman, kuzu kızartmak için dibinde ateş yakılmış bir tandırın yanına çömeliyor-muş gibi oluyordu.

Yabancı, «Köpek...» diye mırıldandı. «Onu çıkardınız mı?»

Hap onu usulca sarstı. «Ambulans çağırdım, bayım. İyileşeceksin.»

Yerdeki adam, «Biri defterleri aldı,» dedi. Sonra öksürmeye başladı. Birbirini izleyen, patlamalara benzeyen öksürükler yüzünden ağzından salyalar fışkırıyordu. Hap çaresizlik içinde yüzünü buruşturarak arkaya doğru eğildi.

Vic, «En iyisi onu döndürelim,» diye atıldı. «Yoksa boğulacak.»

Ama onlar bunu yapamadan öksürük kesildi, yerini yine o düzensiz soluklar aldı.

Yabancı gözlerini ağır ağır kırıştırdı, çevresine toplanmış adamlara baktı.

«Burası... neresi?»

Hap, «Arnette,» diye açıkladı. «Burası da Bili Hapscomb'un benzin istasyonu. Pompalarımın bazılarını devirdin.» Sonra telaşla ekledi. «Ama önemli değil. Sigortalıydı hepsi.»

Yerdeki yabancı doğrulup oturmaya çalıştı, ama başaramadı. Bir elini Hap'in koluna koymakla yetindi. «Karım... Küçük kızım...»

Hap aptal aptal gülümsedi. «Onlar iyi.»

Adam, «Galiba ben çok hastayım,» dedi. Boğuk ve yumuşak bir kükremeyi andıran sesler çıkarıyordu soluğu. «Onlar da hastaydılar. İki gün önce sabah kalktığımız zaman Tahoe...» Gözkapakları titreşerek ağır ağır kapandı. «Hastalık... Galiba yine de yeterince çabuk davrana-madık...»

Arnette Gönüllü Ambulansının sireni uzaklarda yankılanıyor, gitgide yaklaşıyordu.

Tommy Wannamaker, «Tanrım...» dedi. «Ah, Tanrım...»

Hasta adam gözlerini tekrar açtı. Şimdi bu gözlerde müthiş bir endişe vardı.

Tekrar doğrulup oturmaya çalıştı. Yüzünden terler akıyordu. Hap'in kolunu yakaladı. «Sally'yle LaVon iyi mi?» diye sorarken ağzından tükrükler sıçradı.

Hap adamdan yayılan sıcaklığı hissediyordu. Yabancı hastaydı, yarı çıldırmıştı, pis pis kokuyordu. Hap'in aklına eskiyen köpek battaniyelerinin kokusu geldi.

Hap biraz da telaşla, «Onlar iyi,» diye yineledi. «Sen yalnızca... yat ve rahatlamaya çalış. Tamam mı?»

Yabancı tekrar yere uzandı. Şimdi solukları daha kötüydü. Hank'le Hap onu yan döndürdüler. Adamın soluk alışları biraz düzelir gibi oldu. Yabancı, «Dün geceye kadar kendimi iyi hissediyordum,» diye mırıldandı. «Sonra gece hastalık yüzünden uyandım. Oradan çabucak kaçamadık. Bebek LaVon iyi mi?» Bunu hiçbirinin de anlayamadığı mırıltılar izledi.

Ambulansın sireni gitgide yaklaşıyordu. Stu taşıtı görebilmek için pencereye gitti. Diğerleri hâlâ yerdeki adamın çevresinde bir daire oluşturmuş, duruyorlardı.

Hap sordu. «Hastalığı nedir acaba, Vic? Bir fikrin var mı?»

Vic başını salladı. «Hayır.»

Norm Bruett, «Belki de yedikleri bir şey dokundu,» dedi. «Arabada California plakası var. Herhalde yol kenarındaki büfelerden pek çok şey alıp yediler. Belki de yedikleri hamburger zehirliydi. Oluyor böyle şeyler.»

Ambulans yaklaştı, harap Chevrolet arabayla benzin istasyonunun kapısı arasına girerek durdu. Tepesindeki kırmızı ışık çevrede garip daireler çiziyordu. Hava iyice kararmıştı artık.

Yerdeki yabancı birdenbire, «Bana elini ver!» diye bağırdı. «Seni oradan çekip çıkarayım!» Sonra sustu.

Vic, «Besin zehirlenmesi...» dedi. «Evet, olabilir. Öyle olduğunu umarım.

Çünkü...»

Hank, «Çünkü ne?» diye sordu.

«Çünkü bu bulaşıcı bir hastalık da olabilir.» Vic diğerlerine kaygıyla baktı.

«1948'de Nogales yakınlarında kolera salgını çıktıydı. Belirtiler bu adaminkine benziyordu biraz.»

Üç adam tekerlekli sedyeyle içeri girdiler. İçlerinden biri, «Hap,» dedi.

«Havaya uçmadığın için şanslısın. Adam bu mu?»

Diğerleri onların geçmesi için iki yana çekildiler. Bu üç adamı, yani Billy Verecker, Monty Sullivan ve Carlos Ortega'yı hepsi tanıyordu.

Hap, Monty'yi kenara çekti. «O arabada iki kişi var. Bir kadınla bir küçük kız. İkisi de ölmüş.»

«Aman Tanrım! Emin misin?»

«Evet. Ama bu adamın durumdan haberi yok. Onu Braintree'ye mi götüreceksiniz?»

«Öyle sanırım.» Monty şaşkın şaşkın Hap'e baktı. «Arabadaki iki ölüyü ne yapacağım? Bu işle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum, Hap.»

«Stu eyalet polisine telefon edebilir. Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?»

«Yok tabii.»

Hasta adamı sedyeye yatırdılar. Onu dışarı çıkarırlarken Hap, Stu' nun yanına gitti. «Ben o adamla Braintree'ye kadar gitmek niyetindeyim. Sen eyalet polisini arar mısın?»

«Tabii.»

«Mary'i de arayiver. Ona olanları anlat.»

«Olur.»

Hap koşarak dışarı çıktı, gidip ambulansa bindi. Billy Verecker onun arkasından kapıları kapattı, sonra da iki arkadaşını çağırdı. Onlar büyülenmiş bakışlarla hurdahaş olmuş eski arabaya bakıyorlardı. Ambulans birkaç dakika sonra hareket etti. Sireni etrafta yankılanıyor, kırmızı ışığı asfalta kızıl gölgelerin düşmesine neden oluyordu. Stu telefona yürüdü.

Eski arabadan çıkardıkları yabancı, hastaneye otuz kilometre kala öldü. Son bir defa inler gibi soluk aldı, verdi, tekrar soluk almaya çalıştı ve sonra yaşamaktan vazgeçti.

Hap adamın arka cebinden cüzdanını çıkardı. İçinde on yedi dolar vardı.

California eyaletinden verilmiş şoför ehliyetinden, yabancının adının Charles D. Champion olduğu anlaşıyordu. Adam cüzdana askerlik belgesini ve karısıyla kızının fotoğraflarını koymuştu. Hap o resimlere bakmak istemedi.

Cüzdanı tekrar ölünün cebine sokarak Carlos'a sireni susturmasını söyledi. Saat tam dokuzu on geçiyordu.

2

Maine eyaletindeki Ogunquit kasabasında taştan yapılmış uzun bir iskele kıyıdan Atlas Okyanusuna doğru uzanıyordu. Frannie Goldsmith bugün iskeleyi, kendisini suçlayan gri bir parmağa benzetti. Arabasını park yerine sokarken Jess'in iskelenin ta ucunda oturmakta olduğunu gördü. Akşam güneşinde bir siluet gibiydi. Tepesinde martılar döne döne uçuşuyor, çığlığa benzer sesler çıkarıyordu. Gerçek bir New England manzarası!

Frannie hiçbir martının Jesse Rider'in tiril tiril mavi iş gömleğini kirletmeye cesaret edemeyeceğinden de emindi. Delikanlı şairdi ne de olsa.

Frannie iskelenin ucunda oturan adamın Jesse olduğunu biliyordu. Çünkü motosikletini park memurunun kaldığı binanın arkasındaki demir parmaklığa bırakmıştı. Kasabada herkesin tanıdığı park memuru Gus da, Frannie'yi karşılamak için dışarı çıkıyordu. Saçları dökülmeye başlamış, göbekli bir adamdı.

Ziyaretçilerden araba başına bir dolar alınıyordu. Ama Gus, Frannie'nin kasabadan olduğunu biliyordu. Bunun için kızın Volvo'sunun ön camına yapıştırılmış «Kasabalı» yazılı etikete bakmasına gerek yoktu. Fran sık sık geliyordu oraya.

Fran, «Tabii geliyorum ya,» diye düşündü. «Hatta burada, kıyıda hamile kaldım.

Henüz şekillenmemiş olan sevgili bebek, sen Maine eyaletinin şahane kıyılarında oluştun. Denizden üç metre yukarda, duvarın altı metre doğusunda. Orayı X işaretiyle gösterebiliriz.»

Gus elini kıza doğru kaldırarak barış işareti yaptı. «Sizin delikanlı iskelenin ucunda, Miss Goldsmith.»

«Teşekkür ederim, Gus. İşler nasıl?»

Adam gülerek eliyle park yerini işaret etti. Parkta belki ancak yirmi dört kadar araba vardı. Çoğunun camına beyazlı mavili «Kasabalı» etiketleri yapıştırılmıştı. Gus, «Daha erken,» dedi. «Onun için fazla iş olmuyor.»

Haziranın 17'siydi. «İki hafta bekleyin. Ondan sonra kasabaya para kazandıracağız.»

«Bundan eminim. Tabii bütün parayı zimmetine geçirmezsən.»

Gus güldü, tekrar içeri girdi.

Frannie bir kolunu güneşten ısınmış arabasına dayadı, bez ayakkabılarını çıkarıp lastik tokyo giydi. Uzun boylu, güzel vücutlu bir kızdı. Kestane rengi saçları sarı elbisesinin sırtına kadar iniyordu. Erkekler uzun bacaklarına beğene beğene bakıyorlardı her zaman. Frannie kendi kendine, «1980 Üniversite Güzeli,» dedi.

Sonra da güldü. Gülüşü biraz acıydı. «Sanki dünyanın en önemli haberi buymuş gibi davranıyorsun. Bu olay kimlerle

ilgili? Yirmi yaşındaki Jess Rider'la. O da kadın kahramanımız Küçük Fran'dan bir yaş daha küçük. Üniversite öğrencisi bir şair. Tiril tiril mavi iş gömleğinden de belli.»

Fran kumsalın kenarında durdu. O güzel sıcaklığın lastik tokyolara rağmen tabanlarını ısıttığını hissetmekteydi. İskelenin ucundaki siluet hâlâ denize küçük taşlar atıyordu. Fran'in düşünceleri biraz neşeli, ama daha çok üzüntülüydü. Kendi kendine, «Orada nasıl durduğunu biliyor,» dedi. «Yapayalnız, ama korkmayan Lord Byron. Yalnız başına oturuyor ve uzaklara, İngiltere'ye doğru giden denize bakıyor... Öf, haydi oradan!»

Fran iskeleye doğru ağır ağır yürümeye başladı. Jess'e duyduğu aşkın on bir gün içinde ölmüş olabileceği düşüncesiyle boğuşuyordu. Amy Lauder'in deyimiyle «birazcık hamile olduğunu» anladığı andan itibaren duyguları değişmiş gibiydi.

Eh, sonuçta onu bu hale sokan Jess değil miydi?

Ama delikanlı da bu işi yalnız başına başarmış değildi tabii. Üstelik Fran doğum kontrol hapları da almıştı. Ama bir işe yaramamıştı işte. Ya haplar etkili değildi ya da Fran almayı unutmuş, farkına da varmamıştı.

Fran iskelede ilerleyip usulca Jess'e yaklaştı, ellerini onun omuzlarına koydu.

Sol avcundaki taşları sağ eliyle Atlas Anaya atmakta olan delikanlı tiz bir sesle bağırdı, sendeleyerek ayağa fırladı. Çakıllar ortalığa saçıldı. Jess, Frannie'yi az kalsın yandan

denize yuvarlıyordu. Zaten kendisi de tepeüstü suya dalacaktı neredeyse.

Fran dayanamayarak kıkır kıkır gülmeye başladı. Jess öfkeyle ona dönünce de, ellerini ağzına bastırarak geriledi. Jess siyah saçlı, güçlü kuvvetli bir gençti. Yüz hatları düzgündü. Altın çerçeveli gözlük takıyordu. Biçimli yüzünün o iç duygusallığını hiçbir zaman yansıtmadığını düşünerek üzülüyordu.

Delikanlı, «Ödümü patlattın!» diye kükredi.

Kız yine kıkır kıkır güldü. «Ah, Jess... Ah, Jess, üzgünüm. Ama çok komikti. Gerçekten.»

Jess öfkeyle Fran'e doğru bir adım attı. «Az kalsın suya yuvarlanıyorduk.»

Fran de bir adım gerilerken ayağı bir taşa takıldı ve yere oturdu. Dişleri birbirine çarparken dilini ısırды. Can acısından, gülmeyi kesti. Sanki sesi birdenbire bir bıçakla kesilivermişti. Radyo gibi susması Fran'e her şeyden daha komik geldi. Dilinin kanamasına, can acısından gözlerinin yaşarmasına rağmen yine gülmeye başladı.

«İyi misin, Frannie?» Jess kaygıyla kızın yanına diz çöktü.

Fran, «Onu hâlâ seviyorum,» diye düşünerek rahatladı. «Aferin bana.» Hayatına giren ilk erkekti Jess.

«Sana bir şey olmadı ya, Fran?»

«Sadece gururum kırıldı.» Kız Jess'in kendisini kaldırmasına izin verdi. «Dilimi de ısırdım. Bak.» Dilini çıkardı. Delikanlının güleceğini sanıyordu ama o kaşlarını çattı.

«Tanrım, Fran! Dilin gerçekten kanıyor!» Jess arka cebinden mendilini çıkararak kuşkuyla inceledi, sonra mendili tekrar cebine soktu.

Fran, Jess'le el ele araba parkına yürüyüşlerini hayal etti. «Yaz güneşinde iki sevgili. Ben ağzıma Jess'in mendilini tıkmışım. Gülümseyen Guy'a elimi sallayarak, 'Ho ha ka, Ga.'diyorum.» Tekrar gülmeye başladı. Oysa dili çok acıyor, ağzındaki kan tadı da midesini bulandırıyordu.

Jess'e ciddi ciddi, «Başını çevir,» dedi. «Bir hanımefendiye yakışmayacak bir şey yapacağım.»

Delikanlı hafifçe gülümseyerek, melodrama kaçan bir tavırla, elleriyle gözlerini örttü. Fran yandan denize tükürdü. Tekrar tekrar. Kıp kırmızıydı tükürüğü. Başını kaldırdığı zaman Jess'in parmakları arasından kendisine baktığını farketti.

«Özür dilerim,» diye mırıldandı. «Saçmalıyorum.»

Jess, «Yok canım,» dedi. Ama, «Evet, öyle,» diye düşündüğü belliydi.

Kız, «Dondurma yiyebilir miyiz?» diye sordu. «Arabamı sen sür. Ama dondurmalar benden.»

«Anlaştık.»

Fran yandan tekrar suya tükürdü, kaygıyla, «Dilimin ucu kopmadı ya?» diye sordu.

Jess tatlı tatlı cevap verdi. «Bilmem. Bir şey yuttun mu?»

Fran elini tiksintiyle ağzına götürdü. «Hiç de komik değil.»

«Öyle. Bağışla. Dilini birazcık ısırılmışsın, o kadar, Frannie.»

«İnsanın dilinde atardamar var mıdır?»

İskelede el ele yürüyorlardı. Kız zaman zaman tükürmek için duruyordu. Tükürüğü hâlâ parlak kırmızıydı. Fran kanları yutmak niyetinde değildi.

«Hayır.»

«İyi.» Fran delikanlının elini sıkarak ona gülümsedi. «Ben hamileyim.»

«Sahi mi? İyi. Biliyor musun dün kimi gör...» Jess birdenbire durarak kıza baktı. Yüzünde acımasız ve çok dikkatli bir ifade belirmişti. Onun bu ihtiyatlı hali Fran'in kalbinin burkulmasına neden oldu. «Ne dedin, Frannie?»

«Hamileyim.» Kız delikanlıya neşeyle gülümsedi, sonra da iskelenin yanından denize tükürdü. Tükürüğü hâlâ parlak kırmızıydı.

Jess kararsız bir sesle, «Şaka mı bu, Frannie?» dedi.

«Hayır. Şaka değil.»

Jess hâlâ kıza bakıyordu. Bir süre sonra tekrar yürümeye başladılar. Park yerinden geçerken Gus dışarı çıkıp onlara el salladı, Frannie de ona karşılık verdi. Jess de öyle.

Fran'in arabasında oturuyorlardı. Jess gazoz içiyor, Fran de dondurma yiyordu.

Birbirlerinden iyice uzaklaşmışlardı.

Fran, «Biliyor musun?» dedi. «Bu tür dondurma genellikle hava kabarcıklarından oluşuyor. Çoğu kimse bilmiyor bunu. Gerçek dondurma yemek istiyorsan...»

Birdenbire ağlamaya başladı.

Jess kanepede kayarak ona yaklaştı, kolunu onun boynuna doladı. «Frannie, ağlama. Lütfen.»

«Dondurma üzerime damlıyor.» Fran hâlâ ağlıyordu.

Jess yine mendilini çıkarıp dondurma lekelerini sildi. Fran'in gözyaşları da o sırada kesildi. Şimdi burnunu çekip duruyordu. Delikanlıya kızarmış gözlerle bakarak, «Kan soslu muz dondurması,» dedi. «Galiba artık bu dondurmayı yiyemeyeceğim. Üzgünüm, Jess. Şunu atar mısın?»

Delikanlı soğuk bir tavırla, «Tabii,» diye mırıldandı. Dondurmayı Fran'den alarak arabadan indi, ilerideki çöp

kutusunda attı. Yürüyüşü bir tuhaftı. Sanki can alacak bir yerine vurulmuş gibi. Jess dönüp tekrar arabaya bindi.

Birdenbire, «Gerçekten öyle misin, Fran?» diye sordu.

«Gerçekten öyleyim.»

«Nasıl oldu bu? Hap aldığını sanıyordum.»

«Birkaç ihtimal var. Birincisi, belki fabrikada benim hapları kontrol etmeyi unuttular. İkincisi, üniversite yemekhanesinde size spermi arttıran bir şeyler veriyorlar. Üçüncüsü, ben hapı almayı unuttum, farkına da varmadım.» Fran delikanlıya hınçla gülümsedi. Jess hafifçe irkildi.

«Neden kızılıyorsun, Fran? Yalnızca sordum.»

«Sorunu başka bir biçimde cevaplayabilirim. Nisanın sıcak bir gecesinde sen..»

Jess sert sert, «Sus!» dedi. «Bu kadar...»

«Bu kadar ne?» Fran görünüşte sakindi ama için için sarsılıyordu. Bu sahneyi kaç kez hayalinde canlandırmış, ama böyle olacağı hiç aklına gelmemişti.

Jess cümlesini beceriksizce tamamladı. «Bu kadar kızmana gerek yok. Seni bırakıp kaçacak değilim.»

Fran daha yumuşak bir sesle, «Biliyorum...» diye mırıldandı. O anda Jess'in direksiyonu kavramış olan ellerinden birini tutabilir, aralarındaki engeli de yıkmış

olurdu. Ama öyle yapmadı. Jess'in avutulmayı istemeye hiç hakkı yoktu. Bu istek ne kadar sessiz ya da bilinçsiz olursa olsun. Fran birdenbire o neşeli günlerin ve gülüşmelerin artık sona ermiş olduğunu anladı. Bu yüzden içinden tekrar ağlamak geldi. Ama gözyaşlarını tuttu. Peter Goldsmith'in kızı Frannie'ydi o. Dondurmacının önündeki park yerinde bir budala gibi ağlayacak değildi.

Jess sigara paketini çıkardı. «Ne yapmak istiyorsun?»

«Asıl sen ne yapmak istiyorsun?»

Jess kibriti çaktı. Sigaranın dumanları yükselirken Fran bir an olgun bir erkekle bir çocuğun aynı yüze egemen olmaya çalıştıklarını iyice gördü. Jess,

«Allah kahretsin...» dedi.

Fran başını salladı. «Gördüğüm kadarıyla birkaç seçeneğimiz var. Evleniriz ve ben de bebeği dünyaya getiririm. Evleniriz ama bebekten vazgeçeriz. Evlenmeyiz ama ben bebeği yine de doğururum. Ya da...»

«Frannie...»

«Ya da evlenmeyiz ve ben çocuğu başkalarına veririm. Veya kürtaj yaptırırım. Tamam mı? Unuttuğum bir şey var mı?»

«Frannie, seninle bunu konuşamaz mıyız...»

Kız, «Konuşuyoruz ya,» diye bağırdı. «Sana bir fırsat verdim. Sense yalnızca, 'Allah kahretsin...' dedin. Senin sözünü tekrarlıyorum. Ben bütün yolları saydım. Bir program hazırlayacak kadar zamanım oldu.»

«Sigara ister misin?»

«Hayır. Sigara bebekler için kötü.»

«Frannie! Lanet olsun!»

Kız usulca, «Neden bağıırıyorsun?» diye sordu.

Jess öfkeyle cevap verdi. «Çünkü damarıma basmaya çalışıyorsun.» Sonra kendini topladı. «Bağışla ben yalnızca... bu olayın benim suçum olduğunu düşünemiyorum.»

«Öyle mi?» Fran tek kaşını kaldırarak delikanlıya baktı. «Eh, ben kendi kendime hamile kaldım herhalde.»

«Böyle alaylı alaylı konuşman şart mı? Bana hap aldığını söyledin. Ben de buna inandım. Hata mı ettim?»

«Hayır. Hata etmedin. Ama bu gerçeği değiştiremez.»

Jess sıkıntıyla, «Herhalde...» diyerek yarısına kadar içtiği sigarayı dışarı attı. «Şimdi ne yapacağız?»

«Bunu bana sorup duruyorsun, Jessie. Sana düşünebildiğim çareleri saydım. Senin de bazı fikirlerin olduğunu sanıyordum. Tabii intihar da var.

Ama řu ara bunu düşünmüyorum. Onun için diğerkarelerden birini seç de onu konuşalım.»

Jess birdenbire güçlü bir sesle, «Evlenelim,» dedi.

Fran, «Hayır,» diye cevap verdi. «Seninle evlenmek istemiyorum.»

Jess'in yüzünün çizgileri sarkıverdi. Hali öyle komikti ki, kız tekrar kıkır kıkır gülmemek için yaralı dilini damağına sürdü. Jess'e gülmek istemiyordu.

Delikanlı, «Neden?» diye sordu. «Fran...»

«Bu nedenleri düşünmem gerekiyor. Beni üzerinde tartışmaya zorlamana izin verecek de değilim. Çünkü şimdiki halde nedenleri bilmiyorum.»

Jess somurttu. «Beni sevmiyorsun.»

«Çoğu zaman aşkla evlilik birarada görülmez. Başka bir çare seç.»

Delikanlı uzun bir süre konuşmadı. Sonunda, «Başka bir çare seçemeyeceğim, Frannie,» dedi. «Çünkü sen bu sorunu konuşmak istemiyorsun. Yalnızca beni iğnelemek istiyorsun.»

Bu kıza biraz dokundu. «Belki haklısın,» diyerek başını salladı. «Ama řu son birkaç hafta aramızda geçenleri de unutma. Şimdi çarelerden birini seç.»

«Hayır. Bütün cevapları önceden hazırlamışsın. Belki benim de düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.»

«Pekâlâ... Şimdi tekrar araba parkına gidelim. Seni orada bırakır dönerim. Bazı işlerim var.»

Jess kıza şaşkınlıkla baktı. «Frannie, motosikletimle ta Portland' dan geldim buraya. Kasabanın hemen dışındaki bir motelde oda ayırttım. Bütün hafta sonunu birlikte geçireceğimizi sanıyordum.»

«Moteldeki odanda! Hayır, Jess. Artık durum değişti. Sen şimdi motosikletine atla ve Portland'a geri dön. Bu olayı biraz düşün ve sonra beni ara. Acelemiz yok tabii.»

«Damarıma basıp durma, Fran.»

Fran ani bir öfkeyle onu alaya aldı. «Ah, Jess, ne haddime!»

Jess o zaman elinin tersiyle kızın yüzüne hafifçe vurdu, sonra da sersem sersem Fran'e baktı. «Çok üzgünüm, Fran.»

Kız ifadesiz bir sesle, «Kabul,» dedi. «Haydi, gidelim.»

Kumsaldaki araba parkına doğru giderlerken hiç konuşmadılar. Fran ellerini kucağında birbirine kavuşturmuş, villaların arasından gözüken denize bakıyordu.

Gözleri dolmaya başlamıştı yine.

Araba parkına vardılar. Gus onlara yine el salladı, iki genç de adama karşılık verdiler.

Jess alçak sesle, «Sana vurduğurrMçin üzgünüm; Fran,» diye mırıldandı. «Bunu yapmak istememiştim.»

«Biliyorum. Portland'a dönecek misin?»

«Bu gece burada kalacağım. Yarın sabah seni ararım. Ama karar senin, Fran. Kürtajı tercih edersen, gereken parayı bulurum.» Jess kanepede kayarak kızı hafifçe öptü. «Seni seviyorum, Fran.»

Frannie, «Buna inanmıyorum...» diye düşündü. «Artık beni sevdiğine inanmıyorum. Ama bu sözleri nezaketle karşılayacağım. Bu kadarını yapabilirim.» Sonra usulca,

«Pekâlâ...» dedi.

«Fener Moteline kalıyorum. İstersen beni ara.»

«Olur.» Fran direksiyona geçti. Birdenbire kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı. Dili fena halde sızlıyordu.

Jess motosikletine binerek arabaya doğru geldi. «Beni aramanı isterim, Fran.»

Kız yalandan gülümsedi. «Bakalım. Hoşçakal, Jess.» Arabayı çalıştırarak park yerinden çıktı. Jess hâlâ motosikletiyle orada duruyor, okyanus da arkasında güzel bir fon oluşturuyordu. Fran arabayı sürerken, «Artık okyanus bana eskisi gibi gözükecek mi?» diye düşünüyordu. Dili

bayağı sancıyordu. Fran pencereyi daha indirerek dışarı tükürdü. Neyse ki tükürüğü kanlı değildi bu kez. Burnuna okyanusun tuzlu kokusu geldi. İnsana acı gözyaşlarını hatırlatıyordu bu koku.

Norm Bruett o sabah yatak odasının penceresi önünde kavga eden çocukların ve mutfaktaki radyodan yükselen folk şarkılarının yüzünden onu çeyrek gece uyandı.

Sarkmış külotu ve atletiyile arka kapıya gitti. Kapıyı açıp, «Çocuklar, kesin sesinizi!» diye bağırdı.

Bir sessizlik oldu. Luke'la Bobby tartışmalarına neden olan paslı arabanın yanından ona baktılar. Norm çocuklarını gördüğü zaman birbirine zıt iki duygunun etkisinde kalıyordu. Onların zenci çocuklar gibi yardım kurumlarının dağıttığı elbiseleri giymeleri kalbini sızlatıyordu. Ama öte yandan, korkunç bir öfkeyle sarsılıyor ve onları gebertinceye kadar dövmek istiyordu.

Luke usulca, «Peki, baba,» dedi. Dokuz yaşındaydı Luke.

Yakında sekizine basacak olan Bobby de ağabeyini izledi. «Peki, baba.»

Norm bir an öfkeyle çocukları süzdü, sonra da kapıyı çarparak kapattı. Bir an durup kararsız gözlerle bir gün önce giydiği elbiselere baktı. Ortası çökmüş iki kişilik karyolanın ayakucunda, yerde duruyordu giysiler. Norm'un gece attığı yerde. «Pasaklı kahpe,» diye düşündü. «Elbisemi asmamış bile.»

Sonra, «Lila!» diye bağırdı.

Cevap veren olmadı. Norm arka kapıyı tekrar açıp Luke'a Lila'nın hangi cehenneme gittiğini sormayı düşündü. Yardımı gelecek hafta dağıtacaklardı. Yok, Lila yine Braintree'ye, İş Bulma Bürosuna gitmişse, Norm'un sandığından da ahmak demektir.

Adam çocuklarıyla konuşmak zahmetine girmedi. Kendini yorgun hissediyordu.

Şakakları da zonkluyordu. Sanki akşamdan kalmaydı. Oysa gece Hap'in yerinde yalnızca üç bira içmişti. Ne korkunç kazaydı o! Arabadaki ölü kadınla çocuk!

Hastaneye giderken yolda ölen Champion adlı adam! Hap geri dönünceye kadar eyalet polisi gelmiş gitmişti. Çekme arabası ve Brain-tree cenaze evinin taşıtı da. Vic Palfrey eyalet polisine beşi adına ifade vermişti. Aynı zamanda bölge adli tabiplik görevini de yürüten cenazeevi sahibi, zavallıların neden öldükleri konusunda fikir yürütmeye yanaşmamıştı.

«Ama kolera değil bu. Böyle söyleyip de halkı korkutmayın. Nasıl olsa otopsi yapılacaktır. Sonucu gazetelerde okursunuz.»

Norm bir gün önce giydiği elbiseleri ağır ağır sırtına geçirirken. «Ukala ahmak,» diye düşündü. Başağrısı gitgide şiddetleniyordu. «O çocuklar sessiz sedasız oynasınlar, yoksa ikisinin de kollarını kırarım! Neden okullar bütün yıl açık değil?» Çoraplı ayaklarını sürüyerek mutfığa gitti. Doğuya

bakan pencereden içeri dolan güneş yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Ocağın yukarısındaki eski radyoda neşeli bir parça çalıyordu. Norm, «Ne günlere kaldık,» diye homurdandı. «Artık yerel radyoda bile zenci rock and roll müziği çalıyorlar.» Başağrısının daha da artmaması için radyoyu kapattı. Radyonun yanında bir pusula vardı. Norm kâğıdı okumak için gözlerini tekrar kısıtı.

«Sevgili Norm,

Sally Hodges bu sabah çocuklarının başında bekleyecek birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Bana bir dolar verecek. Öğle yemeğine dönerim. İstiyorsan sucuk var.

Seni seviyorum, hayatım.

Lila.»

Norm pusulayı bıraktı, durumu kavramaya çalıştı. Ama başağrısı yüzünden kafası iyi çalışmıyordu. «Bebek bakıcılığı... Bir dolar... Ralph Hodges'in karısı istemiş...» Sonunda bu üç gerçek kafasında biraraya gelebildi. «Lila bir dolar kazanmak için Sally Hodges'in üç çocuğuna bakmaya gitmiş. Luke'la Bobby'yi de benim başıma sarmış. Evet, kötü günler bunlar! Bir erkek, karısının bir tek pis dolar kazanması için evde oturup çocuklarının burnunu silmek zorunda kalıyor. O bir dolar da hiçbir şeye yetmez. Evet, zaman kötü.»

Öfkesi yüzünden Norm'un başağrısı daha da arttı. Eski buzdolabına yürüdü, kapağı açtı. Rafların çoğu boştu. Lila

artıkları kaplara koymuřtu. Fasulye, hařlanmıř mısır, kırmızı biberli sos... Bir erkeğın yemekten hořlanacağı řeyler değıldi bunlar. Dolapta naylona sarılı, bayatlamıř üç küçük sucuk da vardı. Norm eğilip onlara bakarken yine o tanıdık çaresiz öfkeyi duydu. Başağrısı öfkesi yüzünden řiddetlenmiřti. Ama zaten canı yemek istemiyordu. Aslına bakılacak olursa, kendisini bayağı hasta hissediyordu.

Norm havagazını yakıp kahve demliğini ateře koydu. Sonra da oturup suyun kaynamasını bekledi. Bir ara řiddetle aksırdı. «Galiba soğuk aldım,» dedi kendi kendine. «İřte bir bu eksikti!» Ama aklına bir gece önce Champion denilen o adamın burnundan akan sıvı hiç gelmedi.

Hap garaj bölmesindeydi. Tony Leominster'ın arabasına yeni bir egzoz takıyordu.

Vic Palfrey de açılıp kapanır bir iskemleye oturmuş onu seyrediyor, soda içiyordu. Birdenbire ön tarafta zil çaldı.

Vic gözlerini kısarak baktı. «Eyalet polisi. Kuzenin geldi sanırım. Joe Bob yani.»

«Tamam.»

Hap arabanın altından çıkarak ellerini bir beze sildi. Bürodan geçerken řiddetle aksırdı. Yaz nezlesinden nefret ederdi.

Bir seksen iki boyunda bir genç olan Joe Bob, arabasının gerisinde durmuş benzin alıyordu.

Hap dıřarı çıktı. «Merhaba, Joe Bob.»

«Hap! Seni köpek!» Joe Bob hortumun üzerinden aştı.
«Burası bu sabah hâlâ yerinde olduđu için çok şanslısın.»

«Haydi oradan! Stu Redman o arabanın geldiğini görünce bütün pompaları kapattı.

Ama yine de bir hayli kıvılcım çıktı.»

«Yine de çok şanslısın. Dinle, Hap. Ben buraya aslında benzinden başka bir şey için geldim.»

«Evet?»

Joe Bob'un gözleri kapıya çıkmış olan Vic'e doğru kayd. «Bu ihtiyar dün gece burada mıydı?»

«Kim? Vic mi? Evet. O hemen her gece buraya gelir.»

«Dilini tutmasını bilir mi?»

«Öyle sanırım. İyi bir ihtiyardır o.» Hap pompayı kapatarak döndü. «E? Mesele nedir?»

«En iyisi içeri girelim. Galiba ihtiyarın da olanları duyması gerekiyor. Bir fırsatını bulursan dün gece burada olan diğer dostlarına da telefon et.»

Büroya girdiler.

Vic, «Günaydın,» dedi.

Joe Bob ona başıyla selam verdi.

Hap sordu. «Kahve içer misin, Joe Bob?»

«Hayır, istemem.» Joe Bob ciddi bir tavırla iki adama baktı. «Açıkçası, amirlerimin buraya gelmemi nasıl karşılayacaklarını bilmiyorum. Onlar buraya geldikleri zaman sakın durumu size açıkladığımı belli etmeyin, tamam mı? Beni görmemiş olun.»

Vic meraklandı. «Kimler?..»

Joe Bob, «Sağlık Müdürlüğünün memurları,» dedi.

Vic, «Ah, Tanrım!» diye bağırdı. «Adam koleraya yakalanmış besbelli! Anlamıştım zaten!»

Hap bir ona, bir kuzenine baktı. «Joe Bob?»

Genç adam plastik iskemlelerden birine oturdu. Kemikli dizleri neredeyse çenesine değecekti. «Ben hiçbir şey bilmiyorum.» Gömleğinin cebinden paketini çıkararak bir sigara yaktı. «Bölge Adli Tabibi Fin-negan...»

Hap öfkeyle, «Ukala budala,» diye söylendi. «Onun azametle buraya gelişini bir görmeliydin, Joe Bob. Herkesi susturdu. Daha bilmem ne...»

Joe Bob da aynı fikirdeydi. «Evet, kendini bir şey sanıyor. Neyse... Champion denilen o adama bakması için Dr. James'i çağırdı. Sonra ikisi bir başka doktora telefon ettiler. Onu tanımıyorum. Daha sonra da Houston'u aradılar. Bir takım

adamlar bu gece saat üçte Braintree'nin dışındaki havaalanına indiler.»

«Hangi adamlar?»

«Patoloji uzmanları. Uç kişi. Bu sabah sekize kadar cesedin yanında kaldılar.

Sonra da Atlanta'daki Bulaşıcı Hastalıklar Merkezine telefon ettiler. Oranın uzmanları da öğleden sonra burada olacaklar. Ama o arada, 'Sağlık Müdürlüğünün memurları o benzin istasyonuna gitsin,' dediler. 'Dün gece orada olan herkesle konuşsun. Hastayı ambulansla Braintree'ye götürenlerle de.' Artık bilmem. Ama bana karantinaya alınmanızı istiyorlarmış gibi geldi.»

Hap iyice korktu. «Tanrım!»

Vic, «Atlanta Bulaşıcı Hastalıklar Merkezi, yerel değil Federal bir bürodur,» dedi. «Sırf bir kolera vakası yüzünden uçak dolusu adam gönderirler mi?»

Joe Bob, «Orasını bilmem,» diye mırıldandı. «Ama durumu öğrenmeniz gerek diye düşündüm. Bu sizin hakkınız. Anladığım kadarıyla siz adama yardıma çalışmışsınız.»

Hap ağır ağır, «Bu davranışını takdirle karşılıyorum, Joe Bob,» dedi. «James'le öbür doktor ne dediler?»

«Fazla bir şey söylemediler. Ama korkmuş gibi bir halleri vardı. Hiç hoşuma gitmedi.»

Uzun, sıkıcı bir sessizlik oldu. Joe Bob makineye giderek bir şişe gazoz aldı.

Tekrar yerine otururken Hap akmaya başlayan burnunu kâğıt mendille sildi, sonra da mendili yağlı tulumunun cebine soktu.

Vic, «Campion hakkında ne öğrendiniz?» diye sordu. «Bir şey öğrenebildiniz mi?»

Joe Bob biraz da önemli bir adam havasıyla, «Hâlâ araştırma yapıyoruz,» diye cevap verdi. «Kimliğinde San Diego'dan olduğu yazılıydı. Ama cüzdanındaki belgelerden çoğu iki üç yıllıktı. Şoför ehliyetinin süresi geçmişti. 1976'da verilmiş bir banka kartı da vardı. O da eskiydi. Ama askerlik belgesini de bulduk. Şimdi bu konuyu araştırıyoruz. Başkomiser, Campion'ın dört yıldan beri San Diego'da oturmadığını sanıyor.»

Hap, «Öyle,» dedi. Vic de onu izledi.

Joe Bob kapıya doğru giderken, Hap özür dilercesine, «Benzin tam beş dolar tuttu, Joe Bob,» diye hatırlattı. «Senden para almak istemezdim ama durumu biliyorsun...»

«Biliyorum, biliyorum.» Joe Bob ona bir kredi kartı uzattı. «Benzinin parasını eyalet veriyor.»

Hap makbuzu yazarken iki kez aksırdı.

Kuzeni, «Dikkatli olmalısın,» dedi. «Yaz nezlesi kadar kötü bir şey olamaz.»

Hap iini ekti. «Bilmez miyim?»

Vic birdenbire geriden, «Belki de soėuk algınlıėı deėil bu,» diye mırıldandı.

İki kuzen ona doėru dndler. Vic'in yznde korku dolu bir ifade vardı. «Bu sabah uyandıėım zaman aksırdım durdum. Başımda atlayacak gibi aėrıyordu. Sonra biraz hafifledi. Ama burnum hl tıklalı. Belki de o illete tutulduk. Champion'in yakalandıėı hastalıėa. Onu ldren derde.»

Hap uzun sre onu szd. yle olmadıėını sylemeye, nedenlerini sıralamaya hazırlanırken tekrar aksırdı.

Joe Bob bir an ciddi ciddi iki adama baktı. «Biliyor musun, Hap, belki de istasyonu kapasan fena olmaz. Bugn iin tabii.»

Hap kuzenine dnd. İyice korkmuştı. Biraz nceki nedenleri hatırlamaya alıştı.

Ama aklına bir teki bile gelmedi. Yalnızca sabah başıėrısıyla kalktıėını ve burnunun aktıėını hatırlayabildi. «f, herkes zaman zaman nezle olur,» diye dşnd. «Ama Champion denilen o adam gelmeden nce iyiydim. ok iyiydim.»

Hodges'ların  ocuėu vardı. En bykleri altı, ortanca drt yaşımda, en kkleriye henz on sekiz aylıktı. Őimdi byk ocuk bahede bir ukur kazıyor, kardeřleri ise uyuyorlardı. Lila Bruett oturma odasındaydı. «Doktorlar» dizisini seyrediyordu. «Umarım... Sally program

bitene kadar dönmez.» Arnette'te durum daha iyiiken Ralph Hodges, büyük, renkli bir televizyon almıştı. Lila öğleden sonraki programları renkli olarak seyretmekten hoşlanıyordu.

Genç kadın sigarasından derin bir soluk çekti, sonra da öksürmeye başladı. Mutfğa gidip balgamı musluğa tükürdü. Sabah nedense öksürerek uyanmıştı. Bütün gün sanki biri bir tüyle boğazını gıdıklıyor-muş gibi gelmişti ona.

Lila pencereden bahçeye, Bert Hodges'a baktı, sonra da oturma odasına döndü.

Programa ara vermiş, bir reklam gösteriyorlardı. «Doktorlar» tekrar başladığı sırada bebek Cheryl ağlamaya başladı. Zaman zaman boğulurcasına öksürüyordu.

Lila sigarasını söndürerek telaşla yatak odasına koştı. Dört yaşındaki Eva hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Ama Cheryl beşiğinde arkaüstü yatarken yüzü korkulacak bir biçimde morarmaya başlamıştı. Şimdi boğulur gibi ağlıyordu.

Lila tecrübeli bir anneydi. Cheryl'i ayaklarından tutarak kaldırdı, bebeğin sırtına vurdu. Bunun iyi etkisi oldu. Bebek garip, boğuk bir ses çıkardı, şaşılacak kadar sarı bir balgam ağzından yere aktı.

Lila kâğıt mendille yeri sildi. O zamana kadar bir bebeğin bu kadar balgam çıkardığını hiç görmemişti. Yeniden televizyonun karşısına geçti. Kaşları çatılmıştı. Bir sigara yaktı. İlk soluğu çekerken aksırdı, sonra da öksürmeye başladı.

Karanlık basalı bir saat olmuştu.

Starkey uzun masada yalnız başına oturmuş, sarı kâğıtları gözden geçirmekteydi.

Okudukları onu çok sarsıyordu. Vatanına tam otuz altı yıl hizmet etmişti.

Madalyalar kazanmış, Başkanlarla konuşmuş, onlara fikir vermişti. Bazen söylediklerini yaptıkları da olmuştu. Daha önce de kötü anlar geçirmişti. Ama bu...

Starkey korkuyordu. Hem de öylesine korkuyordu ki, bunu kendine bile itiraf edemiyordu. İnsanı çıldırtabilecek türden bir dehşetti bu.

Birdenbire içinden gelen sese uyarak kalktı, beş televizyon monitörünün bulunduğu duvara doğru gitti. O sırada dizi masaya çarptığı için ince sarı kâğıtlardan biri yere uçtu. Şimdi kâğıt, yarı masanın gölgesinde, yarı ışıktaydı. Ayakta durup kâğıda bakan biri yazıların ancak şu kadarını görebilirdi:

TEYİD EDİLMİŞ ANLAŞILDIĞINA GÖRE CİNSİN
KOD NUMARASI 848-AB CAMPİON (W) SALLY

ANTİJEN DEĞİŞİMİ VE MUTASYON BÜYÜK
TEHLİKE / FAZLA SAYIDA ÖLÜM VE BULAŞMA
DERECESİ SAPTANMIŞ TEKRARLIYORUZ: % 99.4
ATLANTA BULAŞICI HASTALIKLAR

ANLAŞILIYOR. ÇOK GİZLİ. MAVİ DOSYA

SON. P8P. 222312 A.

Starkey ortadaki ekranın altındaki bir düğmeye bastı, ekranda birdenbire batı California çölü belirdi. Kasvetli bir yerdi burası. Kızılötesi fotoğraf tekniği yüzünden daha da korkunç görünüyordu. Starkey, «İşte orada,» diye düşündü.

«İleride. Mavi Proje.»

Dehşet onu bir kez daha sarstı. Elini cebine sokarak pembeli sarılı bir kapsül çıkardı. Kızının «yatıştırıcı» diye tanımladığı kapsüllerdendi bu. Ama adlar değil, sonuçlar önemliydi. Starkey kapsülü susuz yuttu, sert ifadelili, kırışksız yüzünü bir an buruşturdu.

Mavi Proje.

Starkey diğer boş monitörlere baktı, sonra hepsinin düğmelerine bastı. 4 ve 5 numaralı ekranlarda laboratuvarların görüntüleri belirdi. Dört numara, fizik laboratuvarıydı, beş numara da virüs biyolojisi labo-ratuvarı. Bu ikincisi hayvan kafesleriyle doluydu. Kobaylar, maymunlar ve birkaç da köpek. Hayvanların hepsi de uyuyormuş gibiydiler. Fizik laboratuvarında küçük bir santrifüj makinesi hâlâ dönüp duruyordu. Starkey bu yüzden kaç kez şikayette bulunmuştu. Hem de acı acı. Dr. Ezwick makinenin yakınında, yerde yatarken santrifüjün dönmesi insanın tüylerini diken diken ediyordu. Ezwick ölmüştü. Şimdi fırtınada devrilmiş bir korkuluğa benziyordu.

Starkey'e santrifüjle ışıkların aynı hatta bağlı olduğunu söylemişlerdi.

Santrifüjü durdururlarsa ışıklar da sönecekti. Oradaki kameralar kızılötesi tekniğiyle çalışmıyordu. Starkey durumu anlamıştı o zaman. Washington'dan birkaç yüksek rütbeli subay daha gelebilir, Nobel Ödülü kazanmış ölüye bakmak isteyebilirlerdi. Bir kilometre kadar ötede, çölün yüz yirmi metre altında yatıyordu ölü. «Santrifüjü durdurursak profesörü göremeyiz. Belli bir şey bu.»

Starkey bir yatıştırıcı daha alıp 2 numaralı monitöre baktı. İşte en sevmediği, bu ekrandaki görüntüydü. Yüzü çorbaya girmiş olan adamı görmek hoşuna gitmiyordu. İkinci monitör Mavi Projenin kafeteryasını gösteriyordu. Kaza iki vardiya arasında olmuştu. Bu yüzden kafeterya kalabalık değildi. Starkey kendi kendine, «Herhalde kafeteryada, yatak odalarında ya da laboratuvarda ölmek onlar için farketmezdi...» dedi. Ama yüzü çorba kâsesine girmiş olan o adam...

Mavi tulumlu bir erkekle bir kadın, para atıldığı zaman çikolata çıkaran makinenin önüne yığılmışlardı. Beyaz önlüklü bir erkek de müzik dolabının yanında kıvrılmış yatıyordu. Masalarda dokuz erkek ve on dört kadın vardı.

Bazıları kasılmış elleriyle hâlâ fincanlarını tutuyorlardı. İkinci masada oturan ve yüzü çorba kâsesine girmiş olan adamın Frank D. Bruce olduğu anlaşılmıştı.

Birinci ekranda ise bir dijital saat görölüyordu. 13 Hazirana kadar saatteki rakkamlar yeşildi. Ama şimdi parlak kırmızıya

dönüşmüşlerdi. Sayılar artık değişmiyordu. Ekranda hep aynı rakkam vardı: 13:06:02:37:16.

Bu şu anlama geliyordu: 13 Haziran, gece ikiyi otuz yedi dakika, on altı saniye geçe.

Geriden hafif bir vızıltı geldi.

Starkey monitörleri teker teker kapadıktan sonra döndü, yerdeki kâğıdı görüp aldı. «Girin.»

Gelen Carsleigh'di. Tavırları çok ciddi, yüzü kül rengiydi adamın. Starkey sakın sakın, «Birkaç kötü haber daha...» diye düşündü. «Biri daha çorbaya dalış yaptı sanırım.»

Starkey usulca, «Merhaba, Len,» dedi.

Len Carsleigh başıyla selam verdi. «Billy... bu... Tanrım! Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum!»

«Her ağzını açışta bir kelime söyleyerek bu işi çözümleyebilirsin, asker.»

«Campion'ı en son görmüş olan o adamların ilk muayeneleri Atlanta'da yapılmış. Haber hiç iç açıcı değil.»

«Hastalık hepsine de mi bulaşmış?»

«Beşine kesinlikle. İçlerinden yalnız birinde şu ana kadar hiç belirti görülmemiş. Adı Stuart Redman. Ama bildiğimiz kadarıyla, Campion da elli saatten daha uzun süre hiç belirti göstermemişti.»

Starkey, «Campion kaçmamış olsaydı,» dedi. «Güvenlik işi sıkı tutmamış, Len. Hiç tutmamış.»

Carsleigh, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Devam et.»

«Arnette karantinaya alındı. En aşağı on altı şiddetli vaka görüldü. Üstelik bunlar çok belirgin olanlar.»

«Basın yayın?»

«Şu ana kadar bir sorun yaratmadılar. Bunun şarbon hastalığı olduğunu sanıyorlar.»

«Başka?»

«Ciddi bir sorun daha var. Teksas eyalet polisinden Joseph Robert Brentwood adında bir genç. Champion'in en son vardığı benzin istasyonunun sahibinin kuzeni. Dün sabah benzin istasyonuna uğrayarak Hapscomb'a sağlık memurlarının geleceğini haber vermiş. Joe Bob Brentwood'u üç saat önce bulduk. Şimdi Atlanta yolunda. Ama genç adam bu arada Doğu Teksas'ın yarısında devriye gezmiş. Tanrı bilir kaç kişiyle karşılaştı!»

Starkey, «Allah kahretsin!» diye homurdandı. «Bulaşma oranı %99.4,» diye düşünüyordu. Ve bu, %99.4 ölüm oranı anlamına gelmekteydi. Çünkü insan vücudunun durmadan değişen bir antijen virüsü durdurmak için gereken antikorları üretmesi imkânsızdı. Vücudun uygun antikoru her ürettiğinde

virüs deęiřiveriyordu. Aynı nedenle ařı hazırlamak da hemen hemen olanaksızdı.

Starkey, «Tanrım,» dedi. «Hepsi bu kadar mı?»

«řey...»

«Haydi. Haberleri tamamla.»

Carleigh usulca, «Hammer öldü, Billy,» diye açıkladı. «İntihar etti. Servis tabancasıyla kendi gözüne niřan aldı. Mavi Proje dosyası masasının üzerindeydi.

Herhalde dosyayı masaya bırakmanın bir intihar mektubu yazmaktan daha kolay olduğunu düşündü.»

Starkey gözlerini yumdu. Win Hammer damadıydı. Kendi kendine, «Kocasının intihar ettięini Cynthia'ya nasıl söyleyeceęim?» diye sordu. «Çok üzgünüm, Cindy. Win bugün soęuk çorba kâsesine dalıverdi. Al, bir yatıřtırıcı iç. Anlayacaęın bazı yanlıřlıklar oldu. Birisi bir kutuyla ilgili bir hata yaptı. Bir başkası üs'ün sıkıca kapatılmasını sağlayacak řalteri çekmeyi unuttu. Yirmi üç saniye gecikti kapatma işi. Ama o da yeterliydi. Kutu uzmanlar arasında 'koklayıcı' diye biliniyordu. Bu kutuları kadın teknisyenler hazırlıyorlardı. Ama kutular bölüm bölüm oluşturulduęu için kadınlar ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Belki bu kadın teknisyenlerden biri akřama ne yemek piřireceęini düşünüyordu. Ya da işi kontrol etmesi gereken adam kendi kendine, eski arabayı verip bir yenisini nasıl alacaęını hesaplıyordu. Her neyse... Son rastlantı da řu, Cindy: Dört numaralı güvenlik noktasındaki bir adam, sayıların kırmızıya döndüğünü gördü.

Adı Campion'dı. Campion ailesini alıp kaçtı. Sirenler çalmaya başlamadan tam yirmi üç saniye önce ana kapıdan çıkmayı başardı. Ben bunun bir rastlantılar zinciri olduğunu anlatmaya çalışıyorum, Cindy. Win'in hiçbir suçu yoktu. Ama projenin başında o vardı. Durumun gitgide kötüleştiğini farkettiler ve...»

Starkey, «Teşekkür ederim, Len,» dedi.

«Billy, istersen...»

«On dakika sonra yukarı çıkacağım. On beş dakikaya kadar burada çalışanların hepsi toplanmış olmalı. Genel bir toplantı. Yataklarında olanları da tekmeyele kaldır.»

«Peki, efendim.»

«Şey, Len...»

«Evet.»

«Bana bu haberi veren sen olduğun için memnunum.»

«Evet, efendim.»

Carsleigh dışarı çıktı. Starkey saatine bir göz attı, sonra da duvardaki monitörlere doğru gitti. İki numaralı monitörü çalıştırarak ellerini arkasında kenetledi, düşünceli bir tavırla Mavi Projenin sessiz kafeteryasına baktı.

Larry Underwood köşeyi döndü, bir yangın musluğuyla yola yuvarlanmış bir çöp tenekesi arasında Datsun'unu park

edecek kadar yer bulabildi. O çöp tenekesinde pis bir şey vardı. Larry kaskatı kesilmiş kedi ölüsünü ve hayvanın beyaz tüylü karnını kemiren fareyi görmediğine kendini inandırmaya çalıştı.

Arabasının farları çöp tenekesini aydınlatırken fare hızla kaçmıştı. Onun için de hayvanın orada olmadığına inanabilirdi. Ama kedi çöp tenekesinin içindeydi.

Larry arabayı durdururken, «Birinin var olduğuna inanıyorsan, diğerine de inanman gerekir,» diye düşündü. «Dünyada en fazla farenin Paris'te olduğu söylenmiyor mu? Bunun nedeni bütün o eski kanalizasyon sistemleri. Ama New York da Paris'ten aşağı kalmıyor.» Larry boşuna geçen o ilk gençlik yıllarını anımsıyor, New York'taki farelerin hepsinin de dört ayaklı olmadıklarını biliyordu. Kendi kendine, «Neden bu kahverengi, eski taş binanın önünde durmuş fareleri düşünüyorum?» diye sordu.

Beş gün önce, yani 14 Haziranda güneşli Güney California'daydı.

Uyuşturucu düşkünlerinin, garip dinlere meraklı insanların, gogo dansçılarının ülkesinde. Bu sabah dörde çeyrek kala da New York'a varmıştı.

«Sevgili, New York! Vatanıma döndüm! Belki Yankees takımı kenttedir. Onların bir maçını görebilirim...» Larry derin düşüncelere daldı. Neden sonra havanın aydınlanmaya başladığını farkederek kendine geldi. Paneldeki saat altıyı beş geçtiğini gösteriyordu. Anlaşılan biraz uyuk-lamıştı. Farenin dönmüş olduğunu gördü. Ölü kedinin karnını iyice

oymuřtu. Larry'nin boş midesi kalktı. Farenin kahvaltı ediřini görmemek için kanepede iyice kaydı. Binanın cephesi birtakım yazılarla kirletilmiřti. Esrar ve tehdit doluydu bu yazılar. «Chico 116, Zorro 93, Küçük Anıt No. 1» Larry çocukken iyi bir semtti burası. Babası ölmeden önce.

Çift kanatlı kapıya çıkan basamakları, tařtan yontulmuş iki köpek korurdu.

Larry, California'ya gitmeden bir yıl önce serseriler sađdaki köpeğın kafasını koparmıřlardı. řimdiyse iki heykelin de yerinde yeller esiyordu. Belki parçaları fareler taşı mıřlardı. Hatta belki Larry'nin annesini de alıp götürmüşlerdi. Genç adam, «Basamaklardan çıkmak ve 15 numaralı dairenin posta kutusuna bakmak zorundayım,» diye düşündü. «Bakalım üzerinde hâlâ annemin adı var mı?» Ama çok yorgundu Larry.

Hayır, burada oturacak, yediye kadar kestirecekti. Annesinin hâlâ burada oturup oturmadığını ondan sonra anlamaya çalışacaktı. «Belki de annem burada değıl.

Böylesi daha iyi olur. Belki Yankee'lerin maçı na da gitmem. Biltmore Oteline iner, üç gün uyurum. Sonra da Altın Batı'ya dönerim.» Bu ışı kta, bu yağmurda New York, başı ve bacakları ağrıyan Larry'e ölü bir fahiře gibi gözüküyordu.

Larry yeniden düşüncelere daldı. Son dokuz haftayı düşünüyor, olayı çözecek anahtarı arıyordu. Altı yıl başını tařtan tařa vuran ve gece kulüplerinde çalışan bir insanın öyle

birdenbire dokuz hafta içinde nasıl başarılı olabileceğini anlamaya çabalıyordu.

Her şey aslında on sekiz ay önce başlamıştı. Bir grupla Berkeley' deki bir kulüpte çalışıyordu. Bir gün Columbia Plak Şirketinden biri onu aramıştı. Neil Diamond, Larry'nin şarkılarından birini plak yapmayı düşünüyordu. «Erkeğini Beğeniyor musun, Bebeğim?» adlı parçayı. Diamond kendi bestelerinden oluşan bir albüm hazırlıyordu aslında. Yalnızca eski bir Buddy Holly parçasını ve bir de Larry Underwood'un bu şarkısını albüme alacaktı. «Larry, buraya gelip şarkını bir deneme plağına okur musun? Sonra da Diamond'un arkasında çalar mısın? Diamond ikinci bir akustik gitar istiyor. Senin şarkını da çok beğeniyor.»

Larry, «Olur,» demişti.

Çalışma üç gün sürmüştü. Pek güzel olmuştu her şey. Genç adam Neil Diamond'la ve birkaç ünlü müzisyenle çalışmıştı. Albümün iç kapağına onun adını da yazacaklarını söylemişler, uygun bir ücret vermişlerdi. Gelgelelim ünlü şarkıcı onun parçasını plağa okumamıştı. İkinci gece Diamond neşeli bir parça bestelemiş, albüme onu almıştı.

Columbia'nın adamı, «Yazık,» demişti. «Ama böyle şeyler oluyor. Dinle... Neden sen bir deneme plağı doldurmuyorsun? Bir şeyler yapmaya çalışırım.» Larry de deneme plağını doldurmuş, sonra kendini Los Angeles sokaklarında bulmuştu. Zaman kötüydü. Kolay iş bulunmuyordu.

Larry sonunda bir restoranda iş bulmuştu. Gitar çalıyor, yaşlı adamlar İtalyan yemekleri yiyerek işten söz ederlerken

«Moon River» gibi şarkılar söylüyordu. O arada da kâğıt parçalarına güfteler yazıp duruyordu.

Sonra dokuz hafta önce Columbia Plak Şirketinden başka bir adam Larry'i aramıştı. «Şarkını bir tek plak halinde çıkarmayı düşünüyoruz. Hemen gelip plağın arka yüzü için bir şarkı daha söyler misin?» Larry bu istenileni de yapmıştı. Plağın arka yüzü için, «Cep Kurtarıcısı» adlı bir şarkıyı söylemişti.

Columbia'nın adamı ona beş yüz dolarlık bir çek vermiş, plak şirketinden çok Larry'i bağlayan berbat bir anlaşma imzalatmıştı.

Ve... «Erkeğini Beğeniyor musun, Bebeğim?» birdenbire listelere girmişti. Kimse Larry Underwood'un zenci olmadığını, beyaz olduğunun farkında değildi.

Larry'nin bir süreden beri gezdiği Julie adlı kız birdenbire ona yapışmıştı sanki. Genç adamı hiç de hoşlanmadığı kimselerle tanıştırıyor, sanki şarkıcı onun malıymış gibi davranıyordu. Sonunda müthiş bir kavga etmiş, ayrılmışlardı.

Julie, Larry'e, «Kendini beğenmiş budala!» diye bağırmıştı. «Şişine şişine yakında plak stüdyosunun kapısından giremeyeceksin! Bana beş yüz dolar esrar borcun da var!»

Columbia, Larry'e bir albüm doldurtmaya karar vermiş, çalışmalar üç hafta önce başlamıştı. Plağı dokuz günde doldurmuşlardı. Ondan sonra da «parti» başlamıştı.

Larry, Malibu'da, kumsalda bir aylığına ev tutmuştu. Ondan sonra olanları şimdi pek hatırlayamıyordu. Gelip giden belli değildi artık. Larry içlerinden bazılarını tanıyordu ama çoğu yabancıydı. Menajerler onu arıyor, «Benimle çalışırsan yıldızın daha da parlar,» diyorlardı. Bu kadarını hatırlıyordu Larry.

Fazla uyuşturucu alan bir kızın çırcıplak kumsalda koşarak haykırdığını da.

Kokainin üstüne tekila içtiğini de.

Sonra altı gün önce, yani 13 Haziranda albümdeki grupta çalan müzisyen Wayne Stuke, Larry'e kumsalda dolaşmalarını teklif etmişti. Daha sabahın dokuzuydu ama hem radyo çalışıyordu, hem iki televizyon birden açılmıştı. Duyan da bodrumdaki oyun odasında âlem yapıldığını sanırdı. Larry oturma odasındaki büyük koltuğa yerleşmiş, bir çizgi romandan anlam çıkarmaya çalışıyordu. Ayağında yalnızca külotu vardı. Wayne'in teklifini duyunca, «Olur,» der gibi başını salladı. Ona kilometrelerce yol yürüyebilirmiş gibi geliyordu.

Ama güneş ışınları Larry'nin gözlerine iğneler gibi saplandığı zaman genç müzisyen fikrini değiştirdi. Hayır, yürüyemeyecekti. Gözleri birer büyütece dönmüştü. Güneş ışınları çok geçmeden beynini tutuşturacaktı.

Wayne onun kolunu sıkıca yakalayarak ısrar etti. Verandadan kumsala indiler.

Isınmaya başlayan kumların üzerinden kıyıya doğru yürüdüler. Larry bunun hiç de fena bir fikir olmadığına karar verdi. Dalgaların sesi insanı rahatlatıyordu.

Wayne, Larry'nin kolunu çekiřtirdi. «Haydi.»

Ama Larry yeterince yürüdüğüünü düşünüyordu. Başı müthiş ağrıyordu. Belkemięi sanki birdenbire camlaşmıştı. Gözleri zonkluyor, böbrekleri sancıyordu. Tam anlamıyla akşamdan kalmaydı.

«Wayne, geri dönmek istiyorum.»

«Biraz daha yürüyelim.»

Larry'e Wayne kendisine bir tuhaf bakıyormuş gibi geldi. Müzisyenin suratında hem öfke, hem de acıma vardı. Larry, «Olmaz, ahbap,» dedi. «Ayağımda bir tek külotum var. Kendimi teşhir suçundan tutuklatmak istemem.»

«Kıyının bu bölümünde böyle şeylere kimse aldırmıyor! Haydi gel.»

Larry huysuz bir sesle, «Yorgunum,» diye söylendi. Wayne'e kızmaya başlıyordu.

«Wayne benden böyle intikam almaya çalışıyor,» diye düşünüyordu. «Çünkü benim plaęım listelere girdi. Wayne ise yeni albümümü doldururken piyano çaldı yalnızca. O da Julie'den farksız. Artık herkes benden nefret ediyor. Herkes bıçağını çekmiş, bekliyor.» Larry'nin gözleri doluverdi.

Qayne, «Haydi, gel,» diye yineledi.

Tekrar kumsalda yürümeye başladılar. Ama sonra Larry'nin bacaklarına kramp girdi, şarkıcı haykırarak kumların üzerine yığıldı. «Ah, kramp girdi!» diye bağıırıyordu. «Kramp!»

Wayne onun yanına diz çöküp bacaklarını ovmaya başladı. Sonunda şarkıcının büzülen kasları gevşedi.

Soluğunu tutmuş olan Larry, «Ah, sağol...» diye fısıldadı. «Sancı çok kötüydü.»

Wayne, «Tabii,» dedi. Ama şarkıcıya pek acımadığı belliydi. «Öyle olduğundan eminim, Larry. Şimdi nasılsın?»

«İyiyim. Ama biraz oturalım, olur mu? Sonra eve döneriz.»

«Seninle konuşmak istiyorum. Seni buraya bunun için getirdim. Aklını başına toplamanı ve söylediklerimi kavramanı istiyorum.»

«Ne söyleyeceksin, Wayne?» Larry için için ekledi. «Şimdi benden bir şeyler isteyecek.»

Ama Wayne öyle bir şey yapmadı. «Bu parti artık sona ermeli, Larry.»

«Ha?»

«Parti. Eve döndüğün zaman herkesi kapı dışarı et. Onları başından at.»

Larry adeta şok geçirdi. «Bunu yapamam.» Wayne, «Yapsan iyi olur,» dedi.

«Ama neden? Parti daha yeni yeni canlanmaya başladı.»

«Larry, Columbia sana kaç para verdi?»

Larry sinsi bir sesle, «Neden soruyorsun?» dedi.

«Senden borç isteyeceğimi mi sanıyorsun, Larry? Kafanı kullan.»

Larry düşündü, şaşkın şaşkın, «Wayne Stukekey'nin kanımı emmesi için bir neden yok,» dedi kendi kendine. «Evet, henüz başarıya erişmedi. Albümü doldurmama yardım eden müzisyenlerin çoğu gibi o da başarılı olmak için çabalıyor. Ama Wayne zengin bir ailenin oğlu. Ailesiyle de arası iyi. Babası ülkedeki en büyük elektronik oyunlar şirketlerinden birinin sahibi. Bel Air'deki evleri saraydan farksız.» Larry kendi şansının birdenbire dönmesinin Wayne için pek de önemli olmadığını anladı. Sert bir sesle, «Hayır,» diye cevap verdi. «Benden borç isteyeceğini sanmıyorum. Bağışla... Ama Las Vegas'in batısındaki her hamamböceği avcısı...»

«Kaç para aldın?»

Larry düşündü. «Hepsi hepsi yedi bin dolar.»

«Tek plak için üç ayda bir telif hakkı ödüyorlar, değil mi? Albüm içinse altı ayda bir para verecekler?»

«Öyle.»

Wayne başını salladı. «Cimri köpekler!.. Bu partinin sana kaç mal olduğunun farkında mısın?»

Larry, «Tabii farkındayım,» dedi.

«O evi en aşağı bin dolara kiraladın sanırım.»

«Evet, öyle.» Larry aslında ev için bin iki yüz dolar vermişti. Daha altı yüz dolar ödemesi gerekiyordu.

Wayne sordu. «Ya uyuşturucu için kaç para verdin?»

«Aman, sen de! Bir şeyler yapmak gerekiyordu...»

«Evde hem esrar var, hem kokain. Söyle, kaç para?»

Larry somurttu. «Seni gören de savcı sanır! Beş yüz, beş yüz.»

«Ve ikinci gün hepsi de bitti.»

«Ne münasebet!» Larry iyice şaşırmişti. «Bu sabah evden çıkarken iki kaseyi de gördüm. Evet, uyuşturucunun bir kısmı kullanılmıştı ama...»

«Oğlum, Dewey'i hatırlamıyor musun?» Wayne birdenbire Larry' nin taklidini yapmaya başladı. Hem de başarıyla. «Hesabıma geçiriver, Dewey. Kaseleri boş bırakma.»

Larry piyaniste dehşetle baktı. Dewey denilen sıska adamı hatırlıyordu ama ona kaseleri dolu tutmasını tembih ettiğinin farkında bile değildi. «Wayne, o adama ne kadar borcum var?»

«Bilmiyorum... Esrar borcun önemli deęil. Çünkü esrar ucuz. Bin iki yüz dolar.

Kokain borcunsa sekiz bin.»

Larry bir an kusacaęını sandı. İrileşmiş gözlerle sessizce Wayne'e bakıyordu.

Konuşmak istedi ama sesi çıkmadı. Dudaklarını kıpırdattı. «Borcum dokuz bin iki yüz dolar mı?»

Wayne, «Enflasyon var, oęlum,» dedi. «Gerisini de duymak ister misin?»

Larry istemiyordu ama yine de, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Yukarki katta renkli bir televizyon vardı. Biri ekrana bir iskemle fırlattı.

Tamir için üç yüz dolar ister sanırım. Alt kattaki tahta kaplamalar iyice oyuldu. Dört yüz de ona. Kumsala bakan pencerenin kristal camı dün kırıldı. Üç yüz de cama. Oturma odasındaki tüylü halı mahvoldu. Sigara yanıkları, bira ve viski lekeleri. Dört yüz. İçki satan dükkâna telefon ettim. Onlar da hesap yüzünden Dewey kadar sevinçliler. Altı yüz dolar.»

Larry, «İçki için altı yüz dolar mı?» diye fısıldadı. Dehşet içindeydi.

«Konuklarının çoęu bira ve şarap içtięi için sevinmelisin. Süpermar-kete de dört yüz dolar borcun var. Pizza, cips gibi

şeyler için. Ama en kötüsü gürültü. Pek yakında polisler kapıya dayanacaklar. Aynasızlar. Huzuru bozduğun için. Evde eroin kullanan dört, beş serseri de var. Yetmiş beş yüz gram kadar da Meksika eroini.»

Larry boğuk bir sesle, «O da benim hesabıma mı geçirildi?» diye sordu.

«Hayır. Dewey eroine el sürmüyor. Bu Mafya'nın işi. Dewey beton ayakkabılar fikrinden hiç hoşlanmıyor. Ama polisler gelirse eroinin hesabının da senden sorulacağından emin olabilirsin.»

«Ama benim bundan haberim...»

«Evet, sen masum bir bebeciksin.»

«Ama...»

Wayne, «Bu küçük partinin masrafı on iki bin dolardan fazla,» diye açıkladı.

«Gidip o Datsun'u da satın aldın. Peşin ne kadar verdin?»

«İki bin beş yüz.» Larry neredeyse ağlayacaktı.

«Bundan sonraki çek gelinceye kadar kaç paran var? Birkaç bin dolar mı?»

Larry, «Öyle,» diye mırıldandı. Aslında parası daha azdı. Sekiz yüz doları vardı. Ama bunu Wayne'e söyleyemeyecekti.

«Larry, beni iyi dinle, çünkü iki kez söylemeye değmezsin. Burada her zaman parti verilir. Bu insanlar solucan arayan kuşlar gibi hemen eve üşüşürler. Şimdi de buradalar. Onları defet.»

Larry evdeki sürüyle insanı düşündü. Aslında onların ancak üçte birini tanıyordu. Bütün o yabancılara gitmelerini söyleme fikri boğazının sıkışmasına neden oldu. O insanlar kendisi hakkında hiç iyi şeyler düşünmeyeceklerdi. Sonra Larry'nin gözlerinin önünde Dewey'in hayali belirdi. Sıkıntıyla bocalarken Wayne onu sakın sakın seyretti.

Larry sonunda, «Dünyanın en aşağılık insanı durumuna düşerim,» diye mırıldandı.

Güçsüz bir insana yakışacak bu sözler onu utandırdı.

«Evet. Senin için söylemediklerini bırakmayacaklar. Hollywood'a yakışır bir tip olduğundan söz edecekler. Azametlendiğinden. Eski arkadaşlarını unuttuğundan.

Ama aslında onların hiçbiri de senin arkadaşın değil, Larry. Asıl arkadaşların üç gün önce neler olduğunu gördüler ve hemen buradan uzaklaştılar. Senin bu hale düşmeni seyretmek hiç hoşlarına gitmiyordu.»

Larry birdenbire öfkелendi. «O halde bütün bunları bana neden söylüyorsun?»

Arkadaşlarının onunla konuşmaya çalıştıklarını hatırlamıştı. Ama Larry o sırada kendinde olmadığı için başını sallayarak hoşgörüy-lü gülmüştü. Şimdi bunu

hatırlamak onu hem utandırıyor, hem de kızdırıyordu. «Bütün bunları bana neden söylüyorsun?» diye tekrarladı. «Benden pek hoşlandığını sanmıyorum.»

«Ama senden nefret de etmiyorum. Açıkçası başının belaya girmesini istemiyorum.

Böyle bir tek olay seni mahveder. Ama sana bir şeyi bir defa açıklamak da yeterli olur sanırım.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Onları kovacaksın. Çünkü aslında sert bir yanın olduğunu seziyorum. Başarı için ne gerekiyorsa sende var. Güzel bir sanat hayatın olacak. Beş yıl sonra kimsenin hatırlamayacağı sıradan pop parçaları yazacaksın. Ortaokul öğrencileri plaklarını alacaklar. Para kazanacaksın.»

Larry yumruklarını sıktı. Bu sakın surata vurmak istiyordu. Wayne'in sözleri kendini pek küçük ve önemsiz biri gibi hissetmesine neden oluyordu.

Wayne usulca, «Eve git ve onları kov,» dedi. «Sonra arabana bin, buradan uzaklaş. Kaç, oğlum. Çekini gönderecekleri güne kadar ortaya çıkma.»

«Ama Dewey...»

«Ben Dewey'le konuşacak birini bulurum. Bu bana zevk verir, oğlum. Bulduğum adam Dewey'e uslu bir çocuk olmasını, parasını alacağı günü beklemesini söyler. Dewey de memnunlukla bu öneriye uyar.»

Larry ayağa kalktı. Kendini zorlayarak piyaniste teşekkür etti.

Wayne de ayağa fırlayarak onun yanında durdu. «Bir yere git ve aklını başına toplamaya çalış. Sana nasıl bir menajer gerekli? Nasıl bir turne istiyorsun? Ne tür bir anlaşma? Yalnız kalırsan bütün bunları düşünebilirsin. Senin gibi insanlar böyledir.»

Biri parmağını arabanın camına vuruyordu.

Larry irkilerek doğruldu. Ensesine bir ağrı girdiği için yüzünü buruşturdu.

Hafifçe kestirmek yerine derin uykuya dalmıştı. Başını ağır ağır, canı yana yana çevirdi. Annesi camdan içeri bakıyordu. Başına tül bir eşarp örtmüştü. Ana oğul bir an birbirlerini süzdüler. Sonra Larry gülümseyerek camı indirdi.

«Anne?»

Kadın garip, ifadesiz bir sesle, «Gelenin sen olduğunu anlamıştım,» dedi.

«Haydi, arabadan in de seni göreyim.»

Larry'nin iki bacağı da uyuşmuştu. Otomobilden inerken ayakları karıncalandı.

Annesiyle böyle karşılaşacağı hiç aklına gelmemişti. Hazırlıksız yakalanmış, gafil avlanmıştı. Larry annesini daha küçülmüş bulacağını sanmıştı. Kendinden eskisi kadar emin

olmayacağını düşünmüştü. Çünkü Larry yıllar kendisini olgunlaştırırken, annesinin eskisi gibi kaldığına inanmıştı.

Ama kadın onu şaşılacak bir biçimde yakalamıştı. Bayan Underwood, Larry on yaşındayken de onu kapalı yatak odasının kapısına tek parmağıyla vurarak uyandırdı. Şimdi on dört yıl sonra yine aynı şeyi yapmıştı.

Larry annesinin karşısında durdu. Saçları karışmıştı. Aptal aptal gülümsüyordu.

«Merhaba, anne.»

Alice Underwood sesini çıkarmadan oğluna baktı. Korku Larry'nin kalbine, eski yuvasına dönen kötü bir kuş gibi tünedi. Genç adam annesinin kendisini reddetmesinden, ucuz paltosuyla sırtını dönmesinden, onu bırakıp köşedeki metro istasyonuna gitmesinden korktu. Ama sonra kadın içini çekti. Ağır bir yükü sırtlamaya hazırlanan biri gibi. Konuştuğu zaman sesi öyle normal ve memnundu ki, Larry ilk izlenimini unuttu.

Alice Underwood, «Merhaba, Larry,» diye karşılık verdi. «Yukarı gel. Pencereden baktığım zaman gelenin sen olduğunu anladım. Zaten hasta olduğumu haber vermiştim. Hasta izni almaya hakkım var.» Dönüp basamaklardan çıktı.

Larry de üç basamağı tırmandı. Hâlâ ayakları karıncalandığı için yüzünü buruşturmuştu. «Anne?»

Kadın döndü, Larry onu kucakladı. Alice Underwood'un yüzünde bir an korku dolu bir ifade belirdi. Sanki

kucaklanmayı değil de, bir hırsızın saldırısına uğramayı bekliyordu. Sonra bu ifade kayboldu. Kadın da oğluna sarıldı. Bayan Underwood'un hep çekmeceye yerleştirdiği lavanta çiçeğinin kokusu Larry'nin burnuna geldi. O zaman beklenmedik bir özlem duydu. Bu pek yoğun hem acı hem de tatlı bir şeydi. Larry bir an ağlayacağını sandı. Annesinin ağlayacağından ise çok emindi. Bu «Dokunaklı Bir An»dı. Ama sonra annesinin düşük omzu üzerinden, çöp tenekesinden yarı çıkmış ölü kediye baktı. Gerilediği zaman annesinin gözleri kuruydu.

«Haydi gel. Sana kahvaltı hazırlayayım. Bütün gece yolda miydin?»

«Evet.» Larry'nin sesi duygularının etkisiyle biraz boğuklaşmıştı.

«Gel, haydi. Asansör bozuk. Ama neyse, ben ikinci kattayım. Zavallı Bayan Halsey için daha kötü. Onun artriti var. Hem beşinci katta oturuyor. Ayaklarını silmeyi unutma, içeriye kirletirsen Bay Freeman hemen bana çatar. Kirin, pasın kokusunu aldığına yemin edebilirim. Kir onun düşmanı.» Artık merdivenden çıkıyorlardı.

«Gel... Üç yumurta yiyebilir misin? Ekmek de kızartırım.»

Larry çevresine bakındı. Karanlık gölgeler de, yemek kokuları da eskisinin aynıydı.

Alice Underwood oğluna üç yumurta, jambon, kızarmış ekmek ve meyva suyu verdi.

Kahve de yaptı. Larry kahvaltıdan sonra bir sigara yakarak iskemlesini geri itti. Kadın oğlunun sigarasına hoşnutsuzca baktı ama bir şey söylemedi. Larry bu yüzden eski güvenine biraz kavuşur gibi oldu. Ne var ki, annesi uygun zamanda konuşmak için beklemesini bilirdi. Bayan Underwood demir tavayı kurşuni bulaşık suyuna attı. Larry, «Fazla değişmemiş,» diye düşündü. «Biraz yaşlanmış tabii.

Şimdi elli bir yaşında. Saçları da biraz daha ağarmış.» Ama kadının saçlarının çoğu siyahtı yine. Arkasına sade bir gri elbise giymişti. Herhalde iş yaparken bu kılığa giriyordu.

Alice telle tavanın dibini kazımaya başladı. «Demek geri döndün. Neden?»

Larry içinden, «Ah, anneciğim, bir arkadaşım bana hayatın gerçeklerini anlattı,» diye geçirdi. Sonra yüksek sesle, «Galiba seni özledim de ondan, anne,» dedi.

Kadın burun kıvırdı. «Onun için bana öyle sık sık mektup yazdın, değil mi?»

«Mektup yazmaktan pek hoşlanmıyorum.»

«İşte bu doğru. Tam üstüne bastın.»

Larry gülümsedi. «Mektup yazmaktan gerçekten hoşlanmıyorum.»

«Ama annene küstah davranmaktan hoşlanıyorsun. Bu huyun değişmemiş.»

Larry, «Özür dilerim,» dedi. «Sen nasılsın, anne?»

Alice tavayı kenara bırakarak kızarmış ellerindeki köpükleri sildi. «Fena sayılmam.» Masaya yaklaşp bir iskemleye oturdu. «Bazen sırtım çok ağrıyor. Ama haplarım var. İyiyim, diyebilirim. Tabii yaşılanıyorum. Vücudum da bunu hissediyor.»

Larry eskisi gibi annesine takılarak ona iltifat etti. «Henüz genç kız sayılırsın.» Eski günlerde bu sözler kadının çok hoşuna giderdi. Ama şimdi pek hafifçe gülümsedi. Larry ekledi. «Hayatında yeni erkekler var mı?»

Alice, «Birkaç tane,» dedi. «Ya senin?»

Larry şaka etti. «Hayır. Hayatımda yeni erkekler yok. Birkaç kız var.» Annesinin bir kahkaha atacağını umuyordu.

Kadın yine hafifçe gülümsedi. Larry, «Onu kaygılandırıyorum,» diye düşündü.

«Mesele bu. Buraya neden geldiğimi bilmiyor. Herhalde üç yıldan beri geri dönmenden umut kesmişti. Benim ortadan kaybolmam daha işine geliyordu.»

Alice, «Yine o eski Larry'sin,» dedi. «Hiçbir zaman ciddi olamıyorsun.

Nişanlandın mı? Sık gördüğün bir sevgil in var mı?»

«Biraz eğleniyorum, anne.»

«Her zaman öyleydin zaten. Neyse, hiç olmazsa bana gelip namuslu bir Katolik kızının başını derde soktuğunu söylemedin. Kabul etmek gerek... Galiba çok dikkatli, çok terbiyeli ya da çok şanslısın.»

Larry annesini ifadesiz bir yüzle dinlemeye çalışıyordu. Bayan Underwood hayatında ilk kez seksten söz ediyordu ona.

Alice sözlerini sürdürdü. «Her neyse... Nasıl olsa her şeyi öğreneceksin. Bekârların pek çok eğlendiklerini söylerler ama bu doğru değildir. İnsan yaşlanır, huysuzlaştıkça huysuzlaşır, iğrençleşir. Tıpkı Bay Freeman gibi. Giriş katında oturur. Pencerenin önünden hiç ayrılmaz, rüzgâr essin diye bekler.»

Larry hafifçe bir şeyler mırıldandı.

«Şarkını radyoda duyuyorum. Herkese, 'İşte bu benim oğlum,' diyorum. 'Larry bu!' Çoğu bana inanmıyor.»

«Şarkımı duydun mu?» Larry kendi kendine annesinin neden ilk iş bundan söz etmediğini sordu.

«Tabii. Genç kızların durmadan dinledikleri o rock and roll radyo istasyonu çalışıyor. WABC.»

«Parçayı beğendin mi?»

«O müziği beğendiğim kadar.» Alice kesin bir tavırla oğluna baktı. «Şarkının bazı sözleri imalı. Açık saçık.»

Larry sıkıntıyla, ayaklarını yine eskisi gibi yere sürdüğünü farketti, kendini zorlayarak bunu engelledi. «Şarkının... yalnızca ihtiraslı olması gerekiyor, anne. Hepsi bu kadar.» Bütün kanı yüzüne hücum etmişti. Annesinin mutfağında oturup ihtirastan söz edeceği hiç aklına gelmemiştir.

Alice sert sert, «İhtirasın yeri yatak odasıdır,» diyerek Larry'nin ünlü plağının sanat yönü üzerinde tartışmayı engelledi. «Ayrıca sesin de bir tuhaf. Seni duyan zenci sanır.»

Bu söz Larry'i eğlendirdi. «Şimdi öyle mi konuşuyorum?»

«Hayır. Şarkı söylerken.»

Larry bir zenci gibi, «O siyah sese bayılıyorlar,» diyerek gülümsedi.

Alice başını salladı. «Evet, tıpkı böyle. Gençliğimde Frank Sinatra' nın cüretli olduğunu düşünürdük. Şimdi gençlerin diskoları var. Onlar buna 'disko' diyorlar.

Bense 'avaz avaz bağırmak' diyorum.»

Larry, «Ben telif hakkı alıyorum,» diye açıkladı. «Satılan her plaktan belirli bir yüzde. Hesaba göre...»

«Aman bırak bunu.» Alice elini salladı. «Ben matematik derslerinde hiçbir zaman iyi not alamazdım. Sana parayı verdiler mi? Yoksa o arabayı borca mı aldın?»

«Bana fazla para vermediler henüz.» Larry yalanın sınırına gelmişti.

«Araba için biraz peşin para verdim. Gerisini taksit taksit ödeyeceğim.»

Alice öfkeyle, «Uygun şartlarla,» dedi. «Baban da sonunda bu yüzden iflas etti. Doktor onun kalp krizi geçirdiğini, bu yüzden öldüğünü söyledi. Ama asıl neden bu değildi. Baban kalbi kırıldığı için öldü. O uygun şartlar yüzünden yoksullaştı.»

Bu eski bir konuydu. Larry annesini dinlermiş gibi yaparak arada sırada başını salladı. Babasının erkek giyim eşyaları satan bir dükkânı vardı. Ama sonra o dükkânın yakınında pek büyük bir mağaza açılmış, adam da bir yıl sonra iflas etmişti. Bay Underwood avunmayı yemekte aramış, üç yılda elli kilo almıştı.

Larry dokuz yaşındayken de köşedeki lokantada ölmüştü. Önündeki tabakta hamburgerinin yarısı kalmıştı. Ondan sonra Larry'yi Alice büyütmüş, çocuk evden kaçıncaya kadar onun hayatına atasözleri ve önyargılarla egemen olmuştu. Larry arkadaşı Rudy'nin eski arabasıyla evden ayrılırken Alice'in son sözleri,

«California'da da düşkünler evi var,» olmuştu. Evet, Larry'nin annesi böyle bir kadındı işte!

Alice usulca, «Burada kalmak istiyor musun, Larry?» diye sordu.

Genç adam şaşırdı. «Bunun sence bir sakıncası var mı?»

«Oda var. Portatif karyola hâlâ arkadaki yatak odasında duruyor. Ben artık oraya eşyaları koyuyorum ama sandıklardan bazılarını köşelere itebilirsin.»

Larry ağır ağır, «Pekâlâ,» dedi. «Tabii bir sakıncası olmadığından eminsen. New York'a birkaç hafta için geldim. Bizim eski arkadaşları görmek istedim. Mark... Galen... David... Chris... Onları.»

Alice ayağa kalktı. Pencereye yürüyüp camı açtı. «İstediğin kadar kalabilirsin, Larry. Belki ben duygularımı doğru dürüst açıklamayı başa-ramıyorum. Ama seni gördüğüme seviniyorum. Seninle pek de hoş bir biçimde vedalaşmamıştık.» Oğluna baktı. Yüzü hâlâ sertti ama korkunç ve isteksiz bir sevgi de vardı. «Ben, kendi hesabıma, bu yüzden üzgünüm. O sözleri sırf seni sevdiğim için söyledim. Doğru dürüst söylemeyi bilemediğim için de öyle konuştum.»

Larry gözlerini masaya dikti. «Önemli değil.» Yüzünün yanmasından, yine kızarmış olduğunu anlıyordu. «Dinle... Masrafa katılırım.»

«İstersen katılabilirsin. İstemezsen buna da gerek yok. Ben çalışıyorum. Binlerce insan işsiz. Sen de hâlâ benim oğlumsun.»

Larry katılaşmış kediye ve gülümseyerek kaseleri dolduran Dewey'i düşündü, birdenbire ağlamaya başladı. Bir yandan da, «Benim değil, annemin ağlaması gerekirdi,» diyordu kendi kendine. «Hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı. Hiçbir şey. Meğer annem değişmiş. Ben de öyle. Ama sandığım

biçimde değil. Anormal bir değişiklik olmuş. Annem daha büyümüş, bense küçülmüşüm. Anneme sırf bir yere gitmem gerektiği için gelmiş olmadığımı da anlıyorum. Eve döndüm. Çünkü korkuyor ve annemin yanında olmak istiyordum...»

Alice açık pencerenin önünde durmuş ona bakıyordu. Sonra elbisesinin göğsünden bir mendil çıkardı. Masaya yaklaşarak bunu oğlunun eline sıkıştırdı. Larry'nin içinde sert bir şey vardı. Gözyaşları bunu değiştiremezdi. Yaz yağmuru nasıl bir kayanın biçimini değiştiremezse öyle. Larry'nin kalbinin derinliklerinde yalnızca kendisi gizliydi. Oradan dışarıya bakıyordu. Larry kalbine yalnızca kendi kendisinin girmesine izin veriyordu. Ama annesi onu seviyordu.

Ayrıca Alice, Larry'nin iyi, çok iyi yanları olduğuna da inanıyordu. Bu doğrudu ama artık çok geçti. Şimdiden sonra ancak büyük bir felaket sağlayabilirdi bu iyiliğin ortaya çıkmasını. Kadın, «Yorgunsun,» dedi. «Ellerini, yüzünü yıka. Ben sandıkların yerlerini değiştiririm. Ondan sonra yatar uyursun. Galiba bugün işe gitmem daha iyi olacak.»

Kısa koridoru aşarak arka odaya, Larry'nin eski yatak odasına gitti. Genç adam onun hafifçe inleyerek sandıkları ittiğini duydu. Bir yandan da annesinin karşısında en son ne zaman ağladığını hatırlamaya çalışıyordu. Sonra ölü kediyi düşündü. Annesi haklıydı. Yorulmuştu. Hayatında şimdiye kadar hiç böylesine yorulmamıştı. Larry gidip yattı, hemen hemen on sekiz saat uyudu.

Frannie akşama doğru arka bahçeye çıktı. Babası orada sabırla bezelye ve fasulye tarhlarındaki yaban otlarını ayıklıyordu. Çok geç baba olmuştu Bay Goldsmith.

Artık altmışını geçmişti. Her zaman giydiği beyzbol kepinin altından ak saçları çıkıyordu. Frannie'nin annesi Portland'a gitmişti. Beyaz eldiven almaya.

Fran'in çocukluk arkadaşı Amy Lauder gelecek ayın başlarında evlenecekti.

Frannie iki büklüm çalışan babasına sevgiyle baktı bir an. Sonra hafifçe öksürdü. «Yardıma ihtiyacın var mı?»

Bay Goldsmith dönerek gülümsedi. «Beni toprağı kazarken yakaladın demek?»

«Galiba öyle.»

«Annen döndü mü?» Adam dalgın bir tavırla kaşlarını çatı. «Yoo, hayır. Daha biraz önce gittiydi, değil mi? Evet, istiyorsan bana yardım edebilirsin. Ama sonradan ellerini yıkamayı unutma.»

Fran hafifçe alay etti. «Bir hanımefendinin elleri onun alışkanlıklarını açıklar.» Burnundan garip bir ses çıkararak güldü. Peter Goldsmith hoşnutsuz bir tavır takınmaya çalıştıysa da başaramadı. Fran babasının yanına diz çökerek otları ayıklamaya başladı.

Peter Goldsmith, Sanford'daki büyük bir otomobil fabrikasında teknisyen olarak çalışıyordu. Altmış dört

yaşındaydı ve emekliye ayrılmasına bir yıl kalmıştı.

Baba kız konuşa konuşa çalışmalarını sürdürdüler. Peter insanı yatıştıran o tatlı sesiyle konudan konuya geçiyor, Fran'in içini hiç sıkılmıyordu. Zaten Peter belki karısı dışında kimsenin içini sıkırmazdı. İyi bir sohbeti vardı.

Sonra Fran babasının susmuş olduğunu farkettil. Adam bir tarhın dibindeki kayaya oturarak piposuna tütün doldurdu. Kızına bakıyordu. «Derdin nedir, Frannie?»

Kız bir an sessizce babasına baktı. Konuya nasıl gireceğini bilmiyordu. Sonra kısaca, «Hamileyim,» dedi.

II

Adam piposuna tütün doldurmaktan vazgeçti. Kızına bakakalmıştı. Sonra, sanki bu sözü o zamana kadar hiç duymamış gibi, «Hamile,» diye yineledi. «Ah, Frannie...

Şaka mı bu?»

«Hayır, baba.»

«Buraya gel.»

Kız söz dinler bir tavırla gidip babasının yanına oturdu. Peter, «Emin misin?» diye sordu.

«Eminim...» Fran hıçkırırlarla sarsıla sgrsıla, gürültülü gürültülü ağlamaya başladı. Peter kolunu onun omzuna attı. Baba kız uzun süre böyle oturdular. Fran hıçkırıkları

kesilirken kendisini en çok kaygılandıran o soruyu sordu.
«Beni hâlâ seviyor musun, baba?»

«Ne?» Adam kızına şaşkın şaşkın baktı. «Evet. Tabii. Seni hâlâ çok seviyorum, Frannie.»

Kız bu sözler yüzünden tekrar ağlamaya başladı. Peter da o arada piposunu yaktı.

Fran, «Düşkırıklığına uğradın, değil mi?» dedi.

«Bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç hamile bir kızım olmamıştı. Bu durumu nasıl karşılayacağımı da kestiremiyorum. Neden... Jess mi?»

Fran, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Durumu ona açtın mı?»

Yine başını salladı.

«Ne dedi o?»

«Benimle evleneceğini. Ya da kürtaj parasını veribileceğini.»

Peter Goldsmith, «Evlenme ya da kürtaj,» diyerek piposundan bir soluk çekti.

«Çifte tabancalı kovboy.» Bir an durdu. «Annen kimin suçlu olduğu konusunda çok şey söyleyecek. Ona engel olmayacağım. Ama kendisine de katılmayacağım. Anlıyor musun?»

Fran başını salladı. Babası artık annesine pek itiraz etmiyordu. Hiç olmazsa, açık açık etmiyordu. Kadın çok sivri dilliydi. Peter bir keresinde kızına,

«İtiraz ettiğin zaman kontrolünü kaybediyor,» demişti. «Bu yüzden karşısındakini kırıyor. Neden sonra pişman oluyor. Ama bunun da kırdığı insana pek yararı olmuyor.» Frannie babasının da yıllar önce iki çareden birini seçmek zorunda kaldığını seziyordu: Ya boşanacak ya da boyun eğecekti. Peter boyun eğmeyi seçmişti. Ama kendi şartlarına göre.

Fran usulca, «Annemin seni bu işe karıştırmayacağından emin misin, baba?» diye sordu.

«Senin tarafını tutmamı mı istiyorsun, Fran?»

«Bilmiyorum.»

«Şimdi ne yapacaksın?»

«Annem konusunda mı?»

«Hayır. Durumun konusunda, Fran.»

«Bilmiyorum.»

«Jess'le evlenecek misin? İki kişi de bir tek insan kadar ucuza geçinebilir.

Daha doğrusu, öyle diyorlar.»

«Onunla evleneceğimi sanmıyorum. Galiba Jess'e olan aşkım söndü. Tabii ona âşık idiysem.»

«Bebek yüzünden mi?» Peter'in piposunun tatlı kokusu çevreye yayılıyordu.

«Hayır. Nedeni bebek değil. Bu olacaktı zaten. Jess... biraz zayıf bir insan.

Durumu başka nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum.»

«Onun senin için gerekli şeyi yapacağına inanmıyorsun, değil mi Fran?»

«Öyle.» Babası işin can alacak noktasına parmak basmıştı. Kız paralı bir aileden olan ve mavi iş gömlekleri giyen Jess'e güvenemiyor-du.

«O halde annenin seni etkileyip fikrini değiştirtmesine izin verme.»

Kız gözlerini yumdu. Çok rahatlamıştı. Babası durumu anlıyordu. Bir mucizeydi bu. Fran bir süre sonra, «Kürtaja ne dersin?» diye sordu.

«Dinle...» Peter birdenbire sustu. Sonra kızının elini tutarak konuşmaya başladı. «Baban bu kadar yaşlı bir adam olmamalıydı, Frannie. Ama bu bakımdan yapabileceğim bir şey de yok. Ben 1941'de evlendim. Savaşa gitmeden hemen önce. Pearl Harbor olayıyla savaşa katılanlardan biraz büyüktüm. Hatta bazıları beni, 'Baba,' diye de çağırıyorlardı. Savaştan sonra Sanford'daki o güzel işime girdim. Ve... şey... annenle bir yuva kurduk.»

Alacakaranlıkta kızına düşünceli bir tavırla baktı. «Carla o günlerde çok farklıydı. Ağabeyin Freddy öldükten sonra değişmeye başladı. O zamana kadar gençti. Freddy öldükten sonra katılaştı. Gelişmesi durdu. Kendi görüş açısının üzerine üç tabaka cila sürdü. Onu betonla destekledi. Ve, 'En iyisini, en doğrusunu ben bilirim,' dedi. Şimdi fikirlerle dolu bir müzenin bekçisi gibi davranıyor. Ama i her zaman böyle değildi...»

«Ya nasıldı, baba?»

«Şey...» Peter dalgın dalgın bahçenin dibine doğru baktı. «Sana çok benzerdi, Fran. Kıkır kıkır gülerdi. Onunla Boston'a, Red Sox takı-minin maçlarını seyretmeye giderdik. Carla oyun arasında benimle bira içerdi.»

«Annem .. bira mı içerdi?»

«Evet, içerdi ya! Sonra tuvalete gider, dışarı çıkarken de, 'Senin yüzünden oyunun en güzel yerini kaçırdım,' diye söylenirdi.»

Frannie annesini elinde bira bardağıyla, genç kız gibi babasına gülerken hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı.

«Uzun bir süre çocuğumuz olmasını bekledik. 1952'de ağabeyin ', Fred dünyaya geldi. Annen ona tapıyordu adeta, Fran. Sonra 1955'de bir çocuk düşürdü. Ondan sonra artık başka çocuğumuz olmayacağını !.]

düşünmeye başladık. Ama 1959'da sen doğdun. Bir ay erken dünyaya geldin. Bu kez de ben sana tapmaya başladım.

İkimizin de birer bebeđi vardı artık. Ama annen bebeđini kaybetti.» Peter sustu. Yüzünde sıkıntılı, düşünceli bir ifade belirmişti.

Fred Goldsmith 1965'de ölmüşü. On üç yaşındayken. Fran o sıra- j da altı yaşındaydı. Fred'e sarhoş araba süren biri çarpmıştı. Fred kazadan sonra yedi gün yaşamıştı. Peter Goldsmith, «Kürtaj o iş için fazla temiz bir ad,» dedi. «Sana yaşlı bir adam olduğumu söyledim.»

Fran mırıldandı. «Sen yaşlı değilsin, baba.»

Adam sert bir tavırla, «Yaşlıyım, yaşlıyım,» diye ısrar etti. «Ben genç kızına yardıma çalışan yaşlı bir adamım. Sarhoş bir sürücü on beş yıl önce oğlumu öldürdü. Karım o günden sonra eskisinden çok farklı oldu. Kürtaj sorununa her zaman Fred açısından baktım ben. Buna başka gözle bakacak durumda değilim.

Annense o malûm nedenler yüzünden itiraz edecek. 'Ahlak,' diyecek, iki bin yıl öncesine uzanan bir ahlak kuralı bu. Yaşama hakkı. Bütün Batı ahlakı bu kuralın üzerine kurulmuştur! Ben bütün filozofları okudum. Annen hafif şeyler okumaya meraklı. Ama sonunda ben duygulardan söz ederek tartışacağım, annense ahlak kurallarından dem vurarak. Kürtajdan söz edildiđi zaman gözlerimin önünde Fred beliriyor. O yatakta yedi gün yatan oğlum! Parçalanmış her şeyini sargılarla yapıştırmaya çalışmışlardı. Hayat ucuz. Kürtaj bunu daha da ucuzlatıyor...

Bunların sana bir yardımı dokunmayacak, değil mi?»

Fran usulca, «Çocuđu aldırmaq istemiyorum,» diye açıkladı. «Kendimce bazı nedenler yüzünden.»

«Nedir bunlar?»

Fran başını hafifçe dikleřtirdi. «Nedenlerden biri benim.»

«Çocuđu başkalarına mı vereceksin, Frannie?»

«Bilmiyorum.»

«Bunu istiyor musun?»

«Hayır. Çocuđumu kendim büyütmek istiyorum.»

Peter sesini çıkarmadı. Fran babasının bu sözleri hoşnutsuzlukla karşıladığını düşündü. Sonra da, «Okulu düşünüyorsun, değil mi?» diye sordu.

Peter ayađa kalkarak, «Hayır,» dedi. «Ben yalnızca yeteri kadar konuştuğumuzu düşünüyorum. Henüz karar vermek zorunda olmadığını da.»

Fran, «Annem dönmüş,» diye mırıldandı.

Peter kızının bakışlarını izledi. Bir araba bahçeye giriyordu. Carla onları görünce kornaya bastı, sonra da neşeyle el salladı.

Frannie, «Ona durumu açıklamak zorundayım,» dedi. «Öyle. Ama bir iki gün bekle, Frannie.» «Peki.»

Kız babasının apa ve tırmığı almasına yardım etti, sonra yan yana arabaya doğru yürüdüler.

7

Siyah saçlı, güzel hemşire, «Kolunuzu sıvayın, Bay Redman,» dedi. «Bir dakika bile sürmeyecek.» Eldivenli ellerinde tansiyon aletini tutuyordu. Plastik maskenin altında, sanki genç adamlar bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi gülümsüyordu.

Stu, «Olmaz,» diye cevap verdi.

Hemşirenin gülümsemesi silinir gibi oldu. «Yalnızca tansiyonunuzu ölçeceğim. Bir dakika bile sürmeyecek.»

«Olmaz.»

Hemşire ciddileşti. «Doktorun emri bu.»

«Madem doktorun emri, o halde onunla konuşayım.»

«Korkarım şu ara işi var. Şimdi yalnızca...»

Stu nazik nazik, «Beklerim,» dedi, gömleğinin kol düğmelerini açmak için de hiçbir hareket yapmadı.

«Bu benim görevim. Başımın derde girmesini istemezsiniz, değil mi?» Kız bu kez de genç adama sevimli bir yetim tavırlarıyla gülümsedi. «İzin verirsiniz...»

Stu, «Tansiyonumu ölçmenize izin vermeyeceğim,» dedi. «Gidin, bunu onlara söyleyin. Birini göndersinler.»

Hemşire yüzünde kaygılı bir ifadeyle çelik kapıya yöneldi, kilitteki dört köşe anahtarı çevirdi. Kapı açıldı, kız dışarı çıktı. Çıkarken de Stu Redman'a son bir defa sitemle baktı. Stu buna sakın bir tavırla karşılık verdi.

Kapı kapandıktan sonra ayağa kalkarak huzursuzca pencereye gitti. Pencerede çift cam ve bunun dışında da demir parmaklık vardı. Hava kararmıştı artık. Hiçbir şey gözükmiyordu. Dönüp yine koltuğa oturdu. Arkasında kareli bir gömlek, ayaklarında da rengi solmuş bir blucinle kahverengi botları vardı. Stu elini yüzüne sürerek hoşnutsuzca suratını buruşturdu. Traş olmasına izin vermiyorlardı. Oysa sakalları çok çabuk uzuyordu.

Testlere bir itirazı yoktu. Onun sinirlendiği, kendisine bilgi verilmemesi ve korkularının giderilmemesiydi. Hasta değildi. Hiç olmazsa şimdilik. Ama çok korkuyordu. Burada bir işler dönüyordu. Biri ona Arnet-te'de neler olduğunu açıklayıncaya kadar bu işe karışmayacaktı. Tabii Champion'ın bütün bunlarla ne ilişkisi olduğunu öğrenmek de istiyordu. Hiç olmazsa o zaman korkularının bir temeli olduğuna inanabilecekti.

Aslında Stu'nun bu soruları daha önce sormasını beklemişlerdi. Genç adam bunu onların bakışlarından anlıyordu. Hastanelerde bazı şeyleri insandan gizlemeyi başarıyorlardı. Stu'nun karısı dört yıl önce kanserden ölmüştü. Genç kadın o sırada yirmi yedi yaşındaydı. Kanser rahminde başlamış, sonra da bir yangın gibi bütün vücudunu çabucak sarmıştı. Stu uzmanların karısının sorularına cevap verme konusunda nasıl davrandıklarını görmüştü. Ya konuyu değiştirmişlerdi ya da genç kadına teknik terimlerle dolu bilgiler vermişlerdi. İşte bu yüzden Stu da buradakilere soru

sormamıştı. Bu tutumunun onları kaygılandırıldığının farkındaydı. Ama artık soru sorma zamanı gelmişti. Ve cevap da alacaktı.

Olayın bazı eksik yanlarını kendi kendine tamamlayabiliyordu. Champion, karısı ve çocuğu çok kötü bir illete yakalanmışlardı. Yaz nezlesi ya da grip gibi başlıyordu. Ama sonra durum gitgide kötüleşiyordu. Galiba sonunda insan ya kendi balgamından boğulup ölüyordu ya da yüksek ateş onu mahvediyordu.

Uzmanlar iki gün önce öğleden sonra Stu'yu almaya gelmişlerdi. Ayın on yedisinde. Ordudan dört kişi ve bir de doktor. Hepsi nazik ama kesin tavırlar takınmışlardı. Stu'nun reddetmesi imkânsızdı. Dört asker silahlıydı. İşte Stu o zaman korkmaya başlamıştı.

Arnette'den adeta bir kervan halinde Braintree'ye doğru yola çıkmışlardı. Stu, Vic Palfrey, Hap, Bruett'ler, Hank Carmiachel ve karısı aynı taşıttaydı.

Yanlarında iki de subay vardı. Onları bir ordu kamyonetine doldurmuşlardı. Lila Bruett'in sinir krizleri geçirmesine rağmen, hiç bilgi de vermemişlerdi onlara.

Diğer kamyonetler de tıklım tıklım doluydu. Stu taşıtlardakilerin hepsini görememişti. Ama Hodges ailesinin beş üyesini, gönüllü ambulans sürücüsü

Carlos'un kardeşi Chris Ortega'yı farketmişti. Chris «Kızıl Derili Kafası»nda barmenlik yapıyordu. Stu evinin yakınındaki karavan parkında yaşayan yaşlıca çifti de

görmüştü. Parker Nason'la karısını. O gece benzin istasyonunda bulunan herkesi topladıklarını tahmin ediyordu. Campion'in pompalara çarpmasından beri bu kişilerin konuştukları kimseleri de.

Kasaba sınırında zeytin yeşili iki kamyon yolu kapatmıştı. Stu, Arnette'e giden diğer yolların da kapatılmış olduğunu anladı. Birtakım adamlar dikenli tel geriyorlardı. Kasabanın çevresine dikenli tel çektikten sonra herhalde belirli yerlere nöbetçiler de dikeceklerdi.

Demek durum ciddiydi. Çok çok ciddi.

Stu şimdi hastanedeki karyolanın yanında, koltukta sabırla oturuyor, hemşirenin birini getirmesini bekliyordu. Tabii bu «biri» önce Stu'yu oyalamaya çalışacaktı. Belki de bilmek istediği şeyleri açıklama yetkisi olan kişi ancak sabaha gelecekti. Ama Stu Redman sabırlı bir insandı.

Vakit geçirmek için kendisiyle birlikte havaalanına gelenlerin durumunu kafasından geçirmeye başladı. Norm'un hasta olduğu çok belliydi. Ateşi vardı.

Öksürüyor, balgam çıkarıyordu. Geri kalanlarsa soğuk almış gibiydiler. Luke Bruett aksırıyordu. Lila Bruett'le Vic Palfrey hafif hafif öksürüyorlardı. Hap burnunu çekiyor, mendiline sümürüp duruyordu.

Ama Stu'yu en çok korkutan şey, tam havaalanına girerlerken olmuştu. Belki de bir rastlantıydı bu. Kamyoneti süren er birdenbire şiddetle, üç defa aksırmıştı.

Evet, herhalde rastlantıydı. Doğu-orta Teksas bölgesinde yaşayan alerjik insanlar için kötü bir aydı Haziran. Ya da şoför soğuk almıştı. Çünkü bir insandan bir diğerine bu kadar çabuk geçen bir hastalık...

Subaylar onlarla birlikte uçağa binmişlerdi. Soruları cevaplamamış, yalnızca gidecekleri yeri açıklamışlardı. Atlanta'ya gidiyorlardı. Sonradan hepsine bilgi verilecekti.

Uçakta Hap, Stu'nun yanında oturuyordu. İçkiyi fazla kaçırmıştı. Uçak orduya aitti. Ama yiyecek ve içecek birinci sınıf hava şirketlerinin verdikleri gibiydi. Lila Bruett bile bir iki içkiden sonra sakinleşmişti.

Hap bir ara Stu'ya doğru eğildi, viski kokan sıcak soluğu genç adamın yüzüne çarptı. «İlginç bir grup bunlar, Stuart. Bir teki bile elli yaşından aşağı değil. Nişan yüzükleri de yok.»

Uçak inmeden yarım saat önce Norm Bruett baygınlık geçirdi, Lila da avaz avaz haykırmaya başladı. Sert yüzlü iki çavuş Norm'u bir battaniyeye sardılar, kısa süre sonra onu ayılttılar. Kendini adeta kaybetmiş olan Lila haykırmayı sürdürdü. Bir süre sonra da içtiği içkileri ve yediği tavuklu sandviçi çıkardı, iki kişi ifadesiz yüzlerle yerleri sildiler.

Lila, «Ne oluyor?» diye bağırdı. «Erkeğimin nesi var? Ölecek miyiz? Bebeklerim de ölecek mi?» Kollarının altına sıkıştırdığı çocukları, kafalarını kadının iri göğüslerine dayadılar. Luke de, Bobby de korkmuşlardı. Anneleri gürültü

ettiği için utanmış gibiydiler. «Neden biri bana cevap vermiyor? Yoksa burası Amerika değil mi?»

Chris Ortega uçağın arka tarafından, «Biri şu kadını susturamıyor mu?» diye söylendi.

Erlerden biri Lila'ya bir bardak süt verdi, kadın ondan sonra sustu. Yolculuğun geri kalanını aşağıdaki kırları seyrederek geçirdi. Stu o bardakta süttten başka bir şeyler daha olduğunu tahmin ediyordu.

Alana indikleri sırada dört Cadillac onları bekliyordu. Arnette'liler arabaların üçüne bindiler, refakatçileri de dördüncüye.

Stu parmaklarında yüzük olmayan o adamların şimdi bu binada olduklarından emindi...

Kapının üzerindeki kırmızı ışık yandı. O adamlardan biri beyaz UZay elbisesi giymiş olarak içeri girdi. Dr. Denninger'di adı. Denninger esmer tenli, siyah saçlı, fazla tatlı dilli, genç bir adamdı. Yüz hatları sertti.

Denninger ayaklarını gürültüyle yere vurarak Stu'ya doğru gelirken göğsündeki konuşma aygıtından sesi yükseldi. «Patty Greer biraz zorluk çıkardığınızı söyledi. Çok üzölmüş.»

Stu rahat bir tavırla, «Üzölmesine gerek yok ki,» dedi. Sakin sakin konuşmak zordu ama bu adama korktuğunu belli etmek de istemiyordu. Denninger'in maiyetindekileri ezen, kendisinden üstün olanlara yaltaklanan bir tip olduğunu seziyordu. Stu'nun korktuğunu anladığı an, «Çok üzgünüm

ama sana fazla bir şey söyleyemeyeceğim,» diyecek, odadan çıkınca da, «Bu budalalar da gereğinden fazla şey öğrenmek istiyorlar,» diye düşünecekti.

Stu, «Bazı sorularımın cevaplanmasını istiyorum,» dedi.

«Çok üzgünüm ama...»

Stu, «Sizinle işbirliği yapmamı istiyorsanız, bazı sorularımı cevaplamalısınız,» diye belirtti.

«Zamanı gelince size...»

«İşinizi zorlaştırabilirim.»

Denninger aksi aksi, «Bunu biliyoruz,» dedi. «Size bir açıklamada bulunmak için yetkim yok, Bay Redman. Ben de fazla bir şey bilmiyorum.»

«Herhalde kanımı tahlil ediyordunuz. Bütün o iğneler...»
Denninger ihtiyatla,

«Öyle,» dedi.

«Ne için?»

«Bunu size söyleyemem. Kendim de bilmiyorum.»
Denninger'^ sesi yine aksiydi. Stu ona inandı. Bu durumun Denninger'in de hoşurrç gitmediği anlaşılyordu.

«Bizim kasabayı karantinaya aldılar.»

«Bu konuda hiçbir bilğim yok.» Ama Denninger bu kez bakışlarım Stu'dan kaçırdı.

Genç adam onun yalan söylediğine karar verdi.

«Neden bu konuda hiçbir haber yayınlanmıyor?» Stu duvara takıl-mış olan televizyonu işaret etti.

«Efendim?»

«Bir kasabaya giden yollar kesiliyor ve çevresi dikenli telle çevrili-yor. Bu bir haberdır.»

«Bay Redman, izin verseniz de Patty tansiyonunuzu ölçse...»

Stu, «Hayır,» dedi. «Artık benden bir şey alabilmek için güçlü kuvvetli iki kişi göndermeniz gerekecek. Hem kaç kişi yollarsanız yollayın, o mikrop geçirmeyen elbiselerinde yine de birkaç delik açmayı başaracağım. Bu elbiseler fazla sağlama benzemiyor, farkında mısınız?» Den-ninger'e doğru atılacakmış gibi yaptı.

Uzman telaşla gerilerken az kalsın yuvarlanıyordu. Konuşma aygıtından korku dolu garip bir ses yükseldi. Kapıdaki çift camın gerisinde birileri kımıldandı. Stu,

«Beni bayıltabilirsiniz tabii,» diye homurdandı. «Ama bu da testleri altüst eder. Öyle değil mi?»

Denninger, «Bay Redman, hiç de mantıklı davranmıyorsunuz,» diye karşılık verdi.

Stu'ya yaklaşmamaya dikkat ediyordu. «İşbirliği yapmamanızın vatanınıza zararı dokunabilir.»

Stu, «Hayır,» dedi. «Şu anda tersine, vatanım bana büyük bir zarar veriyormuş

gibi geliyor. Vatanım beni Georgia'da bir hastane odasına kapattı. Karşımda da dünyadan haberi olmayan önemsiz bir ahmak var. Onun için şimdi hemen çıkıp git ve buraya benimle konuşabilecek birini gönder. Ya da istediğini zorla alabilmek için yeteri kadar adam yolla. Ama onlarla da dövüşürüm. Bundan emin olabilirsiniz.»

Stu, Denninger çıktıktan sonra koltuğunda hiç kımıldamadan oturdu. Hemşire bir daha gelmedi. Tansiyonunu zorla ölçmek için iki güçlü hademe de göndermediler.

Şimdilik onu zorlamaktan vazgeçmişlerdi.

Stu ayağa kalkıp televizyonu açtı. İçindeki korku gitgide artıyordu, iki günden beri aksırmayı, öksürmeyi, kara bir balgam çıkarmayı beklemekteydi. Diğerlerini düşünüyordu. Bütün hayatı boyunca tanıdığı o insanları. Kendi kendine,

«İçlerinde Champion kadar kötü durumda olan var mı acaba?» diye soruyordu.

Stu'ya açıklama yapabilecek kişiyi kırk saat sonra yolladılar.

Joe Bob Brentwood 18 Haziran gn kuzeni Bili Hapscomb'la konuřtuktan beř saat sonra, Braintree'nin otuz beř kilometre doęusunda, 40 numaralı Teksas Karayolunda fazla srat yapan birini durdurdu. Braintree'den Harry Trent adlı bir sigortacıyı. Joe Bob ceza yazdı. Trent makbuzu uysalca aldı, sonra da Joe Bob'a hayat ve ev sigortası satmaya kalkarak gen adamı gldrd. Joe Bob kendini iyi hissediyordu. lm dřndę bile yoktu. Ama aslında hastaydı.

Bili Haps-comb'un benzin istasyonundan yakıttan bařka bir řeyler daha almıřtı.

Harry Trent'e de ceza makbuzundan daha fazla bir řeyler verdi.

Harry Trent iřini seven, dost canlısı bir adamdı. Hastalıęı o gn ve ertesi sabah kırktan fazla kiřiye bulařtırdı. O kırk zavallının illeti ka kiřiye ařıladıklarını bilmek imknsızdı...

19 Haziranda, yani Larry Underwood'un New York'a evine dndę ve Frannie Goldsmith'in de babasına «kk bir yabancı» bekledięini aıkladıęı gn, Harry Trent ęle yemeęi iin Doęu Teksas'ta Babe'in Yeri adlı bir kafeteryaya girdi.

Peynirli hamburger ve Babe'in nefisek-'i pastasından yedi. Hafif bir soęuk algınlıęı vardı. Ya da alerjisi tutmuřtu. Aksırıyor, tkrmek zorunda kalıyordu. Trent yemek sırasında hastalıęı Babe'e, bulařıkıya, iki kamyon řofrne, ekmekıye, plakıya ve servis yapan tatlı garson kıza verdi. Garson kıza bahřıř olarak bir dolar bırakmıřtı. Kıvıl kıvıl lm vardı o doların zerinde.

Harry Trent dışarı çıkarken park yerine bir araba girdi. Taşıtın içi çocuk ve bavul doluydu. Arabada New York plakası vardı. Harry Trent'e 21 numaralı karayoluna nasıl çıkacağını sormak için camı açan adam da New York aksanıyla konuşuyordu. Trent, New York'luya yolu iyice tarif etti. O arada hastalığı ona da aşıladı.

New York'lu, Polis Komiseri Edward N. Norris'ti. Beş yıldan beri ilk kez doğru dürüst tatile çıkmış, ailesiyle pek güzel günler geçirmişti. Şimdi New York'a dönüyorlardı. Bütün aile Temmuzun ikisinde ölmüş olacaktı.

Norris'ler de Babe'in kafeteryasında öğle yemeği yediler. Sonra Harry Trent'in tarifine uyarak 21 numaralı karayoluna çıktılar. O geceyi Oklohama'da, Eustace'da bir motelde geçirdiler. Edward ve karısı Trish hastalığı motel kâtibine bulaştırdılar. Çocukları Marsha, Stanley ve Hector da avluda oynadıkları diğer küçüklere. Bu çocuklar aileleriyle Batı Teksas, Alabama, Arkansas ve Tennessee'ye gideceklerdi.

Trish sabaha karşı Edward'i uyandırarak bebekleri Hector'un hasta olduğunu haber verdi. Çocuğun ateşi vardı. Tuhaf tuhaf öksürüyordu. Edward Norris inledi.

«Çocuğa iki aspirin ver,» dedi. Hector dört, beş gün bekleseydi evde hastalanacaktı. Edward da bu kusursuz tatilin anı-sıyla yaşayacaktı. Adam zavallı çocuğun yan odada ulurmuş gibi öksürdüğünü duyuyordu.

Trish, Hector'un sabaha iyileşeceğini ummaktaydı. Ama kadın 20 Haziran günü öğleyin durumun hiç de öyle olmadığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Aspirin ateři kontrol altına alamıyordu. Ateř yüzünden zavallı Hector'un gözleri camlaşmıřtı. Çocuęun gümbürtülü öksürüęü de Trish'in hiç hoşuna gitmiyordu. Bu hastalık neyse, galiba Marsha da tutulmuřtu buna. Trish'in boęazı da gıcıklanıyor, kadın bu yüzden öksürüp duruyordu. Ama onun öksürüęü o kadar řiddetli sayılmazdı.

Kadın sonunda, «Hector'u doktora götürmemiz řart,» dedi. Edward bir benzin istasyonunun önünde durdu, haritayı inceledi. Kansas'ta, Hammer Crossing denilen yerdeydiler. «Bilmem ki...» dedi. «Neyse... bir doktor bulmaya çalışalım.»

Sonunda Polliston kasabasında bir doktora telefon etti. Doktor, «Saat üçe kadar kasabaya erişebilirsiniz Hector'a bakarım,» dedi. Polliston yollarının üzerinde deęil, Hammer Crossing'in otuz kilometre batı-sındaydı. Ama artık önemli olan Hector'du. Edward oęlu için gitgide daha fazla kaygılanmaya bařlıyordu.

Norris'ler saat ikide Dr. Brendon Sweeney'nin bekleme odasında-ydılar. O zamana kadar artık Edward'da aksırmaya bařlamıřtı. Sweeney'nin bekleme odası tıklım tıklım doluydu. Doktor çocuęu ancak saat dörde doęru görebildi. Hector yarı baygındı. Trish'in de ateři vardı. Bir tek dokuz yařındaki Stan Norris kıpır kıpır ve saęlıklıydı.

Aile Sweeney'nin odasında beklerken hastalıęı yirmi beř kiřiye bulařtırdı.

Bunların arasında doktora borcunu ödemeye gelmiř olan yařlıca bir hanım da vardı. O da daha sonra hastalıęı briç kulübündeki bütün arkadaşlarına ařılayacaktı.

Bu hanımın adı Bayan Sarah Bredford'du. Kadın o gece oyunda çok başarılı oldu.

Belki de bunun nedeni, en samimi arkadaşı Angela Dupray'le ortak oynamasıydı.

Sarah çok keyifliydi ama ufak bir derdi vardı. Galiba hafif soğuk almıştı. Oysa gripten daha yeni kalkmıştı. Haksızlıktı bu!

Sarah'yla Angela saat onda oyun sona erdiği zaman bir kokteyl salonuna gitmeye karar verdiler. Polliston kokteyl salonunda illeti herkese bulaştırmayı da başardılar. Kurbanlarının arasında, biraz ilerde bira içen iki genç adam da vardı. Bu iki genç şanslarını denemek için California'ya gidiyorlardı. Tıpkı vaktiyle Larry Underwood ve Rudy Schwartz'in yaptıkları gibi. Bir arkadaşları onlara iş bulmayı vaat etmişti. İki genç ertesi gün batıya doğru yola çıktılar.

Böylece hastalığı yaymaya da başladılar. Hastalık Batı Sahilinde «Kaptan Trips» diye tanımlanacaktı.

Nick'e karanlık bastıktan sonra saldırdılar. Delikanlı 27 numaralı karayolunda ilerliyordu. Bir buçuk kilometre gerideki kasabanın anayolunun uzantısıydı burası. Nick daha sonra kuzeye yapacağı uzun yolculuğa başlamak için 63 numaralı şoseye sapacaktı. Belki Nick'in biraz önce içtiği iki bira dikkatinin dağılmasına neden olmuştu. Çocuk barda oturan iriyarı dört, beş kasabalıyı hatırladığı sırada adamlar gizlendikleri yerden çıkarak üzerine atıldılar.

Nick bütün gücüyle dövüşmeye çalıştı. Birini tekmeledi. Bir diğerrinin burnunu kırdı. Hatta bir an başarılı olabileceğini bile sandı. Nick'in hiç ses çıkarmadan dövüşmesi serserilerin sinirini bozmuştu. Öyle atletik yapılı adamlar da değillerdi. Belki daha önce bu işi kolaylıkla başardıklarından, sırt çantalı sıksa çocuğun boğuşmaya kalkışacağını akıllarına getirmiyorlardı.

Ama sonra haytalardan biri parmağındaki markalı yüzükle Nick'in alt dudağını yırttı. Çocuğun ağzına sıcak kanlar doldu. Nick sendeleyerek geriledi. Biri kollarını sıkıca tuttu, bir başkası yüzünü yumruklamaya başladı. Nick'in burnu ezilmiş domatese döndü. Soluk almaya çalışırken iki ön dişi çatladı. Korkunç bir can acısıyla sarsıldı çocuk. Ama bağıramazdı. Nick'in dizleri bükülüverdi.

Kendinden geçmek üzereydi. Serseriler Nick'i yakaladıkları gibi yola, yaklaşan bir arabanın önüne attılar.

Nick kendine geldiği zaman bir ranzada yatıyordu. Yatak sertti. Ama Nick son üç yıl bundan daha da sert yataklarda yatmıştı. Gözlerini zorlukla açabildi, sonra da ağır ağır, dikkatle dirseğinin üzerinde doğruldu. Vücudunun her tarafı ağrıyor, sancıyordu. Birdenbire midesi bulanmaya başladı. Az kalsın bayılıyordu. Nick'in bağırması imkânsızdı. Bu yüzden ellerini yanaklarına koyarak mide bulantısının geçmesini bekledi. Bir süre sonra rahatladı. Yüzüne flaster yapıştırılmış olduğunun farkındaydı. Galiba bir doktor yanağındaki yarığı da dikmişti. Nick çevresine bakındı. Küçük bir hücredeydi.

Ranzadan kalkarak ağır ağır parmaklıklı kapıya doğru gitti, kısa koridora baktı.

Koridorun dibindeki kapı açıktı. Kısa bir süre sonra orada iriyarı bir adam belirdi. Haki üniforma giymişti. Belinde tabancası vardı. Baş parmaklarını pantolonunun beline sokarak Nick'i uzun bir süre süzdü. «Adın nedir, delikanlı?»

Nick bir parmağını şişmiş ve patlamış olan dudaklarına götürdü. Sonra da başını salladı.

«Ne? Konuşamıyor musun? Bu da yeni bir numara mı?»

Nick eliyle havaya yazı yazarmış gibi yaptı.

«Kalem mi istiyorsun?»

Nick, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Madem dilsizsin neden yanında o kartlardan yok?»

Nick omzunu silkti. Sonra boş ceplerini gösterdi. Yumruklarını salladı.

«Yani seni soydular mı?»

Nick başını salladı yine.

Adam dönüp bürosuna girdi. Bir dakika sonra ucu küt bir kurşunkalem ve bir not defteriyle döndü. Bunları parmaklıkların arasından Nick'e uzattı. Not defterinin tepesinde Şerif John Baker yazılıydı.

Şerif çocuğa, «Adın nedir?» diye sordu.

Delikanlı deftere yazdı. «Nick Andros.»

«Aynı zamanda sağır mısın?»

Nick, «Evet,» anlamında başını salladı.

«Bu gece ne oldu sana? Doktor Soames'la karısı az kalsın seni ezi-vorlarmış.»

«Beni dövdüler ve soydular. Zack'in Barından bir buçuk kilometre kadar ötede.»

Baker, «O bar senin gibi çocuklara göre yer değildir,» dedi. «İçki içecek yaşta olmadığın belli.»

Nick öfkeyle başını salladı. Sonra, «Ben yirmi iki yaşındayım,» diye yazdı.

«Dayak yiyip soyulmadan iki bardak bira içebilirim, değil mi?»

Baker'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. «Shoyo'da bunu yapamayacağın anlaşıyor. Burada ne işin var, delikanlı?»

«Bir hayli yer dolaştım ama serseri değilim. Bugün buranın dokuz kilometre kadar batısında Rich Ellerton adında bir adamın yanında çalıştım. Onun ambarını temizledim. Geçen hafta da bir başkasının çitini tamir ettim. Beni döven adamlar bir haftalık ücretimi çaldılar.»

Baker, «Yanında çalıştığın adamın adının Rich Ellerton olduğundan emin misin?» dedi. «Bunu hemen öğrenirim.»

Nick, «Evet,» diye başını salladı.

Şerif dönerek bürosuna gitti. Nick parmaklığın önünde durmuş kaygıyla bekliyordu. Baker bir dakika sonra döndü. Kapıyı açarak, «Odama gel,» dedi.

«Kahvaltı ister misin?»

Nick başını, «Hayır,» der gibi salladı, bir şey içiyormuş gibi yaptı.

«Kahve istiyorsun sanırım. Gel bakalım.»

Baker odasında bir fincana termostan koyu kahve doldurdu. Nick kahveyi yudumladı. Canı yanıyordu ama kahve hoşuna gitmişti.

Baker, «Seni burada zorla tutacak değilim,» diye açıkladı. «Ama bir süre kalırsan belki seni bu hale sokan herifi yakalayabiliriz. İster misin?»

Nick, «Evet,» diye başını sallayarak kâğıda yazdı. «Paramı geri alabilecek miyim?»

Baker kesin bir tavırla, «Hiç sanmıyorum,» dedi.

Nick omzunu silkti. Ellerini biraraya getirerek uçan bir kuşu canlandırmaya çalıştı.

Baker, «O serseriler kaç kişiydiler?» diye sordu.

Nick önce dört parmağını kaldırdı. Sonra da omzunu silkerek beşinci parmağını.

«İçlerinden bazılarını tanıyabilir misin?»

Nick tek parmağını kaldırdıktan sonra, kâğıda yazmaya başladı.

«İriyarı ve sarışın. Sizin boyunuzda. Belki de daha iri. Gri gömlek ve nantolon giymişti. Parmağında markalı iri bir yüzük vardı. Yüzükte mor bir taş olduğunu da farkettim. Yüzümü o kesti.»

Baker bu satırları okurken yüzünün ifadesi değişti. Önce kaygı belirdi, sonra da öfke. Şerifin kendisine kızdığını sanan Nick korkmaya başladı.

«Başka? Başka bir şey gördün mü?»

Nick bir süre düşündükten sonra, «Alnında küçük bir yara izi vardı,» diye yazdı.

Baker bunu okudu. «Bu anlattığın Ray Booth. Kayın biraderim. Teşekkür ederim, evlat. Daha sabahın beşi ama günüm şimdiden mahvoldu.»

Nick'in gözleri irileşti. Delikanlı adamı avutmaya çalışıyormuş gibi ihtiyatla bir işaret yaptı.

Baker kendi kendine konuşurcasına gibi, «Pekâlâ,» dedi. «Kötü bir herif o. Karım Janey de bunu biliyor. Çocukluğunda Janey'i az dövmemiş. Ama yine de Ray karımın kardeşi. Herhalde artık bir hafta karımla sevişemem.»

Utanan Nick önüne baktı. Bir süre sonra Baker onu omzundan tutarak hafifçe sarstı. Delikanlı o zaman şerifin konuşmakta olduğunu gördü. «Şikayetinin bir işe

yarayacağını da sanmıyorum ya! Ray'in yanındaki haytalar onun olay sırasında başka bir yerde olduğuna yemin ederler. Bire karşı beş. Eh, sen de bir iki yumruk indirebildin mi bari?»

Nick hemen yazdı. «Ray'in kasığına tekme attım. Galiba birinin de burnunu kırdım.»

Baker, «Ray çoğu zaman Vince Hogan, Billy Warner ve Mike Chil-ders'la dolaşır,» dedi. «Belki Vince'i yalnız başına yakalarsak onu konuşturabiliriz. Kimseye karşı koyamayan, denizanası gibi bir heriftir. Onu konuşturabilirsem, Mike'la Billy'yi içeri atabilirim.» Bir an durup Parmaklarını masaya vurdu. «Eğer istiyorsan Ray'in peşine düşebiliriz, evlat. Ama sana önceden haber veriyorum, herhalde onları içeri attırmayı başaramayız. Hepsi de hem korkak, hem haindir. Ama öte yandaş yine de kasabalı onlar. Sense sağır dilsiz, yersiz yurtsuz birisin. O hay. talar yakalarını kurtardıkları anda tekrar sana saldırırlar.»

Nick düşündü. Kendisini nasıl zalimce dövdüklerini unutmamıştı Sonra kâğıda,

«Bir deneyelim,» diye yazdı.

Baker içini çekerek başını salladı. «Pekâlâ. Vince Hoggan bıçkı atol. yesinde çalışıyor... Hoş, bu da pek doğru sayılmaz ya! Kaytarıp duru. yor. Seninle saat dokuzda oraya gideriz. Belki Vince'i konuşturacalı kadar korkutabiliriz.»

Nick başını salladı.

«Ağzın nasıl? Doktor Soames senin için hap bıraktı. Çok acı çekeceğini söyledi.»

Nick üzüntüyle, «Evet,» der gibi başını salladı yine.

«İlacı getireyim...» Baker birdenbire arka arkaya birkaç kez aksırdı. «Bir dert de bu. İyice soğuk almışım. Tanrım, hayat ne şahane değıl mi? Arkansas'a hoşgeldin, oğlum.»

Yerinden kalktı. İlacı alıp Nick'in yanına geldi. Usulca çenesini ovuşturmaktaydı. Çenesinin altı şişmiş, sızlıyordu. Şerif, «Şişmiş bezler,» diye düşündü. «Öksürük, aksırık. Evet, bu şahane bir gün olacak!»

10

Larry uyandığı zaman ağzında berbat bir tad vardı. Akşamdan kalmaydı ama başı fazla ağrı mıyordu. Genç adam sanki olmaması gere ken bir yerdeymiş gibi bir duyguya kapıldı.

Yatak tek kişilikti. Yine de başucunda iki yastık vardı. Larry'nin burnuna kızaran jambonun kokusu geliyordu. Doğrulup oturdu, pencereden New York'a baktı.

Hava yine kapalıydı. Bir sigara yaktı. Tadı pek kötü geldi.

Buraya birlikte geldiğı kızın adı Maria'ydı. Hiç de fena bir parça sayılmazdı.

Onun şu ünlü Larry Underwood olduğunu anladığı zaman biraz etkilenmişti de.

Maria odaya girdi. Arkasında pembe iç eteğinden başka bir şey yoktu Kısa boylu, güzelce bir kızdı. Göğüsleri dimdikti. «Merhaba, Larry,» dedi.

Genç adam, «Merhaba,» diye mırıldanarak ayağa kalktı, giyinmeye başladı.

«İstersen bornozumu giyebilirsin, Larry. Kahvaltıda jambonla ringa yiyeceğiz.»

Jambonla ringa, ha? Larry'nin midesi birdenbire altüst oldu. «Hayır, hayatım, hemen gitmem gerekiyor. Birini görmem şart.»

«Aa, beni böyle bırakıp kaçamazsın...»

«Bu randevu gerçekten çok önemli.» '

«Ben de önemliyim!» Kızın tizleşmeye başlayan sesi Larry'nin beynini zonklatıyordu.

«Dinle. Buluşmam gereken annem. New York'a iki gün önce döndüm. Dün gece anneme telefon etmedim.»

Maria somurttu. «Buluşacağın kadının annen olmadığından eminim.»

Larry ayakkabılarını giydi. «Gerçekten annemle buluşacağım. Chemical Bank binasında çalışıyor.»

«Senin şarkıcı Larry Underwood olmadığından da eminim.»

«Neye istersen ona inan. Benim hemen gitmem gerekiyor.»

Maria, «Seni aşagılık budala,» diye bağırdı. «Pişirdiğim şeyleri ne yapacağım?»

«Pencereden at.»

Kız ağlamaya başladı. «Ben senin iyi bir genç olduğunu sanmıştım. Cup yatak, hop kapı! Sen onlardansın işte! Hiç de iyi bir insan değilsin! Oysa ben seninle iyi bir genç olduğunu sandığım için dostluk ettim.»

Larry oturma odasına geçti. Kız kapıya geldi. Hâlâ ağlıyordu. İç eteğiyle pek zavallı bir hali vardı. «Dinle. Bana telefon et, Larry. Sana kızmış değilim.»

Genç adamın, «Tabii,» demesi gerekirdi. O zaman kavga da song ererdi. Ama Larry deli gibi güldü, «Senin ringalar yanıyor,» diye alay etti. Sonra da kapıdan fırlayarak hızla merdivenden inmeye başladı.

Kız yukarıdan bağıırıyordu. «Sen iyi bir insan değilsin! Canın cehen-neme! Sen hiç de iyi...»

Larry apartmanın kapısını arkasından çarparak kapattı. Sokağın 0 nemli sıcaklığı çevresini sarıverdi.

Yukarda bir pencere gürültüyle açıldı, genç adam ne olacağım anladı. Maria ona,

«Umarım geberirsin!» diye haykırdı. «Metro treninin önüne yuvarlanırsın! Sen şarkıcı filan değilsin! Yatakta da bir

şeye ben-zemiyorsun! Seni aşağılık köpek! Al bunu annene götür!»

İkinci kadın penceresinden bir süt şişesi fırladı. Larry eğildi, şişe yere çarpıp bomba gibi patladı. Onu bir viski şişesi izledi. Larry eliyle başını korumaya çalışarak koşmaya başladı. Maria arkasından anırmayı andıran bir sesle son bir kez haykırdı. «Seni aşağılık hayvan!»

Larry köşeyi döndü. Durakladı, sinir krizi geçiriyormuş gibi güldü. «Bu işi daha iyi idare edemez miydin?» Yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi. «Ona daha iyi davranabilirdin.» Maria'ya sokak kadını gibi davranmıştı.

«Sen iyi bir insan değilsin!»

Larry somurttu, «Hayır, ben iyi bir insanım,» dedi. «Zaten bu başkalarının üzerine vazife mi?»

11

Kırmızı ışık yandı, kapı açıldı, içeri giren adamın arkasında o beyaz tulumlardan yoktu. Sadece burnuna iki dişli gümüş çatala benzeyen bi filtre takmıştı. Odada ilerleyerek, «Merhaba, Bay Redman,» dedi. Elini uzattı. İnce, saydam lastik eldivenler giymişti. Şaşalayan Stu adamın elini sıktı. Uzman, «Ben Dick Deitz'im,» diye açıkladı. «Denninger biri size durumu açıklamazsa işbirliği yapmayacağınızı söyledi.»

Stu, «Evet,» der gibi başını salladı.

«İyi.» Deitz yatağın kenarına ilişti. Ufak tefek bir zenciydi. «Ee, öğrenmek istediğiniz nedir?»

«Galiba önce neden uzay kılığında olmadığınızı soracağım.»

«Çünkü Geraldo hastalığın size bulaşmamış olduğunu söylüyor.» Çift camın gerisindeki kobayı işaret etti. Hayvan kafesteydi. Onun arkasında da Denninger duruyordu. Uzmanın yüzü ifadesizdi.

«Geraldo, öyle mi?»

«Geraldo üç günden beri konvektör yoluyla sizin odanın havasını soluyor.

Dostlarınızdaki hastalık kobaylara kolaylıkla geçiyor. Kobaylardan da insanlara.

Eğer hastalık size bulaşmış olsaydı, Geraldo şimdiye kadar ölürdü.»

Stu alayla, «Ama yine de tehlikeyi göze alamıyorsunuz,» diyerek baş parmağıyla burun filtresini işaret etti.

Deitz de alayla güldü. «Anlaşmamda bu yok.»

«Arkadaşlarımdan hastalığı nedir?»

«Üzgünüm. Bu açıklanmaması gereken bir şey. Çok gizli.»

«Campion o hastalığa nasıl yakalandı?»

«Bu da çok gizli.»

«Yanılmıyorsam o askerdi. Bir yerde bir hata oldu. Utah'ta koyunların başına gelen olay gibi bir şey. Ama daha fecisi.»

«Bay Redman, size, 'Yaklaştınız,' ya da, 'Uzaklaştınız,' demem bile hapse atılmam için yeterli olur.»

Stu düşünceli bir tavırla elini sakallı yanağına sürdü.

Deitz ekledi. «Size fazlasını açıklamadığımız için memnun olmalısınız. Bunu biliyorsunuz, değil mi?»

«Vatanıma daha iyi hizmet edebilmek için...» Stu'nun sesi alaylıydı. Deitz,

«Hayır,» dedi. «Bu Denninger'in düşüncesi. Genel olarak Denninger'in de, benim de önemsiz insanlar olduğumuzu söyleyebiliriz. Ama Denninger benden de önemsiz.

O bir makine, işte o kadar.

Aslında siz de artık konuşulmaması gereken 'çok gizli' bir konusunuz. Yeryüzünden kayboluverdiniz. Fazla bilginiz olursa önemli kimseler t% bütün kaybolmanızın daha iyi olacağına karar verebilirler. En güvenlisi, nin bu olacağını düşünebilirler.»

Stu bir şey söylemedi. İyice sersemlemişti.

«Ama ben buraya sizi tehdit etmek için gelmedim. Bizimle işbirliia yapmanız şart, Bay Redman. Buna çok ihtiyacımız

var.»

«Buraya birlikte geldiğim dostlarım nerede?»

Deitz iç cebinden bir kâğıt çıkardı. «Victor Palfrey öldü. Normaj Bruett'le Robert Bruett öldü. Thomas Wannamaker öldü. Ralph Hod-ges, Bert Hodges, Cheryl Hodges öldü. Christian Ortega öldü. Ant-hony Leominster öldü.»

Bu adlar Stu'nun kafasında birer sarhoş gibi sendeleyerek dolaştı lar. Barmen Chris. Kamyon şoförü Tony Leominster. Vic Palfrey... Tan rim! Çocukluğundan beri tanıyordu Vic'i. O nasıl ölmüş olabilirdi? Ama genç adamı en çok Hodges ailesi sarstı.

«Hepsi de mi?» diye sordu. «Ralph'ın bütün ailesi mi?»

Deitz kâğıdı çevirdi. «Hayır. Küçük bir kız var. Eva. Dört yaşında. 0 sağ.»

«Eva nasıl?»

«Üzgünüm, ama bu da çok gizli.»

Stu birdenbire öfkелendi. Yerinden fırlayarak Deitz'i yakasından yakaladı, sarsmaya başladı. «Ne yaptınız siz? Ne yaptınız? Tanrı adına, ne yaptınız?»

«Bay Redman...»

«Ha? Lanet olsun! Ne yaptınız?»

Kapı hışırdayarak açıldı. Zeytin yeşili üniformalı iriyarı üç adam içeri girdiler. Hepsinde de burun filtreleri vardı.

Deitz onlara bakarak, «Çabuk çıkın!» diye bağırdı.

«Bize verilen emir...»

«Bu odadan çıkın! Bu da bir emir!»

Adamlar gerilediler. Deitz sakın sakın oturuyordu. Yakası buruşmuş, saçları alnına düşmüştü. Ama hepsi o kadar. Stu'ya anlayışla, hatta merhametle bakıyordu. Stu bir an çılgınca, burun filtresini uzmanın burnundan çekip çıkarmayı istedi. Ama sonra Geraldo'yu hatırladı. Kobaya da ne budalaca bir ad koymuşlardı! Çaresizlik yüzüne atılmış soğuk su gibi onu etkiledi. Stu yerine oturdu.

«Tanrım...» diye mırıldandı.

Deitz, «Beni dinleyin,» dedi. «Burada bulunmanızdan sorumlu olan ben değilim.

Denninger de, tansiyonunuzu ölçmeye gelen hemşireler de öyle. Sorumlu biri varsa o da Champion'dı. Ama yine de onu suçlayamazsınız. O kaçtı. Ama Champion'ın kaçmasına da teknik bir hata izin verdi. Şimdi böyle bir durumla karşı karşıyayız. Bununla başa çıkmaya çalışıyoruz. Hepimiz de. Ama bu, durumdan bizim sorumlu olduğumuz anlamına da gelmiyor.»

«O halde sorumlu kim?»

«Hiç kimse...» Deitz gülümsedi. «Bu olayda sorumluluk o kadar çok yöne yayılıyor ki, adeta gözükmez oluyor. Bir kaza oldu. Başka biçimlerde de olabilirdi.»

«Ne kaza, ne kaza!» Stu'nun sesi fısıltıdan farksızdı. «Ya diğerleri? Hap ve Hank Carmichael, Lila Bruett? Oğulları Luke? Monty Sullivan...»

Deitz, «Bu da 'çok gizli' sınıfına giriyor,» dedi. «Beni yakalayıp biraz daha sarsacak mısınız? Eğer bu kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa buyurun.»

Stu sesini çıkarmadı. Ama bakışları Deitz'in birdenbire başını önüne eğerek pantolonundaki ütü katıyla ilgilenmesine neden oldu. «Onlar yaşıyorlar. Hepsini de istediğiniz zaman görebilirsiniz.»

«Ya Arnette?»

«Karantinada.»

«Orada kimler öldü?»

«Hiç kimse.»

«Yalan söylüyorsunuz.»

«Öyle düşündüğünüz için üzgünüm.»

«Buradan ne zaman çıkacağım?»

«Bilmiyorum.»

Stu acı acı sordu. «Bu da mı 'çok gizli'?»

«Hayır. Yalnızca bilmiyoruz. Sizde bu hastalık yok. Bu illete neden tutulmadığınızı anlamaya çalışıyoruz. O zaman her şey kolaylaşacak.»

«Traş olabilir miyim? Yüzüm kaşınıyor.»

Deitz gülümsedi. «Denninger'in tekrar testlerine başlamasına i^ vererseniz, bir hademeye hemen sizi traş etmesini emrederim.»

«Bu işi ben yapabilirim. On beş yaşımdan beri traş oluyorum.»

Deitz kesin bir tavırla başını salladı. «Olmaz.»

Stu adama alayla güldü. «Gırtlığımı kesmemden mi korkuyorsunuz?»

«Yalnızca...»

Stu birdenbire öksürmeye başladı. Sert ve kuru bir öksürüktü, iki büklüm olmuştu.

Bu durum Deitz'i çok etkiledi. Adam karyoladan fırlayarak kapıya koştu. Sanki ayakları yere değmiyordu. Cebinden telaşla çıkardığı dört-köşe anahtarı kilide soktu.

Stu, «Telaşlanmayın,» diye güldü. «Rol yapıyordum.»

Deitz ağır ağır ona doğru döndü. Şimdi yüzü değişmiş, dudakları öfkeyle incelmışti. «Ne yapıyordunuz, ne

yapıyordunuz?»

«Rol yapıyordum.» Stu'nun gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Deitz kararsızca ona doğru iki adım attı. Yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu.

«Ama neden? Böyle bir şey yapmayı neden isteyesiniz?»

Stu hâlâ sırtıyordu. «Çok üzgünüm. Bu da 'çok gizli.'»

Deitz şaşkın bir fısıltıyla, «Seni köpoğlu köpek,» dedi.

Stu, «Haydi,» diyerek gülümsedi. «Dışarı çıkıp onlara testlerini yapabileceklerini söyleyin.»

Oraya geleli ilk kez o gece rahat uyudu. Son derece canlı bir rüya gördü. Zaten sık sık rüya görürdü. Eskiden karısı onun uykusunda çırpınarak konuştuğundan yakınırdı. Ama o zamana kadar hiç böyle bir rüya görmemişti.

Stu kırlar arasında bir yolda duruyordu. Yaz güneşi ısıltı ısıldı.

Yanda yemyeşil mısır tarlaları göz alabildiğine uzanıyordu. Uzaklardan kargaların çatlak sesleri geliyordu. Yakında biri akustik gitarla bir ilahi çalmaktaydı. Vic Palfrey gitarı hep böyle parmaklarıyla çalardı. Müzik çok güzeldi. Ama Stu çalınanın hangi ilahi olduğunu çıkaramadı.

Sonra müzik sustu. Bir bulut güneşi örttü. Stu korkmaya başladı. Korkunç bir şeyler olduğunu seziyordu. Salgın

hastalıktan, yangından ya da depremden daha büyük bir felaket. Mısırların arasına bir şey saklanmıştı. Onu gözetliyordu.

Kapkara bir şey vardı mısırların arasında.

Stu baktı, gölgelerin arasında o alev alev yanan bir çift kırmızı gözü gördü.

Çok gerilerdeydi. O gözler Stu'nun kalbinin insanı felce uğratan umutsuzca bir dehşetle dolmasına neden oldu. Tavuğun sansar karşısında duyduğu korkuya benzer bir duygu. Stu, «O,» diye düşündü. «Suratı olmayan adam! Ah, sevgili Tanrım! Ah, sevgili Tanrım, olamaz!»

Sonra her şey bulanıklaştı, Stu huzursuzluk içinde uyandı. Nerede olduğunu anlayamadı bir an. Sonra rahatladı. Neden sonra uykuya dalabildi. «Bütün o mısırlar,» diye düşünüyordu. «Gördüğüm Iowa ya da Nebraska'ydı sanırım. Ya da Kuzey Kansas.» Oysa o yerleri hiç görmemişti.

Gece yarısına iki dakika vardı. Patty Greer hemşirelerin nöbet yerindeki masada oturmuş, bir dergiyi karıştırıyordu. Biraz sonra gidip Bay Sullivan ve Bay Hapscomb'u kontrol edecekti. Hap hâlâ uyumamıştı herhalde. Televizyon seyrediyordu. İyi bir insandı. Korkuyordu ama uzmanlarla işbirliği yapıyordu.

İnsana dik dik bakan Stuart Redman gibi değildi. Bay Sullivan ise çok aksiydi.

Saat tam on ikide genç kız yerinden kalktı, koridordan beyaz odaya doğru yürümeye başladı. Odada önce üzerine ilaç sıkacaklar, sonra da o beyaz elbiseyi giymesine yardım edeceklerdi. Birdenbire Patty'nin burnu kaşınmaya başladı. Kız cebinden mendilini çıkararak üç defa hafifçe aksırdı, mendili tekrar cebine soktu. Aksi Bay Sullivan'la nasıl başedeceğini düşünmeye dalmış olduğu için aksırıklarına aldırmadı.

Herhalde saman nezlesiydi. Hemşire nöbet yerine asılı, iri kırmızı harflerle yazılmış emir aklına bile gelmedi. «SOĞUK ALGINLIĞI BELİRTİLERİNİ, BU NE KADAR

HAFİF OLURSA OLSUN, HEMEN AMİRİNİZE BİLDİRİN.» Kız beyaz odaya gidinceye kadar hastalığı bir hademeye, hastaneden ayrılmaya hazırlanan bir doktora ve gece nöbetine başlamak üzere olan bir hemşireye aşıldı. Yeni bir gün başlamıştı.

12

Bir gün sonra, yani 23 Haziranda, ülkenin başka bir yerinde Continental marka büyük beyaz bir araba 180 numaralı karayolundan homu-danarak kuzeye doğru çıkıyordu. Yaklaşık yüz elli kilometre hızla gitmekteydi. Beyaz boyası güneşte parlıyor, kromları ışık saçıyordu.

Bir süre öylesine dolaşmışlardı. Sonunda Poke'la Lloyd kaygılanmaya başlamıştı.

Son altı gün içinde altı kişiyi öldürmüşlerdi. Bunların arasında Continental arabanın asıl sahibi olan adam, onun

karısı ve kızı da vardı. Ama eyaletlerarası

yolda dolaşırken onları kaygılandıran bu cinayetler değildi. Uyuşturucu ve silahlardı. Cinayet onların pek de dikkate almadığı, önemsiz bir şeydi. Ama Arizona polisi onları içi silah ve uyuşturucu dolu çalıntı bir arabada yakalarsa başlarının derde gireceğini anlayabiliyorlardı. Üstelik kaçaktı onlar. Nevada sınırını aşar aşmaz kaçak sayılmaya başlamışlardı.

İşte iki kafadar bu yüzden 180 numaralı karayoluna çıkmışlardı.

Poke. «Benzin azalıyor,» diye açıkladı.

Lloyd homurdandı. «Bu kadar hızlı sürmeseydin benzin de azalmazdı.»

Poke, «Hop! Hop!» diye bağırarak gaz pedalına bastı. Araba sarsılarak ilerledi.

Yavaşladı. İlerledi.

Lloyd haykırdı. «Yaşşa kovboy!»

«Hop! Hop!»

«Sigara içer misin?»

Poke, «Mal varsa, tabii içersin,» dedi. «Hop! Hop!»

Lloyd'un ayaklarının arasında büyük yeşil bir çanta duruyordu. Sekiz kilo marijuana vardı çantada. Lloyd elini

çantaya sokarak bir avuç marijuana aldı, sigara sarmaya başladı.

«Hop! hop!» Araba yolun ortasındaki beyaz çizginin bir sağına, bir soluna geçiyordu şimdi.

Lloyd bağırdı. «Kes şunu! Otu döküyorum!»

«Ottan bol ne var? Hop!»

«Haydi... Bu otu satacağız, oğlum. Marijuanayı başımızdan atmalıyız. Yoksa enselenir, deliğe gireriz.»

«Pekâlâ, ahbap.» Poke arabayı tekrar düzgün sürmeye başladı ama somurtmuştu. «Bu senin fikrindi. Berbat bir fikir.»

«Demin pek beğenmiştin.»

«Evet, ama Arizona'da dolaşıp duracağımız aklıma bile gelmemişti. Bu gidişle New York'a nasıl varacağız?»

Lloyd, «Peşimizdekileri şaşırtmaya çalışıyoruz, oğlum,» dedi.

Poke hâlâ somurtuyordu. «Ne şans be! Şahane iş görüyoruz. Yanımızda silahlardan ve uyuşturucudan başka ne var, biliyor musun? On altı dolar. Bir de kullanmaya cesaret edemediğimiz üç yüz dolarlık kredi kartı. Bu arabanın deposunu doldurtacak kadar bile paramız yok.»

Lloyd, «Para bir yerden gelir,» diyerek sigara kâğıdını yalayarak yapıştırdı, sigarayı paneldeki çakmakla yaktı. «Mutlu günler!»

Poke yatışmamıştı. «Madem otu satacaksın, öyleyse niye içiyorsun?»

«Birkaç gram eksik olursa ne çıkar? Haydi, Poke. Bir soluk çek.» Bu söz Poke'u her zaman etkilerdi. Anırır gibi gülerek sigaraya uzandı. Kanepede, iki kaçağın arasında Schmeisser hafif makineli duruyordu. Doluydu.

* * *

Poke'la Lloyd bir yıl önce Nevada'da mahkûmların çalıştırıldığı bir çiftlikte tanışmışlardı. Andrew «Poke» Freeman, basit bir saldırı suçundan yakalanmıştı.

Lloyd ise bir kadına saldırmaya kalkışmak suçundan.

iki kafadar hapisten çıkınca Las Vegas'a gitmişlerdi. Orada gangsterler için uyuşturucu ya da silah getirip götürten «Şahane» George adlı bir adamı soymuş, sonra da öldürmüşlerdi. Olaydan sonra George'un eski arabasına binerek kaçmışlardı. Bir gün önce Arizona 75 numaralı karayolunda bir dükkânı soymuş, sahibini de öldürmekten kaçınmamışlardı. Elleri bu soygundan altmış üç dolar geçmişti. Bir de adamın kamyoneti.

Kamyonetin iki lastiği de o sabah patlamıştı. İki kafadar ne yapacaklarını

düşünürken bu beyaz Continental araba gelmiş, haydutların sorunları da böylece çözümlenmişti.

Arabanın sürücüsü yanlarında durarak pencereden başını çıkarmıştı. «Yardıma mı ihtiyacınız var?»

Poke, «Tabii var,» diyerek adamı iki gözünün arasından vuruvermişti. Zavallı budala herhalde ne olduğunu bile anlayamamıştı.

Poke ilerideki kavşağı işaret etti. «Neden şu tarafa sapmıyorsun?» Başı dönmeye başlamıştı.

Poke neşeyle, «İstiyorsan saparım...» dedi.

İki haydut böylece farkına varmadan tekrar Arizona'ya girdiler. Gazetelerin işledikleri cinayetlerden «Üç Eyalette Dökülen Kan» diye söz ettiğinden haberleri yoktu.

Bir saat kadar sonra sağda bir levha belirdi. «Burrack 6.»

Lloyd, «Burada duralım mı?» diye sordu. «Acıktım.»

«Sen her zaman açsın zaten.»

«Haydi oradan! Kafamı buldum mu karnım acıkır.»

«Pekâlâ. Zaten para bulmamız da gerekiyor. Peşimizdekileri çoktan atlattık. Para bulmalı ve hemen kuzeye doğru yola çıkmalıyız. Bu çöl hiç hoşuma gitmiyor.»

Lloyd, «iyi ya,» dedi. Poke haklıydı. Para bulmaları, bu Continentarı bırakıp dikkati çekmeyecek başka bir araba

seçmeleri gerekiyordu.

İki haydut kasabadan hızla geçtiler. Diğer tarafta kahve, dükkân ve benzin istasyonu karışımı bir yer vardı. Poke otomobili durdurdu.

Lloyd, «Tam aradığımız gibi bir yere benziyor,» diye fikrini açıkladı.

Poke, «Evet,» anlamında başını sallayarak arka kanepedeki .357 Magnum tabancaya uzandı. Silahı kontrol ettikten sonra, «Hazır mısınız?» diye sordu.

«Herhalde...» Lloyd da Schmeisser'ı aldı.

Kızgın park yerinde ilerlediler. Polis onların kim olduğunu dört gün önce öğrenmişti. Çünkü hem «Şahane» George'un evinde, hem de yaşlı adamı öldürdükleri dükkânda parmak izlerini bırakmışlardı. Polis yaşlı adamın kamyonetini ve Continental'in sahibi olan ailenin ölümlerini de bulmuştu. Poke'la Lloyd teyp yerine arabanın radyosunu dinleselerdi, Arizona ve New Mexico polisinin birlikte çalıştıklarını öğreneceklerdi. Kırk yıldan beri hiçbir suçlu böyle sıkı izlenmemiştir.

İki haydut dükkândan içeri girdiler. Kovboy kılıklı bir adam aldığı sigaraların parasını veriyordu. Geride gür siyah saçlı, yorgun tavırlı bir kadın, hangi makarna sosunu alacağına karar vermeye çalışıyordu. Dükkân sahibi, gri gömlekli, çilli bir adamdı. Tel geçirilmiş kapı çarparak kapanırken o da başını kaldırdı, gözleri irileşti.

Lloyd hafif makineliyi omzuna dayayarak tavana ateş etti. İki ampul bomba gibi patladı. Kovboy elbiseli adam dönecek oldu.

Lloyd, «Kımıldamayın!» diye haykırdı. «O zaman kimsenin canı yanmaz!» Poke soslara bakan kadını vurarak onu yalancı çıkardı. Kadın ayakkabılarının içinden uçtu adeta.

Lloyd bağırdı. «Tanrım! Poke! Onu...»

«İcabına baktım, eski dost!» Poke neşeyle güldü. «Bir daha televizyon seyretemeyecek! Yippiiii!»

Kovboy elbiseli adam hâlâ ağır ağır dönüyordu. Sigaralar sol elindeydi.

Vitrinden süzülen parlak ışık güneş gözlüğünde pırıltılı yıldızcık-lar oluşturuyordu. Kemerinde .45'lik bir tabanca takılıydı. Lloyd'la Poke ölmüş olan kadına bakarlarken adam hiç telaşlanmadan tabancasını çekti, nişan alıp ateş etti. Poke'un suratının soi tarafı adeta ortadan kayboldu, etrafa kan, doku ve dişler saçıldı.

Poke bir çığlık attı. «Vuruldum?» Magnum'u elinden düşürerek geri geri gitti.

«Beni vurdu, Lloyd! Dikkat et! Beni vurdu! Vurdu!» Tel geçirli. miş kapıya çarptı, dışarı çıkarak verandaya çöktü.

Sersemlemiş olan Lloyd ateşe başladı. Kendini korumaktan çok bit refleks hareketiydi bu. Makinelinin homurtusu dükkânı doldurdu. Kon-serve kutuları uçtu, şişeler kırıldı.

Kovboy elbiseli adam sakın ve soğuk-kanlıydı hâlâ. Tekrar ateş etti. Lloyd kurşunun saçını ayıracak kadar yakınından geçtiğini hissetti. Hafif makineliyle içeriyi taramaya başladı, Dükkân sahibi birdenbire tezgâhın arkasında gözden kayboldu. Bir çiklet makinesi parça parça oldu. Kovboyun göğsünde üç delik açıldı, adamın iç organları arkasından fırlayarak bir reklam levhasına yapıştı. Kovboy yere yığıldı. Tabancası ve sigaraları hâlâ ellerindeydi.

Korkudan deliye dönmüş olan Lloyd ateşi sürdürdü. Silah ellerinde ısınmaya başlıyordu. Boş gazoz şişeleriyle dolu bir kutu yere devrildi. Cep kitaplarının rafı parçalandı. Sonra kurşun bitti. Şimdi dükkândaki sessizlik kulakları sağır edecek gibiydi. İçeriye keskin bir barut kokusu yayılmıştı.

Lloyd, «Vay vay vay...» diye mırıldanarak ihtiyatla kovboya baktı. Ama adam bir sorun çıkaracağı benzemiyordu.

Poke anırır gibi, «Beni vurdu,» diye bağırdı, sendeleyerek tekrar içeri girdi.

«Beni vurdu, Lloyd! Dikkat et!»

Lloyd onu yatıştırmaya çalıştı. «Onun işini bitirdim, Poke.» Ama arkadaşı galiba onu duymamıştı. Berbat haldeydi Poke. Sağ gözü alevler saçan bir safire benziyordu. Sol gözü yoktu artık. Sol yanağı buhar olmuştu. Konuşurken çene kemiğinin oynadığı görülüyordu. O taraftaki dişlerinin çoğu da uçmuştu. Gömleği kan içindeydi.

Poke tiz bir sesle, «O ahmak köpek beni vurdu!» diye haykırdı. Eğilerek Magnum'u yerden aldı. «Seni budala! Sana beni vurmayı öğreteceğim.» Kovboya doğru gitti.

Vurduğu hayvanla poz veren bir avcı tek ayağını adamın kaba etine koydu, Magnum'u onun kafasına boşaltıya hazırlandı.

Lloyd ağzı bir karış açık bakıyor, hâlâ bütün bunların nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Aynı anda dükkân sahibi tezgâhın gerisinde doğruldu. Yüzünde çaresiz bir kararlılık vardı. İki eliyle bir çiftiyi sıkıca tutuyordu.

Poke, «Ha?» diyerek başını kaldırdı ve kurşunları yedi.

Lloyd gitme zamanının geldiğine karar verdi. Parayı düşünecek değildi- Her yerde vardı para. Dönüp uzun adımlarla kapıya yürüdü. Botları sanki yere dokunmuyordu.

Dışarı çıktı. Tam basamakları indiği sırada Arizona Eyalet Polisine ait bir araba park yerine girdi. Şoförün yanından inen bir polis tabancasını çekti.

«Dur! Ne oluyor burada?»

Lloyd, «Üç kişi öldü!» diye bağırdı. «Korkunç bir şey bu! Bu işleri yapan adam arka kapıdan kaçtı. Buradan hemen uzaklaşacağım.» Con-continental'a koştu, direksiyonun başına da geçti. Aynı anda memur bağırdı. «Dur! Dur yoksa vururum!»

Lloyd durdu. Zaten anahtar arabada değildi. Polislerden biri tabancayı Lloyd'un kafasına dayarken katil üzüntüyle, «Ah...» dedi. Diğer polis ona hafifçe dokundu.

«Bizim arabanın arkasına bin.»

Dükkân sahibi verandaya çıktı. Çifte hâlâ elindeydi. Garip, tiz bir sesle, «Bili Markson'u vurdu!» diye haykırdı. «Öbürü de Bayan Storm'u öldürdü. Tanrım! Ben diğerini geberttim. Tahtakurusundan daha ölü o. Biraz uzaklaşırsanız bunu da vururum.»

Polislerden biri, «Sakin ol, babalık,» dedi. «Eğlence sona erdi.»

Yaşlı adam hâlâ haykırıyordu. «Onu durduğu yerde vuracağım! Geberteceğim onu!»

Sonra selam veren İngiliz uşaklar gibi eğildi, ayakkabılarının üzerine kustu.

Lloyd, «Bu adamı bana yaklaştırmayın, olur mu?» dedi. «Deli sanırım.»

Öbür polis homurdandı. «Dükkandan çıktığın zaman bunu hakkettin, köpek.»

Tabancasının kabzasını Lloyd Henreid'in kafasına indirdi. Katil ancak o akşam Apache Bölge Cezaevinin revirinde kendine geldi.

Nick, Şerif Baker'in bürosuyla hücrelerin arasındaki kapıyı açtı. Vincent Hogan'la Billy Warner soldaki iki hücreye kapatılmışlardı. Mike Childress ise sağdaki iki hücreden birindeydi. Diğer hücre boştu. Çünkü Ray Booth kaçmıştı.

Serseriler hemen delikanlıyla alaya başladılar.

Childress, «Hey, dilsiz!» diye seslendi. «Hey, aşağılık dilsiz! Bi? buradan çıktığımız zaman başına neler gelecek dersin? Ha? Cevap ver bakalım. Başına neler gelecek?»

Billy Warner, «Bilmemnereni parçalayıp sana yutturacağım,» dedi, «Sen boğuluncaya kadar. Anlıyor musun?»

Bu alaylara yalnız Vince Hogan katılmadı. Üç kafadar 23 Haziran günü Calhoun Bölge Merkezine götürülecek, davaları başlayıncaya kadar hapsedileceklerdi.

Billy'le Mike, Vince'e kızgındılar. Şerif Baker, Vince'i iyice sıkıştırmış, o korkak da bülbül gibi ötmüştü. Baker, Nick'e, «Onların yargılanmalarını sağlayabilirim,» demişti. «Ama jüri önünde dava başladığı zaman ne olur bilemem.

Sen tek kişisin. Onlarsa üç kişi. Ray Booth'u yakaladığımız zaman dört olacaklar.»

Nick adamların dudaklarını görmemek için başını eğerek yerleri süpürmeyi sürdürdü. Hücrelere yaklaşmamaya çalışıyordu.

Nick, Şerif John Baker'e karşı büyük bir saygı duyuyordu. Yüz on beş kilo ağırlığındaki şerifi seçmenler «Büyük John» diye çağırırlardı. Nick'in saygısının nedeni şerifin çalınan parasını telafi için ona iş vermesi değildi yalnızca. Baker, Nick'i döven dört adamı yakalamaya çalışmıştı. Sanki Nick kasabanın en eski sakinlerinden biriymiş gibi. Şerif onu evine yemeğe götürmüş ve karısıyla da tanıştırmıştı. Jane Baker ağabeyinin başının dertte olduğunu bilmesine rağmen Nick'e çok dostça davranmıştı. Şerif de, kadın da gerçekten çok iyi insanlardı.

Nick işini bitirdikten sonra şerifin bürosuna döndü. Baker'in koltuğuna oturarak bir an düşündü. Şerife hayat hikâyesini anlatacağına söz vermişti. Not defterini önüne çekerek yazmaya başladı.

«14 Kasım 1958'de, Nebraska'daki Caslin'de doğmuşum. Babam çiftçiymiş- Ama durumu kötüymüş. Çiftlik yüzünden üç ayrı bankaya borcu varmış. Annem bana altı aylık hamileyken babam onu kasabaya, doktora götürmek istemiş. Yolda bir kaza olmuş. Babam kalp krizi geçirmiş ve ölmüş. Üç ay sonra ben dünyaya gelmişim.

Sağır ve dilsiz bir çocuk. Babamı feci bir biçimde kaybeden annem için herhalde kötü bir darbe olmuş bu.

«Babamın ölümünden sonra annem çiftlikte bir hayli çabalamış ama başarılı olamamış. Borç yüzünden çiftlik elinden gitmiş. Hiçbir yakını yokmuş. Tâlowa'da, Big Springs'deki ahbablarına yazmış. Onlar da anneme bir fırında iş bulmuşlar.

«Oraya gidişimizi hatırlıyorum. 1967'ye kadar Big Springs'de oturduk. Sonra annem bir kazada öldü. Kilise annemin cenazesini kaldırdı, beni de yetimler evine gönderdi. Okuma ve yazmayı orada öğrendim. Rudy Sparkman adında biri bana yardıma geldi. Öyle biri benimle ilgilendiği için gerçekten çok şanslıydım. O da dilsiz ve sağırdı. Yetimler evi 1974'de iflas etti. Pek çok çocuğa yer buldular.

Bana da, 'Seni bir ailenin yanına yerleştireceğiz,' dediler. 'Eyalet onlara senin için para verecek.' Ben Rudy'yle gitmek istedim. Ama o Barış Gönüllüleriyle Afrika'ya gitmişti. Ben de kaçtım. On altı yaşındaydım. Galiba ilgililer bu yüzden beni bulmak için fazla uğraşmadılar. Başımı derde sokmazsam her şeyin yolunda gideceğine inanıyordum. Şimdiye kadar öyle de oldu. Rudy her zaman, 'Eğitim çok önemlidir,' dediği için mektupla ders alıyorum. Bir kente yerleştiğim zaman da dışardan lise bitirme sınavına gireceğim. Okulu severim.

Belki ilerde bir gün üniversiteye de giderim. İşte benim hikâyem.»

22 Haziran sabahı Baker saat yedi buçukta işe geldiği sırada Nick kâğıt sepetlerini boşaltıyordu. Bir gün önce hasta gibi olan Baker daha iyiye benziyordu.

Nick, «Nasılsınız?» diye yazdı.

«İyi sayılırım. Gece yarısına kadar alev alev yandım. Çocukluğumdan beri ateşim hiç böyle çıkmamıştı. Aspirinin de bir yararı olmadı. Janey doktor çağırmak istedi ama gece

yarıma doğru ateşim düştü. Ondan sonra mışıl mışıl uyudum. Sen nasılsın?»

Nick iyi olduğunu belirtmek için ellerini açtı.

«Konuklarımız ne alemdeler?»

Nick ağzını birkaç kez açıp kapatarak onların gevezelik ettiklerini belirtti.

Hayali parmaklıklara vurdu.

Baker başını arkaya atarak güldü, sonra da birkaç defa aksırdı. «Televizyona çıkmalısın. Hayat hikâyeni yazdın mı?»

Nick kâğıtları ona uzattı. Baker masasının başına geçerek delikanlının yazdıklarını dikkatle okudu, sonra da Nick'i ilgiyle, uzun uzun süzdü. «Demek on altı yaşından beri yalnızsın. Altı yıldan beri!»

Nick, «Evet,» diye başını salladı.

«Çok dolaşmışsın.»

Nick yazmaya başladı. «Reşit olmadan önce bir yerde uzun bir süre kalmaktan korktum. Beni yine bir yetimler evine ya da öyle bir yere gönderirler diye.

Sürekli bir işe girecek yaşa geldiğim sırada ülkede zor günler başlamıştı.»

Baker, «Çoğu yerde yoluna gitmene izin verirler,» dedi. «Zor günlerde insanlar fazla merhametli davranmazlar, Nick.

Belki burada sana bir iş bulabilirim. Tabii o haytalar senin Shoyo ve Arkansas'tan nefret etmene yol açmadılarsa. Ama... hepimiz de onlar gibi değiliz.»

Nick bunu anladığını belirtmek için başını salladı.

«Dişlerin nasıl?»

Delikanlı omzunu silkti.

«O ağrı kesici haplardan aldın mı?»

Nick iki parmağını kaldırdı.

«İyi... Benim o serseriler için rapor yazmam gerekiyor. Sen işine bak. Daha sonra tekrar konuşuruz.»

Nick'i çiğnemesine ramak kalan Dr. Soames aynı sabah dokuz buçuğa doğru geldi.

Kabarık beyaz saçlı, ince boyunlu, altmış yaşında bir adamdı. Mavi gözleri zekâ doluydu.

Dr. Soames, Nick'e, «Büyük John bana herkesin dudaklarına bakarak neler söylediklerini anladığından söz etti,» dedi. «Ayrıca Büyük John senin dolgun bir ücretle işe girmeni istiyor. Onun için Şerifin elinde ölüp ölmeyeceğini anlamam gerekiyor. Gömleğini çıkar.»

Nick mavi iş gömleğinin düğmelerini çözerek çıkardı.

Baker bağırdı. «Tanrım, şu hale bak!»

«Gerçekten çocuđu fena dövmuşler.» Soames, Nick'e dönerek şakacı bir sesle ekledi. «Az kalsın sol göğsünü kaybediyormuşsun, oğlum.» Delikanlının göğsündeki kabuk tutmuş ay biçimi yarayı işaret etti. Nick'in karnı ve göğsü mosmordu.

Soames delikanlıyı muayene etti, gözbebeklerine dikkatle baktı, sonunda da Nick'in kırılmış dişlerinin köklerini inceledi. Bütün o çürüklere rağmen delikanlının yalnızca dişleri ağrıyordu.

Doktor, «Herhalde dişlerin ağrıyor,» dedi. Nick üzgün üzgün başını salladı.

Soames konuşmasını sürdürdü. «O kökleri çektiirmek zorunda kalacaksın. Sen...»

Arka arkaya üç defa aksırdı. «Özür dilerim.» Eşyalarını siyah çantasına koydu.

«Durumun iyi, delikanlı. Yıldırım çarpmadığı ya da Zack'in barına tekrar gitmediğin sürece yaşayacaksın... O haplardan tekrar yaptırt. Konuşmayla ilgili sorunun fiziksel mi? Yoksa kulaklarının duymamasıyla mı ilgili?»

Nick, «Ses tellerim yok,» diye yazdı. «Kulak zarım da.»

Soames mırıldandı. «Klasik doğum kusurları. Çok yazık. Neyse ki beynin sağlam.

Gömleğini giy.»

Nick söylenileni yaptı. Soames'tan hoşlanıyordu. Bazı bakımlardan Rudy Sparkman'e benziyordu doktor.

Soames şerife döndü. «Şimdi sıra sende. Gömleğini çıkar, Büyük John.» Tekrar aksırdı ve burnunu sildi.

«Gömleğimi mi çıkarayım? Neden?»

«Çünkü karın seni muayene etmemi istedi. Senin hasta olduğunu düşünüyor. Daha da hastalanmanı istemiyor. Doğrusu bunun nedenini de anlayamıyorum. Sen öldüğün takdirde onunla aşkımızı açıkça ilan edebiliriz. Haydi, Johnny. Soyun.»

Baker istemeye istemeye gömleğinin düğmelerini açtı. «Biraz soğuk almıştım, işte o kadar. Bu sabah kendimi çok iyi hissediyorum Ambrose, aslında sen benden kötü durumdasın.»

Soames, «Sen doktora bir şey söyleyemezsin,» dedi. «Doktor sana söyler.» Baker gömleğini çıkarırken doktor da Nick'e döndü. «Nezlenin böyle yayılması çok ilginç. Bayan Lathrop hasta. Bütün Richie ailesi de öyle. Barker Yolundaki serserilerin çoğu durmadan öksürüyor. İçerdeki Billy Warner da.»

Şerif gömleğini çıkarmıştı. Soames stetoskopunu göğsüne dayadığı zaman irkildi.

«Tanrım! Ne soğuk! Bunu buzdolabında mı saklıyorsun?»

Soames'ın kaşları çatılmıştı. «Soluk al... Soluk ver.»

Baker soluk verirken hafifçe öksürdü.

Doktor şerifi uzun uzadıya muayene etti, sonra da parmaklarıyla Baker'in çenesinin altını yokladı. Şerif yüzünü buruşturarak başını çekmeye çalıştı.

Soames, «Canının yanıp yanmadığını sormama gerek yok sanırım,» dedi. «John, eve git ve yat.»

Baker gözlerini kırptırdı. «Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Ambrose. Burada üç tutuklu var. Onların öğleden sonra Camden'e götürölmeleri gerekiyor. Dün gece bu çocuęu onların başında bıraktım. Ama bunu bir daha yapamam. Dilsiz o. Eğer dün gece aklım başımda olsaydı bu teklifini yine kabul etmezdim.»

«Ciğerlerinle ilgili bir hastalığın var. Soluk alışlarından bir hayli şiddetli olduęu anlaşıyor. Ateşin de yüksek. Senin gibi kilosu fazla bir adam için hiç de küçömsenmeyecek bir şey bu. Git, yat. Yarın sabah kendini iyi hissedersen, o haytaları alıp götürörsün. Daha iyisi, eyalet polisine telefon et. Gelip onlar alsınlar.»

Baker özür dilercesine Nick'e baktı. «Biliyor musun, kendimi biraz uytkin hissediyorum. Belki biraz dinlenirsem...»

Nick, «Eve gidip yatın,» diye yazdı. «Ben yine dikkatli davranırım.»

Şerif, Nick'in hayatını yazdığı kâğıtları aldı. «Bunu eve götürebilir miyim?

Janey'nin de okumasını istiyorum. Senden çok hoşlandı, Nick.»

Nick de yazıyla cevap verdi. «Tabii götürebilirsiniz. Bayan Baker çok iyi bir hanım.»

«Bir tanedir o.» Baker içini çekerek gömleğini ilikledi. «Ateşim tekrar çıkmaya başladı. Hastalığın geçtiğini sanıyordum.»

«Aspirin al.» Soames çantasını kapattı. «Benim hoşuma gitmeyen şu bezelerdeki iltihap.»

Baker, «En alt çekmede bir puro kutusu var Nick,» diye açıkladı. «İçinde bozuk para bulacaksın. Gidip yemek ye. Dönüşte eczaneye ilacını da yaptır. İçerdekiler öyle gözüpek haydutlar değil. Çekmeye kaç para aldığını belirten bir kâğıt bırak. Ben eyalet polisini arayacağım. Akşama doğru o üç serseriden kurtulmuş olursun.»

Nick, «iyi,» diye bir işaret yaptı.

Baker ciddi ciddi, «Seni yeni tanıdım ama çok güveniyorum,» dedi. «Janey de iyi bir delikanlı olduğunu söylüyor. Dikkatli davran.»

Nick başını salladı.

Jane Baker akşam saat altıda geldi. Yemek ve süt getirmişti.

Nick, «Teşekkürler,» diye yazdı. «Kocanız nasıl?»

Jane güldü. Kestane rengi saçlı, ufak tefek bir kadındı. Üstü başı tertemizdi.

Rengi solmuş bir blucin ve kareli bir gömlek giymişti. «John kalkıp gelmek istedi ama onu caydırdım. Bu akşam üzeri ateşi o kadar yükseldi ki, çok korktum.

Ama şimdi hemen hemen normale yakın. Galiba nedeni eyalet polisi. Johnny eyalet polisine kızmadıkça kendisini pek mutlu hissetmiyor.»

Nick kadına soru sorarmış gibi baktı.

«Johnny'ye tutukluları almak için ancak yarın dokuzda birilerini gönderebileceklerini söylediler. İçlerinden çok hastalanan olmuş. Yirmi ya da daha fazla memur. Hasta olmayanlar da çok kimseyi Camden, hatta Pine Bluff'taki hastanelere taşıyıp durmuşlar. Bu hastalık salgın halinde. Ambrose Soames fazla bir şey söylemiyor ama bir hayli kaygılı sanırım.» Jane'in de endişeli bir hali vardı. Göğüs cebinden katlı kâğıtları çıkardı. «Hikâyen çok ilginç.» Kâğıtları delikanlıya verdi. «Tanıdığım insanların en şanssızısın. Özürlü olmana rağmen bu hale gelebilmen insanda hayranlık uyandırıyor. Ağabeyim için senden tekrar özür dilemek istiyorum.»

Utanan Nick yalnızca omzunu silkebildi.

Jane, «Shoyo'da kalacağını umarım,» dedi. «Kocam senden çok hoşlanıyor. Ben de öyle. Oradaki adamlara dikkat et.»

Nick yazdı. «Olur. Şerife çabucak iyileşeceğini umduğumu söyleyin.»

«İyi dileklerini ona ileteceğim.» Jane Baker çıkıp gitti.

Nick rahatsız bir gece geçirdi. Zaman zaman kalkıp üç tutukluya bakıyor, uykuya daldığı zaman da garip rüyalar görüyordu. Uyandığında tek hatırladığı sonsuzluğa kadar uzanan yemyeşil mısır tarlalarında ilerleyişi ve bir şey arayışıydı. Bir de arkasındaki bir şeyden çok korktuğunu hatırlıyordu.

14

Larry, Times Alanını görmeyeli o kadar uzun bir süre geçmişti ki, orayı iyice değişmiş bulacağını sanıyordu. Ama Times Alanı hiç değişmemişti, eskisinden farksızdı.

Larry'nin annesi o sabah işe gitmemişti. Bir iki günden beri nezleyle savaşıp duruyordu. Erkenden ateşle uyanmıştı.

Larry gömleğini ilikleyerek mutfağa girdiği sırada Alice Underwood da aksırıp duruyordu. Arkasında sabahlığı vardı. Genç adam masanın başına geçerek annesinin kahvaltı hazırlamasını seyretti. Kadın bir ara sabahlığın cebinden mendilini çıkararak içine öksürdü, aksırdı. «Allah kahretsin,» diye homurdanarak mendili tekrar cebine soktu.

«İzinli misin, anne?»

«Hasta olduğumu bildirdim. Bu nezle beni öldürmek istiyor. Cumaları telefon edip hasta olduğumu haber vermek

hiç hoşuma gitmiyor. Çok kiři yapıyor bunu. Ama ayakta duracak halde deęilim. Ateřim var. Boęazım da řiř.»

«Doktor çağırdın mı?»

Kadın, «Ben sevimli bir genç kızken doktorlar eve kolay gelirlerdi,» dedi. «Ama řimdi... hastalandığın zaman hastanenin acil servisine başvurmak zorunda kalıyorsun. Tabii bir hafta öncesinden hastalanacağını anlarsan, randevu alabilirsin.» Acı acı güldü. «řu acil servis! Bir yıl önce iç kulak iltihabı olduğumda gittim oraya. Etraf ana baba günüydü. Puerto Rico'lulardan geçilmiyordu... Bugün evde otururum. Meyve suyu içer, aspirin alırım. Yarına bir şeyim kalmaz.»

Larry evde kalarak annesine yardımcı olmaya çalıştı. Televizyonu annesinin karyolasının yanına taşıdı. Alice Underwood'a meyve suyu verdi. Köşedeki dükkâna koşup kadın için birkaç cep kitabı aldı.

Ondan sonra yapacak bir şey kalmadığı için yavaş yavaş birbirlerinin damarına basmaya başladılar. Larry sonunda çıkıp kenti biraz dolařmaktan söz etti.

Alice rahatladı o zaman. «İyi bir fikir. Ben de biraz kestireceğim. Sen iyi bir çocuksun, Larry.»

Larry dar merdivenden inerek sokaęa çıktı. Hem rahatlamıřtı, hem de kendini suçlu hissediyordu. Gün onundu ve cebinde de hâlâ iki yüz doları vardı.

Ama Őimdi Times Alanında btn keyfi kamıŐ gıbyıdı. Sonunda bir telefon kulbesine girerek ezberden Jane'in Yeri'nin numarasını evirdi. Burası Wayne Stukey'nin zaman zaman gittiĐi bir poker salonuydu.

Telefon aıldı, bir kadın, «Burası Jane'in Yeri,» dedi. «AıĐız.»

Larry alak ve seksi bir sesle, «Her Őeye mi?» diye sordu.

«Buraya bak, ahbap, sen... Hey! Larry sen misin?»

«Evet, benim. Merhaba Arlene.»

«Neredesin sen? Ortadan kayboldun, Larry!»

Larry ihtiyatla, «Ben DoĐu Kıyısındaım,» diye aıkladı. «Biri bana vcudumu slklerin sardıĐını syledi. 'Havuzdan ık da o slkler zerinden dŐŐnler,' dedi.»

«Byk bir partiden mi sz ediyorsun?»

«Evet.»

Kadın, «Bundan sz edildiĐini duydum,» dedi. «Seni cmert ocuk!»

«Wayne oralarda mı, Arlene?»

«Wayne Stukey'i mi soruyorsun?.. Haberin yok mu?»

«Nereden olsun? Ben bu kıyıdaım. Wayne'in bir Őeyi yok ya?»

«O grip yüzünden hastanede. Burada hastalıktan 'Kaptan Trips' diye söz ediyorlar. Söylediklerine göre bu hastalık yüzünden çok kişi ölmüş. Herkesin ödü patlıyor. Evlerinden çıkmıyorlar. Şimdi burada altı boş masa var. Bildiğin gibi Jane'in Yeri'nde boş masa olmazdı.»

«Wayne nasıl?»

«Kimbilir? Koğuşlar hasta dolu. Ziyaretçilerin onları görmesine de izin vermiyorlar. Garip bir durum bu, Larry. Çevrede sürüyle asker var.»

«İzinli mi gelmişler?»

«İzinli askerler silah taşımazlar. Zırhlı arabalarla da dolaşmazlar. Orada olduğun için şanslısın.»

«Haberlerde bu hastalıktan hiç söz edilmedi.»

«Burada da gazetelerin bazılarında nezle aşısı yapılması gerektiğinden söz ediliyordu, hepsi o kadar. Ama bazılarına göre uzmanlar içinde mikrop kaynaşan o kavanozlardan biri konusunda dikkatsiz davranmışlar. Ne korkunç, değil mi?»

Larry, «Başkalarını korkutmaktan hoşlanan insanların lafları bunlar," dedi.

«Sizin orada böyle bir durum yok, değil mi?»

Larry, «Hayır,» diye cevap verirken aklına annesinin nezlesi geldi. Metroda da etraftakiler aksırıp tıksırmamışlar mıydı?

Arlene, «Jane burada deęil,» dedi. «Söylediđine göre hem ateři çıkmıř, hem bođazı řiřmiř. Açıkçası, o kart fahiřenin hastalanmayacak kadar sađlam olduđunu sanırdım.»

Larry, «Bir haftaya kadar döneceđim,» dedi. «Görüşürüz.»

«İyi. Ben her zaman ünlü bir plak yıldızıyla gezmeyi istemiřimdir.» Arlene'in sesi birdenbire yükseldi. «Ah, Larry! Az kalsın unutuyordum! Wayne'i hastaneye götürülmeden iki gün önce gördüm. Bana senin için bir zarf bıraktı. 'Larry'i gördüğün zaman bunu ona ver,' dedi.»

«Zarfın içinde ne var?» Larry alıcıyı bir elinden diđerine geçirdi.

«Bir dakika. Bakayım...» Bir sessizlik oldu. Sonra Arlene, «Bir banka cüzdanı,» diye haber verdi. «Vay vay vay! Hesabına on üç bin dolar yatırılmıř.»

Larry gülümsedi. «Teřekkür ederim, Arlene.»

«Bunu bir zarfa koyup üzerine de senin adını yazacađım.»

Larry telefonu kaparken hâlâ aptal aptal sırtıyordu.

Larry dairenin kapısına birkaç kez vurdu, sonra da evde kimse olmadıđına karar verdi. Anahtarı yoktu. Ařađıya inip Bay Freeman'la konuşmak üzere döndü. Aynı anda kapının arkasından gelen hafif iniltiyi duydu. Larry geriledi, omzuyla kapıya řiddetle vurdu. Kapı hızla açıldı.

«Anne?»

İçerisi loştı. Hava birdenbire kararmıştı. Gök gürlüyordu. Yağmurun şakırtısı artmıştı. «Anne, neredesin?» Kadın bu sefer daha yüksek sesle inledi. Larry mutfaktan geçerken az kalsın ayağı annesine takılıyordu. Kadın yatak odasının kapısında yerde yatmaktaydı.

«Anne! Tanrım! Anne?»

Alice oğlunun sesini duyunca yerde dönmeye çalıştı ama ancaı, başını çevirebildi. Zorlukla soluk alıyordu. Gırtlığını balgam tıkamış gibiydi. Ateş yüzünden suratı kıpkırmızıydı. «Larry?»

«Seni karyolana yatıracağım, anne.» Larry eğildi, bacaklarının titre, meşine engel olmak için dizlerini birbirine dayadı, annesini kucağına aldı. Alev alev yanıyordu kadın. Larry dehşete düştü. Hiç kimse böyle kavrularak yaşayamazdı.

Herhalde annesinin beyni kafasının içinde haşlanıyordu.

Alice de bunu kanıtlamak istercesine, huysuzca, «Larry, git babanı çağır,» dedi.

«Barda.»

Larry çılgın gibi, «Sus,» diye bağırdı. «Sus ve uyu, anne.»

Kadının sesi tizleşti. «O fotoğrafçıyla barda!» Dışarıda müthiş bir çatırtıyla şimşek çaktı. Larry'ye vücudu ağır ağır akan soğuk bir balçığa bulanmış gibi geliyordu. Oturma odasının yarı açık penceresinden içeriye dolan serin hava

apartmanı dolaşmaktaydı. Alice de sanki bu yüz-denmiş gibi titremeye başladı.

Dişleri birbirine vuruyordu şimdi. Loş yatak odasında suratı dolunaya benziyordu. Larry annesini yatağına yatırarak battaniyeleri çenesine kadar çekti. Alice hâlâ çaresizlik içinde titriyordu. Yüzü kupkuruydu. Hiç terlemiyordu.

Kadın, «Babana, buraya gelmesini istediğimi söyle!» diye bağırdı, sonra da sessizleşti. Şimdi yalnızca boğuk solukları duyuluyordu.

Larry oturma odasına geçti. Pencereyi çarparak kapattı ve telefona yürüdü.

Telaşla Genel Hastanenin numarasını buldu. Dışarıda şimşekler birbirini izlerken numarayı çevirdi. Telefon bir defa çaldı, sonra neşeli, uygar bir ses duyuldu.

«Bu bir kayıttır. Şu anda bütün hatlar dolu Beklerseniz sizinle mümkün olduğu kadar çabuk konuşulacaktır. Teşekkür ederiz. Bu bir kayıttır...»

Alice haykırdı. «Süpürgeleri aşağı kata koyduk.» Gök gürledi. «Bu Puerto Rico'lular da hiçbir şey bilmiyorlar!»

Larry telefonu hırsla kapattı. Ter içinde kalmıştı. «Ne biçim hastane bu? Neler oluyor orada? En iyisi Bay Freeman'a gideyim. Ben hastaneye koşarken o annemin başında beklesin. Yoksa özel bir ambulans mı çağırman gerekiyor? Tanrım, neden kimse bu konuda gerekeni bilmiyor? Neden bunları okulda öğretmiyorlar?»

Yatak odasında annesi zorlukla soluk alıyordu.

Larry, «Hemen dönerim,» diye mırıldanarak kapıya gitti. Annesi için korkuyor, dehşet duyuyordu. Ama yine de içinde bir ses, «Böyle şeyler de hep beni bulur,» gibi sözler söylüyordu. «Tam o müjdeyi aldıktan sonra bunun sırası mıydı? Bu olay planlarımı altüst edecek mi? Neleri değiştirmek zorunda kalacaksın, Larry?»

İçindeki bu sesten nefret ediyor, onun çabucak, feci şekilde ölmesini istiyordu.

Ama ses susmuyor, konuşuyor, konuşuyordu.

Larry merdivenden koşarak indi ve Bay Freeman'in dairesine gitti. Gök gürültüsü kara bulutların arasında yankılanıyordu. Larry zemin katına vardığı sırada sokak kapısı birdenbire açıldı ve içeriye yağmur doldu.

15

Stu Redman korkuyordu. Vermont'ta, Stovington'daki yeni odasının parmaklıklı penceresinden dışarı baktı. Aşağıda küçük bir kasaba uzanıyordu. Stu korkuyordu.

Çünkü burası bir hastane odasından çok, bir cezaevi hücresine benziyordu. Çünkü

Denninger de yoktu artık. Atlanta denilen o çılgın sirkten buraya taşınalı

Denninger'i görmemişti. °eitz de yoktu. Stu, «Belki ikisi de hasta,» diye düşünüyordu. «Belki de öldüler.»

Biri bir hata yapmıştı. Ya da Charles D. Champion'in Arnette kasabasından getirdiği hastalık herkesin sandığından çok daha bulaşıcıydı.

Stu'ya burada da testler uygulanıyordu ama isteksizce. Program da düzensizleşmişti. Sonuçlar alelacele yazılıveriyordu. Stu birinin bun. lara şöyle bir göz attığını, başını sallayıp kâğıtları yırtma makinesine attığını düşünüyordu. En kötüsü bu değildi. En kötüsü o silahlardı. Hernşj. reler kan, tükürük ya da idrar almaya geldikleri zaman yanlarında dairna beyaz elbiseli ve silahlı bir asker oluyordu. Stu, Deitz'e yaptığı gibi dav. ranmaya kalkarsa onu vuruvereceklerdi. Genç adam artık öneminin kalmadığını seziyordu. Şimdi bir tutukluydu o. Çevresini hep kanını alan düşmanca robotlar ve silahlı insanlar sarmıştı. Stu hayatı için kaygılanıyordu. Aslında kendini iyi hissediyordu ve o hastalık neyse ona tutulacağını da sanmıyordu.

Stu düşünceli düşünceli, «Acaba buradan kaçılabilir mi?» diye kendi kendine sordu.

Creighton 24 Haziran günü içeri girdiği zaman Starkey elleri arkasında, monitörlere bakıyordu. Creighton bir an ona acıdı. Starkey on günden beri adeta hapla yaşıyordu. Kaçınılmaz sonuca da yaklaşmıştı. Creighton, «Ama,» diye düşündü. «Telefon konuşması konusundaki kuşkularımda haklıysam, olan oldu bile.»

Starkey şaşırması gibi, «Len,» dedi. «Geldiğin için teşekkür ederim.»

Creighton hafifçe gülümsedi. «Rica ederim.»

«Kimin telefon ettiğini biliyorsun.»

«Demek arayan gerçekten oydu?»

«Evet. Şu 'Georgia'lı Dev'! Görevden alındım. Beni görevden o çam yarması aldı, Len. Tabii böyle olacağını biliyordum. Ama yine de sarsıldım. Özellikle görevime o durmadan sırtarak tatlı sözler söyleyen, işe yaramaz budala son verdiği için.»

Len Creighton başını salladı. 'Georgia'lı Dev' Başkanlığa seçildiği nece onun için bir kâbus olmuştu. Aklı başında her Amerika'lı için de öyle.

Starkey elini yüzüne sürdü. «Neyse... Olan oldu artık. Şimdi görev senin. O adam mümkün olduğu kadar çabucak Washington'a gitmeni istiyor. Sana söylemediğini bırakmayacak. Sen de orada duracak, 'Evet, efendim,' diyerek her şeye katlanacaksın. Mümkün olanları kurtardık. Bu kadarı da yeter. Yeterli olduğuna inanıyorum.»

«Eğer öyleyse, ülkedekilerin karşında diz çökmeleri gerekir.»

Starkey bunu önemsemediğini belirtmek için elini salladı. «Her şeyden önemli bir görev var. İlk fırsatta Jack Cleveland'ı görmelisin. O hem bambu perdenin, hem de demir perdenin

gerisinde hangi ajanlarımızın olduğunu biliyor. Onlarla nasıl bağlantı kurulabileceğini de. Gereken her şeyi yapar. Hiçbir şeyden kaçınmaz.

Hızla hareket etmesi gerektiğini de anlayacaktır.»

«Anlayamadım, Billy.»

«En kötü ihtimali düşünmeliyiz.» Starkey'nin yüzünde garip bir gülümseme belirdi. Sonra masasındaki sarı kâğıtları işaret etti. «Hastalık kontrolden çıktı artık. Oregon, Nebraska, Louisiana ve Florida'da hastalık görüldü. Meksika ve Şili'de de şüpheli vakalar var. Atlanta mah-volduğu zaman bu illele başa çıkabilecek en iyi üç uzmanı kaybettik. Stu Redman konusunda bir sonuç alamıyoruz. Ona iğneyle Mavi virüs verdiklerini biliyor musun? Redman kendisine bir yatıştırıcı iğne yapıldığını sanmış. Ama vücudu o mikropları öldürmüştü. Kimse bunun nasıl olduğunu bilmiyor. Altı haftamız olsaydı belki başarıya erişebilirdik. Ama o kadar zamanımız yok. Grip salgını hikâyesi en iyisi. Ama diğer taraf bunun Amerika'da yaratılan suni bir durum olduğundan hiçbir zaman kuşkulananmamalı! Şart bu! O zaman akıllarına bazı şeyler gelebilir.

«Cleveland'in Rusya'da sekizle yirmi arası kadın ve erkek ajanı var. Avrupa'daki uydu ülkelerde de beşle on arası. Kızıl Çin'de kaç adamı olduğunu ben bile bilmiyorum.» Starkey'nin dudakları titriyordu. «^ gün öğleden sonra Cleveland'ı gördüğün zaman ona yalnızca iki keli. me söyleyeceksin. 'Roma çöküyor.' Bunu unutmazsın, değil mi?»

«Hayır.» Len'e dudakları donmuş gibi geliyordu. «Ama onların bunu gerçekten yapacaklarını sanıyor musun? O erkek ve kadın ajanla. rın?»

«Bizimkiler o tüpleri bir hafta önce aldılar. Onların içinde Sky-Cry. ise uydularımızın saptayacakları radyoaktif parçacıklar olduğunu sanı. yorlar. Bu kadarı da onlara yeter. Öyle değil mi, Len?»

«Evet, Billy.»

«Ve durum daha da kötüleşirse... kimse işin içyüzünü öğrenemez, Mavi Projeye sonuna kadar hiçbir düşman ajanı sızamadı. Bundan emi-niz. Yeni bir virüs, bir mutasyon... Karşımızdakiler kuşkulananacaklar belki. Ama fazla zamanları olmayacak. Her şey eşitçe paylaşılmalı, Len.»

«Evet.»

Starkey yine monitörlere bakıyordu. «Kızım birkaç yıl önce bana bir şiir kitabı verdi. Yeats adında birinin şiirleri. Her satırını okudum. Galiba deliydi adam.

Ama şiirlerini okudum. Hepsi de bir garipti. 0 kitaptaki bir şiiri hiçbir zaman unutamadım. Sanki Yeats hayatımı adadığım her şeyi tarif ediyordu. Bu amacın umutsuzluğunu, soyluluğunu. Şiirin sonunu ilk kez okuduğumda tüylerim diken diken oldu, Len. Hâlâ da öyle. O dizeleri ezber biliyorum. 'Sonunda saati gelen hangi kaba saba hayvan doğmak için sürünerek Beytül-lahm'a gider?」 Starkey döndü. «O kaba saba hayvan yolda, Len.» Hem ağlıyor, hem de gülüyordu şimdi.

«Her şey paramparça oluyor. Önemli olan bazı şeyleri mümkün olduğu sürece birarada tutabilmek.»

Creighton, «Evet, efendim,» dedi ve ilk defa gözleri yaşlardan yanmaya başladı.

«Evet, Billy.»

17

Randall Flagg adlı «Esmer Adam» 51 numaralı karayolundan güneye doğru iniyordu.

Bu dar yol eninde sonunda onun Idaho eyaletinden çıkarak Nevada'ya girmesini sağlayacaktı. Nevada'dan istediği yere gidebilirdi. Onun ülkesiydi burası.

Yolların nereye gittiğini biliyordu. Geceleri geçiyordu bu yollardan. Hızla yürüyor, uzakta bir arabanın farları belirlediği zaman hemen otların arasına gizleniyordu. Araba önünden geçip gidiyordu. Şoför sanki ani soğuk bir rüzgâr esmiş gibi ürperiyor-du belki. Uyuyan karısıyla çocuğu aynı anda aynı kâbusu görmüşler gibi kaygıyla kımıldanıyorlardı.

Randall Flagg hızlı yürüyor, kovboy çizmelerinin aşınmış topukları şıkırdıyordu.

Yaşı belli olmayan, uzun boylu bir adamdı. Bol paçalı soluk bir blucin ve branda bezinden bir ceket giymişti. Cepleri birbirine zıt türde broşürle doluydu.

Omzuna bir izci antasını vurmıřtı. Suratında kara bir neře vardı. Kalbinde de öyle. İi nefret dolu, mutlu bir adamın suratı vardı onda. Yorgun garson kadınların ellerindeki bardakların kırılmasına, küçük ocukların üç tekerlekli bisikletleriyle bir tahta perdeye arpmalarına, barlardaki ikili bahislerle ilgili tartışmaların birdenbire kanlı bir hal almasına neden olacak bir surat.

Esmer adam gülümsedi. İki gün önce Wyoming'deydi. Bir grupta birlikte bir elektrik santralini havaya uçurmuştu. řimdi Nevada'ya doğru gidiyordu. Yarın bir başka yerde olacaktı. Ve Randall Flagg her zamankinden ok daha mutluydu.

ünkü...

Esmer adam durakladı.

ünkü bir şeyler olacaktı. Randall Flagg bu gece havasında bunu hissediyor, hatta tadını alıyordu adeta. Bu tad isli sıcak bir taddı.

Esmer adamın şeklini deęiřtirme zamanı gelmişti. İkinci kez doğacaktı o.

Zamanlar deęiřtięinde dünyaya gelmişti. řimdi zaman tekrar deęiřecekti. Rüzgâr açıklıyordu bunu. Idaho'ya özgü bu yumuşak akşamda esen rüzgâr.

Evet, yeniden doğma zamanı hemen hemen gelmişti. Esmer adam biliyordu bunu.

Yoksa birdenbire sihir yapabilir miydi?

Phoenix gazeteleri Lloyd Henreid'e «Pişmanlık duymayan bebek suratlı katil»

adını takmışlardı. Şimdi iki gardiyan Lloyd'u Phoenix Cezaevinin en sıkı

güvenlik altındaki bölümünde, koridordan geçiriyorlardı. İkisi de sert suratlı

adamlardı. Biri durmadan burnunu çekiyordu. Bölümün diğer sakinleri Lloyd'u alkışlamaktaydılar. Bu bölümde oldukça ünlü biri sayılıyordu.

«Heey, Henried!»

«Yaşşa, oğlum!»

Lloyd mutlu mutlu gülümsüyordu. Bu yeni kavuştuğu ün gözlerini kamaştırmıştı.

Ee, gözüpek bir katil oldun mu, insana saygı duyuyorlardı.

Küçük grup başka bir koridora saptı. Dipte yeni bir gardiyan kapalı bir kapının önünde bekliyordu. Kapıda küçücük bir pencere vardı. Tel ve cam geçirilmişti.

Lloyd laf olsun diye, «Neden cezaevleri hep idrar kokar?» diye sordu.

Nezleli gardiyan, «Kes sesini, katil,» dedi.

Lloyd mırıldandı. «Halin hiç iyi değil. Eve gidip yatmalıydın.»

Diğer gardiyan homurdandı. «Sus.»

Lloyd da sustu. Bu adamlarla konuşmaya çalıştın mı, böyle olurdu işte. Cezaevi gardiyanları hiçbir zaman «klas» insanlar değildi.

Kapıdaki gardiyan, «Merhaba, pislik torbası,» dedi.

Lloyd hemen cevap verdi. «Merhaba, köpek leşi.»

Kapıdaki gardiyan, «Bu sözün yüzünden bir dişini kaybedeceksin,» diye homurdandı.

«Hey, bir dakika...»

«Yoksa iki dişini kaybetmeyi tercih mi edersin, köpek?»

Lloyd sustu.

Kapıdaki gardiyan, «Pekâlâ,» dedi. «Yalnızca bir diş. Onu içeri sokabilirsiniz, çocuklar.»

Nezleli gardiyan hafifçe gülümseyerek kapıyı açtı, arkadaşı Lloyd'u içeri soktu.

Mahkemenin tayin ettiği avukat madeni bir masanın başına geçmiş, çantasından çıkardığı kâğıtları inceliyordu.

«İşte sizin müvekkil, avukat bey.»

Avukat başını kaldırdı. Lloyd, «Daha sakalı bile çıkmamış,» diye düşündü, «Ama ne yapalım? Dilencilere seçme hakkı verilmez, derler. Beni zaten suçüstü yakaladılar. Herhalde yirmi yıl yiyeceğim.»

«Çok teşekkür...»

Lloyd kapıdaki gardiyanı işaret etti. «Bu adam bana, 'Pislik torbası,' dedi.

Kendisine cevap verince de, birine dişlerimden birini döktüreceğini söyledi.

İşte 'polis işkencesi' buna denir.»

Avukat elini yüzüne sürdü. Kapıdaki gardiyana, «Doğru mu?» diye sordu.

Gardiyan, «Hiç böyle şeye inanılır mı?» der gibi gözlerini devirdi. Sonra da,

«Bu herifler televizyon oyunları yazsaldı ne iyi olurdu,» diye mırıldandı.

«Ben ona, 'Merhaba,' dedim, oda bana. Hepsi bu.»

Lloyd melodrama kaçan bir tavırla bağırdı. «İşte bu yalan!»

Gardiyan ifadesiz bir suratla, «Ben fikirlerimi kendime saklıyorum,» dedi.

Avukat başını salladı. «Bundan eminim. Ama ayrılmadan önce Bay Henreid'in dişlerini sayacağım.»

Gardiyanın yüzünde öfkeli ve sıkıntılı bir ifade belirdi, arkadaşlarıy-'a baktı. Lloyd gülümsedi. «Belki de bu çocuk işini biliyor,» dedi kendi kendine.

«Belki silahlı soygundan yalnızca on yıl yememi sağlayabilir.»

Kafasında bu tatlı hayallerle, avukatıyla konuşmak üzere karşısına oturdu.

Lloyd o gün öğleye doğru avluda oturmuş, top oyununu seyrediyor, bir yandan da avukatının söylediklerini düşünüyordu. Bir ara Mat-hers adlı iriyarı bir mahkûm yanına geldi, onu tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

Lloyd, «Bir dakika,» dedi. Avukatım bütün dişlerimi saydı. «Onun için eğer...»

Mathers, «Evet,» diye cevap verdi. «Gardiyan Shockley de öyle söyledi. Onun için benden...» Dizini kaldırdığı gibi Lloyd'un kasığına vurdu.

Genç haydut bu ani ve korkunç acı yüzünden bağıramadı bile. Ellerini kasıklarına bastırarak yere yığıldı, çırpınmaya başladı. Ancak çok uzun bir süre sonra başını kaldırabildi. Mathers ona bakıyordu. Kazıttığı başı güneşte ısıldı.

Gardiyanlar ise gözlerini başka yerlere dikmişlerdi. Lloyd'a karnında eriyip kıpkırmızı kesilmiş bir kurşun yığını varmış gibi geliyor, hâlâ inleyip çırpınıyordu.

Mathers içtenlikle, «Bu kişisel bir şey değil,» dedi. «Ben, şahsen, işlerinin yolunda gitmesini dilerim. Yasalar çok sert.» Yürüyerek uzaklaştı.

Lloyd demin kapıda bekleyen gardiyanı avlunun karşı tarafındaki rampada gördü.

Gülerek ona bakıyordu. Sonra ağır ağır kendisine yaklaşan Mathers'e bir paket sigara attı. Mahkûm eliyle selam vererek uzaklaştı.

Lloyd Henreid hâlâ yerde yatıyor, kafasında avukatının sözleri yankılanıyordu.

«Bu çok sert, çok eski bir dünya, Lloyd. Çok katı bir dünya.»

Evet. Gerçekten öyleydi.

19

Nick Andros perdelerden birini yana çekerek sokağa baktı. Artık ölmüş olan Şerif John Baker'in evindeydi, ikinci kattan hemen hemen bütün Shoyo gözüküyordu.

Anayol bomboştu. İşyerlerinin storları kapatılmıştı. Yolun ortasında hasta görünümlü bir köpek oturuyordu. Biraz aşağıda ise, kaldırımında ölmüş bir başka köpek yatmaktaydı.

Kadın delikanlının arkasından alçak sesle inledi. Ama Nick onu duymadı. Perdeyi kapayarak gözlerini ovuşturdu, sonra da uyanmış olan kadının yanına gitti. Jane Baker bir iki saat

nce ok şdğ iin battaniyelere sarınmıřtı. Ama řimdi yznden terler akıyordu. Battaniyeleri de bir tekmede atmıřtı. Nick'i grdğ yoktu. lyordu kadın.

Jane Baker, «Johnny!» diye bağırdı. «Leğeni getir. Galiba kusacağım.»

Nick karyolanın altından leğeni alıp uzattı. Ama kadın ırpınırken leğene arparak yere yuvarladı. Nick leğeni yerden tekrar aldı.

Jane bir ığlık attı. «Johnny! Dikiř kutumu bulamıyorum! Dolapta yok!»

Nick bardağ a su doldurarak kadına iirmeye alıřtı. Ama Jane tekrar ırpındı. Az kalsın bardağı da yere dřrecekti. Nick bardağı kadının sakinleřtiğ i zaman eriřebileceğ i bir yere koydu.

Sağır ve dilsizliğ i řu son iki gn ona ok acı gelmiřti. Kırk sekiz saatlik sre bir kâbusa dnmřtı. Kasabalılar Shoyo'dan ayrılıyorlardı. Bayan Baker'in durumu ise gitgide ktleřiyordu. Hatta Nick artık kadının gneř batmadan leceğ inden korkuyordu, iřin kts, srekli olarak Jane Baker'in bařında da bekleyemiyordu.

 mahkma ğ le yemeğ i gtrmek zorundaydı. Ama Vince Hogan bir řey yiyecek halde değ ildi. Ateři iyice ykselmiřti. Sayıklıyordu. Mike Childress'le Billy Warner hcrelerinden ıkarılmak istiyorlardı. Ama Nick onları serbest bırakmamıřtı. Korktuğ u iin değ il. İki serserinin ondan intikam almaya kalkarak bořuna zaman harcayacaklarını

sanmıyordu. Onlar da diğerkleri gibi Shoyo'dan çabucak kaçmaya çalışacaklardı. Nick yalnızca sorumluluklarını düşünüyordu. Artık ölmüş olan bir adama söz vermişti. Herhalde eyalet polisi yakında her şeyi kontrol altına alacak, tutukluları götürmeye gelecekti.

Nick, Baker'in çekmecesinde şerifin .45'liğini bulmuş, kısa bir kararsızlıktan sonra beline takmıştı.

Nick 23 Haziran günü öğleden sonra hemen hemen boş sokaklardan geçerek bir cezaevine, bir şerifin evine koşmuştu. Vince Hogan'ı ölü bulacağını sanıyordu.

Jane Baker'i de. Dr. Soames'ın arabasını gör-mek umuduyla çevresine bakınmıştı.

Ama doktor da ortalarda yoktu. O sırada dükkânlardan bazıları hâlâ açıktı.

Benzin istasyonu da. Ama kasabanın hızla boşaldığını sezmişti. Aileler koruluktaki yoldan uzaklaşıyor, hatta Shoyo Deresinden yukarı çıkmaya bile çalışıyorlardı. Karanlık bastıktan sonra kaçanların sayısı daha da artacaktı.

Nick, Baker'lerin evine döndüğü sırada güneş batmaktaydı. Jane arkasında sabahlığı, bitkin bitkin mutfakta dolaşıyor, çay yapıyordu. Nick içeri girdiği zaman ona minnetle baktı. Delikanlı kadının ateşinin düşmüş olduğunu anladı.

Jane sakın sakın, «Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Çay içer misin?» Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kadının sıcak ocağın üzerine devrilmesinden korkan Nick ona yaklaştı. Jane delikanlının kolunu tutarak başını onun omzuna dayadı. Karanlıklaşmaya başlayan mutfakta, «Johnny,» dedi. «Ah, benim zavallı Johnny'im.»

Nick mutsuzca, «Ah, bir konuşabilseydim...» diye düşündü. Jane'i masaya doğru götürdü, bir iskemleye oturttu. «Çay,» diye işaret etti.

Jane, «Pekâlâ...» dedi. «Kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum. Şaşılacak kadar iyiyim. Yalnız...» Elleriyle yüzünü örttü.

Nick sıcak çayı alıp masaya getirdi. Bir süre sessizce çaylarını içtiler. Sonra Jane fincanını bırakarak, «Kasabada kaç kişide bu hastalık var?» diye sordu.

Nick, «Artık bilmiyorum,» diye yazdı. «Durum kötü.» «Doktoru gördün mü?»

«Sabahtan beri görmedim.»

Jane, «Ambrose dikkat etmezse yorgunluktan kendinden geçecek,» dedi. «Dikkatli davranır, değil mi, Nick?» Nick başını sallayarak gülümsemeye çalıştı. «John'ın tutukladığı serseriler ne oldu? Polis onları almaya geldi mi?»

Nick yazdı. «Hayır... Hogan çok hasta. Elimden geleni yapmaya çalışıyorum.»

Diğerleri Hogan hastalığı onlara aşılamadan salıverilmek istiyorlar.»

Jane hafif bir öfkeyle bağırdı. «Sakın onları bırakma! Umarım bunu aklından geçirmemişsindir.»

Nick, «Geçirmiyorum,» diye yazdı. «Artık yatmalısınız. Dinlenmeniz gerekiyor.»

Jane ona gülümsedi. Başını çevirdiği zaman Nick onun çenesinin altındaki morlukları gördü, kaygıyla, «Acaba henüz tehlike geçmedi mi?» diye düşündü.

Kadın, «Evet,» dedi. «Yirmi dört saat uyuyacağım. John öldüğü için, uyumak bana sanki ayıpmış gibi geliyor... Ama onun öldüğüne de inanamıyorum... Belki zamanla yaşamak için bir amaç bulurum... Tutukluların yemeğini götürdün mü, Nick?»

Nick, «Hayır,» der gibi başını salladı.

«Götürmelisin. Neden John'ın arabasını almıyorsun?»

Nick, «Araba kullanmasını bilmiyorum,» diye yazdı. «Ama teşekkür ederim. Kamyon durağındaki lokantaya kadar gideceğim. Orası uzak değil. Sizi yarın sabah yoklayabilir miyim?»

Jane, «Tabii,» dedi. «İyi olur.»

Nick ayağa kalkarak sert bir tavırla demliği işaret etti.

Kadın, «Son damlasına kadar içeceğim,» diye söz verdi.

Nick kapıdan çıkacağı sırada kadının çekine çekine koluna dokunduğunu farketti.

Jane, «John...» dedi. Durakladı. Sonra kendini zorlayarak konuşmasını sürdürdü. «Onu... Curtis mezarlığına gömdüklerini umarım. Bütün yakınlarımız orada. Sence John'ı oraya mı götürdüler?» Nick, «Evet,» der gibi başını salladı. Jane ağlamaya başladı yine.

Lokanta kapanmıştı. Nick o akşam tutuklular için kendisi yemek yapmak zorunda kaldı. Ama Vince Hogan ölmüştü. Sonunda boynunu tırmalayarak parçalamıştı. Sanki kendisini boğmaya çalışan görünmeyen bir katile karşı koymaya çabalıyormuş gibi.

Parmaklarının uçları kanlıydı. Boynu kapkara kesilmiş ve şişmişti.

Mike Childress, Nick'e, «Artık bizi salıverecek misin?» diye sordu. «O öldü, Tanrının belası dilsiz! Hastalığı buna da bulaştırdı.» Billy Warner'ı işaret ediyordu.

Billy dehşetle haykırdı. «Yalan bu! Yalan, yalan, aşağılık bir yalan! Bu yal...»

Birdenbire aksırmaya başladı. Aksırıkların şiddetinden iki büklüm olurken tükürükleri etrafa saçıldı.

Mike, «Görüyor musun?» diye sordu. «Ha? Seni geri zekâlı sağır! Beni bırak!

İstiyorsan Billy'i burada tutabilirsin ama ben gideceğim. Cinayet bu.

Soğukkanlılıkla işlenen bir cinayet.»

Nick, «Hayır,» diye başını sallayarak döndü. Vince Hogan'ı kaldırıp hücreden çıkarmaya çalıştı. Ama çok ağırdı. Nick ölüye bir an çaresizce baktı, sonra da diğer iki tutuklunun korkunç bir merakla kendisini seyrettiklerini farketti.

Onların ne düşündüklerini tahmin edebiliyordu. Vince iki serserinin arkadaşıydı.

Vücudunun şişmesine neden olan, anlayamadıkları korkunç bir hastalık yüzünden ölmüştü. Kapana kısılmış bir fare gibi. Nick o gün belki onuncu defa, «Ben ne zaman aksırmaya başlayacağım?» diye kendi kendine sordu. «Ateşim ne zaman çıkacak? Boynumda o garip şişler ne zaman belirecek?»

Nick, Vince'i sürükleye sürükleye bodruma indirmeyi başardı. HİÇ olmazsa orası serindi. Ölünün üzerine eski bir battaniye örttü, sonra da yukarı çıkarak uyumaya çalıştı. Ama ancak sabaha karşı. Yine aynı rüyayı gördü. Mısır tarlasındaydı. Ortaliğa büyüyen şeylere özgü o güzel koku yayılmıştı. Çok iyi ve güvenli bir şey... ya da biri... yakınındaydı- Sanki yuvasına erişmek üzereydi Nick. Sonra mısırların arasından bir şeyin kendisini gözetlediğini farkederek buz gibi bir dehşetle sarsıldı-Uyandığı sırada ter içindeydi. Hava ağarmaya başlamıştı.

Kahve demliğini ocağa koyarak iki tutukluya bakmaya gitti. Mike Childress hüngür hüngür ağlıyordu. «Artık

memnun musun? Ben de hastalığa yakalandım. İsteddiğin buydu, değil mi? Soluğumu dinle. Yamaca tırmanan yük treni gibi sesler çıkarıyorum.»

Ama Nick önce Billy Warner'la ilgilendi. Adam ranzasında yatıyordu. Komadaydı.

Boynu şişmiş, kararmıştı. Düzensiz soluyordu.

Nick, şerifin bürosuna koşarak telefona baktı. Öfke ve suçluluk duygusu yüzünden telefonu bir vuruşta yere devirdi. Sonra ocağı söndürerek koşa koşa Baker'lere gitti. Jane ona kapıyı çok uzun bir süre sonra açtı. Ter içindeki yüzünden ateşinin tekrar çıkmış olduğu anlaşılıyordu. Akli başındaydı ama zorlukla, ağır ağır konuşuyordu. Dudakları çatlamıştı.

«Nick. Gir. Ne var?»

«Hogan dün gece öldü. Warner da ölüyor sanırım. Çok hasta. Doktoru gördünüz mü?»

Jane başını salladı. «Kimseyi görmedim.» Titreyerek aksırdı, yalpaladı. Nick kolunu kadının omzuna atarak onu bir koltuğa götürdü. Kâğıda, «Doktora telefon edebilir misiniz?» diye yazdı.

«Evet. Tabii. Telefonu bana getir, Nick. Galiba... hastalık gece nüksetti.»

Delikanlı telefonu getirdi. Kadın Dr. Soames'ın numarasını çevirdi, alıcı kulağında, bir dakika kadar bekledi. Nick o

zaman telefona kimsenin cevap vermeyeceğini anladı. Jane doktorun evini de aradı. Sonra hemşireninkini de.

Sonunda, «Eyalet polisiyle konuşacağım,» dedi ama iki numara Çevirdikten sonra alıcıyı yerine bıraktı. «Galiba santral hâlâ bozuk. Garip sesler duyuluyor.»

Üzüntüyle Nick'e gülümsedi, sonra da ağlamaya başladı. «Zavallı Nick. Zavallı ben. Zavallı herkes. Yukarıya çıkmamayardım edebilir misin? O kadar bitkinim ki... Rahat soluk da alamıyorum. Galiba yakında John'a kavuşacağım.»

Nick konuşabilmeyi öyle istiyordu ki... Jane'in yukarı çıkmasına yardım etti.

Kâğıda da, «Geri döneceğim,» diye yazdı.

«Teşekkür ederim, Nick. Çok iyi bir çocuksun...» Kadın dalmak üzereydi.

Nick evden çıkıp kaldırımında durdu. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Araba kullanabilseydi, belki bir şeyler başarabilecekti ama...

Nick o sabah bir buçuk saat kapılara vurdu, zilleri çaldı. Kendi kendine, «İyi olan birileri vardır herhalde,» diyordu. «Ben iyiyim. Kentte benden başka iyi olanlar da vardır. Elbet içlerinden biri araba kullanmasını biliyordur. Bayan Baker'le Warner'i Camden'e götürürüz.»

Ama çaldığı kapılardan ancak beşi açıldı. Hepsi de hasta insanlar tarafından...

Evlerin çoğu boştu. Nick sonunda tuhaf bir duyguya kapıldı. Sanki ölüleri uyandırmak için mezarları yumrukluyordu. Er ya da geç ona cesetler cevap verecekti.

Nick, Baker'lerin evine döndü. Jane derin bir uykuya dalmıştı. Alnı serindi. Ama Nick bu kez fazla umuda kapılmadı.

Öğle olmuştu. Nick yeniden yemek hazırladı... Bill Warner ölmüştü. Mike, Nick'i gördüğü zaman deli gibi gülmeye başladı, «ikisi gitti, biri kaldı! İkisi gitti, biri kaldı! Öyle değil mi? Değil mi?»

Nick hazırladığı çorba termosunu parmaklığın arasından Mike'a doğru itti, kendisi de gidip koridordaki iskemleye oturdu. Billy'yi de bodruma indirecekti ama önce öğle yemeğini yiyecekti. Çok acıkmıştı. Çorbasını içerken düşünceli düşünceli Mike'a baktı.

Adam, «Nasıl olduğumu mu merak ediyorsun?» diye sordu.

Nick başını salladı.

«Sabahki gibiyim. Bir kilo balgam çıkardım sanırım.» Mike, Nick'e umutla baktı.

«Annem bu kadar balgam çıkarmanın iyiye işaret olduğunu söylerdi. Belki ben hastalığı hafif geçiriyorum.»

Nick omzunu silkti. Her şey mümkündü.

Mike, «Bünyem sağlamdır,» diye ekledi. «Bence durum önemli değil- Bu dertten yakamı kurtaracağım. Dinle, ahbap. Beni bırak. Lütfen. Bak, sana yalvarıyorum.»

Nick düşündü.

«Bak, nasıl olsa tabancan var. Zaten seninle ilgilendiğim yok. Bütün istediğim bu kasabadan gitmek. Tabii önce gidip karıma bakacağım.-»

Nick serserinin elini işaret etti. Mike'ın yüzüğü yoktu.

«Evet, evet. Boşandık. Ama karım hâlâ bu kasabada. Ridge Yolunda. Ona uğramak istiyorum. Ne dersin, ahbap?» Mike ağlıyordu. «Bana bir şans ver.»

Nick ağır ağır ayağa kalktı. Şerifin bürosuna yürüyüp yazı masasına yaklaştı.

Anahtarlar çekmecedeydi. Mike'ın sözleri mantıklıydı. Birinin gelip onları

kurtaracağına inanmak saçmaydı. Nick anahtarları alarak döndü. Mike'ın hücresinin anahtarını çubukların arasından adama attı.

Mike deli gibi, «Sağol, sağol,» diye bağırdı. «Ah, teşekkür ederim. Seni dövdüğümüz için üzgünüm. Yemin ederim, bu Ray'in fikriydi. Vin-ce'le ben onu engellemeye çalıştık. Ama içkiyi fazla kaçırmıştı. Adeta çıldırdı...» Anahtarı kilide soktu. Nick gerileyerek elini tabancasının kabzasına attı.

Hücrenin kapısı açıldı, Mike dışarı çıktı. «Sözlerimde ciddiymdim. Bütün istediğim bu kasabadan kaçmak.» Nick'in yanından kaçarcasına geçti.

Gülümsüyordu. Sonra aradaki kapıdan hızla dışarı fırladı. Nick ona ancak dışarıda yetişebildi.

Adam kaldırımında durmuş, bomboş sokağa bakıyordu. Sonra, «Tanrım,» diye fısıldayarak sersem sersem Nick'e döndü. «Bütün bunlar? Bütün bunlar?»

Nick başını salladı. Eli hâlâ tabancanın kabzasındaydı.

Mike bir şey söyleyecekti ama öksürmeye başladı. Eliyle ağzını örttü, sonra da dudaklarını sildi. «Buradan gideceğim. Eğer aklın varsa sen de öyle yaparsın, dilsiz. Bu kara ölüme benziyor.»

Nick omzunu silkti. Mike kaldırımında yürümeye başladı. Gitgide hızlanıyordu.

Sonunda koşarcasına ilerlemeye başladı. Nick adam gözden kayboluncaya kadar onun arkasından baktı, sonra da içeri girdi. Mike'ı bir daha görmedi. Rahatlamış gibiydi. Birden doğru olanı yaptığın, inandı. Portatif karyolaya uzandı ve hemen uykuya daldı.

Nick akşama doğru uyudu. Uyandığı zaman ter içindeydi ama ken. dini iyi hissediyordu. Yine lokantaya gidip iki kişilik çorba hazırladı sandviç yaptı.

Yiyecekleri bir antaya koydu. Jane Baker'in evine giderken, a oldukları anlaşılan üç drt kpek sr halinde ona doėru geldiler. antanın kokusu onları etkilemişti. Nick .45'liėi ekti ama kpeklerden biri onu ısırmaaya kalkışıncaaya kadar kullanmak istemedi. Sonra tetiėi ekti. Kurşun beş adım ötede kaldırırma arparak sekti. Nick patlamayı duymadı. Yalnızca titreşimi hissetti. Kpekler kaıştılar.

Jane uyuyordu. Alnı ve yanakları alev alev yanıyor, ağır ağır, zorlukla soluk alıyordu. Nick'e sanki erimiş, bitmiş gibi gözkt. Bir elbezi-ni soėuk suya batırarak kadının yzn sildi. Jane'in payına dşen yiyecekleri başucu masasına bırakarak aşıėıya indi. Oturma odasına girip televizyonu atı. Haberler ok ktyd. Bu korkun dertten «sper-grip» salgını diye sz ediyorlardı. İddiaya gre hastalık kontrol altına alınmıştı.

Nick, «Shoyo kasabası yeryznden silindi,» diye dşnd. «Kim kimi kandırıyor?»

Verandaya ıkıp oradaki salıncaėa yerleşti. Televizyon Nick iin tmyle gözlerle hitap eden bir şeydi. Bu yzden başkalarının gözlerinden kaçabilecek bazı ayrıntıları farketmişti. Her istasyonda haberleri okuyan spikerler kaygılı ve zgndler. İlerinden biri nezleydi. Bir keresinde ksrmüş ve zr dilemişti.

Spikerler haberi okurken gözleri saėa sola kaymıştı. Sanki stdyoda biri daha vardı. Onların her şeyi istenilen biimde sylemelerini saėlamak isteyen biri...

Bütün bunlar 24 Haziran gecesi oluyordu. Nick, Baker'lerin ön verandasında rahatsız bir uyku uyudu, pek kötü kâbuslar gördü...

* * *

Simdi ayın yirmibeşiydi. Jane Baker'in ölümüne tanık oluyordu . k o melek kadın ölüyordu... ve Nick'in onu rahatlatmak için bir tek ijme söylemesi imkânsızdı.

Nick güneşli, bomboş kasabaya bakan pencerenin camına alnını ,vayarak korku ve kederle ağladı. Arkasına bakmaktan korkuyordu. Çünkü o hırıltılı soluklar kesilmişti.

Şimdi Jane'in yatak odası Arkansas'daki Shoyo kasabası kadar «essizdi. Nick yalnızca kendi kalbinin çarpıntısını hissediyordu. Şakaklarında...

20

Duluth kentinde haki şortlu, sandaletli bir adam Piedmont Caddesinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Alnına kül sürmüştü. Sıska omuzlarına astığı ilan tahtasına elyazısıyla birkaç satır yazılmıştı.

«Kaybolma zamanı geldi.

Efendimiz İsa yakında dönecek.

Tanrınızla karşılaşmaya hazırlanın.»

Sürekli öksüren ve burunları akan meşin ceketli dört genç, haki şortlu adama saldırarak onu bayıltıncaya kadar dövdüler. Hem de kendi ilan tahtasıyla. Sonra da kaçtılar. İçlerinden biri omzunun üzerinden deli gibi, «İnsanları korkutur musun?» diye bağırdı. «İşte böyle olur. Sana insanların nasıl korkutulduğunu öğrettik, anormal budala!»

Colorado'daki Boulder kentinde bir dedikodu yayılmaya başladı, iddiaya göre, Amerikan Meteorolojik Hava Deneme Merkezi, aslında biyolojik savaş için hazırlık yapılan bir yerdi. 26 Haziran akşamı halk Boulder'dan kaçmaya başladı.

Gece on biri çeyrek geçe Hava Deneme Merkezi korkunç bir patlamayla havaya uçtu. Ortalık gündüz gibi aydınlandı. Desmond Raman adlı genç bir radikalın işiydi bu. Ramage da zararsız birçok aygıtla birijL te buhar oldu.

O arada Boulder'lular hâlâ kentten kaçıyorlardı.

21

Larry Underwood, Central Parkında bir banka oturmuş, kafeslerde-ki hayvanlara bakıyordu. 27 Haziran sabahıydı. Genç adamın arkasında, Beşinci Cadde araba doluydu. Hiçbiri de kımıldamıyordu arabaların. Sahipleri ya ölmüş ya da kaçmıştı. Biraz aşağıdaki lüks mağazaların çoğu, dumanları tüten birer mezbele halini almıştı.

Larry oturduğu yerden aslanı, ceylan, zebra ve maymunu görebiliyordu. Maymun dışında diğer hayvanlar ölmüşlerdi. Larry onların gripten ölmediklerine karar verdi. Kim bilir ne kadar zaman aç ve susuz kalmışlardı! İşte bu yüzden ölüp

gitmişlerdi. Bir tek maymun yaşıyordu. Üç saatten beri oturan Larry onun da ancak dört beş defa kımıldandığını görmüştü. Maymun açlık ya da susuzluktan ölmeyecek kadar zekice davranmıştı. Ama onun da süper gribe yakalanmış olduğu kesindi.

Sağ taraftaki saat çalmaya başladı. On bir olmuştu. O saatin sesini bir başkası

izledi. Biri uzaklarda boğuk boğuk, «Canavarlar geliyor!» diye haykırıyordu.

«Canavarlar geliyor!»

Larry bu adamı görmüştü. Altmış beş yaşlarında, zavallı biriydi.. Parkta başkaları da vardı. Larry onlardan birkaçıyla konuşmuştu. Hepsinin hali de aynıydı. Larry de onlardan pek farklı olmadığını düşünüyordu. Sersemlemişlerdi.

Kesik kesik konuşuyorlar, uzanıp insanın kolunu tutuyorlardı. Hepsinin de anlatacak bir hikâyesi vardı. Hikâyeler aynıydı. Dostları ve yakınları ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Sokaklarda ateş edilmişti. Beşinci Caddede korkunç bir yangın çıkmıştı. Sokakları kim temizleyecekti? Çöpleri kim toplayacaktı? New York'tan kaçmalı mıydılar?

Parktaki insanların çoğu hastaydı ama orada pek o kadar çok kişi ölmemişti. Belki de zavallılar, hayvanların cesetlerini yiyeceklerinden korktukları için, sonlarının yaklaştığını hissettikleri zaman sürünerek evlerine dönmüşlerdi.

Larry'nin aklına birdenbire arkadaşı Rudy geldi. Rudy'yle darılmış, Los Angeles'te ondan ayrılmıştı. Oysa ta okuldan beri arkadaştlar.

Larry gözlerinin dolmuş olduğumu farkettil ve bir an kendi kendine kızdı. Central Parkında, güneşte oturmuş, zavallı bir emekli gibi ağlıyordu. Az sonra,

«Kaybettiğim şeyler için ağlamaya hakkım var,» diye düşündü. «Şok geçirmeye de...»

Annesi üç gün önce Genel Hastanenin koridorunda, kendisi gibi can çekişen insanların arasında ölmüştü. Larry onun yanında beklemişti bir süre. Ne yapacağını bilemiyordu. Burası tımarhaneden farksızdı. Genç bir doktor yaklaşarak ona anlayışla başsağlığı dilemeyecekti. Er geç annesini buğday dolu bir çuval gibi taşıyıp götüreceklerdi. Larry bunu görmeye dayanamayacaktı.

Annesini öpüp dışarı fırlamıştı. Ağlıyordu...

Maymun on ikiye çeyrek kala öldü.

Larry artık orada oturmak istemiyordu. Kalktı, amaçsız adımlarla vaktiyle bandonun çaldığı yüksekçe, sahne gibi yere doğru yürüdü. Sahnenin önündeki banklardan birinde bir kadın oturuyordu. Belki ellisinde vardı ama daha genç gözükmek için elinden geleni yapmıştı. Pahalı görünüşlü, grimsi yeşil bir pantolon ve ipekten, omuzları açık bir köylü bluzu giymişti. Kadın Larry'nin ayak seslerini duyunca dönüp baktı. Elinde bir hap vardı. Sanki fıstıkmış gibi kayıtsızca ağzına attı.

Larry, «Merhaba,» dedi. Kadının yüzü sakın, gözleri de maviydi. Bakışları çok zekiydi. Altın çerçeveli bir gözlük takmıştı. Parmaklarında dört yüzük ışıldıyordu. Bir nişan halkası, iki pırlanta, bir zümrüt.

Larry mırıldandı. «Şey... Ben tehlikeli bir insan değilim.» Saçma bir laftı bu.

Ama kadının parmaklarındaki yüzükler en aşağı yirmi bin dolar ederdi. Tabii taşlar sahte olabilirdi. Ama kadın sahte mücevher takacak bir tipe de benzemiyordu.

Kadın, «Doğru,» dedi. «Tehlikeli bir insana benzemiyorsun. Hasta da değilsin.»

Hafifçe tizleşen sesi bu ikinci cümleyi bir soru haline sokmuştu. Aslında ilk bakışta sanıldığı kadar sakın değildi. Boynunda bir kas seğiriyordu. Mavi gözlerindeki zekâ pırıltısının gerisinde şok vardı. Larry o sabah traş olurken aynı ifadeyi kendi gözlerinde de görmüştü.

«Hayır. Hasta olduğumu sanmıyorum. Ya sen?»

«Hiç hasta değilim... Adım Rita. Rita Blakemoor.»

«Tanıştığımıza sevindim. Ben de Larry Underwood'um.» Genç adam banka oturdu, Rita'nın uzattığı eli hafifçe sıktı.

Kadın, «Geldiğini işittiğim zaman az kalsın saklanacaktım,» diye açıkladı.

«Senin o kırık gözlüklü, garip felsefeli adam olduğunu sandım.»

«Canavar Tellalı'nı mı söylüyorsun?»

«Kendine o adı mı takmış? Yoksa ona bu adı sen mi verdin?»

«Ben verdim.»

«Çok uygun.» Rita vizon süslü çantasını açarak bir paket mentollü sigara çıkardı. «İnsana deli bir Diyojen'i hatırlatıyor.»

Larry, «Evet, o da dürüst bir canavar arıyor,» diyerek güldü. Rita bir sigara yaktı. Genç adam ekledi. «O da hasta değil. Ama diğerlerinin çoğu grip.»

Rita, «Bizim binanın kapıcısı çok iyi görünüyor,» dedi. «Hâlâ görevinin başında.

Bu sabah sokağa çıkarken ona beş dolar bahşiş verdim. Bilmiyorum, nedeni hasta olmaması mı? Yoksa görevini bırakmaması mı?»

«Seni iyi tanımadığım için bir şey söyleyemeyeceğim.»

«Evet. Tabii tanımıyorsun.» Rita sigara paketini tekrar çantasına koydu. Larry çantada bir tabanca olduğunu gördü. Kadın onun bakışlarını izlemişti. «Tabanca kocamındı. New York'un önemli bankalarından birinin genel müdürüydü. İki yıl önce öldü. Araplarla öğle yemeği yiyordu. Müthiş bir kalp

krizi geçirdi... Kocam hırsızlardan anormal denilecek derecede korkardı. O yüzden bu tabancayı aldı. Silahlar patladığı man gerçekten geri teper mi, Larry? Müthiş bir gürültü olur mu?»

Larry hayatında bir kez bile ateş etmemişti. «Herhalde bu boyda bir tabanca fazla geri tepmez. .38lik mi?»

«Hayır. .32'lik.» Rita tabancayı çantasından çıkararak on beş adım kadar ötedeki bir ağaççığa baktı. «Silahı deneyeceğim. Kurşunu şu ağaca isabet ettirebilir miyim dersin?»

Larry kaygıyla, «Bilmem...» diye mırıldandı. «Ama bence...»

Kadın tetiği çekti, tabanca gürültüyle patladı. Ağaççığın gövdesinde küçük bir delik belirdi. Rita, «Tarn hedef,» diyerek kovboy gibi silahın namlusuna üfledi.

Larry, «Gerçekten iyi nişancısın,» dedi. Rita tabancayı çantasına koyduğu zaman kalp atışları ancak biraz normalleşmişti genç adamın.

«Bu silahla insan vuramam. Bundan çok eminim. Yakında vuracak kimse de kalmayacak zaten. Öyle değil mi?»

«Eh... Bilmem ki...»

«Demin yüzüklerime bakıyordun. Birini ister misin?»

«Efendim? Hayır.» Larry kızardı.

«Kocam banker olduđu için pırlantalara güvenirdi. Pek çok pırlantam var ve hepsi de sigortalı. Ama biri isteyecek olursa veririm. Alt tarafı onlar artık değersiz birer taş sayılır. Öyle değil mi?»

«Öyle sanırım.»

«Tabii...» Rita'nın boynundaki kas tekrar seğirmeye başladı. «Bir soyguncu pırlantalarımı istese, onları adama teslim etmekle kalmam, ünlü kuyumcu Cartier'nin adresini de veririm. Onların pırlantaları benimkilerden çok daha şahane.»

Larry kadına sordu. «Şimdi ne yapacaksın?»

«Sen ne önerirsin?»

Larry, «Bilmiyorum,» diyerek içini çekti.

«Benim cevabım da aynı.» Rita titredi. Sonra çantasını açarak bir Şişe çıkardı.

İçinden aldığı kapsülü ağzına attı.

Larry, «O nedir?» diye sordu.

Rita yalancı bir gülümsemeye, «E vitamini,» dedi. Boynundaki kgs bir iki defa hızla seğirdi, sonra durdu. «Çok nazik bir gençsin, larry Senden çok hoşlandım.»

«Teşekkür ederim, Rita.» Larry hem şaşırmış, hem de sevinmişti.

«Aç mısın, Larry?»

«Evet. Doğrusunu istersen açım.»

«Belki bir hanımefendiyi öğle yemeğine götürürsün.»

«Bu benim için bir zevk olur.»

Rita ayağa kalkarak kolunu uzattı. Kendini küçümsercesine gülüm-süyordu. Larry kadının koluna girerken burnuna lavanta çiçeği kokusu geldi. Bu genç adamı hem rahatlatan, hem de sarsan bir kokuydu. Annesi de böyle kokardı.

Larry'le Rita bir lokantaya girdiler. Genç adam biftek ve patates kızarttı.

Kahve yaptı. Buzdolabından çilekli pasta çıkardı. Rita her yemeği ayrı övdü.

22

Buzdolabında çilekli pasta vardı. Naylona sarılmıştı. Frannie uzun bir süre pastaya bulanık gözlerle, şaşkın şaşkın baktı, sonra çıkarıp bir dilim kesti.

Parçayı küçük bir tabağa alırken, bir çilek yere düştü. Onu alıp yedi. Sonra pastayı tekrar naylona sararak buzdolabına koydu.

İskemleye oturdu, kestiği pasta dilimine gözlerini dikti. Annesi de ölmüştü, babası da. Bu kadarını biliyordu. Annesi Sanford'daki hastanede ölmüştü. Babası ise yukardaki odada, karyolasında yatıyordu.

Frannie orada hemen hemen bir saat kadar oturdu. Yüzünde soru dolu, aptalca bir ifade vardı. Yavaş yavaş kafasında bir düşünce daha belirmeye başladı. Daha doğrusu hem birbirine bağlı, hem de ilişkisiz iki düşünce. Babası ölmüştü. Evde ölmüştü. Herhalde böylesini tercih ederdi zaten. İkinci düşüncesi ise o günle ilgiliydi. Güzel bir yaz günüydü.

Turistlerin Maine kıyılarına geldikleri o kusursuz günlerden biri. Evet, güzel bir gündü. Ama Frannie'nin babası ölmüştü. Birdenbire bunun anlamını kavradı.

Sanki bir darbe yemiş gibi gözlerini yumdu. Elleri titrerken pasta tabağı yere düşüp parçalandı. Frannie haykırdı. Gözlerindeki o uyuşuk, sersem ifade kayboldu. Şimdi bakışları zekâ doluydu. Sanki biri onu tokatlamış, aklının başına gelmesini sağlamıştı. Ceset evde tutulamazdı. Özellikle yaz sıcaklığında.

Frannie mutfakta dolaşarak bu konuyu düşündü. «Cenaze evi... Ama onu kim gömecek?» Aynı anda bu sorunun cevabını buldu. Tabii kendisi gömecekti. Başka kim?

Fran öğleden sonra iki buçukta bahçeye bir arabanın girdiğini duydu. Elindeki küreği çukurun yanına bıraktı. Domateslerle marulların arasına mezar kazıyordu.

Biraz da korkuyla döndü.

Araba yepyeni, gıcır gıcır, yeşil bir Cadillac'tı. İçinden on altı yaşındaki şişko Harold Lauder iniyordu. Frannie hemen

ani bir nefret duydu. Harold'u hiç sevmezdi. Zaten seven birini de duymamıştı. Harold'un artık ölmüş olan ablası

Amy de kardeşinden hiç hoşlanmazdı. Belki annesi sevmişti Harold'u... Fran yorgun yorgun, Ogunquit'te benden başka bir tek bu sevmediğim çocuğun kalması çok garip, diye düşündü.

Harold, Ogunquit Lisesi edebiyat dergisinin editörüydü. Garip kısa hikâyeler yazmaya meraklıydı. Amy kardeşinin pek pis oluşundan kaç kere yakınmıştı.

Harold'un saçları siyah ve yağlıydı. Oldukça uzun boyluydu ama fazla şişmandı.

Hemen hemen yüz on kilo vardı. Kovboy çizmeleri, Çadıra benzeyen çiçekli gömlekler giymeye, enli deri kemerler takmaya meraklıydı. Frannie çocuğun pisliğine, şişkoluluğuna aldırmıyordu. Ama Harold'a bakmak bile onda kaygı ve tiksinti uyandırıyordu. Sanki telepatiyle çocuğun her fikrinin pis olduğunu seziyormuş gibi. Frannie böyle bir durumda bile Harold'un tehlikeli olabileceğini sanmıyordu. Herhalde yine eskisi gibi onu rahatsız edecekti.

Harold, Fran'i görmemişti. Eve doğru bakıyordu. «Hey!» diye bağırdı, di. «Kimse yok mu?»

Fran seslendi. «Bu taraftayım, Harold?»

Çocuk irkildi. Aslında evde kimseyi bulamayacağına inandığı anlaşıyordu.

Döndü. Fran da ona doğru gitti. Harold aç aç onu süzdü.

Sonra da mutlu bir sesle, «Merhaba, Fran,» dedi.

«Merhaba, Harold.»

«Senin o korkunç hastalığa karşı koyduğunu duydum. Onun için önce buraya uğradım. Kasabayı dolaşıyor, sonucu anlamaya çalışıyorum.» Harold gülümserken fırça görmemiş dişleri ortaya çıktı.

«Amy'nin öldüğünü duyduğum zaman çok üzüldüm, Harold. Annenle baban...»

«İkisi de öldü.» Harold bir an başını eğdi, sonra da ekledi. «Ama hayat devam ediyor. Öyle değil mi?»

Fran cansız bir sesle, «Öyle sanırım,» dedi. Harold gözlerini onun göğüslerine dikmişti.

«Arabamı beğendin mi?»

«Bay Brannigan'ın Oadillac'ı değil mi?» Roy Brannigan emlakçıydı.

Harold kayıtsızca, «Öyleydi,» dedi. «Eskiden, her şeyin kıt olduğu bu çağda böyle canavarları süren insanların asılmaları gerektiğine inanırdım. Ama artık bütün bunlar değişti. Az insan demek, daha fazla petrol demek. Her şey artacak.»

Bakışlarını kızın vücudunda dolaştırdı.

«Harold, izninle...»

«Sen ne yapıyorsun, çocuğum?»

Fran sabırla, «Ben senin çocuğun değilim, Harold,» diye cevap verdi. «Senden beş yaş büyüğüm. Çocuğun olmam fiziksel açıdan imkânsız.»

Harold kızın kontrollü öfkesi yüzünden gözlerini kırıştırdı. «Canım, sözün gelişi. Sahi, nedir o? Şu çukur?»

Fran, «O bir mezar,» dedi. «Babam için.» Harold kaygı dolu, hafif bir sesle,

«Ya?..» diye mırıldandı. «Bu işi bitirmeden önce gidip su içeceğim. Açıkçası, Harold, senin aitmeni tercih ederim. Özür dilerim.»

Çocuk soğuk soğuk, «Anlıyorum,» dedi. «Ama Fran... bahçeye mi?"

Fran eve doğru giderken öfkeyle, birdenbire döndü. «Peki, sen ne öneriyorsun? Babamı bir tabuda koyup sürükleye sürükleye mezarlığa götürmemi mi? Neden? Babam bu bahçeyi severdi. Zaten bu konu seni neden ilgilendiriyor?» Ağlamak üzereydi. Dönüp mutfağa koştu.

Musluğa gidip arka arkaya üç bardak su içti.

«Fran?» Hafif ses kararsızdı.

Kız başını kaldırdı. Harold arka kapıda duruyordu. Kaygılı ve mutsuz bir hali vardı. Fran birdenbire çocuğa acıdı. «Harold, üzgünüm...»

«Hayır. Bir şey söylemeye hakkım yoktu. Dinle. İstersen sana yardım edebilirim.»

«Teşekkür ederim. Ama bu işi yalnız başıma yapmak istiyorum. Bu...»

«Kişisel bir şey. Tabii. Anlıyorum.»

Fran arka verandaya çıktı. Bir an çocukla yan yana durarak bahçeye baktılar.

Sonra kız, «Ne yapacaksın, Harold?» diye sordu.

Çocuk, «Bilmiyorum,» dedi. «Bildiğin gibi...» Sesi hafifledi...

«Ne?»

«Şey... Bunu söylemek benim için zor. Ben, New England'in bu küçük köşesinde yaşayan insanlar tarafından pek sevilen bir kimse değilim. Vaktiyle umduğum gibi ünlü bir yazar olsaydım bile, yine de alana benim bir heykelimi dikmezlerdi. Ha, aklıma gelmişken... Bundan sonra ünlü bir yazar, ancak ben sakalı göbeğine kadar inen bir ihtiyar olduğum zaman ortaya çıkabilecek... Onun için... her şeyin çok haksızca olduğunu düşünüyorum. Bu öyle korkunç bir şey ki, yerel bilim merkezi sarayımıza devam eden yaratıkların sonunda beni çıldırttıklarına inanmak daha kolay geliyor.» Harold gözlüklerini yukarıya doğru itti.

Fran çocuğun suratının çok sivilceli olduğunu acıyarak farkettti «Acaba kimse ona su ve sabunun bu derdi biraz

geçireceğini söyleme-di mi?» diye düşündü. «Yoksa hepsi de çalışkan ve güzel Amy'ye mî dalmışlardı?»

Harold usulca tekrarladı. «Çıldırıttıklarına inanmak... Bir Cadillac'la kasabayı

dolaşıyorum. Şu çizmelere bak. Yirmi altı dolar bunlar. Mağa-zaya girdim ve ayağıma uygun olanlarını seçtim. Bana sahtekârmışım gibi geliyor. Bir oyunda rolü olan bir aktör. Bugün zaman zaman gerçekten delirmiş olduğuma inandım.»

Frannie, «Hayır,» dedi. Harold üç dört günden beri banyo yapmamış gibi kokuyordu ama bu kızı tiksindirmiyordu artık. «O söz nasıldı? Sen benim rüyama girersen, ben de seninkine girerim. Biz deli değiliz, Harold.»

«Belki delirsek daha iyi olurdu.»

Frannie, «Birileri gelecek,» dedi. «Bir süre sonra. Bu hastalık neyse, etkisi azaldıktan sonra.»

«Kim?»

Kız kararsızca, «Yetkisi olan biri,» diye mırıldandı. «Her şeyi... şey... yoluna koyacak biri.»

Harold acı acı güldü. «Sevgili çocuğum... Bağışla. Fran, bu işi o yetkili kimseler yaptı. Aslında her şeyi yoluna koymakta ustalar. Bak, bozuk ekonomi, hava kirliliği, petrol darlığı ve soğuk savaş sorunlarını bir çırpıda çözümleyiverdiler. Evet, onlar her şeyi yoluna koymayı gerçekten biliyorlar.»

«Ama bu sadece garip bir grip türü, Harold. Radyoda söylediklerine göre...»

«Tabiat ana bu biçim çalışmaz, Fran. Senin o yetkili biri, bakteriyologları, virüs ve bulaşıcı hastalık uzmanlarını resmi bir merkeze topladı. Onların kaç

tane garip virüs yaratabileceklerini görmek istedi. Ve onlar da bir harika yarattılar.» Harold bir an durdu. «Evet... Şimdi ne yapacaksın, Fran?»

Kız usulca, «Babamı gömeceğim,» dedi.

«Ah... Tabii...» Harold bir an kıza baktı, sonra da çabucak ekledi. «Dinle, buradan gideceğim. Ogunquit'ten. Burada daha fazla kalırsam aerçekten çıldıracağım. Fran, neden sen de benimle gelmiyorsun?» «Nereye?»

«Bilmiyorum. Henüz karar vermedim.» «İyi ya! Bir yer seçtiğin zaman gelip bana tekrar sor.» Harold sevindi. «Pekâlâ, öyle yaparım. Bu...» Sesi hafifledi, çocuk sersemlemiş gibi verandanın basamaklarından indi. Yeni kovboy çizimleri güneşte parlıyordu. Fran kederli bir alayla onun arkasından baktı.

Fran babasını gömdükten sonra yorgun argın eve döndü. Oturma odasına girip kendini kanepeye attı, hemen uykuya daldı.

Rüyasında merdivenlerden tekrar çıktığını gördü. Babasının yanına gidiyordu.

Görevini yapacak, onu uygun biçimde gömecekti. Ama odaya girdiği zaman kızın o kayıp duygusu ve ıstırabı yerini başka bir duyguya bıraktı. Korkuya benzeyen bir şeye. Fran karanlık odada ilerledi. Aslında bunu yapmak istemiyor, yalnızca kaçmayı arzu ediyordu. Ama duramıyordu. Babasının üzerine örtmüş olduğu sofra örtüsü loş odada ışıldıyordu.

Fran birdenbire, «Örtünün altındaki babam değil,» diye düşündü. Örtünün altındaki canlıydı. Ölü değildi.

Örtünün altında karanlık hayat ve iğrenç neşeyle dolu bir şey... biri yatıyordu.

Örtüyü açmak Fran'ın hayatına mal olacaktı. Hatta hayatından daha fazla şeylere.

Ama duramıyordu. Elini uzattı ve... örtüyü açıverdi.

Adam gülümsüyordu. Ama Fran onun yüzünü göremiyordu. O korkunç gülümsemeden buz gibi bir hava yükseliyor, şiddetle suratına çarpıyordu sanki. Hayır, Fran adamın suratını göremiyordu ama onun henüz doğmamış bebeği için bir hediye getirmiş olduğunun farkındaydı. Telden yapılmış, çarpılmış bir elbise askısıydı bu.

Fran odadan kaçtı. Bu kâbustan kaçtı... Bir an uyanır gibi oldu.

Ve o yarı uyku, yarı uyanıklık anında, bir felaket sezgisiyle, «o,, diye düşündü.

«O adam. Yürüyen Adam. Yüzü olmayan insan!»

Sonra tekrar daldı. Bu kez rüya görmedi. Ertesi sabah kalktığı zaman da kâbusu hatırlamadı. Ama karnındaki bebeği düşündüğü zaman çocuğu koruma isteğiyle sarsıldı. Bu güçlü ve derin duygu onu hem şaşırttı, hem de korkuttu.

23

Aynı akşam Larry Underwood, Rita Blakemoor'la yatarken, Fran-nie Goldsmith yalnız başına uyurken, Stuart Redman de Elder'i bekliyordu. Üç günden beri bekliyordu. Bu akşam Elder onu düşkırıklığına uğratmadı.

Ayın yirmi dördünde öğle zamanı Elder'le iki hademe gelmiş, odadaki televizyonu almışlardı. İki adam televizyonu taşırken Elder de elinde tabancasıyla beklemişti. Ama artık Stu'nun da televizyona ihtiyacı yoktu. Haberler yalnızca insanın aklını karıştırıyordu. Durumu anlamak için pencereden kente bakması

yeterliydi. Artık fabrika bacalarından duman çıkmıyordu. Arabalar yollarda duruyordu. Kent bomboş gibiydi. Zaman zaman yangın çıkıyordu.

Stu, Elder'e sonunda onu öldürmesi için emir verilmiş olduğunu tahmin ediyordu.

«Neden olmasın? Bir ceset daha neyi farkettirir? Ben onların küçük sırlarını

biliyorum. Bir tedavi yöntemi bulamadılar. Vücut yapımın ölen zavallılarınkinden hangi bakımlardan farklı olduğunu da öğrenemediler. Bir televizyon programı ya da bir roman kahramanı olsaydım, buradan kaçmanın yolunu bulurdum belki. Hatta bazen gerçek insanlar da böyle bir şeyi başarabilir. Ama ben onlardan değilim»

Stu sonunda panikle karışık bir bıkkınlıkla Elder'i beklemeye ve hazır olmaya karar vermişti.

Elder bazen «Mavi», bazan da «Süper-grip» denilen illetin bu merkeze de yayılmış olduğunun en belirgin işaretiydi. Hemşireler onu «Dr. Elder» diye çağırıyorlardı. Ama doktor değildi. Elli dört, elli beş yaşlarında, sert bakışlı, şakadan anlamayan bir adamdı. Elder'den önceki doktorların hiçbiri tabancayla Stu'ya nişan alma gereğini duymamıştı. Elder, Stu'yı korkutuyordu.

Çünkü öyle bir adamla mantıklı konuşmanın da, ona yalvarmanın da bir yararı olmazdı. Elder emir bekliyordu. Emir geldiği zaman da hemen uygulamaya geçecekti. Stu çaresiz kalacaktı o zaman. Tıpkı yolun ortasına büzülüp yaklaşan arabanın farlarına bakan, kaçamayan küçük hayvanlar gibi. Elder'in cam gibi mavi gözlerine bakacak, bütün irade gücü kaybolacaktı. Herhalde Elder onu ortadan kaldırmak için tabanca kullanmak zahmetine bile katlanmayacaktı. Karate, savate ve türlü oyun biliyordu tabii. Stu onun gibi bir adamın karşısında ne yapabilirdi? Elder'i düşünmek bile bütün gücünün kesilmesine neden oluyordu.

Gece saat onda kapının üzerindeki kırmızı ışık yandı. Stu yüzünün ve koltukaitlerinin terlemeye başladığını hissetti.

Kırmızı lambanın her yanıında böyle oluyordu. Çünkü Elder'in yalnız geleceğini tahmin ediyordu. Yanında tanıkların olmasını istemeyecekti. Herhalde binada bir yerde bulaşıcı hastalık kurbanlarının cesetlerinin yakıldığı bir fırın vardı. Elder onu da fırına atıverecekti.

Elder içeri girdi. Yalnızdı.

Stu karyolanın kenarına ilişmişti. Elder'i gördüğü zaman yine midesi bulanmaya başladı. Aynı tanıdık isteğı yine duydu. Elder'e yalvarma isteğini. Ama Elder'in suratında merhamet yoktu. İriyari bir adamdı. Beyaz tulumu biraz dar geliyordu üstüne. Elindeki tabancanın namlusu Stu'ya bir tünel kadar büyük gözükte.

Elder, «Nasılsın?» diye sordu. Hımhım sesinden onun da hastalanmış olduğı anlaşılyordu.

«Her zamanki gibi,» Kendi sesinin sakinliğı Stu'yu şaşırttı. «Söylesene, ben ne zaman buradan çıkacağım?»

Elder, «Pek yakında,» diyerek aksırdı. «Fazla konuşmuyorsun değil mi?»

Stu omzunu silkti.

Elder, «Öyle insanlardan hoşlanırım,» dedi. «Gevezeler başları sıkış. tığı zaman inleyip ağlar, sızlanırlar. Yirmi dakika önce seninle ilgili bir emir geldi, Bay Redman. Tabii pek de şahane bir emir değil. Ama bence yine de fena sayılmaz.»

«Nasıl bir emir?»

«Şey... Bana...»

Stu'nun bakışları Elder'in omzunun üzerinden kapının yukarısına doğru kaydı.

«Tanrım!» diye bağırdı. «İğrenç bir sıçan bu! Burası ne biçim yer? Fareler ortalıkta cirit atıyor!»

Elder döndü. Stu oyununun böyle beklenmedik bir biçimde başarılı olması yüzünden çok şaşaladı. Kayarak yataktan kalktı, iki eliyle iskemleyi yakaladı. Elder dönerken, o da sandalyeyi kaldırdı. Elder'in gözleri kaygıyla irileşti. Stu iskemleyi başının yukarısına kaldırarak havada salladı.

Elder, «Geri çekil!» diye bağırdı. «Sakın...»

Stu iskemleyi adamın sağ koluna indirdi. Tabanca patladı. Kurşun yere çarparak sekti. Silah halının üzerine düştü ve tekrar ateş aldı. Stu, Elder kendini toplamadan ona ancak bîr kez daha vurabileceğini anlıyordu. Sandalyeyi salladı.

Elder kırılan sağ kolunu kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. İskemlenin ayakları

beyaz başlığın önündeki saydam yere çarptı. Plastik maske parçalanıp Elder'in gözleriyle burnuna battı. Adam haykırarak geriledi, dört ayak üstü emekleyerek halının üzerindeki tabancaya doğru gitmeye çalıştı. Stu iskemleyi son defa indirdi, bu sefer başının arkasına vurdu. Adam yere yığıldı. Kesik kesik soluyan Stu eğilip tabancayı alarak geriledi, namluyu Elder'e doğru çevirdi. Ama adam kımıldamadı.

Stu'nun bütün vücudu titriyordu. Oradan kaçma arzusu öylesine şiddetlenmişti ki, neredeyse telaşla dışarı fırlayacaktı. Ama her şeyi dikkatle yapması gerektiğini biliyordu.

Kapıya yaklaşıp düğmeye bastı. Önce iç kapı açıldı, sonra da dış Kapı. Geride küçük bir oda vardı. Buraya bir yazı masası konmuştu. Masanın üzerinde tedavi kartları ve Stu'nun elbiseleri duruyordu. Stu o mz gibi korkuyu tekrar duydu.

Herhalde Elder bunları da onunla birlikte fırına atmayı planlamıştı. «Güle güle Stu Redman.»

Geriden hafif bir ses geldi, Stu hızla döndü. Elder sendeleyerek ona doğru geliyordu. Hafifçe eğilmişti, ellerini gevşek biçimde sallıyordu. Sivri bir plastik parçası akan gözüne saplanmıştı. Elder gülümsüyordu.

Stu, «Kımıldama,» diyerek adama nişan aldı. Tabancayı iki eliyle tutmasına rağmen yine de titriyordu.

Elder sanki onu duymamıştı. Yürümesini sürdürdü.

Stu yüzünü buruşturarak tetiği çekti. Tabanca avucunda geri tepti. Elder durakladı, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Sanki birdenbire gaz sancısı tutmuş

gibi suratını buruşturdu. Şimdi beyaz tulumunun göğsünde bir delik vardı. Bir an olduğu yerde sallandı, sonra da yere devrildi. Stu ona bakakaldı.

Az sonra elbiselerini toplayıp kolunun altına sıkıřtırdı. Dıřarı ıkararak kapıyı arkasından kapattı, koridorda yrmeye bařladı.

Bir yerde biri inliyordu. Stu bu koridorla bir ikincisinin keřiřtięi křede adamı grd. Hademelerden biriydi. Yz kararıp řiřmiřti. Kesik kesik soluk alıyordu. Biraz ileride, yerde bir l yatıyordu. Cenin gibi kıvrılmıřtı. Daha ařaęıda da  l vardı. Bunlardan biri kadındı. Stu hademenin adının Vic olduęunu hatırladı. Adam ksrmeye bařlamıřtı.

Vic, «Tanrım,» dedi. «Tanrım. Odandan neden ıktın? ıkmaman gerekiyordu.»

Stu, «Elder icabıma bakmaya geldi,» diye aıkladı. «Ama ben onun icabına baktım.

řansım varmıř. nk adam hastaydı.»

«Tanrım... řanslı olduęuna gerekten inanmalısın...» Vic yine ksrd. «İnsanın canı yanıyor... ksrklerin insanın canını nasıl yaktıęını bilemezsin.

Tanrım...»

Stu beceriksizce, «Senin iin yapabileceęim bir řey varmı?» dıy sordu.

«Eęer ciddiysen o zaman o tabancayı kulaęıma daya ve tetięi ^ ksrdke iim para para oluyor.» Ve tekrar ksrd, sonra da inle-meye bařladı.

Stu onun istediğini yapamazdı. Vic'in iniltileri sürerken genç adamın sinirleri boşaldı. Telaşla asansörlere doğru koştu. Vic'in mor bir aya benzeyen suratından kaçmaya çabalıyordu.

Serin akşam rüzgârı Stu'nun yüzünü okşayıp alnındaki terleri kuruttu. Etrafta çiçek tarhları ve çimler olduğunu şaşkınlıkla gördü. Gece o zamana kadar hiç bu kadar tatlı kokmamıştı ona. Gökyüzünde hilal bici-mi ay sanki kayıyordu. Stu yüzünü minnetle gökyüzüne doğru kaldırdı. Sonra da çim alandan, aşağıdaki Stovington'a inen yola doğru yöneldi. Otların üzerinde çiyeler ısıldıyor, rüzgârın çamların arasında fısıldadığım işitiyordu.

Stu Redman geceye, «Yaşıyorum,» dedi. Sonra da ağlamaya başladı. «Tanrıya şükürler olsun, yaşıyorum. Sağım. Tanrım, sana şükürler olsun. Şükürler olsun, şükürler olsun...»

Hafifçe sendeleyerek yolda yürümeye başladı.

24

Teksas ovalarında rüzgâr tozları uçuşturuyordu. Tozlar güneş batarken yarı

saydam bir perde oluşturdu, Arnette kasabasını adeta bir hayalet kent haline soktu. Bili Hapscomb'un benzin istasyonunun levhası kopmuş, yolun ortasında yatıyordu. Biri Norm Bruett'in evinde gazı açık bırakmış, havalandırma aygıtından sıçrayan bir kıvılcım evin havaya uçmasına neden olmuştu.

Kasaba Őimdi derin bir sessizlik iindeydi. Derin bir sessizlik...

25

Biri gvenliĐin ok sıkı olduĐu blmle, bir sonraki blm arasındaki kapıyı aık bırakmıŐtı. elik duvarlı koridor sabahtan beri srp giden tekdze ıĐlıkları ykseltiyor, seslerin evrede tekrar tekrar yankılanmasına neden oluyordu. Lloyd Henreid bu ıĐlıklarla duyduĐu doĐal korku yznden iyice ıldıracakĐını sanıyordu.

O boĐuk ıĐlık tekrar duyuldu. «Anne! Aaanneee!»

Lloyd hcresinde, yerde baĐdaŐ kurmuŐ, oturuyordu. İki eli de kan iindeydi.

Aık mavi cezaevi gmleĐi de kanlanmıŐtı. nk Lloyd ellerini gmleĐine kurularıp duruyordu. 29 Haziran sabahıydı. Saat ona geliyordu. Lloyd o sabah yediye doĐru ranzasının saĐ n ayaĐının gevŐek olduĐunu farketmiŐti. O zamandan beri de ayaĐı yere ve ranzanın erevesine baĐlayan vidaları ıkarmaya alıŐıyordu. Parmaklarıyla. Altı vidadan beŐini gevŐetmiŐti. O yzden Őimdi parmakları kıymaya benziyordu. Altıncı vida ok sıkıŐıktı. Ama Lloyd onu da gevŐetebileceĐini sanıyordu. Bundan daha tesini dŐnmek istemiyordu. PaniĐe kapıl-mamanın tek yolu dŐnmemektir.

«AAaanneeee...»

Lloyd ayağa fırladı. Zonklayan yaralı parmaklarından kanlar her yana sıçradı.

Başını parmaklarının arasından mümkün olduğu kadar koridora doğru uzatmaya çalıştı. Gözleri öfkeyle yuvalarından uğramıştı. İki eliyle çubukları yakalayarak, «Kes sesini, köpek!» diye bağırdı. «Kes sesini! Beni çıldırtacak mısın?»

Uzun bir sessizlik oldu. Lloyd bu sessizliğin zevkini çıkardı. Eskiden peynirli hamburgerin zevkini çıkardığı gibi.

«AAAANNNEEEE!» Ses hücrelerin çelik boğazından yükseldi yine Sis düdüğü kadar acıklıydı.

Lloyd, «Tanrım,» diye homurdandı. «Tanrım! KES SESİNİ! Kes sesi-ni, Tanrının cezası gerzek!»

«AAAANNNEEEE!»

Lloyd yine ranzasının ayağıyla ilgilendi. Parmaklarının zonklamasına, kafasındaki dehşete aldırmamaya çalışıyordu. Avukatını en son ne zaman gördüğünü hatırlamak için de kendini zorluyordu. Böyle olaylar Lloyd'un kafasında kısa bir süre sonra bulanıklaştırdı. «Üç gün önce. Evet. Mathers denilen o köpek bana vurduktan bir gün sonra.» iki gardiyan Lloyd'u konuşma odasına götürmüşlerdi yine. Gardiyan Shockley de kapıda bekliyordu. Bu kez onu, «Ah, işte uyanık irin torbası,» diye karşılamıştı. «E, başka uyanık laflar edecek misin bakalım?»

Sonra ağzını açmış, Lloyd'un yüzüne aksırmıştı. Yoğun tükürüğü katilin suratına sıçramıştı. «İşte sana nezle

mikropları, irin torbası. Cezaevinde herkes nezle.

Müdür de öyle. Ben insanın servetini paylaşması gerektiğine inanırım. Amerika'da senin gibi pislik torbalan bile nezle olabilmelidir.» Sonra onu odaya sokmuşlardı. Avukatı Lloyd'a iyi sayılabilecek bir haber vermişti. Davasına bakacak olan yargıç gripten yatıyordu. Başka iki yargıç da öyle. Onun için Lloyd'un yargılanmasını erteletebilme ihtimali vardı. Lloyd avukatını o günden beri görmemişti. Şimdi genç adamın burnunun durmadan aktığını hatırlıyordu ve...

«Aaaah, Tanrım!»

Lloyd sağ elinin parmaklarını ağzına soktu, sıcak kanın tadını duydu. Ama lanet olasıca vida biraz gevşemişti. Sonunda istediği olacaktı. Artık koridorun ucunda avaz avaz bağırان herif de onu rahatsız etmiyordu. Yani bir dereceye kadar.

Ranzanın ayağını ele geçirecekti. Ondan sonra da bekleyecekti.

«Anne?»

Lloyd homurdandı. «Anana da, sana da!»

Avukatıyla konuştuğu günün gecesi, cezaevindeki hasta mahkûmları dışarı taşımaya başlamışlardı. Lloyd'un sağındaki hücrede kalan Trask, gardiyanların da nezle olduklarını söylemişti. «Belki bundan yararlanabiliriz,»

demişti Trask. Lloyd, «Ne yapabiliriz?» diye sormuştu. -
rask bilmiyordu. Uzun suratlı, sıska bir adamdı. Silahlı
soygun ve saldırı suçlarından yargılanmayı bekliyordu. Trask,
«Belki davaları erteletebiliriz,» demişti. «Bilmem ki...»

Trask'in ranzasındaki ince yatağın altında, altı tane esrarlı
sigara vardı.

Bunlardan dördünü, nezleye yakalanmamış gardiyanlardan
birine vermişti. Gardiyan da Trask'a neler olduğunu
anlatmıştı. «Herkes phoenix'ten ayrılıyor. Hastalık çok
yaygın. İnsanlar pek çabuk ölüyorlar. Hükümet sözcüsü
yakında bir aşı hazırlanacağını açıkladı. Ama çok kimse buna
inanmıyor. Ben iyiyim. Yine de bu vardiya sona erer ermez
hemen kaçacağım. Ordunun yarın sabah
yolları kapatacağından söz ediliyor. Karımla çocuğumu
alacağım. Arabaya mümkün olduğu kadar bol yiyecek
koyacağım. Salgın sona erinceye kadar dağda oturacağım.
Orada bir kulübem var. Biri yaklaşmaya kalktı mı, onu alnının
ortasından vuracağım.»

Ertesi sabah Trask'ın burnu akmaya başlamıştı. Biraz ateşi
olduğundan söz ediyordu. Lloyd parmaklarını emerken,
Trask'ın duyduğu dehşetten saçmaladığını hatırladı. Her geçen
gardiyan, «Beni iyice hastalanmadan buradan çıkarıp
götürün,» diye bağırmıştı. Ama gardiyanlar ona
bakmamışlardı bile. Diğer mahkûmlara da öyle. Tutuklular
hayvanat bahçesindeki aç aslanlar gibi huzursuzlaşmaya
başlamışlardı. işte Lloyd da o zaman korkmuştu. Genellikle
bu katta yirmi kadar gardiyan olurdu. Ama Lloyd yalnızca
dört ya da beş kişi görmüştü. Ne oluyordu?

Lloyd o gün, yani Haziranın yirmi yedisinde, verilen yemeklerin yarısını yemeye başlamıştı. Kalanını yatağının altına saklıyordu.

Bir gün önce Trask birdenbire nöbet geçirmeye başlamıştı. Yüzü maça ası kadar kararmış ve sonunda ölmüştü. Lloyd özlemle Trask'ın yarısını yediği öğle yemeğine bakmıştı. Ama tepsiye uzanması imkânsızdı. Dün bölümde yine pek az gardiyan vardı ve artık hiç kimseyi revire taşımıyorlardı. Mahkûmlar ne kadar hasta olurlarsa olsunlar. Belki hastalar revirde de ölüyorlardı. Belki müdür boşuna zahmet etmelerini iste. memiştı.

Kimse gelip Trask'ın cesedini de almadı.

Lloyd bir gün önce akşama doğru yatıp uyumuştı. Uyandığı zaman koridorlar bomboştı. Akşam yemeği de verilmemişti. Şimdi burası gerçekten hayvanat bahçesindeki aslanlar bölümüne benzemiş-ti. Lloyd kaç kişinin yemek isteyecek kadar sağlıklı olduğunu bilmiyordu. Ama yankılar yüzünden insan içerde pek çok mahkûm olduğunu sanmaktaydı. Yalnızca soldaki hücrenin boş olduğunu, sağda da Trask'ın ölüsüne sineklerin üşüşmüş olduğunu biliyordu. Karşıdaki iki boş hücreyi ve poker sırasında karısıyla kayınbiraderini öldüren adamın ayaklarını görebiliyordu. «Poker Katili» adını taktıkları adam kendini kemeriyle asmayı tercih etmişti.

O gece ışıklar yandıktan sonra Lloyd iki gün önce sakladığı fasulyelerden yemişti biraz. Tadı pek berbattı. Ama yine de yemişti fasulyeleri. Sonra ranzasına uzanarak başına bu belayı

sardığı için Poke'a küfret-mişti. «Hep Poke'un suçu! Ben olsaydım öyle önemli işlere bulaşmazdım.»

Lloyd sakladığı yiyecek bitince neler olacağını düşünmüştü. Açlıktan ölecek miydi? «Yo, olamaz! Biri gelir. Mutlaka...» Ama açlıktan ölme korkusuyla için için titriyordu.

Lloyd 29 Haziran günü öğleyin saat birde ranzanın ayağını yerinden çıkarmayı başardı. Doksan santim kadardı bu. Hücrenin ön kısmına giderek mavi çelik parmaklıklara vurmaya başladı. «Hey! Çıkmak istiyorum! Buradan çıkmalıyım!

Anlıyor musunuz? Lanet olsun! Hey!»

Durup etrafı dinledi. Sonra dipteki hücreden o boğuk ses yükseldi. «Anne!

Buradayım, anne! Buradayım!» Ses sevinç doluydu.

Lloyd, «Tanrım!» diye bağırarak demir ayağı fırlattı. Saatlerce uğraşmış, parmaklarını adeta sakatlamıştı. Sırf o ahmağı uyandırmak için!

Lloyd ranzasına ilişerek şiltenin ucunu kaldırdı. Bayat bir ekmek parçasıyla bir avuç hurma yedi. Sonra ayağa kalkarak volta atmaya başladı- Bir ara yere bakınca tiksintiyle bağırdı. İri bir fare Trask'ın bacağını kemiriyordu. Demir ayağı kaptığı gibi havaya kaldırdı, farenin kafasına indirdi. Hayvan yamyassı kesildi. Lloyd, «İşte böyle olur, aşşagılık hayvan!» dedi. Demir çubuğu bırakarak ranzasına döndü. Korkuyordu'. Vücudunu ateş basmıştı. İçinden ağlamak

geliyordu. Omzunun üzerinden bakarak, «Aşğılık hayvan,» diye bağırdı. «Fareler cehennemini beğendin mi?»

O ses mutlu mutlu cevap verdi. «Anne! Aaannneee!»

Lloyd tiz bir sesle, «Kes sesini!» diye haykırdı. «Ben senin annen değilim!

Annen şimdi cehennemnin bir bucağındaki randevuevinde çalışıyor.»

«Anne?» Seste şimdi bitkin bir kuşku vardı. Sonra hasta mahkûm sustu.

Lloyd ağlamaya başladı. Küçük bir çocuk gibi yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyordu. Biftekli sandviç istiyordu canı. Avukatıyla konuşmak istiyordu.

Buradan çıkmalıydı.

Lloyd sabaha karşı beşte uyandı. Demir çubuğı eline alıp kendini o, «Anne!» çığlıklarına hazırladı. Ama bölümde çıt çıkmıyordu. Demir çubuğı gürültüyle yere attı. Sendeleyerek ranzasına gitti, yatağıın altındaki yiyeceklere baktı. İki parça ekmek, iki avuç hurma, yarısı yenmiş bir domuz pirzolası ve bir parça salam. Lloyd salamı ikiye bölerek yarısını yedi. Ama bu da iştahının büsbütün açılmasına neden oldu.

«Başka yok,» diye fısıldayarak yarım pirzolayı da bitirdi. Sonra kendi kendine küfrederek ağladı. Burada ölecekti. Trask gibi.

Trask! Lloyd onun hücreesine uzun bir süre baktı. Yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Sonra demir çubuğu aldı, ayaklarının ucunda yükseldi, çubuğu uzatarak ölü fareyi kendine doğru çekti. Sabit bakışlarla uzun süre fareyi süzdü, sonra da yatağının altına sakladı. O sessizlikte, «Ne olur ne olmaz,» diye fısıldadı. «Ne olur ne olmaz diye...»

Ranzaya yerleşti, dizlerini göğsüne doğru çekerek oturdu. Hiç kımıldamıyordu.

26

Donald Mervin Elbert, Indiana'da Powtanville sokaklarında günler-ce dolaşıp durmuştu. Vaktiyle ilkokul arkadaşlarının «Çöp Tenekesi» adını taktıkları Donald, aradan kaç gün geçtiğini bilmiyordu. Kafasının içjn. deki sesler yüzünden olduğu yerde büzülüyor, hayaletlerin attığı taşlardan korunmak için ellerini kaldırıyor.

«Hey, Çöp Tenekesi!»

«Hey, Çöp Tenekesi! Çöpleri mi karıştırıyorsun? Bu hafta nereleri yaktın bakalım?»

«Terre Haute'daki şok tedavisi hoşuna gitti mi, Çöp?»

Donald Merwin Elbert bazen bu seslerin gerçek olmadığını seziyordu. Bazen de,

«Susun!» diye haykırıyor, sonra kendi sesinin binaların cephelerinde yankı yaptığını kavırıyordu. Kentte onunkinden başka ses duyulmuyordu. Powtanville boşalmıştı... Herkes

gitmişti. Yoksa bu doğru değil miydi? Onun deli olduğunu söylüyorlardı. Bir deli... kentte kendisinden başka kimsenin olmadığını sanabilirdi.

Bütün bunlar rüya mıydı? Bir zamanlar babası sağdı. Sonra şerif onu kilisenin tam önünde vurmuştu. Donald Elbert de hayatı boyunca bu anıyla yaşamak zorunda kalmıştı.

«Hey, Çöp Tenekesi! Şerif Greeley babanı kuduz bir köpek gibi vurdu. Bunu biliyor musun, sapık?»

Babası meyhanedeyken bir tartışma çıkmıştı. Wendell Elbert'in yanında tabancası vardı. Çıkarıp barmeni vurmuştu. Sonra eve gitmiş, Çöp Tenekesi'nin iki ağabeyiyle ablasını öldürmüştü. Ah, Wendell Elbert kaçığın biriydi. Donald da ona çekmişti işte. Wendell Elbert karısını da öldürmeye kalkışmıştı ama Sally, beş yaşındaki Donald'ı kucağına alarak kaçmıştı. Wendell sokağa fırlamıştı o zaman. Şerif Greeley onu kilisenin önünde yakalamış, tabancasını atması için uyarmıştı. Ama Wendell şerife nişan almıştı o zaman. Greeley de onu öldürmüştü.

Wendell Elbert gömüldükten sonra Sally bir kahvede garsonluk yapmaya başlamıştı.

Tek çocuğu Donald Merwin Elbert de ilkokulun birinci ya da ikinci sınıfındayken komşuların çöp tenekelerini tutuşturup «açmaya başlamıştı.

Annesinin Şerif Greeley'le evlenmesi Donald'in hiç hoşuna gitme-mişti. Dördüncü sınıftayken posta kutularını yakmaya başlamıştı. O yıl ihtiyar Bayan Semple'in emekli maaşı çekini

de yakmış ve yakalanmış-tı Sally Elbert Greeley, yeni kocası bir tek defa çocuğu Terre Haute'daki hastaneye göndermekten söz etti diye sinir krizi geçirmişti. «Onun deli olduğunu sanıyorsun! On yaşındaki bir çocuk nasıl deli olabilir? Sen yalnızca onu başından atmak istiyorsun. Babasını ortadan kaldırdın, şimdi sıra oğlumda!»

«Hey, Çöp Tenekesi! Kiliseyi neden yaktın? Niçin okulu da yakmıyorsun?»

Donald beşinci sınıftayken komşu Sedley kasabasında boş bir evin oturma odasında ateş yakmıştı. Ev kül olmuştu sonunda. Bir grup çocuk Donald'ı dövdüğü için üvey babası onu bir hücreye tıkmıştı. Çünkü birtakım yetişkin insanların da onu dövmeye hazırlandıklarını biliyordu. Adamlar, «Yağmur yağmasaydı, kasabanın yarısı kül olacaktı,» diye homurdanıyorlardı, «Geri zekâlı kundakçı!»

Sonra Greeley, Sally'ye Donald'ın Terre Haute'daki o hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi. Sally, «Tek bebeğime bunu yaparsan seni terkederim,» dedi.

Greeley bu tehdide aldırmadı. Yargıcın gerekli belgeleri imzalamasını sağladı.

Çöp Tenekesi de Powtanville'den ayrıldı. İki yıl dönmedi. Sally şeriften boşandı. Aynı yıl seçmenler de Greeley'e yüz vermediler. O da sonunda Gary'e giderek bir otomobil fabrikasında çalışmaya başladı. Sally her hafta oğlunu görmeye gidiyor, durmadan ağlıyordu.

Donald Elbert on üç yaşındayken onu Terre Haute'daki hastaneden taburcu ettiler.

Aslında çocuğun iyileşip iyileşmediğini bilmiyorlardı. Ama iyileştiğini iddia ediyorlardı. Donald'ın odasına ihtiyaçları vardı.

Oraya bir başka deli çocuğu yatıracaklardı. Çöp Tenekesi evine döndü Derslerden çok geri kalmıştı. Yaşıtlarına yetişemiyordu. Terre Haute'da ona şok tedavisi uygulamışlardı. Çocuk okuduğu, duyduğu şeyleri hatırlayamıyordu. Sınavlarda bu yüzden başarılı olamadı.

Donald bir süre yangın çıkarmadı. Her şey yolundaymış gibi gözü. küyordu.

Babasını öldüren şerif gitmişti. Annesi yine kahvede çalışıyor, du. Tabii Cheery Petrol Şirketinin beyaz dev depolan Donald'in ilgiSjini çok çekiyor, sık sık,

«Bunlar nasıl yanar acaba?» diye düşünüyordu. «in. sanın kulaklarını sağır edecek üç ayrı patlama! Gözleri kavuracak kadar parlak alevler! Ateşten üç sütun! Babam, ben ve babamı öldüren şerif için. O depolar aylarca yanar mı?

Yoksa hiç mi yanmazlar?»

Donald geri döndükten sonra onu bir süre, «Deli,» «Gerzek» ya da «Kundakçı» diye çağırdılar. Eski okul arkadaşları onun çöp tenekelerini tutuşturduğunu da unutmamışlardı. Bu yüzden sonunda adı «Çöp Tenekesi» olarak kaldı.

Donald on altı yaşındayken annesinin izniyle okuldan ayrıldı. «Ne bekliyordunuz?

Çocuğumu Terre Haute'da mahvettiler. Param olsaydı onları dava ederdim.

Oradakiler bundan, 'Şok tedavisi,' diye söz ediyorlar. Ben buna, 'Elektrikli sandalye,' diyorum!»

Donald garajda çalışıyor, arabaları yıkıyordu artık. Hayatından memnundu. Ama sonra bir gece kendini Metodist Kilisesinin içinde buldu. Elinde benzin tenekesi vardı. Yakıtı her yere, özellikle eski dua kitaplarının üzerine döküyordu.

Donald bir an duraklayarak, «Bu çok kötü,» diye düşündü. «Bu işi kimin yaptığını hemen anlarlar. Beni yine akıl hastanesine gönderirler.» Sesler kafasında yankılanırken burnuna benzin kokusu geliyordu. Sonra ağır ağır gülümsedi ve tenekeyi başa-şağı tutarak telaşla mihraba doğru koştu, geri döndü. Bir kibrit çakıp dua kitaplarının üzerine attı. «Buum!» diye bir ses duyuldu.

Donald'ı ertesi gün Kuzey Indiana Islahevine gönderdiler. Çocuğu bindirdikleri araba hâlâ dumanı tüten ve kapkara bir iskelet halini almış olan kilisenin önünden geçti. Arkadaşlarından biri, «Hey, Çöp Tenekesi!» diye bağırdı.

«Kiliseyi neden yaktın? Niçin okulu yakmadın!»

Donald çocuk kodesine gönderildiği zaman on yedi yaşındaydı. On sekizine bastığı zaman onu eyalet cezaevine yolladılar. Orada kaç yıl kalmıştı? Kim biliyordu bunu?

Herhalde Çöp Tenekesi değil! Cezaevinde kimse onun kiliseyi yakmış olmasına aldırmıyordu. Çünkü orada daha kötü şeyler yapmış olan insanlar vardı.

Katiller. Irz düşmanları, ponald zaman zaman rüyasında Cheery Petrol Şirketinin depolarının alev aldığını görüyordu.

Sonra cezaevinde o garip hastalık görüldü. Donald'ı o zaman revirde çalışmaya gönderdiler. Ama birkaç gün önce revirde hiç hasta kalmadı. Hepsi de ölmüşlerdi.

Herkes ölmüş yada kaçmıştı zaten. Jason Debbins adında genç bir gardiyan kalmış, o da kendini vurmuştu.

Çöp Tenekesi de o zaman kentine dönmüştü. Başka nereye gidecekti?

Donald telaşla koşarken zaman zaman omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. Cheery Benzin Şirketinin ortadaki deposunun tepesinde sarı alevler belirmişti. Sonra,

«Güüüm!» diye bir ses duyuldu. Depo havaya uçtu. Donald'in kulak zarları çöktü adeta. Gözleri yerinden uğradı. İlk patlamayı bir ikincisi, sonra da üçüncüsü izledi. Çöp Tenekesi güldü ve boğuk bir çığlık attı. Depolar patlamıştı, büyük bina alevler içindeydi.

Donald bir süre koştu, sonra da soluk soluğa, ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı. Bir kilometre kadar ötede biraz dinledi. Geriye bakıyor, o güzel yangın kokusunu içine çekiyordu. Artık itfaiye yoktu. Bu yüzden yangın rüzgârın sürüklediği tarafa doğru yayılacaktı. Powtanvil-!e ortadan

kalkacaktı. Yangın güneye doğru inecek, evleri, köyleri, çiftlikleri, ekinleri, meraları ve ormanları yutacaktı. Belki de Terre Haute'a kadar inecek Çöp Tenekesi'nin kaldığı o yeri de kül edecekti. Hatta belki yangın daha da yayılacaktı.

Donald kuzeye, Gary'ye doğru döndü. Artık kenti görebiliyordu. Chicago da daha ilerdeydi. «O kentlerde kaç benzin deposu var? Kaç benzin istasyonu? Gary'den, Chicago'dan sonra kaç kent?»

Yaz güneşinin altında uzanan bütün ülkeyi yakabilirdi.

Çöp Tenekesi gülerek ayağa kalktı, yürümeye başladı. Yüzü alevlerden kıpkırmızı kesilmişti. Ama o bunun farkında değildi. Oysa gece can acısından uyuyamayacaktı. Sevinçliydi, ama. İlerde daha büyük daha güzel yangınlar onu bekliyordu. Donald'in gözleri yumuşak bir neşeye doluydu. Bir delinin gözleriydi bunlar. Kaderini keşfeden ve silahlanan bir adamın gözleri.

Koku korkunçtu.

Balkona açılan kapıdan içeri dolan serin sabah rüzgârı getiriyordu bu kokuyu.

Serinlik daha sonra yerini rutubetli bir ısıcağa bırakacaktı, Kokunun çürük portakal ya da bayat balık kokusunu andırdığı da söylenebilirdi. Ama hiçbir benzetme acı gerçeği yansıtamazdı. Ölülerin kokuşuydu bu. Çürüyen cesetlerin

kokusu. Binlerce cesedin kokusu. Burası New York'tu ne de olsa. Bu da milyonlarca cesetten yükselen kokuydu.

Işıklar hâlâ yanıyordu ama Larry kısa bir süre sonra ceryanın kesileceğine inanıyordu. Brooklyn'in yarısında ve Bronx'da kesilmişti artık. 0 mahalleler karanlıktaydı şimdi. Bu karanlık, havalandırma aygıtlarının da çalışmadığı anlamına geliyordu. Yani apartmanlarında sessizce ölmüş olan insanlar, eşya dolu fırınlarda çürüyorlardı. Larry karanlığı düşünürken aklına gördüğü rüya geldi.

Yaşayan bir ölüydü gördüğü. Ve bu yaratık, bu kara yaratık onu istiyordu.

Acımasızca sırtıyor, geceleri dolaşıyordu. Larry sık sık görüyordu bu rüyayı.

Rita'yla birlikte Canavar Tellalı'nı bir gün önce Central Parkında bulmuşlardı.

Adam kendi kanından oluşan büyük bir gölcüğün ortasında yatıyordu. Gerçekten bir canavarla karşılaşmış olduğu belliydi.

Rita ölüyü görünce durmaksızın bağırmıştı. Sinir krizi sona erdiği zaman da, Canavar Tellalı'nı gömmeleri için ısrar etmişti. Öyle de yapmışlardı.

Larry, «Rita kendini toplayamayacak mı?» diye düşündü. «Onu sırtımda mı taşıyacağım? Öyle olmaz umarım. O gün parkta güçlü olduğu ;cjn hoşuma gitti.

Kendi başımın çaresine bakamazken Rita'yla nasıl uğraşacağım?» Bazen Rita'nın her şeyi kendisinden beklemesine çok kızıyor, avaz avaz bağırmak istiyordu. «Ben senin baban değilim! O önemli banker kocan da değilim! Durmadan seninle ilgilenemem! Tanrı askına, benden otuz yaş büyüksün!»

Larry Underwood bu yürüyüşü hiçbir zaman unutmayacaktı. Her şey öylesine değişmişti ki! New York, Tolkein'in hikâyesindeki kentten farksızdı. Beşinci Caddeyle Elli Beşinci Sokağın köşesindeki levhaya bir adam asmışlardı.

Boynundaki levhada bir tek kelime yazılıydı. «Yağmacı.» Üzerinde hâlâ bir müzikalin reklam panosu bulunan çöp sepetinde bir kedi yatıyordu. Hayvan yavrularını emziriyor, güneşin zevkini çıkarıyordu.

On ikiyi biraz geçe Beşinci Caddeyle Otuz Dokuzuncu Sokağın kesiştiği köşeye vardılar. Larry yemek yemelerini önerdi. Köşede bir mezeci vardı. Ama kapıyı açtığı anda içerdeki bozuk et kokusu Rita'nın gerilemesine neden oldu.

Özür diler gibi, «Zaten iştahım pek az,» dedi. «Onu da kaçırmak istemiyorum.

İçeri girmeyeceğim.»

Larry içerde konserve et olduğundan emindi. Ama Rita'yı kaldırımda yalnız bırakmak istemiyordu. O yüzden biraz ilerdeki banka oturarak bisküvi, salam ve peynir yediler.

Larry kendini iyi hissediyordu. Yola çıkmışlardı ya! Önemli olan da buydu.

Rita'ya bir ara New York'tan ayrıldıkları zaman kendini daha iyi hissedeceğini söylemişti. Çünkü kentte kalmak büyük bir mezarlıkta yaşamaya benziyordu.

Larry'yle Rita bir süre sonra tekrar batıya doğru yürümeye başladılar. Saat ikide On Birinci Caddeyi aşarlarken Larry boğuk bir inilti duydu ve Rita'nın yanında olmadığını gördü. Kadın bir dizinin üstüne çözmüş, ayağını tutuyordu. Larry dehşetle kadının ayaklarında açık burunlu sandaletler olduğunu farketti. Herhalde seksen dolarlıktı bunlar. Ancak Beşinci Caddede biraz dolaşmaya yarardı. Ayakkabının bileğindeki bant Rita'nın bacağının kanamasına neden olmuştu. «Larry, çöz...»

Genç adam onu hızla ayağa kaldırdı. «Ne sanıyordun sen?» diye bağırdı.

«Yorulduğun zaman taksiye binip evine dönebileceğini mi?»

«Ben hiç...»

«Ah, Tanrım!» Larry parmaklarını saçlarının arasına soktu. «Herhalde böyle olacağı aklına gelmedi. Bileğin kanıyor, Rita. Ayağın ne zaman acımaya başladı?»

Kadın güç duyulacak bir sesle, «Kırk Dokuzuncu Sokağın köşesinden beri sanırım,» diye açıkladı.

«Yani bu halde yirmi blok yürüdün ve hiçbir şey söylemedin, öyle mi?»

«Biraz sonra geçeceğini düşündüm... Hızla ilerliyorduk... Yavaşlamamızı istemedim... Kentten ayrılacaktık... Düşündüm ki...»

Larry öfkeyle, «Sen hiç düşünmemişsin,» dedi. «Sen bu haldeyken artık nasıl hızlı gideriz? Kahrolasınca bileğini gören, seni çarmıha gerdiklerini sanır!»

Rita hıçkırmaya başladı. «Bana bağırma, Larry. Lütfen... O zaman kendimi çok kötü hissediyorum... Lütfen bağırma...»

Genç adam öfkesinden kendisinden geçmiş gibiydi. Rita'ya, «Allah kahretsin!» diye haykırdı.

Kadın elleriyle yüzünü örterek eğildi. Ağlıyordu. Bu hali Larry'i daha da kızdırdı. «Gerçekten hiçbir şeyi görmek istemiyor,» diye düşündü. «Gözlerini kapamak, benim onu götürmemi istiyor. Neden olmasın? Her zaman biri küçük Rita'ya bakmış. Biri arabasını sürmüş, alışveriş yapmış, tuvaleti temizlemiş, vergi beyannamesini doldurmuş. Onun için şimdi manikürlü ellerimizle gözlerimizi kapayalım ve her şeyi Larry'e bırakalım. 'Benimle ilgilen, Larry! Canavar Tellalı'nın başına gelenleri gördüm. Artık hiçbir şey görmek istemiyorum! Benim gibi kibar ve soy-IU bir kadın için çirkin şeyler bunlar.' Larry kadının ellerini yakalayarak çekti.

«Bana bak.»

Rita, «Olmaz,» der gibi başını salladı.

«Bana bak dedim, Rita.»

Kadın sanki Larry'nin onu dövmesinden korkuyormuş gibi, genç adama çekine çekine bir göz attı.

«Sana hayatla ilgili gerçekleri anlatmak istiyorum. Çünkü bunları anlamadığın belli. Gerçek şu: Kırk, elli kilometre yürümek zorunda kalacağız. O yara mikrop kaparsa kan zehirlenmesinden ölebilirsin. Şımarıklığı bırakmalı, bana yardım etmelisin.» Kadını kollarından sıkıca tutuyordu. Parmaklarını gevşetti. Rita'nın kollarında beliren kırmızılıkları görünce öfkesi sönüverdi. Yine aşırı tepki göstermişti. «Rita... özür dilerim...»

Kadın kaldırımın kenarına oturdu. Kolsuz bir bluz ve beyaz bir pantolon giymişti. Saçları iyice kırılaşmış, cansızlaşmış gibiydi. Başını eğerek yaralı ayağını tuttu. Larry'ye bakmak istemiyordu.

Genç adam, «Özür dilerim,» diye yineledi. «Ben... şey... o sözleri söylemeye hiç hakkım yoktu.» Ama aslında vardı. Ancak Larry şimdi bunun üzerinde durmak istemiyordu.

Rita, «Haydi,» dedi. «Sen git. Hızını kesmek istemiyorum.»

Larry biraz da somurtkan bir tavırla, «Senden özür diledim,» diye hatırlattı.

«Sana yeni ayakkabıyla çorap buluruz. Biz...»

«Biz hiçbir şey yapacak değiliz. Haydi, git.»

«Rita, çok üzgünüm...»

«Bunu bir daha tekrarlarsan avaz avaz bağırırım. Sen aşağılık bir yaratıksın.

Özür dilemeni de kabul etmiyorum. Haydi, git artık.»

«Sana çok...»

Rita başını arkaya atarak tiz bir sesle bağırdı. Larry bir adım gerileyip kaygıyla etrafına bakındı. Sanki polisin koşarak gelmesinden korkuyordu.

Rita susup ona baktı. Sanki Larry onu rahatsız eden bir sinekmiş gibi elini salladı.

Larry, «Vazgeç,» dedi. «Yoksa seni gerçekten bırakıp giderim.»

Rita sakın sakın bakıyordu. Larry bakışlarını kaçırmak zorunda kal-di. Bu yüzden de Rita'ya karşı nefret duydu. «Pekâlâ. Sana saldırdıkları seni öldürdükleri zaman iyi eğleneceğini umarım.» Yakındaki bir dükkândan aldığı tüfeği omzuna asarak tünele doğru ilerledi. Rampaya indiğinde, tünelde müthiş bir kazanın yer almış olduğunu gördü. Araçlar birbirine girmiş, bazıları yanmıştı. Larry geriye baktı. Rita'nın peşinden geldiğini sanıyordu. Ya da yerinde kalacak ve bakışlarıyla onu suçlayacaktı. Ama Rita ortada yoktu.

Larry kaygıyla karışık bir öfkeyle, «Lanet olsun!» dedi. «Özür dilemeye de çalıştım.» Tekrar tünele baktı. İçerisi ölü

doluydu. Her taraf kokuyordu. Larry birdenbire döndü, geldiği yoldan koşarak ilerledi. «Ri-ta! Rita! Dinle! Ben...»

Ama Rita hâlâ görünürlerde yoktu. Larry ellerini boru gibi yaparak ağzına götürdü. «Rita Rita!» Yalnızca yankı cevap verdi ona. «Rita... ita... ita...»

Saat dörtte Manhattan'ın yukarısında kara bulutlar belirmeye başladı. Gök gürültüsü kentte yankılanıyor, şimşekler birbirini izliyordu. Işık sarılaşmış, garip bir hal almıştı. Larry'nin hiç hoşuna gitmiyordu bu. Midesine kramp girmişti. Sigara içerken elleri titriyordu. Tünelin giriş rampasının yakınında, yerde oturmaktaydı. Sırtını parmaklığa dayamıştı. Çantası kucağında, tüfeği yanındaydı. Rita'nın korkup geri döneceğini sanmıştı ama öyle olmamıştı. O da on beş dakika kadar önce kadının adını bağırmaktan vazgeçmişti.

Larry tüneli mantıklı bir biçimde düşünmeye çalışıyordu, içerde onu korkutacak hiçbir şey yoktu. Tünel tıkanmıştı ama yandaki yaya yolundan gidebilirdi. Tabii yanına el feneri almayı unutmuştu. Tanrım, insan her şeyi hatırlayamıyordu ki!

Ama gazlı çakmağı yanındaydı.

Soğuk damlalar yanağına ve ensesine geldi. Larry ayağa kalkarak eşyalarını topladı. «Seni kör olasıca korkak,» diye homurdanarak tünele doğru koştu.

Rampada tekrar kararsızca durdu. Yine korkuya kapılmıştı. Yağmur birdenbire doluya dönüşünce Larry kararını verdi. Dolu taneleri iriydi. İnsanın yüzüne çarpıyordu. Genç adam,

«Pekâlâ, pekâlâ,» dedi. «Kabul ediyorum.» Lincoln Tüneline girdi.

Larry tünelde dikkatle ilerliyordu. İçerisi tahmin ettiğinden daha karanlıktı.

Zaman zaman ölümlere çarpıyor, telaşla çakmağını çakıyordu. Geri dönmek istiyordu ama artık bunu yapması da imkânsızdı. Onu asıl, daha ileride karşılaşacağını bildiği ölümler korkutuyordu. Bunlar biraradaysa... geçerken üzerlerine mi basacaktı? Çevrelerinden dolaşmak için aşağıya inmeye kalkarsa bacağını kırabilirdi...

Birdenbire geride, karanlıkların arasında bir şey kımıldadı. Larry o zaman tüfeğini hatırladı. Doğrulttu, arka arkaya ateş etti. Yankılar sona ererken karanlıkların arasından bir çığlık yükseldi. «Larry! Ah, Larry! Tanrı aşkına...»

Rita Blakemoor'du bu.

Larry koşmaya çalıştı. Şimdi delice hıçkırıklar tüneli yankılarla dol-duruyordu.

Larry çılgın bir an içinde kadını orada bırakmayı, yoluna devam etmeyi düşündü.

Nasıl olsa er geç yolunu bulurdu. Bu yükü yeniden taşımaya değer miydi? Ama hemen kendini toplayarak, «Rita!» diye bağırdı. «Yerinden kımıldama. Beni duyuyor musun?»

Hıçkırıklar hâlâ sürüp gidiyordu.

Larry sendeleyerek tekrar ölümlerin üzerinden aştı. Sonunda az kalsın Rita'nın üzerine yuvarlanıyordu.

«Larry...» Kadın Larry'nin boynuna atıldı. Neredeyse onu boğacaktı. Genç adam Rita'nın kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. «Larry, Larry, beni burada yalnız bırakma! Beni karanlıkta yalnız bırakma!»

«Bırakmam.» Larry kadını göğsüne sıkıca bastırdı. «Seni... yaraladım mı?»

Kurşunlar... sana geldi mi?»

«Hayır... Rüzgârı hissettim... Kurşunlardan biri o kadar yakınımından geçti ki, rüzgârını hissettim... Parçalar... Duvardaki fayansların parçaları sanırım...

Yüzüme geldi... Yanağımı kesti...»

«Ah, Tanrım! Gelenin sen olduğunu bilmiyordum, Rita. Bu tünelde az kalsın çıldırıyordum. Bu karanlık! Demin ateş ederken çakmağımı da kaybettim... Bana seslenmeliydin. Seni öldürebilirdim!» Larry birdenbire bütün gerçeği kavrayarak sersem sersem yineledi. «Seni öldürebilirdim!»

«Önden gidenin sen olduğundan emin değildim. Sen rampadan inerken ben de apartmanlardan birine girdim. Sen tekrar döndün ve bana seslendin. Ben de az kalsın... Ama yağmur başladıktan sonra iki adam geldi. Galiba bizi arıyorlardı... Ya da beni. O yüzden yerimden kımıldamadım. O adamlar gittiler.

Ama saklanmış olabileceklerini düşündüm. Beni bekliyorlardı belki de. Dışarı çıkmaya cesaret edemedim. Sonra, 'Larry tünelin diğer ucuna ulaşacak,' dedim.

'Onu bir daha göremeyeceğim...' Bu yüzden ben... ben... Larry, beni terk etmeyeceksin, değil mi? Kaçmayacaksın?»

«Kaçmayacağım.»

«Ben hatalıydım. O sözlerim... Sen haklıydın. Sana sandalet giydiğimi söylemeliydim. Yani ayakkabıları. Ben... ben... Aaaah...»

Larry kadını kendine çekerek, «Hişş...» diye mırıldandı. «Artık her şey düzeldi.

Her şey...» Ama hâlâ kör bir paniğe kapılarak nasıl ateş ettiğini düşünüyordu. O kurşunlar kolaylıkla Rita'nın kolunu parçalayabilir ya da karnını patlatırdı.

Larry'nin dişleri neredeyse birbirine vurmaya başlayacaktı. «Yürüyecek hale geldiğin zaman gideriz. Acele etme.»

«Biri vardı... Erkekti sanırım... Onun üzerine bastım, Larry.» Rita gürültülü gürültülü yutkundu. «Az kalsın bağıracaktım. Ama önden yürüyen kimse sen değil de o adamlardan biri olabilirdi. Sen seslendiğin zaman da... yankı yüzünden...”””sen olup olmadığını anlayamadım.»

«İlerde de ölüler var. Buna dayanabilecek misin?»

«Sen yanımda olursan dayanırım... Lütfen... Sen yanımda olursan...»

«Yanında olacağım.»

«Öyleyse gidelim. Buradan çıkmak istiyorum.» Rita şiddetle titredi. «Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istemedim.»

Tünelden çıkarlarken ıslak bir rüzgâr yüzlerine çarptı. Şahane temiz koku, bütün çabaların değdiğini düşünmelerine yol açtı. Larry, pita'ya da söyledi bunu. Kadın başını salladı, sonra bir an genç adamın omzuna dayandı.

«Bir milyon dolar da verseler bunu bir daha yapamam.»

Larry, «Bir yıl sonra banknotları tuvalet kâğıdı gibi kullanmaya başlayacaksın,» dedi.

«Ama emin misin...»

«Bu illetin yalnızca New York'a özgü olup olmadığını mı soruyorsun?» Larry işaret etti. «Bak!»

Turnikedeki gişeler bomboştu. Onların gerisinde batıya giden yol da göz alabildiğine bomboş uzanıyordu. Doğu yoluysa sessiz arabalarla doluydu. Her tarafta ölümler düzensizce yatıyordu.

Rita bitkinlikle, «Ah, Tanrım,» diye fısıldadı.

«Herkes New York'tan kaçmaya çalışırken, bazıları da kente gelmeye çabalıyorlar. Tünel de...»

Rita yola öktü. Ağlıyordu.

Larry de kadının yanında diz öktü. «Ağlama.» Tünelde yaptığını unutmamıştı. Bu yüzden Rita'ya kızacak halde değildi. «Her şey yolunda.»

Kadın, «Yolunda olan nedir?» diyerek hıçkırdı. «Nedir? Bana bir tek şey söyle.»

«Hiç olmazsa New York'tan kaçtık. Bu da bir şeydir. Temiz havayı da unutma.

Açıkçası, New Jersey şimdiye kadar hiç de böyle mis gibi kokmamıştı!»

Rita cansızca gülümsedi. Larry kadının yanak ve şakağındaki çiziklere baktı.

Bunlara uçuşan fayans parçacıkları neden olmuştu. «Seni bir eczaneye götürmeli, o çiziklere oksijen dökmeliyiz. Yürüyeblecek misin?»

«Evet.» Rita sessiz bir minnetle Larry'e baktı. Bu bakış genç adamı

kaygılandırdı. «Yeni ayakkabı da bulurum. Lastik altlı, bez ayakkabı. Bana söylediklerini yaparım, Larry. Çok istiyorum.»

Larry usulca, «Sana bağırdım,» dedi. «Çünkü paniğe kapılmıştım.»

Rita'nın saçlarını geriye iterek kadının sağ gözünün yukarısındaki çkjğj öptü.

«Aslında ben o kadar kötü bir insan değilim.»

«Yalnızca beni bırakma.»

Larry, Rita'nın kalkmasına yardım ederek kolunu onun beline doladı. Ağır ağır gişelere doğru yürüdüler. New York geride, nehrin öteki kıyısında yükseliyordu.

28

Frannie anayoldan ağır ağır Lauder'lerin evine doğru yürüyordu. Hava şimdiden boğucuydu. Ama denizden serin bir rüzgâr esiyordu. Kız birdenbire deniz kıyısına inmek, güzel bir yosun bulup kemirmek istedi. Sonra da yüksek sesle, «Tanrım,» dedi. «İğrençsin, Fran! Evet, tabii hamilesin. Bir neden bu. Gelecek hafta da canın Bermuda soğanlı sandviç çekecek.» Frannie birdenbire durakladı. İlk kez kaygıyla, «Bebeğimi dünyaya getirmeme kim yardım edecek?» diye kendi kendine sordu.

Fran, Lauder'lerin evine yaklaştığı zaman çok şaşırdı. Bu yüzden de yüksek sesle gülemedi.

Dar, mavi bir mayo giymiş olan Harold çimleri biçiyordu. Beyaz cildi terden pırıl pırıldı. Uzun saçları ensesine düşüyordu. Ama saçlarını yakın bir zamanda yıkamış olduğu da anlaşılmaktaydı. Mayosunun üzerine düşen kat kat göbeği ve şişman bacakları titreşiyordu.

Sonra birdenbire Fran'i farkettil. Kız da aynı anda çekine çekine, «Harold?» dedi, onun ağladığını ancak o zaman anladı.

«Harold?»

Çocuk yine sesini çıkarmadı. Hâlâ ağlıyordu.

Fran kapıdan arka hole girdi. «Harold?» Mutfağına doğru yürüdü. Harold oradaydı.

Masanın başında oturuyordu. «Harold? Ne var?»

Çocuk gözyaşları arasında bağırdı. «Git buradan! Haydi, git. Sen henden hiç hoşlanmazsın!»

«Hayır, hoşlanıyorum. İyi bir insansın, Harold. Belki harika biri değilsin, ama iyisin.»

Bu sözler Harold'un büsbütün ağlamasına neden oldu.

«İçecek bir şey var mı?»

«Limonata var...» Harold burnunu sildi. Başını hâlâ kaldırmıyordu. Usulca ekledi. «Ama sıcak.»

«Tabii. Suyu alandaki tulumbadan mı aldın?»

«Evet. Oradan aldım.»

Fran iki bardağı limonata koydu, bir iskemleye oturdu. «Harold, ne oldu?»

Harold garip bir tavırla sinirli sinirli güldü, sonra da limonatayı başına dikti. «Ne mi oldu? Ne olabilir ki?»

«Yani... özel bir şey mi oldu demek istedim!»

Sonunda Harold başını kaldırdı. Yüzünde gözyaşlarının izi kalmıştı. Hâlâ ağlamaklıydı. Kısaca, «Annemi istiyorum,» dedi.

«Ah, Harold...»

«Annem öldüğü zaman, 'O kadar da sarsılmadım,' diye düşündüm. Biliyorum, bu sözler sana çok korkunç geliyor. Ama annemle babam öldükleri zaman neler hissedeceğimi bilmiyordum. Ben fazla duyguluyum. O yüzden bu ölümlerin beni ıstıraptan çıldırtacağını sanıyordum. En aşağı bir yıl kendime gelemeyeceğimi düşünüyordum. Sonra... olanlar oldu... Annem.. Amy... Babam...» Harold yumruğunu masaya indirdi. «Niçin ne demek istediğimi anlatamıyorum? Neler hissettiğimi neden açıklayamıyorum?»

«Harold, yapma. Neler hissettiğini biliyorum.»

Harold şaşkın şaşkın kıza baktı. «Biliyor musun?» Başını salladı. «Hayır.

Bilemezsin.»

«Bizim eve geldiğin günü hatırlıyor musun? Ben mezar kazıyordum. Yarı çıldırmış gibiydim. Çoğu zaman ne yaptığımı bilmiyorum bile. Patates kızartmaya kalktığımda az kalsın evi tutuşturuyordum.

Onun için... çimleri biçmek kendini daha iyi hissetmeni sağlıyorsa bunun ne sakıncası var?»

Harold eliyle ağzını sildi. «Onları fazla sevmezdim bile. Ama insanın yine de ıstırap duyacağını sanıyordum. Mesanen dolmuşsa, tuvalete gidersin. Yakınların ölürse, ıstırap çekersin. Böyle bir şey işte.»

Fran başını salladı. Bu benzetme tuhaf ama doğruydı.

«Annem her zaman Amy'yle ilgilenirdi.» Harold farkına varmadan kızın içine dokunan çocuksu bir tavırla ekledi. «Amy'nin arkadaşıydı o. Ben babamda dehşet uyandırırıldım.»

Fran durumu anlıyordu. Brad Lauder iriyarı, güçlü kuvvetli bir adamdı. Yün fabrikasında ustabaşıydı. Herhalde şişman ve acayip oğlunu hiç anlayamıyordu.

Harold konuşmasını sürdürdü. «Babam bir keresinde beni bir kenara çekerek o sapık çocuklardan olup olmadığını sordu. Bu sözcükleri kullandı. O kadar korktum ki, ağlamaya başladım. Beni tokatladı. 'Hep böyle kahrolasica bir mahallebi çocuğu gibi davranacaksan, bu kasabadan çık git,' dedi. Amy... Amy beni hiç sevmezdi. Arkadaşlarını eve getirdiği zaman benden utanırdı. Bana pis bir yaratıkmıştm gibi davranırdı.»

Fran kendini zorlayarak sıcak limonatayı bitirdi.

«Onlar öldükleri zaman fazla sarsılmadım. Çok üzüleceğimi düşündüğümde yanılmış

olduğuma karar verdim. Ama aptallık etmişim. Her gün onları daha fazla özlemeye başladım. Özellikle annemi. Ona ihtiyacım olduğu zaman kendisini yanımda bulamazdım... Amy için bir şeyler yapmakla meşgul olurdu hep. Ya da Amy'yle birlikte bir yere giderdi. Ama bana hiçbir zaman kötü davranmazdı. Bu sabah annemi düşünmeye başladığım zaman kendi kendime, 'Çimleri biçeceğim,' dedim.

'Böylece hiçbirini düşünmem.' Ama yine de düşündüm.»

Fran uzanarak Harold'un eline dokundu. «Duygularından utanma. Bunlar normal, Harold.»

«Emin misin?» Harold yine gözlerini açmış, çocuksu bir tavırla ona bakıyordu.

«Evet.»

«Benimle arkadaş olur musun?»

«Tabii.»

Harold, «Tanrıya şükürler olsun,» dedi. «Tanrıya şükürler olsun.»

Parkta piknik yaptılar. Yağlı, reçelli sandviç ve bisküvi yediler, gazoz içtiler. Gazozları havuzda soğutmuşlardı.

Harold saygıyla, «Ne yapacağımı düşünüyorum,» dedi. «Vermont'a gitmek istiyorum.»

«Neden Vermont'a?»

«Orada Bulaşıcı Hastalıklar Merkezi var. Stovington adlı bir kentte. Tabii bu merkez Atlanta'daki kadar büyük değil. Ama buraya çok daha yakın. Bazı uzmanlar hâlâ bu grip üzerinde çalışıyor olabilirler. Herhalde çoğu o merkezde.»

«Onlar da ölmüş olamazlar mı?»

Harold biraz ukalaca bir tavırla, «Evet, ölmüş olabilirler,» dedi. «Ama Stovington gibi bulaşıcı hastalıklar üzerinde çalışılan bir yerde önlem almaya alışmışlardır. Hâlâ çalışıyorlarsa herhalde bizim gibi kimseleri de arıyorlardır. Bağışıklığı olan kimseleri.»

«Bütün bunları nereden biliyorsun, Harold?» Fran ona hayranlıkla bakıyordu.

Harold mutlu mutlu kızardı. «Ben çok gazete ve dergi okurum. O merkezler gizli saklı yerler değil. Ee, ne dersin, Fran?»

Kız bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Yetkili birilerini bulmayı Fran de istiyordu. Uzmanların ölmüş olduklarına da inanmıyordu. Onları merkeze alacak, testler yapacaklardı. Sonunda da bir aşı bulacaklardı. «Bir yol haritası bulalım, oraya nasıl gideceğimizi anlamaya Çalışalım, Harold.»

Çocuğun gözleri parladı.

Fran, «Stovington ne kadar uzakta?» diye sordu.

Harold bir cetvelle haritada uzaklığı ölçtü, sonra kilometre cetveli-ne baktı.

Sıkıntıyla, «Buna inanmayacaksın,» dedi.

«Kent ne kadar uzak? Yüz elli kilometre mi?»

«Beş yüz kilometreden fazla.»

Frannie, «Ah, Tanrım!» diye bağırdı. «Demek düşündüğümüzü yapamayacağız.

Yürüyerek gideceğimizi düşünüyordum.»

Harold, «Ben de bisikletle gitmeyi,» dedi. «Ya da... küçük motosikletlerle.»

Fran ciddi ciddi, «Harold, sen bir dâhisin,» diyerek gülümsedi.

Harold yine kızardı. Pek sevinmişti. «Yarın sabah bisikletle Wells'e kadar gidebiliriz. Orada motosiklet satan bir mağaza var... Motosiklete binebilir misin, Fran?»

«Öğrenirim. Tabii bir süre ağır gitmek şartıyla.»

Harold ciddi bir sesle, «Zaten hızlı gitmek akılsızlık olur,» diye cevap verdi.

«Bir virajı döndüğün zaman birbirine girmiş üç arabayla karşılaşabilirsin.»

«Neden yarına kadar bekliyoruz? Niçin bugün gitmiyoruz?»

Harold, «Saat ikiyi geçiyor,» dedi. «Wells'den daha öteye gidemeyiz. Gerekli giysileri ve diğer şeyleri sağlamamız gerek. Bunu burada, Ogunquit'de daha kolaylıkla yaparız. Çünkü her şeyin nerede olduğunu biliyoruz. Tabii silah almamız da gerekecek.»

Çocuk bu sözleri söyler söylemez Fran'in aklına bebeği geldi. Bu çok garipti.

«Silah neden gerekli?»

Harold bir an kıza baktı, sonra da gözlerini ondan kaçırdı. Boynu kızarmaya başlamıştı. «Çünkü artık polis de yok, mahkemeler de. Sen bir kadınsın.

Güzelsin. Bazı kimseler... bazı erkekler... bir centilmen gibi davranmayı bilemezler. O yüzden işte.» Yüzü morarmıştı.

Fran, «Irza geçmekten söz ediyor,» diye düşündü. «Irza geçmekten. Oysa bana neden saldırmak istesinler? Ben hamileyim. Ama bunu kimse bilmiyor ki...

Harold'un bile haberi yok.» Kız mırıldandı. «Pekâlâ. Silah da alırız. Ama bugün yine de Wells'e kadar gidebiliriz.»

Harold, «Burada yapmak istediğim bir şey daha var,» dedi.

Moses Richardson'un ambarının tepesindeki ufak kubbe çok sıcaktı. Samanların konulduğu raf gibi yere çıktıklarında

Fran'in vücudundan terler akmaya başlamıştı. Sarsılan basamaklardan kubbeye çıkarlarken her yanı sırsıklamdı.

«Sence buna gerçekten gerek var mı, Harold?»

«Bilmiyorum.» Çocuğun elinde bir kova beyaz boyayla enli bir fırça vardı. «Ama ambar bir numaralı karayoluna bakıyor. Çok kimse o yoldan gelecek sanırım. Her neyse... Bunun bir zararı olmaz.»

«Düşer de kemiklerini kırarsan büyük zararı olur.» Sıcaktan Fran'in başı ağrıyor, midesi bulanıyordu. «Hatta bu senin sonun olur.»

Harold kaygıyla, «Düşmem,» dedi. Sonra kıza bir göz attı. «Hasta gibisin, Fran.»

Kız güç duyulacak bir sesle, «Sıcaktan...» diye mırıldandı.

«O halde lütfen aşağıya in. Bir ağacın altına uzan. 'Sinek Adam,' Moses Richardson'un ambarının dik damında ölüme nasıl meydan okuyor, seyret.»

«Alayı bırak. Ben hâlâ bunu gülünç buluyorum. Ayrıca tehlikeli de.»

«Evet, ama bunu yaparsam içim rahat edecek. Haydi git, Fran.»

Kız, «Ah,» diye düşündü. «Harold bunu benim için yapıyor.» Uzanarak Harold'u yavaşça öptü, sonra basamaklardan indi. Kusmak üzere olduğunu biliyor,

Harold'un bunu görmesini istemiyordu. Kendini tam zamanında ambardan dışarı atmayı başardı.

Harold dördü çeyrek geçe aşağıya indi. Güneşten kıpkırmızı kesilmiş, kollarına beyaz boyalar sıçramıştı. Fran, Richardson'un avlusundaki karaağacın altında rahatsız bir duruşla uyukluyordu. Zavallı Harold'un aşağıya yuvarlanırken çaresiz çığlıklar atmasını beklemiş, ama neyse ki böyle bir şey olmamıştı. Çocuk şimdi gururla karşısında duruyordu.

İkisi de başlarını kaldırıp ambarın damına baktılar. Taze boya pırıl pırıldı.

Harold kiremitlerin üzerine koca harflerle yazı yazmıştı.

«Stovington'daki Bulaşıcı Hastalıklar Merkezine gidiyoruz. Buradan ayrıldığımız tarih: 2 Temmuz.

Harold Emery Lauder Frances Goldsmith.»

Harold özür diler gibi, «Göbek adını bilmiyordum,» dedi.

Frannie hâlâ yazıya bakıyordu. «Çok güzel olmuş. Ama benim adımı nasıl yazabildin?» Yazı çok kenarda, yağmur oluğunun yanında.

Çocuk utana sıkıla, «Zor olmadı,» diye cevap verdi. «Yalnızca ayaklarımı aşağıya sallandırmak zorunda kaldım.»

«Ah, Harold, bir tek kendi adını yazsaydın olmaz mıydı?»

«Olmazdı. Biz bir ekibiz.» Harold kıza kaygıyla baktı.
«Öyle değil mi?»

«Herhalde öyle... Tabii sen kendini öldürmediğin sürece.
Acıktın mı?»

Harold güldü. «Ayı kadar açım.»

«Öyleyse gidip bir şeyler yiyelim. Güneş yanıklarının üzerine de biraz bebek yağı süreyim. Gömleğini giymek zorundasın, Harold. Bu gece kolay kolay uyuyamayacaksın.»

Harold, «Hayır,» diyerek gülümsedi. «Mışıl mışıl uyuyacağım.»

Konserve sebze yediler. Fran limonata yaptı. Daha sonra hava kararırken Harold, Fran'in evine geldi. Kolunun altında küçük bir pikap vardı. «Bu Amy'nindi.

Annemle babam ona ortaokuldan mezun olduğu zaman hediye etmişlerdi. Bilmiyorum hâlâ çalışıyor mu? Ama dükkânın birinden pil de aldım.»

Plastik kapaklı pikaplardandı. On üç, on dört yaşlarındaki kızların kumsalda ya da bahçede çalmaları için yapılmış olan türden. Fran pikaba dikkatle bakarken gözleri doldu.

«Eh, bir deneyelim bakalım, Harold.»

Pikap bozuk değildi. Fran'le Harold kanepeye yerleştiler, aleti de önlerindeki sigara masasına koydular. Tam dört saat

boyunca, yaz gecesine yayılan, artık ölmüş olan bir dünyaya ait bu müziği kederli ve sessiz bir ilgiyle dinlediler.

29

Stu önce sesi sorgusuz sualsiz kabul etti. Parlak yaz sabahının tipik bir parçasıydı bu ses. Sağda bir dere neşeyle şırıldayarak doğuya doğru akıyor, kuşlar cıvıldıyordu. Bu durumda bir köpeğin havlaması insana dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyordu. Stu ancak bir buçuk kilometre kadar yürüdükten sonra köpeğin hiç de sıradan bir şey sayılamayacağını düşündü. Havlamalar daha yakından geliyordu artık. Stu, Stovington'dan ayrıldığından beri pek çok ölü köpek görmüştü. Ama canlı bir köpekle hiç karşılaşmamıştı. «Grip çok insanı öldürdü ama herkesi değil,» diye düşündü. «Anlaşılan bütün köpekleri de öldürememiş.»

Stu sırt çantasını düzeltti. Askıların altına yerleştirdiği iki mendili yeniden katladı. Ayaklarında yeni yürüyüş ayakkabıları vardı. Ama üç günlük yürüyüş sırasında bayağı eskimişti bunlar da. Başına kırmızı fötrden şirin bir şapka geçirmiş, omzuna bir ordu karabinası asmıştı. Haydutlarla karşılaşacağını pek sanmıyordu ama yine de silahlı olması gerektiğini düşünmüştü. Belki avlanabilirdi de. Bir gün önce bir geyik görmüştü. Ama çok şaşırmış, çok sevinmiş, hayvanı vurmak aklına bile gelmemişti.

Stu 302 numaralı karayolundan doğuya doğru gidiyordu. Er geç okyanusa erişeceğini biliyordu. Kendi kendisiyle bir anlaşma yapmıştı. «Okyanusa ulaştığım zaman ne yapacağıma karar vereceğim. O ana kadar bunu hiç düşünmeyeceğim.»

Stu bir d nemeci aştı. K pek oradaydı. Kızılımsı t yl  bir  rlanda seteri.

Hayvan Stu'yu g r nce sevin le havlamaya bařladı. Kuyruęunu sallayıp duruyordu. Heyecanla sı rayarak  n ayaklarını gen  adamın g ęs ne dayadı. Stu sendeledi.

G lerek, «Yavař, oęlum,» dedi.

K pek onun sesini duyunca yeniden sevin le havlayarak zıpladı.

Sert bir ses, «Kojak!» diye seslendi. Stu irkilerek d nd . « n bakayım. Adamı rahat bırak. G mleęinde pen e izlerin kalacak. Seni adi k pek!» Kojak kuyruęu bacaklarının arasında, Stu'nun  evresinde dolařtı. Ama kuyruęunun ucunu baskı altında tuttuęu sevinci y z nden yine de usul usul sallıyordu.

Stu artık konuřan adamı g rebiliyordu. Kojak'ın sahibini. Altmıř yařlarında biriydi. Arkasında eski p sk  bir kazak, ayaęında da gri bir pantolon vardı.

Bařına bir bere giymiřti. Yabancı, bir piyano taburesine oturmuřtu.  n nde bir resim sehpası duruyordu. Aęır aęır ayaęa kalkarak elindeki paleti tabureye bıraktı. Elini uzatıp Stu'ya doęru geldi. Beresinin altından  ıkan kabarık kır sa ları hafif r zg rda u uřuyordu.

«O t fekle k t l k etmek niyetinde olmadıęınızı umarım efendim. Ben Glen Bateman'im.»

Stu adamın elini sıktı. «Ben de Stuart Redman'im. Silah için kaygılanmayın.»

«Havyar sever misiniz?»

«Hiç tatmadım.»

«Öyleyse tatmanızın zamanı gelmiş. Havyardan hoşlanmazsanız başka yiyecekler de var. Kojak, zıplama, uslu dur.» Bateman, Stu'ya gülümsedi. «Sizi yemeğe davet ediyorum. Bir haftadan beri gördüğüm ilk insansınız. Yemeğe kalır mısınız?»

«Sevinerek.»

«Galiba güneylisiniz?»

«Evet. Doğu Teksas'lıyım.»

Bateman başını sallayarak döndü, küçük açıklığın gerisine doğru gitti. Stu gölgede beyazlı turunculu bir buzluk olduğunu gördü. Üzerine katlanmış bir sofra örtüsü konmuştu.

Bateman örtüyü açtı. «Kojak, uslu dur. Sofra örtüsüne basma. Kontrol! Bunu daima hatırla, Kojak. Yolu aşıp elimizi yüzümüzü yıkayalım mı, Bay Redman?»

«Tamam. Öyle yapalım.»

Yolu aşarak derenin duru, soğuk suyuyla ellerini, yüzlerini yıkadılar. Kojak biraz aşağıdan su içti, ondan sonra da

sevinle havlayarak aėaların arasına daldı. Stu biraz da aşkınlıkla, «Belki her ey yoluna girecek,» diye dşündü.

Stu havyardan pek hoşlanmadı. Ama Bateman biber dolması, salam, iki kutu sardalya, hafif yumuşamış elmalar ve büyük bir kutu kuru incir bulmuştu. Stu tıka basa yedi.

Bateman yemek sırasında kendinden söz etti. Woodsville Kolejinde sosyoloji profesörüydü. Karısı öleli on yıl olmuştu. Çocukları yoktu. Bateman pastayı

bölerek Stu'nun payını kâğıt bir tabaėa koydu. «Ben berbat bir ressamım, berbat bir ressam. Ama kendi kendime, u Temmuz ayında bu dünyada benden daha iyi bir peysaj ressamı olmadığını söylüyorum imdi.»

«Kojak daha önce de sizin köpeėiniz miydi?»

«Hayır. Evimin yakınında oturan bir kadınındı. İkimiz de Kolej Tepesi denilen bir mahallede oturuyorduk. Öğretmenlerin çoėu da öyle. Ukala, berbat bir kadındı. O öldü ama köpeėi sağ kaldı. İşte bu da, 'Dünyada adalet yok,' sözünün doğru olmadığını kanıtlıyor. Bir dakika, Stu.» Bateman koşarak yolu aştı, dereye girdi. Biraz sonra döndüėü zaman ellerinde altı teneke bira vardı.

«Ah, bunları yemekte içecektik. Ne aptalım!»

Stu bir tenekeyi açtı. «Yemekten sonra da iyi olur. Teşekkür ederim.»

Bateman da bir başka tenekeyi havaya kaldırdı. «Bize içiyorum, Stu. Mutlu günler, rahat kafalar... Sırtımızın hiçbir zaman ağrımasını da dilerim

«Amin.» Tenekeleri birbirine vurdular. Stu o zamana kadar biranın ona hiç bu kadar nefis gelmediğini düşündü. Herhalde bundan sonra da o andaki zevki duymayacaktı.

Bateman, «Konuşkan bir insan değilsin,» dedi. «Dünyanın mezarının üzerinde dans ettiğimi düşünmüyorsunuz umarım.» Stu, «Öyle bir şey düşünmüyorum,» diye cevap verdi. Glen Bateman, «Şimdi düşünüyorum da,» dedi. «Ben aslında gerçekten dünyanın mezarının üzerinde dans ediyorum.»

Stu başını salladı. «Aslında bu dünyanın sonu değil. Hiç olmazsa ben öyle düşünüyorum. Bu yalnızca... bir ara.»

«Çok uygun bir söz. İyi söyledin. Şimdi izninle tablomun başına döneceğim.» «Dön tabii.»

«Hiç başka köpek gördün mü?» «Hayır.»

«Ben de öyle. İlk gördüğüm insan da sensin. Ama galiba Amerika'da Kojak'tan başka köpek yok.»

«O yaşayabildiğine göre, başka köpekler de sağ kalmış olmalı.» Bateman nezaketle, «Pek de bilimsel bir söz değil,» dedi. «Sen ne biçim Amerikalısın?

Bana ikinci köpeği göster. Dişi olursa daha iyi. O zaman bir yerde üçüncü bir köpek olduğu tezini kabul ederim...» Stu

düşünceli düşünceli mırıldandı.

«İnekler gördüm.» «İnekler, evet. Geyikler de. Ama bütün atlar öldü.» Stu, «İşte bu doğru,» diyerek başını salladı. «Neden böyle oldu acaba?»

«Hiçbir fikrim yok. Hepimiz de aynı biçimde soluk alırız. Oysa bu bir solunum hastalığına benziyor. Ama acaba başka bir etken olamaz mı? İnsanlar, köpekler ve atlar bu hastalığa yakalanıyor. İnekler ve geyikler yakalanmıyor. Fareler de bir ara berbat durumdaydılar. Ama şimdi tekrar canlanmaya başladılar.» Bateman paletinde boyaları kayıtsızca birbirine karıştırıyordu. «Her taraf kedi dolu.

Sürüyle kedi var.

Bütün bunlardan hiçbir anlam çıkmıyor. Delice bir şey bu.»

Stu, «Öyle,» diyerek bir bira daha açtı.

Bateman mırıldandı. «Ekolojide ilginç değişiklikler göreceğiz. İnsanlar bu olaydan sonra tekrar üreyebilecekler mi? Bakalım, göreceğiz. Ama hiç olmazsa biraraya gelerek deneriz. Kojak kendisine bir eş bulabilecek mi? Gururlu bir baba olabilecek mi?»

«Tanrım... Belki de olamayacak.»

Bateman bir bira tenekesine uzandı. «Haklısın sanırım. Herhalde ülkede başka insanlar, başka köpekler, başka atlar da var. Ama hayvanların çoğu üremeden ölebilirler. Tabii grip salgını sırasında gebe olan hayvanlar da vardı. Şu anda

Amerika'da hamile olan sürüyle sağlıklı kadın bulunduğundan eminim. Ama bazı hayvan türleri ortadan kalkabilir. Köpekleri denklemden çıkarırsan, hastalığa bağışıklığı olan geyiklerin sayısı iyice artar. Etrafta sayılarını azaltacak insan da yok. Kimse birkaç yıl ava çıkmayacak.»

Stu, «Geyiklerin sayısı artarsa, çoğu sonunda açlıktan ölür,» dedi.

«Hayır, ölmezler. Hiç olmazsa bu bölgede. Doğu Teksas'da neler olacağını bilemem. Ama New England'da bu grip çıkmadan önce bütün bahçelere bitkiler dikilmişti. Bunlar güzelce büyüyor. Geyikler bu yıl ve gelecek yıl bol yiyecek bulacaklar. Ondan sonra bile, çiçekler yabanileşecek ama yine de üreyecek.

Geyikler yedi yıl kadar hiç aç kalmayacak. Birkaç yıl sonra bu taraflara gelersen, yürüyebilmek için geyikleri dirseklerinle itmek zorunda kalacaksın, Stu.»

«İnsan bu olaydan sonra üreyebilecek mi derken ne demek istedin?»

Bateman, «İki ihtimal var,» dedi. «Hiç olmazsa ben şimdilik iki ihtimal görebiliyorum. Bir, bebeklerin hastalığa karşı bağışıklığı olmayabilir.»

«Yani doğar doğmaz ölürleri mi?»

«Evet. Ya da annelerinin karnındayken. Tabii süper-grip geride kalan insanların kısırlaşmalarına da yol açabilir.»

Stu bağırdı. «Delice bir düşünce bu!»

Glen Bateman alay etti. «Evet. Kabakulak da öyle.» 11

«Ama... hamile kadınların hastalığa karşı bağışıklıkları varsa...» fj «Evet.

Bu anneden çocuğa geçebilir. Ama buna da güvenemezsin Bence şu anda annelerinin karnında olan bebeklerin gelecekleri 0|< karanlık. Evet, annelerinin hastalığa karşı bağışıklıkları var. Ama herhalde babaların çoğu öyle degillerdi ve öldüler.» «İkinci ihtimal nedir?»

Bateman sakın sakın, «Kendimizi mahvetme işini tamamlayabiliriz,» diye açıkladı.

«Hemen değil. Çünkü şimdiki halde ülkenin dört yanına dağılmış durumdayız. Ama insan toplum halinde yaşamaya alışık bir hayvandır. Sonunda biraraya geleceğiz.

Kurulacak toplumların çoğu küçücük Sezarların yönettiği ilkel diktatörlükler olacak. Tabii şansımız çok yardım ederse, o başka. Belki birkaç da aydın, demokratik toplum görülecek. Sana çağımızda bu tür bir toplum için nelerin gerekli olduğunu da söyleyeceğim. Işıkları tekrar yakacak kadar teknisyen.» Stu birasını yudumladı. «Öyle mi düşünüyorsun?» «Tabii. Şimdi sana bir örnek vereceğim, Doğu Teksas'lı Bay Redman. Diyelim ki, Boston'da bir A toplumu var.

New York eyaletinin Uti-ca kentinde de B toplumu var. A toplumu iyi durumda.

Boston'da lüks içinde yaşıyorlar. Çünkü içlerinden biri elektrikçi. Bu adam elektrik santralini yeniden çalıştıracak kadar bilgi sahibi. Yani Boston'da elektrik var. Soğuğa karşı evler ısınabiliyor. Gece kitap okuyabiliyorsun.

Buzdolabın çalıştığı için uygar bir insan gibi buzlu viskini içebiliyorsun.

Hatta hayat cennetten farksız hemen hemen. Ne hava kirliliği, ne ırk sorunu, ne kıtlık! Para ya da takas sorunu da yok. Çünkü bütün mallar ortada. Sayıları azalmış insanlara üç yüz yıl yetecek kadar yiyecek ve eşya var. «Gelelim Utica'daki B toplumuna. Orada elektrik santralini çalıştıracak kimse yok. O yüzden geceleri üşüyor, konserve yiyeceklerle besleniyorlar. Çok mutsuzlar.

Güçlü biri başlarına geçiyor. Diğerleri bundan memnunlar. Çünkü akılları karışmış. Üşüyorlar ve hastalar. Diktatör Bosn'a birini yollayarak oradakilerden teknisyeni Utica'ya göndermelerini I jiyor.

Elektrik santralinin çalıştırılabilmesi için. Ya da B toplumu kışı güneyde geçirmek için uzun ve tehlikeli bir yolculuğa çıkmak zorunda. A toplumu bu haberi aldığı zaman ne yapıyor?» Stu, «Teknisyeni gönderiyor mu?» diye sordu.

«Ne münasebet! B toplumunun diktatörü onu bir daha bırakmayabilir. Hatta bu çok güçlü bir ihtimal. Grip sonrası dünyasında teknik bilgi, alışveriş aracı olarak altının yerini alacak. Buna göre A toplumu zengin, B fakir. Peki, bu durumda B toplumu ne yapıyor?»

Stu, «Herhalde güneye gidiyor,» dedi. «Hatta belki de Doğu Tek-sas'a.»

«Belki. Ya da Bostonluları nükleer başlıkla tehdit ediyor.» Stu, «Doğru ya,» diyerek güldü. «Elektrik santralini çalıştıramıyorlar ama atom bombası atabilecek durumdalar.»

Bateman, «Bende öyle bir bomba olsaydı çevresine sandık dolusu dinamit koyardım,» dedi. «Bombayı öyle patlatmaya çalışırdım. Olabilir mi dersin?»

«Hiç bilmem.»

«O bomba patlamasa bile, çevrede geleneksel silah bol. Sorun da bu. Bütün o silahlar birilerinin kullanmaları için hazır bekliyor. A ve B toplumlarının uzmanları varsa, din, bölge ya da önemsiz bir ideoloji farkı yüzünden birbirlerine nükleer silahlarla da saldırabilirler. Düşün. Dünyada nükleer silaha sahip altı, yedi güç yerine, yalnızca bu ülkede altmış, yetmiş toplumla karşılaşırız.»

Bir sessizlik oldu. Uzaklarda Kojak ağaçların arasında havlıyordu. Sonra Bateman, «Biliyor musun,» dedi. «Ben aslında neşeli bir adamımdır. Belki de az şeyle mutlu olabildiğim için. Hayatımın tek kötü yanı rüyalarım. Çocukluğumdan beri şaşılacak kadar canlı rüyalar görüyorum. Bunlardan çoğu pek kötü. Çocukken rüyalarımdevler bir köprünün altından uzanarak ayağımdan yakalarlardı beni.

Ya da bir cadı birdenbire kuş halini alıverirdi. Sen hiç kâbus görüyor musun, Stu?»

Genç adam, «Bazen,» diye cevap verdi. Elder'i anımsadı, karabasanlarında onun nasıl sendeleyerek peşinden geldiğini düşündü. O sonsuz yankılı koridorları da.

Bateman ekledi. «Son zamanlarda pek kötü bir rüya görmeye başladım. Sık sık da tekrarlanıyor. Bu kâbus daha önce gördüğüm rüyalara hiç benzemiyor. Ama bir bakıma yine de onları andırıyor. Sanki bu... bu bütün o kötü rüyaların bir toplamı. Uyandığım zaman kendimi çok berbat hissediyorum. Rüya değilmiş de, sanki ileride olacakları görüyormuşum gibi bir şey... Biliyorum, laflarım çok delice.» «Rüyanda ne görüyorsun?»

Bateman usulca, «Bir adam,» diye açıkladı. «Daha doğrusu, ben onun insan olduğunu sanıyorum. Yüksek bir binanın damında duruyor. Ya da belki de bir tepede. Güneş batmak üzere. Ama adam diğer yöne, yani doğuya doğru bakıyor.

Ayağında bir blucin, sırtında da branda bezinden bir ceket var. Ama çoğu zaman onu kukuletalı bir cüppeyle görüyorum. Yüzünü göremiyorsam da gözlerini farkediyorum. Gözleri kıpkırmızı. Bana sanki beni arıyormuş gibi geliyor. Onun beni er geç bulacağını anlıyorum. Bu bir duygu değil, bir önsezi. Adam er geç beni bulacak. Ya da ben ona gitmek zorunda kalacağım... Ve bu benim ölümüm olacak.»

«Bunu uyandığın zaman mı seziyorsun?» «Evet.» İki adam Kojak'ın koşarak gelişini seyrettiler. Profesör köpeği okşadı. «Herhalde yalnızca bir rüya bu,» diye mırıldandı. «Bir ruh hekimine gitseydim, sanırım bana rüyanın bilinçaltındaki korkularını açıkladığını söylerdi. Her şeyi yeniden başlatacak

olan bir liderden ya da liderlerden korktuğumdan söz ederdi. Belki de genel olarak teknolojiden korktuğumu açıklardı. Ama bu kâbus... kafamı kemiriyor, Stu.» Genç adam bir şey söylemedi.

Bateman, «Eh,» dedi. «Artık dönmek istiyorum. Zaten yarı çakırkeyif im. Az sonra sağnak başlayacak sanıyorum.» Açıklığın gerisine doğru gitti, bir el arabasıyla döndü. Piyano taburesini, paletini, buzluğu arabanın içine yerleştirdi. En üste de pek bir şeye benzemeyen tablosunu koydu-Stu sordu. «Bütün bunları buraya kadar getirdin, öyle mi?» «Resmini yapmak istediğim bir yer buluncaya kadar yürüdüm. Her gün başka tarafa gidiyorum. Benim için iyi bir jimnastik oluyor. Madem doğuya doğru gidiyorsun, neden Woodville'e gelmiyorsun? Geceyi benim evimde geçirirsin. Bu arabayı sırayla iteriz. Şu derecede altı teneke biram daha var. Böylece eve keyifle döneriz.» Stu, «Kabul,» dedi.

«Aferin. Herhalde eve gidinceye kadar gevezelik edeceğim. Ey Doğu Teksas'lı, geveze bir profesörün eline düştün işte. İçini sıkmaya başladığım zaman bana susmamı söyle. Alınmam.» Stu, «Dinlemek hoşuma gider,» dedi. «O halde Tanrının seçkin kullarındansın. Haydi, gidelim.» 302 numaralı karayolundan ilerlediler.

Biri arabayı iterken öbürü bira içiyor, Kojak da yanlarında koşup duruyordu.

Stu, Glen Bateman'i dinlerken sık sık onun gördüğü karabasanı hatırlamaktaydı.

Yüzü olmayan bir adam, bir binanın damında ya da bir uçurumun kenarında duruyordu. Arkasını batan güneşe vermişti. Kırmızı gözleriyle huzursuzca doğuya doğru bakıyordu.

Stu gece yarısına doğru birdenbire uyandı. Ter içinde kalmıştı. Bağurdım mı, diye korkuyordu. Ama yan odada Glen Bateman sakın sakın uyumaktaydı. Stu kolunu gözlerinin üzerine koydu. Kâbusu hatırlamak istemiyordu ama elinde değildi.

Uzun, kapkaranlık bir tünelde ilerliyordu. Yanlardaki kapılar siyaha boyanmıştı.

Duvarlarda kıpkırmızı ok işaretleri vardı. «Kobalt Deposu» «Lazer Silahları»,

«Füzeler.» Sonra bir çıkış kapısı görüyor, rahatladığı 'Çin hıçkırmaya başlıyordu.

Kapı açıldı. Gerisinde tatlı, mis kokulu gece vardı. Stu kapıya doğ-ru koşuyor, sonra orada blucin ve branda bezinden yapılmış ceket giymiş feir adam beliriyordu. Stu adamın yüzünün yerinde soğuk kara bir gölge olduğunu görüyordu. Bu kara lekeyi ruhsuz iki kırmızı göz aydınlatmaktaydı.

Adamın ruhu yoktu ama neşesi vardı. Delice bir keyif.

Kara adam yüzünün yerindeki o siyah boşluktan, «Cennet ve dünya,» diye fısıldıyordu. «Bütün cennet ve dünya.»

Stu o gece ancak çok uzun bir süre sonra tekrar uykuya dalabildi.

30

Lloyd Henreid yere diz çökmüştü. Bir şarkı mırıldanıyor, gülümsüyor, zaman zaman da ağlıyordu. Sonra ağladığını unutuyor, tekrar şarkıya başlıyordu. Lloyd çabucak kilo vermeye kalkan bir adam gibiydi. Cezaevi üniforması üzerinden sarkıyordu artık. Ona en son sekiz gün önce öğle yemeği vermişlerdi. Yüzünün derisi iyice gerilmiş, kemikleri ortaya çıkmıştı. Çıldırılmış gibi bir hali vardı.

Lloyd, Trask'ın ölüsünü demir çubukla yakalayarak kendine doğru çekmeye çalışıyordu. Geride, 29 Haziranda, yani beş gün önce Trask'ın hücresinde öldürdüğü farenin iskeleti duruyordu. Farenin uzun pembe kuyruğu hâlâ iskeletine takılıydı. Lloyd kuyruğu da yemeye çalışmıştı ama çok sertti. Çok dikkatli davranmaya çalışmasına rağmen klozetteki su da bitmişti hemen hemen.

Lloyd, Trask'ı yemek istemiyordu. Korkunç bir düşünceydi bu. Yamyamlık etmek hoşuna gitmeyecekti. Trask'ı yalnızca erişebileceği bir yere kadar çekecekti. Ne olur ne olmaz diye.

Lloyd yetkililere karşı müthiş bir kin duyuyordu. Hücresinin kapısını açacak ANAHTAR onlardaydı. Bir süre bu nefretin gereksiz bir şey olduğunu düşünmüştü. O adamlardan intikam alamazdı. Çünkü hepsi de gribe yakalanmışlardı. Sonra Lloyd gitgide acıkırken gerçeği kavramıştı. Grip o adamları öldüremezdi. Hastalık kendisi gibi hep kaybetmeye mahkûm olanları gebertirdi. Mathers'i

öldürürdü ama onu tutan aşağılıkgardıyanı etkilemezdi. Çünkü ANAHTAR o herifteydi. Evet, grip ANAHTARI olanlara ilismeyecekti. Polisi, şerifleri, FBI ajanlarını öldürmeyecekti. Onların hepsinin de canına Lloyd okuyacaktı. Buradan çıkacak kadar yaşayabilirse, hepsini yok edecekti.

Lloyd demir çubukla Trask'ı paçasından yakaladı. «Haydi,» diye fısıldadı.

«Haydi... Buraya gel...» Ceset yerde ağır ağır kaydı. Sonunda Liloyd çubukların arasından uzanarak Trask'ın ayağını tuttu. Ölüye, «Bu kişisel bir şey değil,» diye fısıldadı. Şimdi Trask'ın bacağını okşuyordu. «Kişisel bir şey değil. Seni yemeyeceğim, eski dost. Yani zorunlu kalmadıkça...»

Lloyd güneş battıktan sonra birinin geldiğini duydu. Önce rüya gördüğünü sandı, sonra adamın sesini işitti. Ranzasında telaşla doğruldu. Sıska yüzünde iri gözleri alev alev yanıyordu.

«Huuuu-huuu! Kimse yok mu?»

Lloyd önce manyak gibi, «Cevap verme,» diye düşündü. «Belki o zaman gider.»

«Kimse yok mu? Bir... iki... iyi ya, gidiyorum. Phoenix'in tozunu silkeleyeceğim...»

Lloyd uğradığı felçten birdenbire kurtuldu. Ranzadan fırlayıp demir çubuğu kaptı. Deli gibi parmaklığa vurmaya başladı. «Hayır!» diye haykırıyordu. «Gitme!

Yalvarırım gitme!»

«Seni öyle seviyoruz ki, çıtır çıtır yiyebiliriz.» Ne kadar da aç bir sestti!

Adam iyice yaklaştı. Tembel tembel gülüyordu.

Lloyd demir çubuğu yere atarak elleriyle parmaklığı kavradı, sonra istemeden iki adım geriledi. Bakışları koridorun zeminine kaydı, ilk gördüğü bir çift tozlu kovboy çizmesi oldu.

Çizmeler Lloyd'un hücresinin önünde durdu. Katilin bakışları ağır ağır yukarıya doğru yükseldi. Yabancı soluk bir blucin ve branda bezinden bir ceket giymiş, pirinç tokalı kemer takmıştı.

Lloyd'un isteksiz bakışları Randall Flagg'in kızarmış esmer suratına vardığı sırada adam da, «Böh!» diye bağırdı. Lloyd çığlık atarak gerilerken ayağı takıldı ve yere yuvarlandı. Ağlamaya başladı.

Flagg onu yatıştırmaya çalıştı. «Her şey yolunda. Hey, ahbap, her şey yolunda.»

Lloyd, «Beni dışarı çıkarabilir misin?» dedi hıçkırarak. «Lütfen beni buradan çıkar. Açlıktan ölmek istemiyorum. Haksızlık bu. Poke olmasaydı, ufak tefek suçlarla işi idare ederdim. Lütfen beni dışarı çıkar. Her istediğini yaparım.»

«Zavallı dostum. Dachau kampında geçirilecek bir yaz tatili ilanına benziyorsun.»

Flagg'in sesi anlayış doluydu ama Lloyd yine de adamın dizlerinden daha yukarıya bakamıyordu. Flagg'in suratına tekrar bakarsa ölebi-lirdi. Bir iblisin suratıydı o surat. Lloyd mırıldandı. «Lütfen.. Lütfen beni buradan çıkar. Açlıktan ölüyorum.»

«Buraya gireli ne kadar oldu, dostum?»

Lloyd, «Bilmiyorum,» diyerek gözyaşlarını sildi. «Uzun, bir süre geçti.»

«Nasıl oldu da ölmedin?»

Lloyd kurnaz davranmaya çalıştı. «Olacakları seziyordum. Yiyeceğimi sakladım.»

«Ya o fare? Tadı nasıldı onun?»

Lloyd elleriyle yüzünü örttü.

«Adın ne senin?»

«Lloyd Henreid.» Başka bir şeyler bulup söylemeye çalıştı. Avukatı ona elektrikli sandalyeye gidebileceğini söylediği zaman korkmuştu ama yine de bu kadar değil. Bütün hayatı boyunca hiç böylesine kork-mamıştı. «Poke'un fikriydi bu!» diye bağırdı. «Şimdi burada Poke olmalıydı, ben değil!»

«Bana bak, Lloyd.»

Lloyd, «Hayır...» diye fısıldayarak gözlerini deli gibi sağa sola çevirdi.

«Neden?»

«Çünkü...»

«Devam et.»

Lloyd fısıltıyla, «Çünkü senin gerçek olduğunu sanmıyorum,» dedi. «Eğer sen gerçeksen... gerçeksen, o zaman... iblisin ta kendisisin.» «Bana bak, Lloyd.»

Lloyd çaresizlikle o güleç, kara yüze baktı. Flagg sağ elinde bir cey tutuyordu.

Bunu sağ gözüne yaklaştırmıştı. Lloyd bu şeye bakarken önce buz kesildi, sonra vücudunu ateş bastı. Bu nesne kara bir taşa benziyordu. Ortasında kırmızı bir çatlak vardı. Lloyd'a yarı açık, kanlı, korkunç bir göz gibi gözüktü. Sonra Flagg taşı parmaklarının arasında çevirdi, kırmızı çatlak da bir anahtara dönüştü.

Flagg, «İyi bir anahtarın değerini anlayacak türde adam olduğundan eminim,» dedi. «Çünkü anahtar kapıları açar. Hayatta kapıların açılmasından daha önemli bir şey var mı, Lloyd?» «Çok açım, bayım...»

«Tabii açsın.» Flagg'in yüzünde üzgün bir ifade belirdi. Bu ifade öyle derinleştirdi ki, sonunda garip bir hal aldı. «İnsan fareyle doyar mı? Öğle yemeğinde neler yedim biliyor musun? Viyana ekmeğinin arasına konmuş rozbif ve soğan. Beğendin mi?»

Lloyd başını salladı. Fazla parlak gözlerinden yaşlar süzülüyordu. «Kızarmış patates ve süt. Tatlı olarak da... Ah, sana işkence ediyorum değil mi? Biri beni kırbaçla dövmeli. Evet dövmeli ya! Çok üzgünüm. Seni hemen buradan çıkaracağım. Sonra gidip bir şeyler yeriz, tamam mı?»

Lloyd başını bile sallayamayacak kadar sersemlemişti. Bu anahtarlı adamın gerçekten şeytan olduğuna karar vermişti. Ya da bir hayaldi. Lloyd ölünceye kadar hücrenin önünde durup mutlu mutlu konuşacaktı. Adamın elindeki kara taş kayboldu. Sonra Flagg ağır ağır yumruğunu açtı. Şimdi avucunda gümüş bir anahtar vardı.

Lloyd boğuk boğuk, «Sevgili Tanrım...» dedi.

Esmer adam gülümseyerek sordu. «Hoşuna gitti mi?» Eğilip anahtarı kilide soktu.

Bu da garipti. Çünkü aslında bu hücrelerin kilidi yoktu. Kapılar elektronik yöntemle açılıp kapanıyordu. Ama Lloyd gümüş anahtarın işe yarayacağından emindi.

Flagg anahtarı kilide soktuğu sırada durup Lloyd'a baktı. Sinsi sin. si gülüyordu. Katil yine umutsuzlukla sarsıldı. Bu adam ona oyun oynu. yordu. «Sana kendimi tanıttım mı?» diye sordu. «Adım Flagg. iki g'yu yazılıyor. Tanıştığımıza seviniyorum.»

Lloyd boğuk boğuk, «Ben de öyle,» dedi.

«Ben bu kapıyı açmadan, ikimiz birlikte gidip yemek yemeden önce seninle anlaşmalıyız, Lloyd.»

«Tabii...» Lloyd tekrar ağlamaya başladı.

«Sen benim sağ kolum olacaksın, Lloyd. Seni Aziz Peter'in yanına yerleştireceğim. Bu kapıyı açtığım zaman sana cennetin anahtarlarını da vereceğim. Kötü bir anlaşma sayılmaz, değil mi?»

Mahkûm, «Hayır,» diye fısıldadı. Yine korkmaya başlamıştı. Flagg şimdi kara bir siluet gibi duruyordu. Ama gözleri iyice görünüyordu. Bu gözler karanlıkta bir yaban kedisinin gözleri gibi parlıyordu. Lloyd dehşet duydu. Ama başka bir şey daha hissetti. Adeta dinsel bir duygu. Bir zevk. Seçilmiş olmanın verdiği zevkti bu. Lloyd'a sanki bir engeli aşarak bir yere erişmiş gibi geliyordu.

«Seni burada bırakan insanlarla ödeşmek istiyorsun, değil mi?»

Lloyd bir an duyduğu dehşeti unuttu. «Hem de nasıl!»

Flagg, «Yalnız onlarla değil, böyle bir şey yapabilecek başka insanlarla da,» dedi. «Belirli tipteki kimselerle. Öyle değil mi? Belirli bazı tipler senin gibi bir adamın yalnızca bir süprüntü olduğunu düşünürler. Senin gibi birinin yaşamaya hakkı olmadığına inanırlar.»

«Doğru! Çok doğru!» Lloyd'un yiyeceğe karşı duyduğu iştah, şimdi başka tür bir açlığa dönüşmüştü. Bu kara adam katilin hissettiği bütün o karmaşık şeyleri birkaç cümleyle açıklayıvermişti.

Flagg, «Çok zeki değilsin,» diye ekledi. «Ama çok sadık olduğunu sanıyorum. Sen ve ben çok ilerleyeceğiz, Lloyd. Bizim gibiler için çok güzel günler bunlar. Her şey bizim için yeni başlıyor. Bana yalnızca söz vermen gerekiyor.»

«S-Söz mü?»

«Daima birlikte olacağımıza söz vereceksin. Reddetmek yok. Nöbet sırasında uyumak da. Pek yakında bize başkaları da katılacak. Onlar batıya doğru yola çıktılar bile. Ama şimdilik yalnızca ikimiz varız. Bana söz verirsen, anahtar da senin olur.» Lloyd, «Söz... veriyorum...» dedi.

Kilit çatırdadı, sonra da dumanlar içinde Flagg'in ayağının dibine düştü.

«Serbestsin, Lloyd. Haydi, dışarı çık.»

Lloyd gözlerine inanamayarak çubuklara dokundu. Sanki onların kendisini yakmasından korkuyordu. Gerçekten de parmaklık sıcak gibiydi. Ama ittiği zaman kapı sessizce, kolaylıkla yana kaydı. Lloyd kurtarıcısına, adamın o alev alev yanan gözlerine baktı. Flagg onun avucu-na bir şey bıraktı. Anahtar! «Bu artık senin, Lloyd.» «Benim mi?»

Flagg mahkûmun parmaklarını anahtarın üzerine kapattı. Lloyd anahtarın avucunda kımıldandığını ve biçim değiştirdiğini farketti. Katil boğuk boğuk bağırdı ve parmakları açıldı. Anahtar kaybolmuştu. Şimdi ' onun yerinde, kırmızı çatlaklı kara taş vardı. Lloyd, «Bu benim,» diyerek taşı sıkıca tuttu.

Flagg, «Gidip yemek yiyelim mi?» diye sordu. «Bu gece arabayla bir hayli yol almamız gerekecek.»

Lloyd, «Akşam yemeđi,» dedi. «Peki.»

Flagg mutlu mutlu, «Yapılacak o kadar çok şey var ki,» diye bağırdı. «Çok hızlı

hareket etmeliyiz.» Ölü mahkûmların yattığı hücrelerin önünden geçerek merdivene doğru gittiler. Lloyd bitkinliği yüzünden sendelediğı zaman Flagg onu kolundan tuttu. Katil dönüp o güleç yüze minnetten daha fazla bir duyguyla baktı. Adeta sevgiyle.

31

Nick Andros, Şerif Baker'in bürosundaki portatif karyolada uyuyordu. Ama rahatsız bir uykuydu onunki. Vücudu ter içindeydi. Gece uykuya dalmadan önce en son, «Sabaha ölmüş olacağım,» diye düşünmüştü. «Kâbuslarımda peşimi bırakmayan o esmer adam sonunda uyku denilen engeli aşacak ve beni alıp götürecekt.»

Delikanlı iki gün önce bisikletten düşmüş, bacağı çizilmişti. Yaraya tendürdiyot sürmek geređini de duymamıştı. Sonra yaranın çevresi kızarmış, bacak kasları sızlar olmuştu. Topallaya topallaya Dr. Soa-mes'in muayenehanesine gittiğinde ateşi iyice yükselmiş, fena halde korkmaya başlamıştı. Enfeksiyon hızla yayılıyordu. Doktorun dolabında-ki eşantiyon penisilinleri bulup içmişti. Ama henüz bir yararı olmamıştı.

İki gecedir uykusu berbattı. Durmadan rüya görüyordu. Daha doğrusu hep aynı karabasanı.

Yüksek bir yerde duruyordu. Yanında bir erkek vardı. Hayır, bir erkek silueti.

Bu kara gölge, «Aşağıda gördüğün her şey senin olacak,» diye fısıldıyordu. «Ama önümde diz çöker, bana taparsan.» Nick başını iki yana sallıyor, o korkunç uçurumun kenarından uzaklaşmaya çalışıyordu. Gölgenin kara kolunu uzatarak kendisini aşağıya itmesinden korkuyordu.

«Neden konuşmuyorsun? Niçin yalnızca başını sallıyorsun?»

Nick uyanırken pek çok kez yaptığı o hareketi tekrarlıyordu. Parmağını dudağına götürüyor, sonra da elini boynuna koyuyordu. Ama ardından çok duru ve tatlı bir sesle, «Konuşamam,» diyordu. «Ben dilsizim.»

Nick'in korkusu, duyduğu o şaşkınlık ve müthiş sevinç yüzünden kayboluyor, delikanlı o gölgeye dokunmak için uzanıyordu. Ama eli, siluetin omzuna yaklaşırken buz gibi oluyordu. Eklemlerinin üzerinde buzlar beliren Nick elini telaşla geri çekiyordu. Sonra bir şeyi daha far-kediyordu. Kulaklarının duyduğunu. O kara gölgenin sesini, uzaklarda avlanan gece kuşunun çığlığını, rüzgârın fısıltısını. Şaşkınlığı yüzünden tekrar dilsizleşiyordu sanki. Sesler duyuyordu! Ve her sesin ne olduğunu, kimse kendisine bir şey söylemeden anlıyordu. Güzel seslerdi bunlar-Sonra o kara siluet delikanlıya doğru dönüyordu. «Dizüstü çöker vebana taparsan...»

Nick elleriyle yüzünü örtüyordu. Çünkü o kara siluetin kendisine gösterdiği her şeyi istiyordu. Kentler, kadınlar, hazineler ve güç. Ama en çok sesleri duymak istiyordu. Tırnaklarını gömleğine sürerken çıkan hışırtıyı, boş bir evde gece yarısından sonra saatin tıkırtısını, yağmurun gizli fısıltısını...

Yine de, «Hayır,» diyordu. O zaman yeniden o müthiş soğuğu hissediyordu. Kara gölge delikanlıyı itiyor, aşağıya doğru yuvarlıyordu. Ve burnuna...

Mısır kokusu geliyordu. Evet, mısır. Bu da başka bir rüyaydı ama ilk kâbusa karışıyordu. Nick kendini yemyeşil mısırların arasında buluyor, yaprakların hışırtısını duyuyordu. Sonra da bir müzik sesini. Rüyasında, «Demek müzik dedikleri bu,» diye düşünüyordu. Müzik hemen ilerden geliyor, Nick de oraya yürüyordu. Yukarda masmavi bir gök, burnunda yaza özgü o sıcak koku vardı. O

güzel sesi duyuyordu. Nick rüyasında, «Şimdiye kadar hiç böylesine mutlu olmadım,» diyordu. Müziğin kaynağına yaklaşırken biri şarkı söylemeye başlıyordu. Yaşlı bir zenci kadın. Ses bir açıklıktaki küçük bir kulübeden geliyordu.

Nick birdenbire nerede olduğunu anlıyordu. Nebraska'daydı. Polk bölgesinde.

Omaha'nın batısında. Osceola'nın biraz kuzeyinde.

Kulübenin verandasında Amerika'nın en yaşlı kadını oturuyordu. Kabarık beyaz saçlı, pek zayıf bir zenci kadın.

Arkasına bir ev entarisi giymiş, gözlük takmıştı. Gitar çalıyordu. Yüzü bumburuşuktu.

Nick yaklaşırken yaşlı kadın yine şarkıya başlıyordu. Bir süre sonra delikanlıyı fark ediyor, gitarı bebek gibi kucağına yatırarak delikanlıya yaklaşmasını işaret ediyordu. Nick ona doğru gidiyordu. «Şarkını dinlemek istedim. Çok güzel söylüyorsun.»

Yaşlı zenci kadın, «Günlerimi çoğunlukla şarkı söyleyerek geçiriyorum,» diyordu.

«O kapkara adamla aran nasıl?»

«Ödümü patlatıyor. Korkuyorum...»

«Korkman da gerekli, oğlum. Alacakaranlıkta bir ağacı olduğu gibi gördüğün zaman da korkman gerekir. Neyse ki, hepimiz de ölümlüüz.»

«Ama ona nasıl, 'Hayır,' diyebilirim? Nasıl...»

«Sen nasıl soluk alıyorsun? Nasıl rüya görüyorsun? Bunu kimse bilmiyor. Ama sen beni görmeye gel. Ne zaman istersen. Beni herkes 'Abigail Ana' diye çağırır. Bu yörenin en yaşlı kadınıyım. Yine de hâlâ çöreklerimi kendim yapıyorum. Beni istediğin zaman gelip görebilirsin, oğlum. Dostlarını da getir.»

«Ama bu dertten nasıl kurtulacağım?»

«Tanrı seni korusun, oğlum. Elinden geleni yap. Aklına estiği zaman da Abigail Anayı görmeye gel. Ben herhalde yine burada olurum. Artık fazla dolaşamıyorum.

Onun için gelip beni gör. Ben...»

Nick uyandı. Artık Nebraska'da değil, Arkansas'ta, Shoyo'daydı. Adı Nick Andros'tu. O zamana kadar hiç konuşmamış ve gitar sesi de duymamıştı. Ama hâlâ yaşıyordu.

Delikanlı doğruldu. Ayaklarını yere sallandırarak bacağındaki çizige baktı.

Şişlik biraz inmişti. Sancının yerini de hafif bir zonklama almıştı. Büyük bir sevinçle, «İyileşiyorum,» diye düşündü.

Karyoladan kalkarak topallaya topallaya pencereye gitti. Bacağı sertleşmişti ama kaslarını çalıştırırsa bu durumun düzeleceğini biliyordu. Sessiz kasabaya baktı.

Burası artık Shoyo değil, kasabanın cesediydi. Nick o gün Shoyo'dan ayrılması gerektiğini anladı. Bisikletle gidecekti. «Ama nereye? Aslında bunu bildiğimi sanıyorum. Rüyalara aldırmamak gerekir. Kuzeybatıya doğru gidebilirim.

Nebraska'ya doğru.»

Larry saat sekiz buçukta uyandı. Güneş pırıl pırıldı, kuşlar ötüyordu. New York'tan ayrılalı her sabah kuş sesleriyle,

güneşli bir güne açıyordu gözlerini.

Üstelik de hava mis gibi ve temizdi.

Vermont'taki Bennington'a varmışlardı. Bugün çok özel bir gündü. Dört Temmuz Bağımsızlık Bayramı.

Larry uyku tulumunda doğrulup oturdu, Rita'ya baktı. Ama kadın uyanmamıştı.

Yalnız saçları görünüyordu.

Larry uyku tulumunun kendi tarafındaki fermuarını açtı. İki kişilik küçük çadırda, emeklercesine ilerledi, dışarı çıkıp ayağa kalktı.

Çadırın yanında motorlu bir bisiklet duruyordu. Bunu da uyku tulumu ve çadır gibi Passaic'ten almışlardı. Oraya varıncaya kadar üç kez araba değiştirmişler, sonunda bu motorlu bisikleti seçmişlerdi. Rita, Larry'nin arkasına binmekten hiç hoşlanmıyordu. Korkuyor, ona sıkıca sarılıyordu. Ama tek pratik çarenin bu olduğunu o da kabul ediyordu.

Larry aşağıda uzanan Bennington kentine bakarak şarkı söylemeye başladı. Bir yandan da dans etmekteydi. Herhalde Rita şimdi çadırın önünde duruyor, gülümseyerek ona bakıyordu. Larry sonunda bir selam vererek döndü. «Karşımızda küçük vatansever Larry Underwood...» diye başladı.

Ama adırın perdesi h    kapalıydı. Genç adam bir an Rita'ya sinirlendi yine.

Ama sonra bu duygusunu yendi. Kadın her zaman ona uyamazdı ki! İşte bu kadar.

Larry adıra doğru giderken durakladı. «Acaba bir süre daha uyuması iyi mi olur?

Belki de ok bitkin...»

Genç adam başını adırdan içeri uzattı. «Rita?» Temiz havadan sonra o kokuyu hemen farketti. Kusmuğun ve hastalığın ekşimsi tatlı kokuşuydu bu. «Rita?»

Kadının hiç kımıldamadan yatması Larry'nin korkusunun artmasına neden oldu.

Dizlerinin ve ellerinin üzerinde kadına doğru gitti. Kusmuk kokusu keskinleşmişti. Larry'nin mide kasları büzüldü. «Rita, iyi misin? Uyan, Rita!»

Kadın kımıldamadı.

Larry, Rita'yı çevirdi. Onun tarafındaki fermuar yarı açıktı. Sanki kadın gece uyku tulumundan çıkmaya alışmış gibi. Belki de ne olduğu-nu anlamıştı. Larry, Rita'yı arkaüstü döndürdü. Kadının elinden o han dolu şişelerden biri düştü.

Rita'nın yarı kapalı gözleri bulanık bilyelere benziyordu. Ağzı, boğulmasına neden olan o yeşilimsi kusmukla doluydu.

Larry uzun bir süre kadının yüzüne baktı. Kafasında hep aynı soru yankılanıyordu. «O öldükten sonra yanında kaç saat yattım?» Uğradığı felçten kurtularak telaşla çadırdan çıktı, kusmaya başladı. Bir yandan da ağlıyordu.

Larry bütün sabah Rita'yı düşündü. Kadın ölünce biraz rahatlamıştı. Yoo, çok rahatlamıştı. Ama tabii başkalarına bunu söyleyecek değildi. Yüksek sesle, «Ben iyi bir insan değilim,» dedi. Sonra tekrar ağlamaya başladı. Oysa ağlamaktan da kusmak kadar nefret ederdi.

33

Larry Underwood bir eyalet ötede Rita'yı düşünürken, Stu Redman yolun kenarındaki bir kayanın üzerine oturmuş, öğle yemeğini yiyordu. Birdenbire yaklaşan motosikletlerin gürültüsünü duydu. Birasını başına dikti. İçinde bisküvilerin bulunduğu mumlu kesekâğdının ağzını dikkatle kapattı. Kayaya dayalı tüfeğini alarak emniyeti açtı. Sonra silahı tekrar kayaya dayadı... ama yakınına. Emniyeti açmıştı çünkü. Gelenler Elder gibi yaratıklar olabilirdi.

Yine de tüfeği eline almamıştı. Aslında yaklaşanların Bateman gibi insanlar olduklarını umuyordu. Ama belki onlar profesör kadar kötümser olmayacaklardı.

Bateman, «Toplum tekrar ortaya çıkacak,» demişti. «Dikkat et, 'düzelecek'demiyorum. İnsan ırkı düzelmez.»

Bateman hayatından memnundu. Hiç olmazsa şimdilik. Kojak'la yürüyüşe çıkmak ve resim yapmak ona yetiyordu.

«Yolun tekrar buraya düşerse, belki bu sefer seninle gelme teklifini kabul ederim, Stu. İşte insan ırkının laneti. Dost aramak...»

Motosikletler dönemeci aşarlarken Stu da biraz dikleşti. Motorlu bisikletlere benzeyen hafif şeylerdi bunlar. Birine on sekizinde bir delikanlı binmişti, birine de çocuktan biraz büyükçe, güzel bir kız. Kızın üstünde parlak sarı bir bluz ve blucin vardı.

İkisi de Stu'yu farkettiler. Şaşkınlıkları yüzünden motosikletler yalpaladı.

Çocuğun ağzı bir karış açık kaldı. Stu bir an onların ne yapacaklarını kestiremedi. Duracaklar mıydı, yoksa batıya doğru hızla gitmeyi sürdürecekler miydi? Boş elini kaldırarak, dostça bir tavırla, «Merhaba,» dedi. Kalbi göğsünde şiddetle atıyor, onların durmasını istiyordu. Öyle de oldu. Stu bir an iki gencin vücutlarının neden o kadar gerilmiş olduğunu anlayamadı. Özellikle çocuğun. Tabii Stu'nun tüfeği vardı ama onlara doğru nişan almamıştı ki. Bu iki yabancı da silahlıydı zaten. Çocuk beline bir tabanca takmış, kız da omzuna bir av tüfeği asmıştı.

Kız, «Bence zararsız biri, Harold,» dedi. Ama Harold adlı çocuk hâlâ Stu'ya şaşkınlık ve düşmanlıkla bakıyordu. Kız tekrar, «Bence zararsız,» diye başladı.

«Bunu nasıl bilebiliriz?»

Stu, «Sizi gördüğüme sevindim,» dedi. «Belki bu durumu değiştirir.»

Harold meydan okudu. «Ya sana inanmıyorsam?» Stu o zaman çocuğun çok korktuğunu anladı. Onu hem Stu, hem de genç kızın sorumluluğu korkutuyordu.

Stu kayadan kalktı. Harold titreyen elini tabancasının kabzasına doğru uzattı.

Kız, «Harold, o silaha dokunma,» dedi. Sonra da sustu. Bir an üçü de ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi durdular...

Fran motosikletten indi. «Ayy... kaba etlerimdeki nasırlar hiç ger. meyecek, Harold.»

Harold somurtarak bir şeyler homurdandı.

Kız, Stu'ya döndü. «Siz hiç motosikletle iki yüz elli kilometre yol aldınız mı, Bay Redman? Hiç kalkışmayın.»

Stu gülümsedi. «Ne tarafa gidiyorsunuz?»

Harold kaba kaba, «Size ne?» diye sordu.

Fran ona baktı. «Ne biçim konuşma bu? Ne biçim tavır? Bay Redman şimdiye kadar gördüğüm tek insan. Yani... başkalarını bulmak için yola çıkmadıysak, ne için çıktık?»

Stu usulca, «O sizi korumaya çalışıyor,» dedi. «Hepsi bu.»

«Doğru. Gerçekten öyle.» Ama Harold yumuşamamıştı.

Fran, «Birbirimizi korumaya çalıştığımızı sanıyordum,» diye mırıldandı. Harold kıpkırmızı kesildi.

Frannie, «Biz Vermont'a gidiyoruz,» diye açıkladı. «Stovington'a. Oradaki Bulaşıcı Hastalıklar Merkezine. Aa, ne oldu, Bay Redman?» Genç adam birdenbire bembeyaz kesilmişti.

Stu, «Neden oraya?» diye sordu.

Harold ukala bir tavırla, «Çünkü orada bulaşıcı hastalıkların incelendiği bir merkez var,» dedi. «Yetkililer hastalıktan kurtulduysa herhalde Stovington'a gittiler. Ya da Atlanta'ya. Orada da öyle bir merkez var,» dedi.

Frannie başını salladı. «Öyle.»

Stu, «Boşuna zaman kaybediyorsunuz,» dedi.

Frannie şaşırdı, Harold öfkелendi. Yüzü yine kızarmaya başlamıştı. «Bu konuda karar verecek durumda olduğumu sanmıyorum, ahbap.»

«Tersine, karar verecek durumdayım Ben oradan geliyorum.»

Şimdi Harold da sersemlemişti.

«Orayı biliyor musunuz?» Fran'in sesi titriyordu. «Merkeze gittiniz mi?»

«Hayır, öyle değil. Ben...»

«Sen yalancının birisin!» Harold'un sesi tizleşmiş, gıcırtilı bir hal almıştı.

Fran, Stu'nun gözlerinde korkutucu, buz gibi bir öfkenin belirdiğini farkettiler-Sonra kahverengi gözler tekrar uysallaştı. «Hayır. Değilim.»

«Bence sen bir yalancısın. Sen bir...»

«Kes sesini, Harold!»

«Ama Frannie, bu adama nasıl inana...»

Kız öfkeyle, «Sen nasıl böyle kabaca ve düşmanca davranabiliyor-sun?» diye bağırdı. «Hiç olmazsa anlatacaklarını dinleyemez misin?»

«Ona güvenmiyorum.»

Stu, «Ödeştilik,» diye düşündü. «Ben de sana güvenmiyorum.»

«Yeni karşılaştığın birinden nasıl şüphelenebilirsin? Harold, çok iğrenç davranıyorsun.»

Stu usulca, «Durumu size anlatayım,» diyerek Champion'un benzin pompalarına çarpmasıyla başlayan olayları kısaca hikâyeye etti. Sonra da bir hafta önce Stovington'dan nasıl kaçtığını anlattı. Harold sersem sersem ellerine bakıyordu.

Ama Fran'in düşkürlüğüne uğradığı belliydi. Kız eski düzenden bir şeyler kalmış olabileceğini ummuştu.

Fran, «Atlanta da mı öyle?» dedi. «Hastalık iki merkeze de mi yayıldı?»

Stu, «Evet,» diye cevap verdi. Fran hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Harold sıkıntıyla kıza baktı. Stu, Fran'e mendilini uzattı.

Fran ağlaması sona erdiği zaman, «Harold'la size teşekkür etmemiz gerekiyor sanırım,» dedi. «Hiç olmazsa bizi bu uzun yolculuktan ve sonunda da düşkırıklığına uğramaktan kurtardınız.»

«Yani ona inandın mı, Fran? Hemen mi? Adam sana müthiş bir hikâyeye uydurdu ve sen de... hemen bunu kabul ettin, öyle mi?»

«Harold, neden yalan söylesin? Eline ne geçer ki?»

Harold ters ters, «Adamın kafasından neler geçtiğini nasıl bilebilirim?» diye sordu. «Belki cinayet işlemeyi düşünüyor. Belki de ırza geçmeyi.»

Stu sakın sakın, «Ben ırza geçmekten hoşlanmam,» dedi. «Ama belki sen bu konuda benim bilmediğim bir şeyler öğrenmişsindir.»

Fran bağırdı. «Susun! Harold, bu kadar kötü davranmamaya çalışsan olmaz mı?»

Harold, «Kötü mü?» diye haykırdı. «Ben seni... bizi... korumaya çalışıyorum! Bu da çok kötü bir şey oluyor, öyle mi?»

«Bakın...» Stu kolunu sıvadı. Dirseğinin iç kısmında iyileşmekte olan iğne yerleri ve hafif bir morluk vardı. «Bana türlü iğne yaptılar.»

Harold homurdandı. «Belki de sen eroinmansın.»

Stu cevap vermeden kolunu tekrar indirdi. Tabii çocuk bu kız yüzünden böyle davranıyordu. Onun kendisine ait olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama insan bazı kızlara sahip olabilirdi, bazılarına da olamazdı. Fran bu ikinci türden kızlara benziyordu. Uzun boylu, güzel ve körpeydi. Koyu renk gözleri ve saçlarıyla insanda güçsüz bir kızmış gibi izlenim bırakabilirdi. Ama tavırlarından hiç de öyle olmadığı anlaşıyordu.

Fran, Harold'un son sözlerine aldırmadan, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

Harold, «Yolumuza devam edeceğiz tabii,» dedi. Fran kaşlarını çatarak ona bakınca da telaşla ekledi. «Bir yere gitmek zorundayız. Evet, herhalde bu adam gerçeği söylüyor. Ama yine de bir bakmalıyız. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz.»

Fran, Stu'ya bir göz attı. Genç adam omzunu silkti.

Harold ısrar etti. «Tamam mı?»

Frannie, «Herhalde bu pek önemli değil,» diye mırıldandı.

Stu, «Hiç kimseyle karşılaşmadınız mı?» diye sordu.

«Hiç kimseyle.»

Stu, Bateman'la Kojak'tan söz etti. «Ben kıyıya doğru gidiyordum,» diye tamamladı sözlerini. «Ama orada hiç kimsenin olmadığını söylediniz. Bu beni fena sarstı.»

«Çok üzgünüm...» Harold'un sesinden hiç de üzgün olmadığı belliydi. «Hazır mısın, Fran?»

Fran bir an kararsız bakışlarla Stu'ya baktı. «O şahane jimnastik makinesine tekrar binelim bakalım. Bize bildiklerinizi anlattığınız için teşekkür ederiz, Bay Redman. Haber iyi olmasa da.»

Stu, «Bir dakika,» dedi. «Siz de, ben de başka insanları bulmaya çalışıyoruz. İzin verirsiniz sizinle birlikte gelmek istiyorum.»

Harold hemen, «Olmaz,» diye cevap verdi.

Fran çocuğa baktı. «Belki biz...»

«Boşver. 'Hayır,' dedim.»

Fran atıldı. «Benim oy hakkım yok mu?»

«Nen var senin? Bu herifin yalnızca bir tek şeyin peşinde olduğunun farkında değil misin? Tanrım, Fran!»

Stu, «Bir sorun çıkarsa, üç kişi bunu daha kolaylıkla çözümler,» dedi.

Harold, «Olmaz,» diye tekrarladı. Elini tabancasının kabzasına atmıştı.

Fran, «Evet,» dedi. «Bizimle gelerseniz seviniriz, Bay Redman.»

Harold kıza döndü. Hem kırılmış, hem öfkelenmişti. «Demek böyle düşünüyorsun?

Şimdi anladım. Beni başından atmak için bahane arıyordun.» Öfkesinden gözleri dolmuştu. Bu yüzden daha da kızdı. «Madem öyle istiyorsun, pekâlâ. Sen onunla git. Artık seninle ilgilenmeyeceğim.» Motosikletine doğru yürüdü.

Fran üzüntüyle Stu'ya baktı, sonra da Harold'a doğru döndü.

Stu, «Bir dakika,» dedi. «Lütfen siz burada bekleyin.» Harold'a doğru koştu.

Çocuk motosiklete binmiş, çalıştırmaya uğraşıyordu. Stu bir elini Harold'un başına koydu. Diğerini de çocuğun koluna dayadı. Genç adam adeta delikanlının kulağına eğilerek, «Harold...» dedi.

«Bırak beni.» Harold'un şişman vücudu iyice gerilmişti.

«Harold, Fran'la yatıyor musun?»

Harold birden afallayınca Stu böyle bir şey olmadığını anladı. Çocuk, «Bu senin üzerine vazife değil,» diye söylendi.

«Öyle. Ama gerçekleri de açık açık görmeliyiz. O kız senin, benim değil, Harold.

O kendi kendinin sahibi. Fran'i senden uzaklaştırmak gibi bir niyetim de yok.

Böyle kabaca konuştuğum için üzgünüm. Ama hepimizin de durumu iyice anlaması gerekiyor. En iyisi bu. Şimdi iki ve biriz.

Sen başını alıp gidersen yine iki ve bir olarak kalacağız. Bu doğru değil.»

Harold bir şey söylemedi ama eskisi kadar şiddetle titremiyordu.

«Seninle gerektiği kadar açık konuşacağım. Bir erkeğin kalkıp bir kadının ırzına geçmesi için hiçbir neden olmadığını sen de biliyorsun ben de. Yani... o erkek eliyle ne yapması gerektiğini biliyorsa.»

«Bu...» Harold dudaklarını yalayarak Fran'e bir göz attı. «İğrenç bir laf bu.»

«Belki iğrenç, belki de değil. Ama bir erkek, kendisini yatağına almak istemeyen bir kadınla beraberse, o zaman bir seçeneği var demektir. Ben her zaman ele inanırım. Herhalde sen de öyle. Çünkü Fran hâlâ kendi isteğiyle seninle beraber gidiyor. Panayır dansında bir kızın yanındaki delikanlıyı uzaklaştırmaya kalkan kabadayı gibi davranacak değilim.»

Harold'un tabanca kabzasını kavrayan parmakları gevşedi. Çocuk başını kaldırıp Stu'ya baktı. «Dürüst müsün? Şey... ona bir şey söylemeyeceğine söz ver.»

Stu, «Evet,» der gibi başını salladı.

Harold boğuk bir sesle, «Ona âşığım,» diye açıkladı. «Ama Fran beni sevmiyor.

Bunu biliyorum. Senin dediğin gibi açık açık konuşuyorum.»

«En iyisi bu. İşine burnumu sokmak istemiyorum. Yalnızca sizinle birlikte gelmeyi düşünüyorum.»

Harold tekrarladı. «Ona bir şey söylemeyeceğine söz ver.»

«Tamam. Veriyorum.»

«Pekâlâ.» Harold ağır ağır motosikletten indi. Stu'yla birlikte Fran'in yanına gittiler. Çocuk, «O da gelebilir,» dedi. «Ben...» Stu'ya bakarak zorlukla, ama vakarla ekledi. «Öyle budalaca davrandığım için özür diliyorum.»

Fran, «Yaşasın!» diye el çıırttı. «Eh, madem artık her şey halloldu., şimdi nereye gidiyoruz?»

Sonunda Fran'le Harold'un seçtiği yöne doğru ilerlediler. Batıya. Stu Redman,

«Herhalde Glen Bateman gece bizi sevinerek misafir eder sanırım,» dedi. «Tabii karanlık basarken Woodsville'e

varabilirsek. Belki yarın sabah Bateman da bizimle gelmeye razı olur.»

Stu, Fran'in motosikletini kullanıyordu. Kız ise Harold'un arkasın-daydı.

Öğle yemeğini terkedilmiş bir lokantada yediler. Stu bakışlarının sık sık Fran'in yüzüne kaydığını farketti. Kızın görünüşü ve konuşma tarzı hoşuna gidiyordu. Genç adam yavaş yavaş, aslında kızı çok istediğini anlamaya başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Sınırdı

5 Temmuz - 6 Eylül

34

Bir ölü Oklahoma eyaletinde, May kentinde, anayolun ortasında yatıyordu.

Nick buna hiç şaşmadı. Shoyo'dan ayrılalı çok ölü görmüştü. Ama ceset doğrulup oturunca delikanlı öyle bir dehşete kapıldı ki, bisikletinin kontrolünü kaybetti, yere yuvarlandı, alnı çizildi, avuçları yarıldı.

Ölü dostça bir yalpalamayla Nick'e yaklaşarak, «Ah, ahbap,» dedi. «Fena yuvarlandın. Öyle değil mi? Vay vay vay!»

Nick bu sözleri duymadı tabii. Bu ikinci kazada ne dereceye kadar yaralandığını anlamaya çalışıyordu. Alnından akan kanlar yere damlamaktaydı. Bir el omzuna dokununca ölüyü hatırladı, dört ayak üstü kaçmaya çalıştı.

Ceset, «Bu kadar telaşlanma,» dedi. Nick onun kendisine neşeyle baktığını farketti. Elinde yarı dolu bir viski şişesi vardı. Nick durumu anladı o zaman. Bu adam ölü değildi. İçmiş içmiş, yolun ortasında sızmıştı.

Nick başını salladı, her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için bir işaret yaptı.

Sonra da ağır ağır kaldırımın kenarına oturdu, yandaki arabanın parlak tamponunda yüzüne baktı. Alnındaki yaranın görünüşü korkunçtu ama aslında derin değildi. Bir eczane bulup üzerine tentürdiyot sürmeliydi. Delikanlı yüzünü buruşturarak avuçlarına batmış olan küçük taş parçacıklarını temizledi.

Sarhoş, ifadesiz bir suratla onu seyrediyordu. Nick başını kaldırıp baksaydı bu durumu garip bulacaktı. Delikanlı arabanın tamponunda yarasını incelerken yabancının yüzündeki o canlı ifade de kaybolmuştu. Suratı bomboş, temiz ve kırıksız bir hal almıştı. Adamın arkasında soluk ama tertemiz bir tulum, ayaklarında da kalın altlı iş ayakkabıları vardı. Boyu bir yetmiş beş kadardı.

Saçları o kadar sarıydı ki, adeta beyazımsı duruyordu. Boş boş bakan gözleri parlak maviydi. O mısır püskülü gibi saçlarıyla, İskandinav aslından olduğunu hemen belli ediyordu. Yirmi üçünde gözüküyorsa da, Nick sonradan onun kırkına yakın olduğunu öğrenecekti. Çünkü adam İkinci Dünya Savaşının sona erişini hatırlıyordu. Babası savaştan bir ay sonra, arkasında üniformasıyla eve dönmüştü. Adamın bütün bunları uydurmuş olması imkânsızdı. Çünkü Tom Cullen'in hayal gücü yoktu.

Şimdi orada ifadesiz bir suratla duruyordu. Sonra yavaş yavaş canlanmaya başladı. Viskiden kızarmış gözleri parladı. Gülümsedi. Bu durumda ne yapması gerektiğini tekrar hatırlamıştı. «Fena yuvarlandın, ahbap. Öyle değil mi? Vay

vay vay!» Nick'in alnındaki kanlara bakarak gözlerini kırptırdı.

Nick cebinden not defteriyle kalemını çıkararak, «Beni korkuttun,» diye yazdı.

«Sen doğrulup oturuncaya kadar seni ölü sandım. Bir şeyim yok. Burada bir eczane var mı?»

Adam defteri aldı, yazılara baktı, sonra Nick'e geri verdi. «Adım Tom Cullen,»

diye gülümsedi. «Ama okumam yazmam yok. Okula üçüncü sınıfa kadar gittim. O sırada on altı yaşındaydım. Babam beni okuldan aldı. Fazla büyük olduğumu söyledi.»

Nick, «Anlaşılan geri zekâlı,» diye düşündü. «Ben konuşamıyorum, 0 okuyamıyor.»

Bir an ne yapacağını şaşırdı.

Tom Cullen, «Amma da yuvarlandın, ahbap!» diye bağırdı. «Vay vay vay!»

Nick başını salladı, defterle kalemi cebine soktu. Elini ağzına götürerek

«Hayır,» der gibi başını salladı. Kulaklarını elleriyle tıkayarak yine kafasını salladı. Sol elini boynuna dayadı.

Cullen şaşkın şaşkın güldü. «Dişin mi ağrıyor? Bir keresinde benim de ağrıdıydı.

Vay vay vay!»

Nick, «Hayır,» diye kafasını sallayarak aynı hareketleri tekrarladı. Cullen bu kez de kulağının ağrıdığını sandı. Nick ellerini açarak bisikletine bindi, yoldan ilerlemeye başladı. Her şey yolundaydı. Cullen mutlu mutlu yanında koşuyordu. Gözlerini Nick'in yüzünden ayırmıyordu. Bir haftadan beri kimseyi görmemişti.

Tom Cullen, «Konuşmak istemiyor musun?» diye sordu. Nick başını çevirmedi. Tom delikanlının kolunu çekiştirerek sorusunu tekrarladı.

Nick o zaman elini tekrar ağzına götürerek başını salladı. Tom kaşlarını çattı.

Delikanlı bisikletten inerek ilk gördüğü eczaneye doğru yürüdü. Tom, «İçeri mi girmek istiyor?» diye düşündü. «Çok yazık. Eczane kapalı. Sahibi Bay Norton da kentten ayrıldı. Galiba herkes gitti buradan. Annemle Bayan Blakely dışında.

Onlarda öldüler.»

Nick kapıyı yokladı, yerden çöp tenekesini aldı. Tom onun Bay Norton'un vitrinini kıracağını anladı. Bir şangırtı koptu. Yabancı delikanlı yapacağını yapmıştı işte. Tom öfke ve heyecanla, «Hey, ahbap!» diye haykırdı. «Bunu yapamazsın! Bu yasalara aykırı! Aykırı! Sen...»

Ama Nick içeriye girmişti bile. Dönüp Tom'a da bakmamıştı. Adam öfkeyle, «Nen var senin?» diye seslendi. «Sağır mısın?.. Tanrım! Yoksa gerçekten...» Sesi hafifledi. Yüzündeki o canlılık ve heyecan kaybolmuştu. May'liler 'Geri Zekâlı

Tom'un bu haline çoktan alışmışlardı. Adam birdenbire duraklar, boş boş bakmaya başlardı. Çok kimse bunu, Tom'un geri zekâlı olduğunun başka bir kanıtı sanırdı. Oysa adam normal biçimde düşünmeye başladığı zaman böyle oluyordu. Tom Cullen çok da geri zekâlı değildi.

Basit sonuçlara varabilirdi. Arada sırada, fej çekilmiş robota döndüğü zamanlarda daha derin şeyler de düşünebilirdi. Tom Cullen şimdi Nick'in yaptığı işaretleri hatırlıyordu.

«Tanrım!» Tom'un yüzü tekrar canlandı. Kanlanmış gözleri parladı. Adam telaşla Norton Eczanesine daldı. Bisikletli delikanlı bir pamukla alnına bir şeyler sürüyordu. Tom ona doğru koştu. «Hey, ahbap!» Ama yabancı genç dönmedi. Tom bir an şaşırdı, sonra demin vardığı sonucu hatırlayarak Nick'in omzuna vurdu.

Delikanlı döndü. Tom, «Sen hem sağır, hem de dilsizsin değil mi?» diye sordu.

«Duyamıyor, konuşamıyorsun. Öyle mi?»

Nick, «Evet,» der gibi başını salladı. Tom havaya zıplayarak el çırpı. «Bunu anladım. Yaşasın! Kendi başıma anladım. Yaşasın Tom Cullen!»

Nick dayanamayarak güldü. O zamana kadar kusurlarının bir insanı bu kadar sevindirdiğini hiç görmemişti.

Nick o gece parkta uyudu. Tom'un nerede yattığını bilmiyordu. Ertesi sabah kentin ortasındaki alanı geçerken adamı yine gördü. Tom oyuncak arabalarla oynuyordu. Nick caddeyi aşarak onun yanına gitti, koluna vurdu. Adam ayağa fırlayıp omzunun üzerinden baktı. Yüzü kızarmıştı. Suçlu suçlu gülümsüyordu.

«Bu oyuncakların çocuklar için olduğunu biliyorum. Olgun insanlara göre değil bunlar. Ben yasaları öğrendim. Babam öğretti onları bana.»

Nick omzunu silkti, gülümseyerek ellerini açtı. Tom rahatladı. «Bu oyuncaklar benim artık. Sen bir dükkâna girip bir şey alabildiğine göre, ben de yapabilirim. Oyuncakları geri vermeme gerek yok, değil mi?»

Nick başını iki yana salladı.

Tom sevinçle bağırdı. «Onlar benim artık!»

Nick adamı kolundan çekerek bisikletini bıraktığı yere götürdü.

Önce kendisini işaret etti, sonra da bisikleti. Elini, «Hoşçakal.» der gibi salladı-Tom hareketsiz kaldı. «Gidiyor musun, ahbap?»

Nick, «Evet,» diye başını salladı.

«Gitmeni istemiyorum!» diye bağırdı Tom. Masmavi gözleri irileş-miş, dolmuştu.

«Senden hoşlandım! Gitmeni istemiyorum!»

Nick başını sallayarak Tom'u yanına çekti. Kendisini, adamı ve bisikleti işaret etti.

«Benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?» Tom buna inanamıyor, inanamıyormuş gibi gülümsüyordu.

Rahatlayan Nick, «Evet, evet,» der gibi başını salladı yine.

Tom, «Tabii!» diye bağırdı. «Tom Cullen gidiyor! Tom...» Durakladı. Yüzündeki mutlu ifade kaybolur gibi oldu. «Oyuncaklarımı alabilir miyim? Özellikle şu oyuncak garajı?..» Nick bir an düşündü, sonra da, «Evet,» der gibi başını salladı. Adam tekrar sevinçle gülümsedi. «Tom Cullen gidiyor!»

Nick önce bisikletini, sonra Tom'u işaret etti. Adam kuşkuyla bisiklete baktı.

«Şimdiye kadar böylesine hiç binmedim. Herhalde binmemem daha doğru olur. Tom Cullen böyle güzel bir bisikletten düşer.»

Ama Nick cesaretlenmişti. Tom'un, «Böylesine hiç binmedim,» sözlerinden, onun yine de bisikletle dolaşmaya alışık olduğu sonucunu çıkarmıştı. Şimdi yapılacak şey, adama daha basit, daha rahat bir bisiklet bulmaktı. Delikanlı Tom'u tekrar oyuncaklarının yanına götürdü. Adam heyecanla

yere çömeldi. Tam oyuncak arabalara uzanacağı sırada durakladı. Başını kaldırıp Nick'e baktı. Yüzünde kaygı ve kuşku vardı. «Tom Cullen'siz gitmeyeceksin, değil mi?»

Nick kesin bir tavırla, «Hayır,» diye başını salladı.

«İyi...» Tom güvenle oyuncaklarına döndü. Nick dayanamadı, adamın saçlarını

dostça bir tavırla karıştırdı. Tom başını kaldırarak utana sıkıla delikanlıya gülümsedi, Nick de ona gülümsedi. Hayır, bu zavallıyı geride bırakamazdı.

* * *

Nick öğleye doğru tam Tom'a göre bir bisiklet buldu. Adam bisikleti görünce pek sevindi, hatta denedi de. Nick onun bisiklete binmeyi bil. diğini görünce rahatladı. Delikanlı daha sonra dükkânlara girerek iki sırt çantasına gerekli gördüğü şeyleri doldurdu. Tom'un yanına dönüp kentten çıkan yolu işaret etti, elini salladı.

Adam, «Hemen mi gidiyoruz?» diye sordu.

Nick, «Evet,» diye başını sallayıp çantalardan birini Tom'un sırtına taktı.

Adam mutlu mutlu bağırdı. «Yaşasın! Tamam! Vay vay vay!»

Nick kendi çantasını da sırtına asarak bisikletine bindi. Tom'la yan yana May'den çıktılar. Adam neşeyle Nick'in

bisikletine taktığı klaksonu çalıp duruyordu.

Nick'le Tom, 7 Temmuzda akşama doğru Oklahoma-Kansas sınırını aştılar. Hava çok sıcaktı. İki arkadaş kısa bir süre sonra mola verdiler. Tom uyku tulumuna girer girmez daldı gitti. Nick bir süre oturdu, gökyüzünde yıldızların yavaş yavaş belirmesini seyretti.

Delikanlı o gece yine suratı olmayan adamı gördü rüyasında. Yüksek damda duruyordu. Ellerini doğuya doğru uzatmıştı. Sonra delikanlı kendisini boyundan uzun olan yeşil mısırların arasında buldu. O güzel müzik sesini duydu. Nick şafak vaktine doğru uyandı! Kulağında yaşlı zenci kadının sözleri çınılıyordu.

«Beni Abagail Ana diye çağırırlar, istediğin zaman gel, beni gör.»

İki ahbap 10 Temmuzda Julie Lawry'e rastladılar.

Hava yine boğucuydu. Nick'le Tom gömleklerini bellerine bağlamış, öyle ilerliyorlardı. İkisi de güneşten iyice yanmışlardı artık. Ama o gün fazla yol alamamışlardı. Yeşil elmalar yüzünden. Ağaç terkedilmiş bir çiftliğin avlusundaydı. Elmalar yeşil, küçük ve ekşiydi. Ama ikisi de uzun süreden beri taze meyva yememişlerdi. Bu yüzden elmalar onlara çok lezzetli geldi. Nick yine de iki elmadan sonra kendini zorlayıp bu işten vazgeçti. Ama Tom altı elma yedi.

O sabah on birde karnı ağrımaya başladı. Öğleden sonra da sürdü ağrı. İnliyor, yüzünden terler akı-yorı sık sık bisikletten

inmek zorunda kalıyordu.

İki arkadaş akşam üzeri dörde doğru Pratt kasabasına vardılar. Nick geceyi orada geçirmeye karar verdi. Tom gölgeli otobüs durağın-daki banka minnetle çökerek hemen uykuya daldı. Nick arkadaşını orada bırakıp eczane aramaya çıktı. İlaç bulacak, Tom istesin istemesin, ona zorla içirecekti.

Delikanlı sonunda bir eczane bulup içeri girdi. Çevresine bakınarak ishal ilacı aradı. Bakışları bir mankenin üzerinden kaydı, delikanlı aradığı ilacı gördü.

Tam o tarafa doğru iki adım attığı sırada, manken sandığı şeyin bir kız olduğunu anladı.

Kız hiç kımıldamadan duruyordu. Bir elinde bir parfüm şişesi, diğerinde de kokuyu sürmek için kullanılan küçük cam çubuk vardı. Çini mavisi gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Kumral saçlarını arkaya doğru taramış, parlak renkli bir eşarpla bağlamıştı. Arkasında pembe, kısa bir kazak ve blucin kumaşından bir şort vardı. Külot kadar kısaydı şort. Kızın alnı sivilce doluydu.

Nick'le kız bomboş eczanede uzun bir an birbirlerine baktılar. Sonra parfüm şişesi kızın parmakları arasından kaydı, yere düşerek bomba gibi patladı.

Kız titrek bir sesle, «Tanrım, sen gerçek misin?» diye sordu.

Nick, «Evet,» diye başını salladı.

«Hayalet değilsin ya?»

Nick bu kez de başıyla, «Hayır,» diye işaret etti.

«O halde bir şey söyle! Hayalet değilsen konuş.»

Nick işaretlerle dilsiz olduğunu açıkladı. Kız ona doğru bir adım attı. Ağzı açık kalmıştı.

«Konuşamıyor musun? Dilsiz misin?»

Nick başını salladı.

Kız daha da büyük düşkünlüğüyle tiz bir kahkaha attı. «Yani sonunda biri çıkageldi, o da dilsiz, öyle mi?»

Nick omzunu silkerek gülümsedi.

Kız delikanlıya yaklaştı. «Neyse, yakışıklı sayılırsın. Bu da bir şey. dir.»

Elini Nick'in koluna koydu. Göğüsleri neredeyse delikanlının koluna sürünüyordu.

Nick'in burnuna en aşağı üç ayrı parfümün kokusu geldi. Ama bunlar kızın o pis ter kokusunu gizleyemiyordu. Kız «Adım Julie,» dedi. «Julie Lawry. Ya seninki?»

Hafifçe, kıkır kıkır güldü. «Bunu söyleyemeyeceksin, değil mi? Zavallı!» Biraz eğildi, göğüsleri delikanlıya dokundu.

Nick'i ateş bastı. Delikanlı kaygıyla, «Ne oluyor?» diye düşündü. «Bu kız daha çocuk sayılır.» Sonra kızdan

uzaklaşarak defteriyle kalemini çıkardı, yazmaya başladı. Kız onun yazdıklarını okumak için omzunun üzerinden baktı. Delikanlı

Julie'nin sutyen takmamış olduğunu anladı, yazısı düzgünlüğünü kaybetti.

«Adım Nick Andros. Sağır ve dilsizim. Tom Cullen adlı biriyle yolculuk yapıyorum. Fazla akıllı biri değil. Nebraska'ya gidiyoruz. Çünkü orada bazı kimseler bulunduğunu sanıyorum. İstiyorsan bizimle gel.»

Julie hemen, «Tabii gelirim,» dedi. Sonra Nick'in sağır olduğunu hatırlayarak kelimeleri dikkatle söyledi. «Dudak okumayı biliyor musun?»

Nick, «Evet,» anlamında başını salladı.

Kız, «Pekâlâ,» diye güldü. «Birileriyle karşılaştığım için seviniyorum. Sağır, dilsiz veya gerzek olmaları önemli değil. Burası çok korkunç. Elektrik kesileli doğru dürüst uyuyamıyorum. Annemle babam iki hafta önce öldüler. Benden başka sağ kalan yok zaten. O kadar yalnızım ki!» Hıçkırarak Nick'in boynuna atıldı, ona iyice sokuldu. Tekrar geri çekildiği zaman gözleri kupkuru ve pırıl pırıldı.

«Haydi, yatalım... Çok şirinsin.»

Nick, Julie'ye şaşkınlıkla bakakaldı. «İnanamıyorum,» diye düşünüyordu.

Ama kız delikanlının kemerini çekiştirmeye başlamıştı bile. «Haydi. Hap kullanıyorum. Tehlike yok.»

Nick karşı koymaktan vazgeçti.

Delikanlı daha sonra kapıya yürüyüp Tom'a baktı. Adam hâlâ bankta uyuyordu. Julie elinde yeni bir parfüm şişesiyle yanına geldi. «Ger-zek o mu?» diye sordu.

Nick başını salladı ama bu söz hiç hoşuna gitmemişti. Acımasız bir sözcüktü.

Julie kendisinden söz etmeye başladı. Nick onun on yedisinde olduğunu öğrendiği zaman rahatladı. Nick'ten pek de küçük değildi. Kız konuştu, konuştu, Nick bir saatin sonunda kendi kendine, «Keşke ona rastlamasaydım,» demeye başladı, «Keşke bizimle gelmekten vazgeçse.»

Julie yarı hayal, yarı gerçek hayat hikâyesini anlattıktan sonra tekrar sevişmek istedi. Nick, «Olmaz,» der gibi başını sallayınca da somurttu. «Belki de seninle gelmem!»

Nick omzunu silkti.

Kız ansızın bağırarak, «Dilsiz, dilsiz, dilsiz!» diye yineledi. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Sonra gülümsedi. «Ciddi değildim. Sana takılıyordum.»

Ama Nick bu sözlere pek inanmadı.

Tom, «Olmaz,» diyerek başını salladı, geriledi. «İçmem. Tom Cullen ilaçtan hoşlanmaz. Hiç hoşlanmaz. Tatları berbat

bunların.»

Nick ona düşkırıklığı ve öfkeyle baktı. İlaç şişesi elindeydi. Sonra Julie'ye bir göz attı. Kızın gözleri haince bir alayla parlıyordu. Julie, «Aferin, Tom,» dedi. «Onu sakın içme. Zehir o.»

Nick şaşkınlıkla kıza bakakaldı. Julie ona güldü. Ellerini beline dayamış, Nick'e Tom'u ikna etmesi için meydan okuyordu. Belki de delikanlıdan ikinci teklifini reddettiği için böyle intikam alıyordu.

Nick, Tom'a dönerek ilaştan biraz içti. Öfkesinden şakakları zonklu-yordu.

Şişeyi Tom'a uzattı. Ama adam ikna olmamıştı.

«Hayır, hayır. Tom Cullen zehir içmez.» Nick adamın dehşet içinde olduğunu anladı ve kıza karşı duyduğu öfke büsbütün arttı. Tom ekledi. «Babam içmememi söyledi. Babam, 'Bu ambardaki fareleri öldürdüğüne göre, Tom'u da öldürür!' dedi. Hayır. Zehir içmem.»

Nick artık Julie'nin memnun memnun gülümsemesine dayanan^, yacaktı. Yarı döndü, kızın suratına tokadı indirdi. Tom korkudan iri|e* miş gözlerle ona baktı.

Julie, «Sen...» diye başladı, bir an söyleyecek kelime bulamadı Yüzü kızardı.

Sıska, kötü, şımarık bir yaratık olduğu her halinden anlaşılır. Iıyordu artık.

«Seni dilsiz köpek! Bu yalnızca bir şakaydı, hayvan! Bana vuramazsın! Kahretsin!

Bana vuramazsın!» Nick'e saldırdı ama delikanlı onu geri itti. Kız yere oturuverdi. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Beyni zonklamaya başlayan Nick, kalemiyle defterini çıkararak iri harflerle bir cümle karaladı.

Kâğıdı koparıp kıza doğru uzattı. Öfkesinden gözleri ateş saçan Julie onun eline vurdu. Nick kızı ensesinden tutarak kâğıdı onun burnuna soktu. Tom gerilemiş, hıçkırıyordu.

Julie, «Pekâlâ,» diye haykırdı. «Senin pis notunu okuyacağım!»

Kâğıtta üç kelime vardı. «Sana ihtiyacımız yok.»

Julie, «Kahretsin!» diye bağırdı. Ayağa kalkıp biraz geriledi. «Burada kalacak değilim. Ben de geleceğim. Bana engel olamazsın.»

Nick belindeki tabancayı çekerek silahla kızın ayaklarına nişan aldı. Şerifin tabancasıydı bu. Julie hareketsiz kaldı. Yüzünde hiddetin neden olduğu o kırmızılık kayboldu. Telaşla, «Bu sözlerimde ciddi değildim,» dedi. «Her istediğini yaparım. Yemin ederim.»

Nick tabancayla Julie'ye gitmesini işaret etti. Kız döndü, yürümeye koyuldu.

Omzunun üzerinden bakıyordu. Gitgide hızlandı, sonunda koşmaya başladı, köşeyi dönerek gözden kayboldu. Nick

tabancayı kılıfına soktu. Sarsılmıştı. Kendini kirlenmiş gibi hissediyordu. Sanki Julie Lawry insan değildi. Ölü ağaçların altında yaşayan böceklerle akrabaydı. Nick döndü, bakışlarıyla Tom'u aradı. Adam ortalarda yoktu.

Nick, Tom'u ancak yirmi dakika sonra bulabildi. Bir evin arka verandasına büzülmüştü. Nick'i görünce ağlamaya başladı. «Lütfen onu bana içirme. Lütfen Tom Cullen'e zehiri içirme. Babam, 'O fareleri öldürdüğüne göre, seni de öldürür!' dedi. Lütfecen.»

Nick ilaç şişesinin hâlâ elinde olduğunu farkederek fırlatıp attı. Boş ellerini açıp Tom'a doğru uzattı. Adamın diyaresi kendi kendine geçecekti çaresiz.

Tom verandanın basamaklarından indi. Hâlâ ağlıyordu. Tekrar tekrar, «Çok üzgünüm,» diyordu. «Tom Cullen çok üzgün.»

İki arkadaş yan yana anayola gittiler, oraya varınca şaşkınlıkla durakladılar.

İki bisiklet de yere devrilmiş, lastikleri kesilmişti. Çantaların içindeki yiyecekler her yana saçılmıştı.

Birdenbire bir şey Nick'in yüzünün yakınından müthiş bir hızla geçti. Delikanlı hissetti bunu. Tom haykırarak koşmaya başladı. Nick bir an şaşkın şaşkın durdu, sonra tüfekte ikinci defa ateş edilirken çıkan alevi gördü. Julie, Pratt Otelinin ikinci katından ateş ediyordu. Nick dönüp Tom'un peşinden koştu.

Julie'nin tekrar ateş edip etmediğini anlaması imkânsızdı. Yalnızca Tom'a yetiştiği zaman ikisinin de yaralanmamış olduklarını anladı. Delikanlı, «Hiç olmazsa o muzır yaratıktan kurtulduk,» diye düşündü. Ama aslında bu ancak yarı yarıya doğrudu.

O akşam Pratt'in beş kilometre kuzeyinde, bir ahırda uyudular. Ertesi sabah on bire doğru İuka'ya varıp orada bir mağazadan güzel iki bisiklet buldular.

12 Temmuz günü öğleden sonra, yolda pek eski bir kamyonetle karşılaştılar.

Direksiyonunda kırk yaşlarında bir adam vardı. Başına, kurdelesine tüy takılmış hasır bir şapka giymişti. Güldüğü zaman bütün yüzünde güneşin neden olduğu kırıksıklıklar beliriyordu.

Adam, «Hey, Tanrım!» diye bağırdı. «Sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz! Haydi binin de nereye gideceğimizi konuşalım.»

İşte Nick ve Tom, Ralph Brentner'le böyle tanıştılar.

Larry Underwood çıldırmak üzere olduğunu sanıyordu. New Enq. land'daki bir karayolundan sendeleyerek ilerleyen genç adamın hali korkunçtu. Bembeyaz suratlı, sıska bir hayalete benziyordu.

Son hafta ne zaman uykuya dalsa, her seferinde kâbuslardan hay. kırarak uyanmıştı.

Kendini Lincoln tûnelinde görüyordu hep. Peşinden biri geliyordu ama Rita değildi İblisti. Yüzünde donmuş bir gülümsemeyle Larry'yi jZlj. yordu. Kapkara bir adamdı. Yürüyen bir ölü değildi. Ondan da beter bir şeydi. Esmer adam bir süre sonra şarkı söyler gibi, «Haydi, Larry. Haydi, biraraya gelelim.»

Larry kapkara adamın soluğunu omzunda hissediyor, çırpınarak uyanıyordu.

Evet, çıldırmak üzereydi. «Ah, Tanrım,» diye inledi. «Kaçırıyorum.»

Ama beyninin bir yanı hâlâ mantıklıydı. Bir ses, «Bu doğru olabilir,» diyordu.

«Ama şu anda sıcak yüzünden bu haldesin.» Rita'nın başına gelenden sonra genç adam motosiklete binememişti. O zamandan beri de yürüyordu. Kaç günden beri yoldaydı? Dört? Sekiz? Dokuz? Bunu bilmiyordu Larry. Sabahın onundan beri hava iyice boğucu olmuştu. Şimdi saat dörde geliyordu. Güneş hemen arkasındaydı.

Larry'nin şapkası da yoktu.

İki yüz metre kadar ilerde, bir tepede beyaz bir çiftlik evi vardı. Güzel bir seraba benziyordu. Evin çevresindeki çim alan biraz bozulmaya başlamıştı. Alanın hemen yanından bir dere şırıldayarak akıyordu. Yandan altları gölgeli, büyük

karaağaçlar yükseliyordu. Larry, «Bir süre gölgede oturayım,» diye düşündü.

«Sonra da dereden su içer, ellerimi yüzümü yıkarım.»

Gölge, yoldan çok daha serindi. Larry zevk ve rahatlıkla, uzun uzun bir, «Oh,» çekti. Yere oturup, ağacın gövdesine yaslandı. «Sen hastasın, oğlum,» diyerek gözlerini yumdu. Suyun şırıltısı insanı rahatlatıyordu. «Bir dakika sonra dereye inip su içeceğim. Yıkanacağım. Bir dakika sonra...» Uykuya daldı.

Larry uyandığı zaman kendini çok iyi hissettiğini hemen anladı. Sonra aç olduğunu farketti. Bir de... güneş ters taraftaydı. Sanki gökyüzünde gerisin geriye gitmişti.

Larry ayağa kalkarak gerinirken biraz kestirmekle kalmamış olduğunu anladı.

Bütün gece uyumuştı. Saatine baktı. Sabahın dokuzuydu. Karnı çok açtı. Herhalde büyük evde yiyecek vardı. Konserve et, çorba... Karnı gurulduyordu.

Larry eve girmeden önce soyunup derenin yanında diz çöktü, bütün vücuduna su döktü. İyice sıskalaşmış olduğunun farkındaydı. Sonra ayağa kalkarak gömleğiyle kurulandı, pantolonunu giydi. Sudaki taşlara basa basa karşıya geçti. Birdenbire donmuş gibi durup ilerideki sık ağaççıklara doğru baktı. Uyandığından beri içinde tetikte bekleyen korku apansız alevlendi, sonra hemen geçti. Herhalde işittiği bir sincaptı. Ya da bir tilki. Kayıtsızca dönerek, çim alandan

büyük, beyaz eve doğru yürümeye başladı. Yarı yolda birdenbire aklına bir şey geldi.

«Neden bisiklete binmedim?» Genç adam gülmeye başladı.

Geride, sık ağaççıkların arasından yeşilimsi mavi gözler ona bakıyordu. Larry gülerek, başını sallayarak eve giderken bakışlar onu izledi. Genç adam verandanın merdivenlerinden çıkıp eve girdiği zaman da peşini bırakmadı. Sonra ağaççıkların arasından bir çocuk çıktı. Ayağında bir şort vardı. Elindeki kasap bıçağını sallayıp duruyordu.

Bir el uzanıp çocuğun omzunu okşadı, çocuk hemen durdu. Dalların arasından bir kadın sıyrıldı bu kez. Uzun boylu, etkileyici bir tipti. Gür, siyah saçlarının arasında tutam tutam beyazlar vardı. Saçlarını örmüş, bir omzundan öne doğru atmıştı. Örgü göğsüne kadar iniyordu. İnsan kadına baktığı zaman, önce onun ne kadar uzun boylu olduğunu düşünüyor, sonra da bakışları saçlarına kayıyordu.

Bakan eğer erkekse, «Bu saçlar açıldığı, ay ışığında yastığın üzerine yayıldığı zaman kadın nasıl görünüyor kimbilir?» diyordu. «Bu kadın yatakta nasıl olur?»

Oysa kadın şimdiye kadar hiçbir erkekle yatmamıştı. Tertemizdi. Bekliyordu.

Rüyalar görmüştü hep. Şimdi de beklediği erkeğin bu olup olmadığını kendi kendine soruyordu.

Çocuğa, «Bekle,» dedi.

Çocuk ona baktı. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

Kadın onun derdinin ne olduğunu biliyordu. «Eve bir şey olmaz, o adam eve neden zarar versin, Joe?»

Joe dönerek eve kaygı ve özlemle baktı.

«O giderken peşine takılırız, Joe.»

Çocuk öfkeyle, «Hayır,» der gibi kafasını salladı.

«Evet, bu şart, Joe. Ben bunu yapmak zorundayım.» Kadın bunu güçlü bir biçimde hissediyordu. Belki beklediği adam bu yabancı değildi. Ama o zaman da, bu adam kadının bir yıldan beri izlediği zincirin bir halkasıydı. Zincirin sonu da gözükme üzereydi.

Çocuk bıçağı kadına saplayacakmışcasına havaya kaldırdı. Çıldırmış gibiydi. Asıl adı Joe değildi onun. Kadın kaçmaya, kendini korumaya kalkmadı, Joe da bıçağı indirdi. Sonra eve doğru döndü ve bıçağı tekrar saplayacakmış gibi bir hareket yaptı.

Kadın, «Hayır, olmaz,» dedi. «Çünkü o bizi bir yere götürecektir...» Sustu. Pek de emin değildi. Larry'yi gördüğüne pişman olmaya başlamıştı bile. Joe ona sitemle bakarak ağaççıkların arasına girdi. Kadın çocuğun başına bir şey gelmemesi için onun peşinden gitti. Joe yere yatıp kıvrıldı. Bıçağı göğsüne koymuştu.

Başparmağını ağızına sokarak gözlerini yumdu.

Nadine adlı kadın, derenin yanında diz çökerek su içti, sonra da oturup evi gözetlemeye başladı. Bakışları sakindi. Yüzü Raphael'in Madonna'larına benziyordu.

Larry akşama doğru 9 numaran yolun ağaçlıklı bir bölümünde bisikletle ilerliyordu. Karşıdan bir yol levhası gözüktüğü zaman durup okudu. Biraz şaşırmıştı. Levhada Maine eyaletine girdiği yazılıydı. Genç Ham gözlerine inanamadı adeta. Korkusu yüzünden sersem sersem bir hayli ilerlemişti anlaşılan. Ya da birkaç gün kendini kaybetmişti. Larry tekrar ilerleyeceği sırada bir ses duyup omzunun üzerinden baktı, görünürde hiçbir şey yoktu.

Larry bisikletini bırakarak masmavi okyanusa doğru yürüdü. Nedense tuhaf bir heyecana kapılmıştı. Doğunun son ucuydu burası. Karanın sonu. Genç adam bir kayaya oturarak ayaklarını aşağıya sallandırdı. Çok sarsılmıştı. Yarım saat kadar orada oturdu, sonra kalkıp bisikletine doğru giderken bir çığlık duydu.

Düşüncelerine öylesine dalmıştı 14 önce bunu martı sesi sandı. Sonra duyduğunun insan sesi olduğunu dehşetle anladı. Bir savaş çığlığıydı bu.

Bir çocuk ona doğru koşuyordu. Elinde kasap bıçağı vardı. Daha geride bir kadın, çalıların arasından çıkmaktaydı. Rengi soluktu. Yorgunluktan gözlerinin altında mor lekeler belirmişti. Kadın, «Joe!» diye seslendi, sonra o da koşmaya başladı.

Sanki ayakları sızlıyormuş gibi koşuyordu.

Joe ona aldırmadan Larry'ye yaklaştı. Dudakları öldürme isteğini açıklayan bir sırıtmayla gerilmiş, bıçağı da havaya kaldırmıştı.

Larry, «Beni öldürmeye geliyor,» diye düşündü. İyice sersemlemiş-ti. «Bu çocuk... Ben ona ne yaptım ki?»

Kadın, «Joe!» diye haykırdı. Tiz sesinde bitkinlik ve çaresizlik vardı.

Larry tüfeğini bisiklette bırakmış olduğunu hatırladı. Aynı anda çocuk ona saldırdı. Joe bıçağı indirirken genç adam da uyuşukluktan kurtuldu. Yana kaçtı, hiç düşünmeden sarı botuyla çocuğun karnına bir tekme attı. Sonra Joe'ya acıdı.

Çocuk yere devrilmişti.

Nadine seslendi. «Joe!» Bir tümseğe takılıp dizüstü düştü. «Ona zarar vermeyin!

Lütfen bir şey yapmayın ona.»

Joe yerde sırtüstü yatıyordu. Larry çocuğun bıçaklı elinin bileğine bastı.

«Bırak o bıçağı, oğlum.»

Joe ıslık çalar gibi bir ses çıkardı, sonra da hindi gibi sesler çıktı a9zmdan.

Üst dudağı gerilmişti. Çekik Çinli gözleri öfkeyle Larry'ye bakıyordu. Larry, Joe'nun bileğine daha da sıkıca

bastı. Çocuk bağıry, Ama can acısıyla değil, meydan okurcasına.

«Afo bıçağı, oğlum.»

Joe çırpınmayı sürdürdü.

Nadine yorgunluktan sendeleyerek, soluk soluğa yaklaştı. Larry'ye bakmadan diz çöktü. Yumuşak, ama kesin bir sesle, «O bıçağı bırak» dedi.

Çocuk homurdandı. Sıktığı dişlerinin arasından tükürükler sızdı.

«Seni bırakıp giderim. Joe. Seni terkeder, onunla giderim. Tabii uslu çocuk gibi davranırsan, o başka.»

Joe'nun kasları gevşedi. Çocuk Nadine'e üzüntü ve sitemle baktı, sonra da Larry'ye bir göz attı. Genç adam bu mavimsi yeşil gözlerdeki yakıcı kıskançlığı farketti. Ter içinde kalmış olmasına rağmen vücudu birdenbire buz kesildi.

Nadine sakın sakın konuşmasını sürdürdü. «Kimse sana zarar vermeyecek. Seni burada bırakmayacağız. Tabii bıçağı bırakırsan. Hepimiz dost olacağız.»

Sonunda Joe bıçağı bıraktı, Larry de eğilip çabucak aldı. Ayağını çocuğun bileğinden çekerek döndü, bıçağı uzaklara fırlattı. Sonra tekrar kadınla çocuğa döndü. Nadine, Joe'nun kızarmış bileğini inceliyordu. Siyah gözlerinde derin bir kederle Larry'ye baktı.

Gen adam yine eskisi gibi, «Bunu yapmak zorundaydım,» demek istedi. «Su bende deęil. Beni dinle, bu ocuk beni öldürmeye kalktı.» ünkü ona kadın bakışlarıyla, «Sen iyi bir insan deęilsin,» diyormuş gibi gelmişti. Ama genç adam sonunda hiçbir şey söylemedi. Kadının yumuşak bakışlarına karşılık vererek,

«Galiba deęiştim,» diye düşündü. «Ama ne kadar deęiştięimi bilmiyorum.»

Kadın, «Ben Nadine Cross'um,» dedi. «Bu da Joe. Sizinle karşılaştıęımız için seviniyorum.»

«Ben de Larry Underwood'um.»

El sıkıştılar. İki si de bu durumu gülün buldukları için hafife gülümsüyorlardı.

Nadine, «Yola dönelim,» dedi.

Yan yana yürümeye başladılar. Larry birkaç adım sonra omzunun gerinden Joe'ya baktı. ocuk dizüstü doęrulmuş, başparmaęını emi-v/ordu. Onların gittiklerinin ifT farkında deęilmiş gibiydi.

«Joe gelir.»

«Bundan emin misiniz?»

«Evet, ok eminim.»

Karayolunun kenarına vardıkları sırada Nadine sendeledi. Larry Onu kolundan tuttu. Kadın genç adama minnetle baktı. «Biraz oturalım mı?»

«Tabii.»

Yolun kenarına oturarak birbirlerine baktılar. Bir süre sonra Joe da geldi.

Onlardan biraz uzağa çöktü. Larry çocuğa ihtiyatla baktı, Nadine'e döndü.

«İkiniz beni izliyordunuz.»

«Bunun farkında mıydınız? Evet! Sezdiğinizizi anlamıştım.»

«Ne zamandan beri peşimdesiniz?»

Nadine, «İki gün oldu,» dedi. «Epsom'daki o büyük evde kalıyorduk. Derenin yanındaki çiftlik evinde. Kaya duvarın yanında uyukaldı-nız.»

Larry başını salladı. «Dün gece de ben verandada uyurken ikiniz gelip bana baktınız. Belki de boynuzlarım ya da uzun, kırmızı bir kuyruğum olup olmadığını anlamak için.»

Kadın usulca, «Onu Joe yaptı,» diye açıkladı. «Ben onun yanımda olmadığını görünce peşinden gittim. Nasıl anladınız?»

«Çiylerin arasında ayak izleriniz kalmıştı.»

«Ah...» Nadine, Larry'yi dikkatle inceledi. «Bize kızmanızı istemiyorum. Tabii Joe sizi öldürmeye kalktıktan sonra bu sözler biraz gülünç. Ama o sorumlu bir çocuk değil.»

«Asıl adı bu mu?»

«Hayır. Ben onu Joe diye çağırıyorum.»

«Vahşilere benziyor.»

«Evet, öyle. Onu bir evin önündeki çim alanda buldum. Belki rjp oturduğu evdi.

Rockway diye bir yerde. Hastaydı. Fare ısırılmıştı Onn Konuşamıyor. Yalnızca homurdanıyor. Bu sabaha kadar onu kontrol edebiliyordum. Ama... yoruldum. O da...» Nadine omzunu silkti. «Önce Joe'yu giydirdim. Külotu dışında her şeyi çıkardı. Sonunda çabalamak-tan yoruldum. Ben öğretmenim, misyoner değil.» Bir an durdu. «Sizinle gelmek istiyorum. Bu durumda açık açık konuşmaktan başka çare yo| < sanırım.»

Larry, «Benimle gelmek isteyen kadının uğradığı felaketi duysaydı ne yapardı acaba?» diye kendi kendine sordu. Ama aslında o olaydan hiçbir zaman söz edemeyeceğini biliyordu. Sonra, «Ben nereye gideceğimi bilmiyorum,» dedi. «New York'tan geliyorum. Önce kıyıda güzel bir ev bulmayı, Ekime kadar orada kalmayı planlıyordum. Ama yola devam ettikçe başka insanlarla beraber olmak istemeye başladım.»

«Yani ev aramaktan vazgeçtiniz, insanları aramaya başladınız.»

«Evet. Belki.»

«Bizi buldunuz. Bu da bir başlangıç sayılır.»

«Asıl siz beni buldunuz sanırım. Ama bu çocuk beni kaygılandırıyor, Nadine.

Bıçağını attım gerçi. Yine de bu dünya kapılmayı bekleyen bıçaklarla dolu.»

«Evet!»

«Zalim konuşmak istemiyorum...» Larry durakladı. Düşündüklerini kadının söylemesini bekledi. Ama Nadine siyah gözleriyle ona baktı yalnızca. Ğenç adam devam etti. «Joe'yu bırakmayı düşünebilir misin?»

Nadine sakın sakın, «Bunu yapamam,» dedi. «Tehlikeyi anlıyorum Özellikle sizin tehlikede olacağınızı. Joe sizi kıskanıyor. Benim gözümde sizin kendisinden daha önemli olmanızdan korkuyor. Size ...tekrar saldırmaya kalkabilir. Onun için Joe'yla dost olmalısınız. Ya da onu kötü bir niyetiniz olmadığına inandırmalısınız. Ama onu bırakırsam, bu cinayetten farksız olur. Bunu istemem.»

«Ama Joe bir gece gırtlığımı keserse yine cinayete katılmış olursunuz.»

Nadine başını eğdi.

Larry alçak sesle, «Dün gece Joe'nun peşinden gelmeseydiniz,» diye ekledi,

«Herhalde beni öldürecekti. Bu doğru, değil mi?»

Nadine usulca, «Olacak olur,» dedi.

Larry güldü. «Kader, öyle mi?»

Nadine başını kaldırdı. «Sizinle gelmek istiyorum, Larry. Ama joe'yu terkedemem. Karar sizin.»

«İşi kolaylaştırmıyorsunuz.»

«Artık yaşamak kolay değil.»

Larry düşündü, sonra da, «Pekâlâ,» dedi. «Tehlikeli sayılacak kadar yufka yüreklisiniz... Ama... pekâlâ.»

Nadine, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Joe'nun davranışlarından ben sorumlu olacağım.»

«Ya! Beni öldürdüğü zaman bu sözleriniz içimi rahatlatacak.»

Nadine içini çekti. «O zaman hayatımın sonuna kadar vicdan azabı çekerim.»

Birdenbire yakında bir gün hayatın kutsallığıyla ilgili bu sözlerin alaycı birer hayalet gibi karşısına dikileceklerini sezdi ve titredi. Kendi kendine, «Hayır,» dedi. «Kimseyi öldürmeyeceğim. Bunu hiçbir zaman yapmayacağım. Hiçbir zaman!»

O gece Wells kentinin bembeyaz kumsalında kamp kurdular. Larry büyük beyaz evde bulduğu gitarı çıkarıp

çalmaya başladı. O zaman Joe sessizce ona yaklaştı.

Nadine alçak sesle, «Müzik sihirlidir...» diye mırıldandı.

Lary eski bir 'blues' parçası söylüyordu.

«Uzaklardan geldiğimi göreceksin, bebeğim...»

Joe güzel bir sır keşfetmiş gibi sevinçle gülümsemekteydi. Gözleri !şıl ısıldı.

Parça sona erdiği zaman Nadine, Larry'yi alkışladı. Joe kumların üzerinde zıplayıp duruyordu. Sonra da Larry'ye bakarak eliyle bir işaret yaptı.

Nadine, «Bir parça daha çalmanızı istiyor,» dedi. «Bunu yapar mısınız? Şarkınız çok güzeldi. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, çok daha iyi!»

Larry arka arkaya birkaç şarkı daha söyleyip çaldı. Sonra da durarak, «Artık çalamayacağım,» diye açıkladı. «Parmaklarım.» Elini uzattı Tırnakları kırılmış, parmak uçlarında derin çizgiler belirmişti.

Joe ellerini uzattı, Larry bir an durakladıktan sonra gitarı çocuğa verdi. «Çok çalışmak gerekiyor...»

Birden onu çok şaşırtan bir şey oldu. Joe, «Jim Dandy»i kusursuz biçimde çalmaya başladı. Oysa gitarı hayatında ilk defa eline aldığı da belliydi. Larry'nin şarkısını dinlemiş, anlaşılan hemen ezberlemişti. Gitardan çıkan sesler pek hafifti. Joe şarkının sonunda parmaklarına baktı. Neden Larry

kadar güçlü sesler çıkaramadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Genç adam, «Yeteri kadar sert vurmuyorsun,» diye açıkladı. «Ayrıca parmaklarının ucunda nasırlar oluşması gerekir. Sert kısımlar yani. Sol elinin kaslarının gelişmesi de şarttır.» Joe ona dikkatle bakıyordu ama Larry'nin sözlerini anlayıp anlamadığı belli değildi. Genç adam Nadine'e döndü. «Onun gitar çaldığını biliyor muydunuz?»

«Hayır. Ben de sizin kadar şaşırdım.»

Larry başını salladı. Joe gitarı başının üzerine doğru kaldırarak kumsalda neşeyle koşmaya başladı.

Genç adam, «Gitarı parça parça edecek,» dedi.

Nadine, «Hayır,» diye cevap verdi. «Hiç sanmıyorum.»

Larry ertesi sabah uyandığında Joe, kucağında gitarla bir kayanın üzerine oturmuş, «Fresno Blues»u çalıyordu. Çıkardığı sesler daha güçlüydü şimdi. Genç adam çocuğa gülümsedi. «İnsan gitarı seven birinden hoşlanmazlık edemez,» diye düşünüyordu.

Bir numaralı karayolundan inerek Ogunquit'e vardılar. Kasabaya girerken Joe birdenbire eliyle yukarıyı işaret etti. Larry deli gibi gökyüzüne baktı. Çocuğun bir uçak gördüğünü sanmıştı.

Nadine, «Gökyüzü değil, ambar!» diye haykırdı. Sesi heyecanlıydı. „Ambarın damı! İyi ki sen yanımızdasın, Joe!

Yoksa o yazıyı görmeyecektik.»

Larry ambara doğru döndü. Damda, «Stovington Bulaşıcı Hastalıklar Merkezine gidiyoruz,» diye yazılıydı. «Buradan ayrıldığımız tarih: 2 Temmuz. Harold Emery Lauder, Frances Goldsmith.»

Nadine, «Bulaşıcı Hastalıklar Merkezi!» diye bağırdı. «Bu neden aklıma gelmedi?

Oraya gitmişler.»

«Tabii hâlâ yaşıyorlarsa.»

«Yaşıyorlarsa mı? Tabii yaşıyorlar. İki Temmuzda salgın sona ermişti bile. Odama çıkabildiklerine göre, demek ki hasta değillerdi.»

Larry istememesine rağmen heyecanlanmaya başlıyordu. «Ben Vermont'tan geçip geldim!»

«Herhalde onlar artık Stovington'a varmışlardır bile, Larry. İki Temmuz... Yani tam on beş gün önce yola çıkmışlar.» Nadine'in gözleri parlıyordu. «O merkezde başkaları da olabilir mi, Larry? Olabilir, değil mi? Ne de olsa o uzmanlar karantinayla, steril kılıklarla ilgili her şeyi biliyorlar.»

Larry ihtiyatla, «Bilmem ki,» dedi.

Nadine sabırsız ve biraz da çılgın bir tavırla bağırdı. «Elbette orada birileri olabilir! Harold'la Frances'in sürüyle

insan bulduklarından eminim. Yüzlerce insan. Hemen gidelim. En kısa yol...»

Larry kadını omuzlarından tuttu. «Dur, bir dakika.»

«Ne demek dur bir dakika? Sen...»

«Bu yazı bizim gelmemizi iki hafta beklemiş. Biz de biraz bekleyebiliriz. Şimdi önce öğle yemeği yiyelim. Gitaracı Joe da neredeyse ayakta uyuyacak.»

Nadine dönüp baktı. Gerçekten de gözleri camlaşmış olan Joe kirpiklerini kırıştıırıp duruyordu.

Larry, «Onun fare ısırığının etkisinden yeni kurtulduğunu söyledin. Çocuk herhalde bitkin, Nadine,» dedi. «Haklısın... Bunu düşünemedim.»

«Ona gereken iyi bir yemek ve güzel bir uyku.»

«Tabii ya! Joe, çok üzgünüm. Düşünemedim.»

Joe uykulu uykulu bir şeyler homurdandı.

Larry şimdi söyleyeceği şeyi düşünürken o eski korkusu yine uyandı. «Nadine, motorlu bisiklete binebilir misin? O zaman fazla çaba harcamadan hızla ilerleyebiliriz.»

Nadine'in gözleri heyecanla yeniden parlamaya başladı. «Evet! Yapabiliriz! Ben motorlu bisiklete hiç binmedim ama sen bana öğretirsin, değil mi?»

«Tabii öğretirim.»

Nadine neşeyle Joe'ya döndü. «Vermont'a gidiyoruz! Başkalarını da göreceğiz artık, Joe! Ne harika değil mi?»

Joe esnedi.

Larry, Ogunquit'te motorlu bisiklet bulamadı. Ama Wells'den çıkarlarken öyle bir dükkân görmüş olduğunu hatırlıyordu.

Küçük grup ertesi gün Wells'e döndü. Larry korkularını gizlemeye çalışarak Nadine'e motorlu bisiklete binmesini öğretti. Daha sonra Joe'nun yardımıyla taşıtların depolarına benzin doldurdu, o arada bir hayli de yoruldu. Bu iş bittiği zaman Joe'ya, «Aferin,» dedi. «İyi çalıştın. Sağol.»

Joe boğuk bir sesle, «Rüc-ca ed-edderim,» diye cevap verdi.

Larry şaşırdı. «Joe, sen 'Rica ederim' mi dedin?»

Joe başını salladı. «Rüc-ca ed-derim.»

Nadine gülümseyerek ellerini uzattı. «Aferin, Joe. Aferin sana.» Çocuk kadının yanına koşarak onun bir an kendisini kucaklamasına izin verdi, sonra da motorlu bisikletlere dönüp tekrar onları incelemeye başladı.

Larry, «Konuşabiliyor,» dedi.

Kadın başını salladı. «Biliyordum. Ama Joe'nun iyileşeceğini bilmek beni çok sevindiriyor. Galiba onun

ikimize birden ihtiyacı vardı. İki yarım. Yani... ah, bilmem ki..» Kızardı, hızla çocuğun yanına gitti.

Larry o gece battaniyelerine sarılıp yatarken, «Acaba Nadine çocuk uyuduktan sonra yanıma gelir mi,» diye düşündü. Kadını beklerken dalıp gitti.

Rüyasında kendini bir mısır tarlasında gördü. Kaybolmuştu. İlerde bir yerden bir gitar sesi geliyordu. Larry, «Gitarı çalan Joe mu?» diye düşünüyordu. «Onu bulabilirsem her şey yoluna girer. Ama onun adı joe değil. Asıl adı Leo Rockway.»

Larry sese doğru ilerliyor, bir açıklığa erişiyordu. Orada küçücük bir ev vardı.

Kulübenin verandasında çok yaşlı bir zenci kadın gitar çalıyordu. Gitarı Joe çalamazdı. Çünkü çocukla Nadine Larry'nin yanınday-dılar.

Zenci kadın gitarı bırakarak, «Ah, konuklar gelmiş,» diyordu. «Ortaya çıkın da sizi iyice göreyim.»

Üçü el ele kadına yaklaşıyorlardı, Larry zencinin o zamana kadar gördüğü kadınların en yaşlısı olduğunu düşünüyordu. Ama onda genç adamı rahatlatan bir şeyler vardı.

Zenci kadın gitarını Joe'ya uzatıyordu. Çocuk da heyecanla aynı parçayı çalıyordu. Ama daha hızlı. Nadine kadına kim olduğunu soruyordu.

İhtiyar kadın, «Beni Abagail Ana diye çağırırlar,» diyordu. «Galiba ben Doğu Nebraska'daki en yaşlı kadınıam. Mümkün olduđu kadar çabuk gelip beni görün. Her şey çok çabuk gelişecek sanırım. O bizi farketmeden Özgür Bölgeye gitmeliyiz.»

Birdenbire bir bulut güneşi örtüyor, Nadine soğuk soğuk, «Kim bizi farketmeden?» diye soruyordu.

«Sen onun kim olduğunu biliyorsun sanırım, kadın.»

Nadine, «Hayır, bilmiyorum,» diyordu.

«Biliyorsun. Ama o adamın senin için ne anlam taşıdığının farkında değilsin.

Onunla aramızda Kayalık dağları var neyse ki! Ama o dağlar da adamı uzun süre engelleyemeyecek. Onun için biraraya gelmeliyiz. Colorado'da.»

Nadine yine o soğuk ve ürkütücü sesle, «Hayır,» diyordu. «Biz Vermont'a gidiyoruz. Hepsi bu kadar. Kısa bir yolculuk bu.»

Yaşlı kadın, «Eğer onun etkisinden kurtulmazsan yolculuğun bizimkinden çok daha uzun olur,» diye cevap veriyor, Nadine'e derin bir kederle bakıyordu. «Yanındaki iyi bir erkek olabilir, kadın. O iyileşip düzelmeye çalışıyor. Neden onu kullanacağına, kendisine yaklaşmıyorsun?»

«Hayır. Biz Vermont'a gidiyoruz. Vermont'a!»

Yaşlı kadın Nadine'e acıdığını belirten bir tavırla bakıyordu. «Dikkat etmezsen doğruca cehenneme gideceksin, kadın. Oraya vardığın zaman cehennemin buz gibi soğuk bir yer olduğunu göreceksin. Buz gibi soğuk bir yer...»

Sonra ortalık kararıyordu. Karanlıkların arasında bir şey Larry'yi izliyordu.

Soğuk ve amansız bir şeydi bu. Larry çok geçmeden gülen yaratığın dişlerini görecekti...

Birdenbire uyandı Larry. Şafak söküyordu. Genç adam biraz ilerde yatan Joe'nun uykusunda titrediğini farkettil. Galiba çocuk da kâbus görüyordu...

Ertesi gün akşam üzeri Enfield'deki parkta dinleniyorlardı.

Larry, «Eskiden ne yapardın, Nadine?» diye sordu. «Öğretmenlik mi?»

«Evet, öyle.»

«Küçük çocuklara mı ders verirdin?»

«Evet. Birinci ve ikinci sınıflara.»

Bu Nadine'in Joe'yla neden ilgilendiğini açıklıyordu.

Larry, «Evli miydin, Nadine?» dedi.

«Hayır. Ben hiç evlenmedim.» Kadın sinirli sinirli otları koparıyordu. «Ben tam bir kız kurşuyum. Göründüğümde daha gencim. Ama hissettiğimden daha yaşlıyım.

Otuz yedi yaşımdayım.» Saçlarının arasındaki kır tutamlara dokundu. «Saçlarım erken ağardı. Büyük annem kırkına geldiği zaman bütün saçları bembeyazdı.»

Larry kolunu kadının beline doladı. Nadine kaskatı kesildi. «Bunu yapmamalısın, Larry.»

«İstemiyor musun?»

«İstemiyorum.»

Larry şaşkın şaşkın kolunu çekti. Aslında Nadine'in kendisini pekâlâ istediğinin farkındaydı. Kadın şimdi kızarmıştı. Çaresizlik içinde köklerinden çıkardığı otlara bakıyordu.

«Nadine?»

Kadın başını kaldırdığında Larry onun ağladığını gördü. Nadine tam konuşacağı sırada Joe elinde gitar kutusuyla ağır ağır yaklaştı, «Hanım...» dedi.

Larry şaşaladı. «Ne?»

«Hanım.» Joe omzunun üzerinden geriye işaret etti.

Larry'yle Nadine birbirlerine baktılar, sonra tiz bir ses duydular. «Çok şükür!

Tanrım sana şükürler olsun!»

Nadine'le Larry ayağa kalktılar. Bir kadın sokaktan koşarcasına onlara doğru geliyordu. Hem gülüyor, hem

ađlıyordu. «Sizi grdđme ok sevindim! Ŗkrler olsun...» Yalpaladı. Larry onu tutmasaydı yere yıđılacaktı. Gen kadın yirmi beŖ yaŖlarındaydı. Blucin ve beyaz pamuklu bir bluz giymiŖti. Mavi gzlerinde aresiz bakıŖlarla Larry'ye bakıyordu. Sanki grdđ bu  kiŖinin birer hayal olmadıđına kendi kendini inandırmaya alıŖıyormuŖ gibi.

«Ben Larry Underwood'um. Bu hanım Nadine Cross. Bu delikanlı da Joe. Seninle karŖılaŖtıđımız iin ok mutluyuz.»

Gen kadın bir an sessizce Larry'ye baktı, sonra Nadine'e dođru yrd. «Sizinle tanıştıđıma seviniyorum,» diye baŖladı. «ok seviniyorum. Ah, Tanrım! Siz gerek misiniz?»

Nadine, «Evet,» dedi.

Kadın kollarını onun boynuna dolayarak ađlamaya baŖladı. Nadine de kadını kucakladı. BaŖparmađını ađzına sokmuŖ olan Joe, bir elinde gitar kutusuyla Larry'nin yanına gitti, gen adamın elini sıkıca tuttu. İkiŖi de ciddi ciddi kadınlara baktılar.

Gen kadının adı Lucy Swann'di. Onlarla Stovington'a gitmek istiyordu. Harold ve Frances'le karŖılaŖma fikri onu heyecanlandırıyordu. Larry gen kadın iin bir anta buldu, Nadine de, Lucy'ye birlikte onun j evine gitti.

EŖyalarını toplamasına yardım edecekti. Lucy iki elbise, bir ift ayakkabı, bir yađmurluk aldı. lmŖ olan kocasıyla kızının fotođraflarını da. Kocasıyla kızı bir gn arayla lmŖlerdi. Gen kadın onlara elinden geldiđi kadar bakmıŖtı.

Onlar öldüğü zaman da, hastalığa yakalanarak can vermeyi beklemişti. 3 Temmuzda, New Hampshire eyaletinin Enfield kentinde kendisinden başka kimse kalmadığını anlamıştı.

Genç kadının adı Lucy Swann'di. Onlarla Stovington'a gitmek istiyordu. Larry genç kadın için bir çanta buldu, Nadine de, Lucy'ye birlikte onun evine gitti.

Eşyalarını toplamasına yardım edecekti. Lucy iki elbise, bir çift ayakkabı, bir yağmurluk aldı. Ölmüş olan kocasıyla kızının fotoğraflarını da. Kocasıyla kızı bir gün arayla ölmüşlerdi. Genç kadın onlara elinden geldiği kadar bakmıştı.

Onlar öldüğü zaman da, hastalığa yakalanarak can vermeyi beklemişti. 3 Temmuzda, New Hampshire eyaletinin Enfield kentinde kendisinden başka kimse kalmadığını anlamıştı.

O gece Vermont'a geçerek Ouechee'de kamp kurdular. Lucy hayat hikâyesini anlattı ve sözlerini, «Belki kendi kendime yaşamayı başaracaktım,» diye bitirdi. «Ama sonra o kâbusları görmeye başladım.»

Larry çabucak başını kaldırdı. «Kâbusları mı?» Joe da Lucy'ye bakıyordu. Genç kadın, «Kötü rüyalar,» diye açıkladı. «Kâbuslar... Bunlar her zaman birbirinin aynı değil. Çoğu zaman rüyamda bir adam beni kovalıyor. Onu iyice göremiyorum.

Çünkü bir pelerine sarınmış oluyor. Hep gölgelerin arasında bekliyor... Sonunda bu kâbuslar yüzünden uyumaktan korkmaya başladım. Ama belki artık...»

Joe müthiş bir heyecanla birdenbire, «Karra adam!» diye bağırdı. Hepsi de irkildiler. Çocuk ayağa fırlayarak kollarını uzattı. Elleri küçük birer pençeye benziyordu. «Karra adam! Kötü rüya! Kötü korkku! Benni korkuttuyor!»

Larry, «Ben de seninle aynı fikirdeyim, Joe,» dedi kendi kendine. Sonra, «Delice bir şey bu,» diye bağırdı. Diğerleri ona bakıyordu. Birdenbire etraf pek karanlıkmiş gibi geldi ona. Lucy'nin yüzünde yine korku dolu bir ifade belirdi.

Larry, «Lucy.» dedi. «Hiç.. Nebraska'yla ilgili " rüya gördün mü?»

Genç kadın, «Bir gece yaşlı bir zenci kadınla ilgili bir rüya gördüm,» diye açıkladı. «Ama uzun sürmedi. Kadın, 'Gel beni gör,' dedi. Ya da buna benzer bir şey. Sonra kendimi Enfield'de gördüm. O... o korkunç adam yine beni kovalıyordu.

Uyandım.»

Larry, Joe'ya baktı. «Joe... rüyanda hiç... mısırları görüyor musun? Yaşlı bir kadını? Bir gitarı?» Nadine'in kolunu omzuna attığı çocuk, genç adama şaşkın şaşkın baktı.

Kadın, «Onu zorlama,» dedi. «Joe'yu büsbütün sarsacaksın.» Ama en çok kendisi sarsılmış gibiydi.

«Bir ev, Joe? Önünde verandası olan bir kulübe?» Larry'ye çocuğun gözlerinde bir pırıltı belirmiş gibi geldi.

Ama Nadine, «Yeter, Larry,» diye bağırdı.

Gen adamın aklına bařka bir ayrıntı geldi. «Bir salıncak, Joe? Araba lastiğinden yapılmıř bir salıncak?»

Joe irkildi. Nadine ocuėu tutmaya alıřtı ama ocuk kadının kolundan sıyrıldı.

Sevinle, «Salıncak,» diye haykırdı, «Salıncak! Salıncak!» Önce Nadine'i iřaret etti, sonra da Larry'yle Lucy'i. «O! Sen! Herkes!»

Lucy Swann řařaladı. «Salıncak. Onu ben de hatırlıyorum.» Korkuyla Larry'ye baktı. «Neden hepimiz de aynı rüyayı görüyoruz? Bu nasıl olur? Biri üzerimize ıřın mı tutuyor?»

«Bilmiyorum.» Larry, Nadine'e döndü. «Sen de aynı rüyayı gördün mü?»

Kadın, «Ben rüya görmem,» dedi ama bakıřlarını gen adamdan kaırdı.

«Emin misin...»

«Sana söyledim ya! Ben rüya görmem!» Nadine'in sesi sertti. San-ki bir sinir krizi geirmek üzereydi. «Benim yakamı bırakamaz mısın?»

İlle beni zorlaman řart mı?» Ayaėa kalkarak adeta kořarcasına uzaku ti.

Lucy bir an kararsızca onun arkasından baktı. «Yanına gideyim.»

«Evet. Daha iyi olur. Teşekkürler, Lucy.»

Genç kadın kısa bir süre sonra yanında Nadine'le döndü. Larry j^ sinin de ağlamış olduklarını farkettiler. Ama dost oldukları da anlaşılabilir oldu.

Nadine, «Çok üzgünüm,» dedi. «Sinirlerim her zaman gergin. Bu da garip biçimlerde ortaya çıkıyor sanırım. Yorgunum.»

Nadine ifadesiz bir sesle, «Ah, Tanrım!» dedi. Larry ona baktı, kadının düşkünlüğünün ağlayamayacak kadar derin olduğunu anladı.

19 Temmuz akşamıydı. Gölgeleler uzamaya başlamıştı. Dördü de bir demir parmaklığın önünde duruyorlardı. Arkalarında, aşağıda Stoving-ton kenti uzanmaktaydı.

Bulaşıcı Hastalıklar Merkezinin önündeki çim alana büyük bir levha dikilmişti.

Üzerinde, «Burada herkes ölmüş,» diye yazılıydı.

«Biz batıya, Nebraska'ya gidiyoruz.

«Bizi izleyin.

Harold Emery Lauder Frances Goldsmith Stuart Redman Glen Bateman 8 Temmuz.»

Larry, «Harold kardeş,» diye mırıldandı. «Elini sıkmak ve sana bira ikram etmek için sabırsızlanıyorum.» Lucy sert sert,

«Larry!» dedi. Nadine düşüp bayılmıştı.

36

Abigail Ana derin uykusundan dehşetle titreyerek uyandı. Vücudu buz gibiydi-Gördüğü kâbusun etkisinden kurtulacağı sırada dondu kaldı Bir yerde, batıda, Kayalık dağlarının gerisinde ısıltılı iki göz birdenbire ona doğru çevrilmişti.

Abigail Anayı arıyorlardı. Sonra yaşlı zenci Kadın, kara adamın, «Kim var orada?» diye sorduğunu duydu. «Sen misin, ihtiyar?»

Abigail Ana karanlık gecede fısıldadı. «Burada olduğumu biliyor. Ah, Tanrım, bana yardım et! Bana şimdi yardım et! Hepimize de!»

Diğerleri 24 Temmuzda geldiler. Abigail Ana arka verandada oturmuş, sevdiği ilahileri söylüyordu. Sonra kuzeyden inen arabanın homurtusunu duydu. Şarkı söylemekten vazgeçti ama hâlâ dalgın dalgın gitar çalıyordu. «Evet, Tanrım, geliyorlar! Yolu buldular!» Gürültü iyice artmıştı. Sonra eski, büyük bir kamyonet mısırların arasındaki yoldan ortaya çıktı. Öne dört kişi sıkışmıştı.

Ufak tefek zenci kadın yüz sekiz yaşında olmasına rağmen uzağı iyi görüyordu.

Kamyonetin arkasında ise üç kişi vardı. Ayağa kalkmış, çevrelerine bakmıyorlardı. Bunlardan biri sarışın, zayıfça, genç bir adamdı. Biri de kıvılcı saçlı bir kız. Aralarında... evet, oydu bu. Erkek olmayı öğrenen bir çocuk.

Saçları siyah, alnı geniş, yüzü inceydi. Abagail Ananın verandada oturduğunu görünce telaşla el sallamaya başladı. Bir dakika sonra sarışın adam da onu taklit etti. Kızıl saçlı kız ise yalnızca bakıyordu. Abagail Ana da elini kaldırarak karşılık verdi. Boğuk boğuk, «Onları kazasız belasız buraya kadar getirdiği için Tanrıya şükürler olsun,» diye mırıldandı. Sıcak yaşlar yanaklarından akıyordu. «Tanrım, şükürler olsun sana!»

Kamyonet sarsılarak avluya girdi. Direksiyondaki adamın başında bir tek tüyle süslenmiş hasır bir şapka vardı. Adam, «Yaşasın!» diye hay-kırarak el salladı.

«Merhaba, Ana! Nick senin burada olacağını sandığımı söyledi. Ve işte gerçekten de buradasın. Yaşasın!» Korna çalmaya başladı. Yanında ellisinde bir adam, onunla aynı yaşta bir kadın ve kıvrımlı? kottan yapılmış askılı bir etek giymiş küçük bir kız oturuyordu. Küçük kız utangaç bir tavırla el salladı. Diğer elinin başparmağını ağzına sok-muştu.

Siyah saçlı delikanlı, yani Nick, aşağıya atladı, ağır ağır Abagail Anaya doğru geldi. Yüzü ciddiydi ama gözleri müthiş bir mutlulukla par. ıyordu.

Abagail Ana, «Merhaba, Nick,» dedi. «Seni gördüğüme sevindim. Tanrı seni kutsasın.»

Nick gülümsedi. Bir yandan da ağlıyordu. Basamaklardan çıkarak sıska zenci kadının ellerini tuttu, sonra onun kırışık yanağını öptü. Geride herkes kamyonetten iniyordu. Hasır şapkalı adam küçük kıızı kucağına almıştı. Çocuğun sağ bacağı alçıdaydı. Onun yanında ellisindeki kadın, kızıl saçlı

kız ve sakallı sarışın çocuk duruyordu. Abagail Ana, «Hayır,» diye düşündü. «O öyle genç değil.

Galiba biraz geri zekâlı.» En geride, kamyonetteki son yolcu vardı. Adam gözlüğünün camlarını sili-yordu.

Nick kaygıyla zenci kadına baktı.

Abagail Ana, «Doğru olanı yaptın,» dedi. «Tanrı sizi buraya getirdi. Abagail Ana da sizi doyuracak,» Sesini yükseltti. «Hepiniz de hoşgeldi-niz! Ama burada fazla kalamayacağız. Ancak yola çıkmadan önce biraz dinleneceğiz. Birlikte yemek yiyecek, dostluk edeceğiz.»

Küçük kız, sürücünün kucağından, «Sen dünyanın en yaşlı hanımı mısın?» diye sordu.

Ellisindeki kadın, «Hişş, Gina,» dedi.

Ama Abagail Ana ellerini beline koyarak güldü. «Belki de öyleyim, çocuğum. Belki de öyleyim.»

Yemeklerini elma ağacının altında yediler. Mutfakta kahve içerlerken kamyonetin sürücüsü olan Ralph Brentner, zenci kadına, «Şahane bir yemektir, efendim,» dedi.

Brentner nazik ve dürüst bir insandı. «Şimdiye kadar hiçbir yemek bu kadar hoşuma gitmemişti. Size teşekkür etmeliyiz.»

Diğerleri de aynı kanıda olduklarını açıkladılar. Nick de gülümseyerek başını salladı.

Küçük kız, «Kucağına oturabilir miyim, nine?» diye sordu.

Adı Olivia Walker olan elli yaşlarındaki kadın, «Ona ağır gelirsin, hayatım,» dedi.

Abigail başını salladı. «Yok, canım. Küçük bir kızı kucağıma oturtamadığım gün beni kefenime sararlar. Buraya gel, Gina.»

Ralph çocuğu zenci kadının kucağına oturttu. «Fazla ağır geldiği zaman bana haber ver!»

Abigail, «Bacağına ne oldu, Gina?» diye sordu.

Gina, «Ambarda düştüğüm zaman kırıldı,» diye açıkladı. «Dick bacağımyı iyileştirdi. Ralph, Dick'in hayatımı kurtardığını söylüyor.» Çelik çerçeveli gözlük takmış olan adama eliyle bir öpücük gönderdi. Adam biraz kızardı.

Öksürdü, sonra gülümsedi.

Nick, Tom Cullen ve Ralph, Dick Ellis'e Kansas'ın ortalarında bir yerde rastlamışlardı. Adam elinde bir sopa, sırtında çanta, yürüyordu. Dick veterinerdi. Grup ertesi gün Lindsborg kasabasında konaklamış, o sırada güneyden gelen hafif iniltileri duymuşlardı.

Abigail, «Bu Tanrının işi,» diyerek Gina'nın saçlarını okşadı.

Gina üç haftadan beri yalnızdı. Bir iki gün önce saman konulan raf gibi yerde oynarken aşağıya yuvarlanmış,

bacağını kırmıştı. Dick Ellis önce onun yaşamayacağından korkmuştu. Çünkü çocuk çok kilo vermişti ve bünyeye pek zayıftı. Ama kız onları şaşırtan bir biçimde çabucak iyileşmişti. Gina hemen Ralph'a bağlanmıştı. Dick Ellis alçak sesle, usulca, «Galiba asıl derdi o korkunç yalnızlığıydı,» diye mırıldandı.

Abigail, «Tabii ya,» dedi. «Onu bulmasaydınız mum gibi eriyip gidecekti.

Gina uzun uzun esnedi.

Olivia Walker, «Onu bana verin,» diyerek gülümsedi.

Abigail, «Çocuğu koridorun dibindeki odaya götürün,» dedi. «İstiyorsan onunla birlikte yatabilirsin... Diğer kız... adın neydi yavrum?»

Kızıl saçlı kız, «June Brinkmeyer,» diye cevap verdi.

«İstersen sen de benim odamda yatabilirsin, June. Karyola iki kişilik değil. Ama dolapta büyük bir yatak var. Bu iri yarı adamlardan biri onu indirebilir.»

Ralph, «Tabii,» geldi.

Olivia, Gina'yı götürdü. Mutfak kararmaya başlamıştı. Abigail üç gaz lambasını yaktı, o kara gölgeler kayboldu.

Dick Ellis birdenbire, «Belki eski usuller daha iyiydi,» dedi. «Yani... Otuz Hazirandan beri evde pişirilmiş yemek

yemedim. Yani elektriklerin kesildiği günden beri. Aslında karım çok güzel yemek yapardı. Ama o...» Sustu.

Olivia geri döndü. «Mışıl mışıl uyuyor. Çok yoruldu.»

Dick, Abigail Anaya sordu. «Ekmeğinizi kendiniz mi yapıyorsunuz?»

«Tabii. Her.zaman kendim yaptım.»

Tom birdenbire, «Tom Cullen çok yoruldu,» diye açıklayarak uzun uzun esnedi.

Abigail, «Sundurmada uyuyabilirsin,» dedi. «Herhalde hepinizin de kamp yapmak için gerekli şeyleri var.»

Ralph, «Her türlü eşya,» diyerek güldü. «Rahat rahat uyuyacağız. Haydi, Tom.»

Ayağa kalktı.

Abigail, «Sen ve Nick biraz daha kalamaz mısınız, Ralph?» dedi.

June usulca sordu. «O yatağı benim için indirir misin?»

Ralph, «Bu işi Nick'le hallederiz,» diye karşılık verdi.

Tom, «Ben arkadaki o sundurmaya yalnız başıma gidemem!» diye bağırdı. «Olmaz!»

Dick Ellis ayağa fırladı. «Ben seninle gelirim. Lambayı yakar, rahatça yatarız... Tekrar teşekkür ederiz, efendim.

Bütün bunların bize ne kadar zevk verdiđini anlatamam.»

Diđerleri de Abagail Anaya teŗekkür ettiler. Nick'le Ralph yatađı indirdiler, Tom'la Dick sundurmaya gittiler. Abagail Ana, Ralph ve Nick sonunda mutfakta yalnız kaldılar.

Ralph kadından izin alarak bir sigara yaktı. Abagail Ana, «Konuŗmamız gerekiyor,» dedi. «Grubu ikiniz yönetiyorsunuz. Bazı şeyleri açıklamamız şart.»

Ralph, «Lider ben deđilim,» diye açıkladı. «Baŗkan Nick.» «Öyle mi?»

Nick not defterine bir şeyler karalarken Ralph onun yazdıklarını yüksek sesle okudu. «Buraya gelmek benim fikrimdi. Ama baŗkan olmaya gelince... Bilemiyorum.»

Ralph, «June ve Olivia'yla buradan yüz yirmi kilometre kadar güneyde karŗılaŗtık,» dedi. «O sırada sana gelmek için yola çıkmıŗtık, Ana. Kadınlar da kuzeye dođru geliyorlardı. Dick de öyle. Sonunda bira-raya geldik.»

Zenci kadın sordu. «Baŗkalarını da gördünüz mü?»

Nick, «Hayır,» diye yazdı. «Ama bana bazıları gizlendikleri yerden bizi gözetliyorlarmıŗ gibi geldi. Ralph'a da öyle. Herhalde korkuyorlardı. Olayların neden olduđu ŗoku yeni yeni atlatıyorlardı sanırım.»

Abagail başını salladı.

«Dick, bize katılmasından bir gün önce güneyde bir yerden motosiklet gürültülerinin geldiğini söyledi. Onun için... başkaları da var.»

«Neden buraya geldiniz?» Zenci kadın çevresi kırıışmış gözleriyle dikkatle Nick'e baktı.

Nick yazmaya başladı. «Seni rüyamda gördüm. Dick Ellis de öyle. Küçük Gina biz buraya gelmeden çok önce senden, 'Nine,' diye söz etmeye başladı. Burayı tarif etti. Lastikten yapılmış salıncağı bile.»

Abagail dalgın dalgın mırıldandı. «Tanrı o çocuğu kutsasın.» Ralph'a baktı. «Ya sen?»

«Hayır, Ana. Ben seni rüyamda görmedim.» Ralph dudaklarını yaladı. «Yalnızca... öbür adamı gördüm...»

«Hangi adamı?»

Nick kâğıda iki kelime yazdı. «Kara Adamı...»

«Bana her şey açıklandı.» Abagail dalgın dalgın ellerini ovuşturuyordu. Yağmur başlayalı artriti de azmıştı. «Batıya doğru gitmemiz gerekiyor. Bunu bana rüyamda Tanrı açıkladı. Dinlemek istemedim. Yaşlı bir kadını ben. Bütün istediğim, burada, kendi topraklarımda ölmek... o rüyaları bu bulaşıcı hastalık çıkmadan iki yıl önce görmeye başladım Batıya gidiyordum.

Başlangıçta yanımda yalnızca birkaç kişi vardı. Ama sonra birkaç kişi daha katılıyordu size. Sonra birkaç kişi daha.

Batiya hep batiya doğru gidiyorduk.

Sonunda Kayalık dağları belirliyordu. Artık iki yüz kişilik bir kervan halindeydik. Yolların kenarında levhalar belirliyordu. Bunlardan birinin üzerinde, 'Boulder, Clorado' yazılıydı. Bir diğerinin üzerinde ise, 'Boulder'a gider,' deniyordu.

«O rüyalar beni korkutuyordu. Hiç kimseye onlardan söz etmedim. Hatta, 'Canım bunlar saçma sapan rüyalar,' bile dedim. Ahmak gibi Tanrıdan kaçmaya çalıştım.

Ama Tanrı, Abby'ye, 'Söylemelisin,' derse... O zaman ben de söylerim tabii.

Ayrıca birinin bana geleceğini de seziyordum. O zaman vaktin geldiğini anlayacaktım.» Abigail, Nick'e baktı. «Seni gördüğüm zaman her şeyi anladım.

Beklediğim sendin, Nick. Tanrı senin kalbine parmağıyla dokundu. Ama Onun birden fazla parmağı var. Başkaları da gelecek! Tanrıya şükürler olsun! O, diğerlerini de işaretledi... Ama şimdi o adamı da rüyamda görüyorum. Tanrı affetsin, kaderime lanet okuyorum.» Ağlamaya başladı. Kalkıp yüzüne su çarptı.

Geri döndüğü zaman Nick deftere bir şeyler yazıyordu, yine. Ralph okudu. «Bir şeyin hepimizi de etkilediği kesin. Karşılaştığımız herkes kuzeye doğru çıkıyordu. Sanki cevap sendeymiş gibi. Rüyanda diğerlerini de gördün mü? Dick'i?

June ya da Olivia'yı? Ya da küçük kızı?»

«Sizin gruptan başka kimseyi rüyamda görmedim. Ama başkalarını gördüğüm oldu.

Fazla konuşmayan genç bir adam. Hamile bir genç kadın. Kendi gitarıyla gelen başka bir genç. Ve tabii seni gördüm, Nick.»

«Boulder'a gitmemizin doğru olacağını düşünüyorsun öyle mi?»

Abigail Ana, «Bunu yapmamız isteniyor,» dedi.

Nick, «O esmer adam hakkında neler biliyorsun?» diye yazdı. «Onun nerede olduğu konusunda bilgin var mı?»

«Onun ne yapmak niyetinde olduğundan haberim var. Ama kim olduğunu bilmiyorum. O dünyada kalan mutlak kötülük. Diğerleri biraz kötüler.

Hırsızlar, seks manyakları ve yumruklarını kullanmaktan hoşlanan adamlar. Ama esmer adam onları yanına çağırarak. Başladı bile. Qplari bizden çok daha hızlı biçimde biraraya topluyor. Onun gibi kötü olanları değil yalnızca. Zayıfları...

Yalnızları da... Kalplerinden Tanrıyı atmış olanları da...»

Nick yine yazdı. «Belki de o gerçek değil. Belki de o... hepimizin korku dolu olan, kötü tarafı. Belki de biz yapacağımızdan korktuğumuz «eyleri rüyamızda görüyoruz.»

Abigail Ana, «Ama beni de rüyanda görmüşsün,» dedi. «Ben gerçek değil miyim?

Tanrıya şükürler olsun, şimdi karşımda, dizinde defterinle oturuyorsun! Öbür adam... o da senin kadar gerçek. O şeytan değil. Ama şeytanla birbirlerini tanıyorlar. Eskiden beri dostlar. Kutsal Kitapta sular çekildikten sonra Nuh ve ailesinin başına neler geldiği yazılı değil. Ama o birkaç kişinin ruhu için korkunç bir savaş olduysa buna hiç şaşmam. Onların ruhları, vücutları ve düşünce tarzları için. Bizi de böyle bir şey bekliyorsa, buna da hiç şaşmam... Esmer adam şimdi Kayalık dağlarının batısında. Ama er geç doğuya gelecek. Belki bu yıl olmayacak bu. Hayır. Hazır olduğu zaman yola çıkacak. Onunla savaşmak da bize düşüyor.»

Nick çok sarsılmıştı. «Hayır,» der gibi başını sallayıp duruyordu.

Zenci kadın usulca, «Evet,» dedi. «Göreceksin. İlerde bizi acı günler bekliyor.

Ölüm ve dehşet. İhanet ve gözyaşı. Bazılarımız bu savaşın sonunu görecektik kadar yaşayamayacak.»

Ralph mırıldandı. «Bu hiç hoşuma gitmedi. Zaten durum kötü. Sözünü ettiğiniz o adama gerek bile yok. Niçin bu görev bize verildi?»

«Bilmiyorum. Tanrının isteği bu. Abby Freemantle gibilere düşüncelini açıklamaz ki Tanrı!»

Nick, «Kara adam batıda olduğuna göre,» diye yazdı. «Belki hemen doğuya gitmemiz daha iyi olur.»

Abagail sabırla başını salladı. «Hayır, Nick. Sen nereye kaçarsan taç, kara adam yine de peşinden gelecek. Ondan kurtulman imkânsız.»

Grup ertesi gün de Abagail Freemantle'ın evinde kaldı. Hiçk. süper-grip salgınından beri bu kadar güzel bir gün geçirmemizi Akşam yine mutfakta toplandılar. Gina uyuyordu. Tom Cullen de veran dada, Abagail Ananın salıncaklı iskemlesinde kestiriyordu.

Nick kâğıda, «Yarın Boulder'a doğru yola çıkmalıyız,» diye yazdı.

Yaşlı kadın bunu okuduktan sonra, «Evet,» der gibi ağır ağır başını salladı.

Kâğıdı June Brinkmeyer'e verdi, o da Olivia'ya. Abagail, «Evet gitmemiz gerekiyor,» diye mırıldandı. «Ben de sizin gibi bunu hiç isteri yorum. Ama başka çare de yok sanırım!»

Dick'le Ralph ertesi sabah erkenden evden ayrıldılar. Öğleye doğ. ru döndükleri zaman Dick yeni bir kamyonun direksiyonundaydı. Ralph ise duvar yıkmak için kullanılan o kırmızı taşıtların birini sürüyordu.

Dick kamyondan atlarken Nick'e, «Öbür taşıtta şahane bir radyo-telsiz var,» dedi. «Kırk kanallı bir şey. Ralph ona âşık oldu sanırım.»

Nick güldü. Kadınlar da taşıtlara bakmak için dışarı çıkmışlardı, Abagail, Ralph'in June'a büyük bir ilgi

gösterdiğini farkettil. Gülümseyerek, «Bu iyi,» diye düşündü. «Bu kızın istediğı kadar çocuğı olabilir.»

Ralph sordu. «Ne zaman gidiyoruz?»

Nick, «Yemek yer yemez,» diye yazdı. «Telsizi denedin mi?»

Ralph, «Evet,» dedi. «Buraya gelinceye kadar onu hep açık tuttum. Bana bir şeyler duyuyormuşum gibi de geldi. Uzaklardan geliyordu ses. Belki de işittiğim insan sesi değildi. Ama sana doğruyu söyleyeyim mi, Nicky? O sesler hiç hoşuma gitmedi. Biraz korktum. Rüyalari gördüğüm zaman olduğu gibi.»

Bütün grup sessizleşti.

Sonunda Olivia sessizliğı bozdu. «Ben gidip yemek hazırlayayım...»

Saat birde kamp eşyaları, Abagail'in gitarı ve salıncaklı iskemlesi kamyonu yerleştirilmişti. Yola çıktılar. Abagail batıya, 30 numaralı karayoluna doğru giderlerken önde oturuyordu. Ağlamıyordu. Daha önce çok ağlamıştı. Artık Tanrının emrini yerine getirecekti. Yaşlı kadın karanlık gecede açılan o kırmızı gözleri düşündü ve korkuya kapıldı.

27 Temmuz akşamıydı. Grup Ohio'da, Kunkle kentindeki lunaparkta kamp kurmuştu.

Frannie iini ekerek yattığı yerde döndü. Uyuyamıyordu. Kâbus görmekten korkuyordu. Solda üç motosiklet sırayla durmaktaydı. Kızdan yirmi adım kadar ötede Harold, Stu ve Glen Bateman uyku tulumlarında yatıyorlardı. Hepsi de uyku ilacı içmişlerdi. Bu Stu'nun fikriydi. Kâbuslar korkunlaşmaya başlayıp sinirleri iyice gerilince ilaç içmelerini söylemişti.

Frannie de her gece kendisine verilen ilacı alıyor, ama içmiyordu. Bu tür ilaçların bebek için zararlı olup olmadığını bilmiyordu ünkü. İhtiyatlı davranmak niyetindeydi. Bu yüzden de o kâbusları görüyor ve ıstırap ekiyordu.

Özellikle o rüyayı.

Kendini Ogunquit'teki evde görüyordu o rüyada. Karanlık koridorlarda koşuyordu.

Kara adam kovalıyordu onu. Fran babasının arşafa sarılı cesedini taşımaya alışıyordu. Elinden düşürürse kara adamın ölüye korkun şeyler yapacağını biliyordu. Bu yüzden koşuyor, düşmanının gitgide kendisine yaklaştığını da seziyordu. Sonunda adam o tiksindirici, sıcak elini kızın omzuna koyuyordu.

Fran'in bütün gücü kesiliyordu o zaman. Babasının cesedi kollarından kayıyordu.

Fran, «Onu al,» demek için dönüyordu, «istediğini yap. Artık beni kovalama.»

Kukuletalı keřiř cüppesine benzeyen bir řeye sarınmıř olan adam diřlerini göstererek mutlu mutlu gülüyordu. Bir elinde telden yapılmıř, kıvrılıp řarpılmıř bir elbise askısı vardı. İřte Fran o anda dehřete kapılıyor, uyanmak için řırpınmaya bařlıyordu. Çünkü kara adamın istedięi řeyin, babasının ölüřü olmadığını anlıyordu. Onun istedięi, Fran'ın karnındaki canlı çocuktu...

Fran tekrar döndü. Uykuya dalmazsa kalkıp günlük defterine bir řeyler yazacaktı. Kız geceleri böyle yatarken, bir erkeęe çok ihtiyacı olduğunu anlıyordu. Sorun yalnızca kendisini ve bebeęini korumasıyla da ilgili deęildi. Stu onu çekiyordu. Özellikle Jess Rider'dan sonra. \$tn sakın, becerikli, en önemlisi makûl bir erkekti. O da Frannie'yi beęeni yordu. Ama orada Harold vardı. Çocuk Fran'e, sanki kız kendisine ait-miř gibi davranıyordu.

«Keřke Harold'un ilgilenebileceęi bařka biri olsaydı! Ama yok... korkarım ben daha fazla bekleyemeyeceęim...», Fran bunları düşünürken uykuya daldı.

Fran Goldsmith'in Günlüğünden

6 Temmuz

Bay Bateman'i bizimle gelmesi için zorlukla ikna edebildik. Yarın Stovington'a doęru yola çıkacaęız. Stu'nun bu fikri hiç beęenmedięini biliyorum. Stu'dan çok hořlanıyorum. Keřke Harold da onun gibi olsaydı. Çocuk her řeyi zorlařtırıyor.

Glen Bateman, Kojak'ı yanına almamaya karar verdi.

7 Temmuz

Fazla bir şey yazamayacağım. Uzun yolculuk yüzünden her yanıma ağrıyor.

Stu hâlâ Nebraska'daki zenci kadını rüyasında gördüğünü söylüyor. Bugün bir ara Glen'le bana, «Stovington'dan sonra Nebraska'ya gidelim,» dedi.

Glen omzunu silkti. «Neden olmasın? Bir yere gitmemiz gerekiyor nasılsa,» diye karşılık verdi.

8 Temmuz

Harold levhayı bir saat kadar önce tamamladı. Tabii homurdanarak. Stu'nun yardımıyla bunu Stovington'daki merkezin önüne dikti, Stu, Harold'un bütün çirkin sataşmalarına rağmen olgunluğunu kaybetmedi-Buraya gelirken kendimi düşkırıklığına hazırlamaya çalışmışım. Stu'nun yalan söylediğini sanmıyordum. Ama yine de sarsıldım ve ağladım-Sonra Glen gece rüyasında Stu'nun sözünü ettiği zenci kadını gördüğünü açıkladı.

İstemeye istemeye hem de.

19 Temmuz

Ah, Tanrım, olan oldu. Olayı değil buraya yazmak, hatırlamak bile istemiyorum.

Glen'I. Stu akşama doğru yiyecek bulmak için kente gittiler. Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Harold da yanıma gelerek

yere diz çöktü. «Fran... İstediklerimi söylemek hiç kolay değil.»

«O halde hiç söyleme daha iyi,» dedim.

Harold, «Söylemek zorundayım,» diye cevap verdi. «Frannie... seni seviyorum.»

Galiba bunu başından beri biliyordum. «Ama ben seni sevmiyorum, Harold,» diye cevap verdim.

Çok sarsıldı. «Bunun nedeni o değil mi?» Yüzünde çirkin bir ifade belirmişti.

«Stu Redman!»

«Bilmiyorum,» dedim ama tepem iyice attı. Öfkeme hakim olmaya çalıştım.

«Ben biliyorum.» Harold'un tizleşen sesinden, kendine pek acıdığı anlaşıyordu.

«Pekâlâ biliyorum! Onunla ilk karşılaştığımız gün anladım olacakları. Bu yüzden Stu'nun bizimle gelmesini istemedim. O dedi ki...»

«Ne dedi?»

«Seni istemediğini söyledi. 'O senin olabilir,' dedi.»

«Sanki sana yeni bir çift ayakkabı veriyormuş gibi. Öyle değil mi, Harold?»

Çocuk sesini çıkarmadı. Belki de fazla ileri gittiğini anlamıştı.

«Ben kimsenin malı değilim, Harold,» dedim.

Bir şeyler mırıldandı.

«Efendim?»

«Bu fikrini değiştirmek zorunda kalabilirsin diyorum!»

Onu azarlayacaktım ama kendimi tuttum. Bakışları dalgınlaşmıştı. Sonra, «Ben onun gibi aşağılık herifleri bilirim,» diye homurdandı. «Şan. sın açık olsun, Fran.»

Dönüp uzaklaştı.

30 Temmuzda o kadınlarla karşılaştılar.

Yola çıkalı ancak bir saat olmuştu. Bir virajı döndükleri zaman üç kadının hendeğe kaymış olan bir otomobili tekrar yola çıkarmaya çalıştıklarını gördüler.

Dördüncüsü ise bir kenarda dalgın dalgın duruyordu. Üç kadın durup Stu, Harold, Fran ve Glen'e sanki uzaylıymışlar gibi baktılar.

Kadınlardan birinin üzerinde, göğsünde «Kent Üniversitesi» yazılı bir tişört vardı. Siyah gür saçları sırtına kadar iniyordu. Adı Susan Stern'di. Alnı çizilmiş olanın adı ise Dayna Jurgens'di. On altı yaşlarındaki kızıl saçlı kızı

Patty Kruger'di. Dalgın dalgın duran kadın yaşça hepsinden büyüktü. Grup sonradan onun adının da Shirley Hammet olduğunu öğrenecekti.

Stu motosikletten inerek onlara doğru giderken Susan Stern belindeki büyük tabancayı çekip ona nişan aldı. «Hangisi? Yaşlı kadın mı, yoksa kara adam mı?» diye sordu.

Stu o rahat tavırlarıyla, «Biz Nebraska'ya gidiyoruz,» diye cevap verdi. «O silahı kaldırır mısınız, efendim? İç organlarımın oldukları gibi kalmalarını istiyorum da!»

Siyah saçlı kız, sarışın arkadaşına bir göz attı. O önce omzunu silk-ti, sonra da, «Evet,» der gibi başını salladı. «Üç erkek,» diye Stu'ya gülümsedi. «Şu arabayı çıkarabilir misiniz?»

Stu da güldü. «Bu işi başarırız sanırım.»

Shirley Hammet hafifçe yağın yağmurda durmuş, boş boş bakıyor du. Frannie onu görünce buz gibi oldu.

Sarışın, «Haydi, gelin öyleyse,» diye bağırdı. «Benim adım Dayna iürgens. O tarafa doğru gittiğinize göre size katılabiliriz.»

Stu bir kayaya oturmuş puro içiyordu. Fran yanına gelince gerçek hir memnunlukla, «Frannie,» dedi. «Nasılsın?»

Kız omzunu silkti. «İyi sayılırım.»

«Kayamı paylaşmak, güneşin batışını seyretmek ister misin?»

Kalbi hızla çarpmaya başlayan Fran, genç adamın yanına oturdu. Aslında oraya bunun için gelmemiş miydi? Harold, Glen ve iki kız telsiz bulmak üzere Brington'a gitmişlerdi. Patty Kruger kampta, hasta yol arkadaşının başında oturuyordu. Shirley Hammet o sersemliğinden kurtulmaya başlamış gibiydi. Ama o sabah uykusunda çığlıklar atarak herkesin yerinden fırlamasına neden olmuştu.

Fran, «Yolumuz çok uzun, değil mi?» dedi.

Stu bir an bir şey söylemedi. Sonra, «Yol sandığımızdan daha da uzun,» diye açıkladı. «O yaşlı kadın Nebraska'da değil artık.»

Fran, «Biliyorum...» diye başladı, sonra sustu.

Genç adam hafifçe gülümseyerek ona baktı. «İlacınızı içmiyorsunuz, hanımefendi.»

Kız utançla güldü. «Sırrım ortaya çıktı.»

Stu, «İlaç içmek istemeyen yalnız sen ve ben değiliz,» dedi. «Öğleden sonra Dayna'yla konuştum. O da ilaç almak istemediğini söyledi. Susan da öyle.»

Fran başını salladı. «Sen ilaç içmekten neden vazgeçtin? O merkezde... sana uyuşturucu mu verdiler?»

Stu sigarının külünü silkti. «Hayır. Geceleri hafif sakinleştirici veriyorlardı.

Beni hücreye kilitlemişlerdi... Hayır, uyku ilacından üç gece önce vazgeçtim.

Çünkü... bana sanki her şeyle bağlantım kesilmiş gibi geliyordu... Dün gece yine o kara adamı gördüm. Bu kâbus diğerlerinden daha da korkunçtu. Kara adam çölde bir merkez kuruyor. Las vegas'ta sanırım. Hem Frannie.. insanları çarmıha geriyor. Kendisine tarşı gelenleri, mesele çıkaranları.»

«Ne yapıyor? Ne yapıyor?»

«Rüyamda öyle gördüm. 15 numaralı karayolunun iki yanın ambar kirişlerinden ve telefon direklerinden yapılmış haçlar dikilir^ İnsanlar çakılmıştı bunlara.»

Kız kaygıyla, «Canım, bu sadece bir rüya,» diye mırıldandı.

«Belki.» Stu batıya doğru baktı. «Ama ondan önceki iki gece Aba gail Anayı

gördüm rüyamda. Yani bu kadınlarla karşılaşmadan önce Abagail Ana bir kamyonun önünde oturuyordu. Ben de pencereye yas. lanmış onunla konuşuyordum. Kadın,

'Onları daha hızlı getirmelisin Stuart,' diyordu. 'Benim gibi yaşlı bir kadın bunu başarabildiğine göre senin gibi iriyarı bir Teksas'lı haydi haydi yapar,»

Stu gülerek puroyu yere attı, üzerine bastı, sonra da ne yaptığının farkında değilmış g^ kolunu Frannie'nin omzuna attı.

Kız, «Onlar Colorado'ya gidiyorlar,» dedi.

«Evet. Öyle.»

«Dayna ya da Susan o kadını rüyalarında görmüşler mi?»

«İkisi de. Susan dün gece rüyasında o haçları da görmüş. Benim gibi.»

«Abagail Ananın yanında şimdi epey insan var.»

Stu başını salladı. «Yirmi kişi. Belki de daha fazla. Biliyor musun, her gün birilerinin yanından geçiyoruz. Ama saklanıyor, uzaklaşmamızı bekliyorlar.

Bizden korkuyor onlar. Yine de... herhalde zenci kadına gidecekler. Zamanı gelince.»

Frannie, «Ya da diğerine gidecekler,» dedi.

Stu başını salladı. «Evet. Ya da ötekine. Fran, uyku ilacı almaktan neden vazgeçtin?»

Kız titrek bir soluk aldı. Gerçeği Stu'ya açıklamak istiyor, onun göstereceği tepkiden korkuyordu. «Kadınların ne yapacakları belli olmaz, Stu.»

Genç adam, «Doğru,» dedi. «Ama kadınların neler düşündüklerini öğrenmenin yolları da vardır.»

Kız, «Ne...» diye başladı. Stu onu öperek susturdu.

Alacakaranlıkta, otların arasında yatıyorlardı. Stu kıza bakmada

«Seni uzun bir süreden beri istiyordum,» diye açıkladı.
«Herhalde bunu Diliyorsun.»

Kız, «Harold'la başımın derde girmesini istemedim,» dedi.
«Sonra (j)ç şey daha var...»

Stu, «Harold'un olgunlaşması gerekiyor,» diye cevap verdi.
«Ama biraz kendini toplarsa iyi bir insan olabilir. Ondan hoşlanıyorsun, değil IT1İ?"

«Bu uygun bir kelime değil. Bizim dilde Harold'la ilgili duygularımı açıklamak için uygun kelime yok.»

Stu sordu. «Ya benim hakkımda neler hissediyorsun?»

Fran genç adama baktı. Ona, «Seni seviyorum,» demek istedi ama bunu başaramadı.

Stu sanki kız onu terslemiş gibi, «Hayır,» dedi. «Her şeyin iyice anlaşılmasını

istiyorum. Harold'un henüz aramızda olanları bilmesini istemediğinden eminim.

Öyle değil mi?»

Fran ona minnetle baktı. «Evet.»

«Belki böylesi daha iyi. Zamanla her şey düzelebilir. Harold'un Patty'ye nasıl baktığını gördüm. Kızla yaşıtlar.»

«Bilmem ki...»

«Harold'a karşı minnet borcun olduğunu düşünüyorsun, değil mi?»

«Galiba. Ogunquit'te bir tek ikimiz kalmıştık...»

«Bu kaderin işiydi, Frannie.»

«Herhalde.»

Stu, «Sana âşığım sanırım,» dedi. «Bunu söylemek benim için hiç kolay değil.»

«Ben de sana âşığım sanırım. Ama bir şey daha var...» Fran artık Stu'ya bakamıyordu. Dudakları kurumuştu. «Bana uyku ilacını neden almadığımı sordun.

İlacın bebeğe dokunabileceğini düşündüm.»

«Bebe...» Stu durakladı, sonra kızı yakalayarak kendisine doğru çevirdi. «Hamile misin?»

Fran başını salladı.

«Bunu kimseye açıklamadın mı?»

«Açıklamadım.»

«Harold... O bunu biliyor mu?»

«Bu sırrı senden başka kimse bilmiyor.»

«Tanrım!» Stu kızın yüzüne onu korkutan bir dikkatle bakıyordu.

Fran dehşetle, «Stu?» dedi.

Genç adam tekrarladı. «Bunu kimseye açıklamadın mı?»

«Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ki!» Fran neredeyse ağlayacaktı.

«Bebek ne zaman doğacak?»

«Ocakta.»

Stu, Fran'e sarıldı, hiçbir şey söylemeden her şeyin yolunda olduğunu açıkladı.

Kıza kaygılanmamasını, her şeyle ilgileneceğini söylemedi. Yalnızca onunla tekrar sevişti. İkisi de Harold'un farkına bile varamadılar. Çocuk kara adam kadar sessizdi. Bir gölge gibi ağaçlıkların arasına gizlenmiş, onlara bakıyordu.

Harold'un gözlerinin öldürücü bir kinle kısıldığını da görmediler tabii.

Her şey sona erdiği sırada karanlık iyice basmıştı.

Harold sessizce uzaklaştı.

O gece çocuk da bir günlük defteri tutmaya başladı.

Adam sendeleyerek, yalpalayarak uzun yokuştan çıktı. Güneşin sıcaklığı beynini kavuruyor, midesini kaynatıyordu. Bir zamanlar Donald Merwin Elbert'ti o.

Şimdiyse Çöp Tenekesi. O masallar ülkesi Cibola'yı bulmuştu sonunda.

Çöp Tenekesi dans etmeye başladı. «Ci-bola, Ci-bola, bum bumb da bum bum!»

Çöp Tenekesi, kara adamın kendisini Cibola'da beklediğini biliyordu. Gecenin ordusuydu onunki. Süvarileri beyaz suratlı cesetler gibiydiler. Gülerек, ter kokuları içinde, çılgın gibi geleceklerdi. Ondan sonra şahane yangınlar çıkacaktı.

Çöp Tenekesi, kara adamı rüyasında ilk kez bir ay önce görmüştü. Gary kentini yakarken kendi kolunu da kavurduğu zaman. Çöp Teneke-sj adamı hemen tanımıştı.

Suratını göremiyordu ama kara adamın (jütün Amerika'yı ateşe verebileceğini anlıyordu.

Çöp Tenekesi rüyasında minnetle, «Her istediğini yaparım,» demişti. «Hayatım senin. Ruhum da öyle.»

Kara adam ciddi ciddi, «Her tarafı yakmanı sağlayacağım,» diye cevap vermişti.

«Kentime gelmelisin. O zaman her şey sana açıklanacak.»

«Nereye? Nereye?» Çöp Tenekesi umut ve beklentiyle kıvrılmıştı.

Karanlık adam ortadan kaybolurken fısıldamıştı. «Batıya. Dağların gerisine.»

Çöp Tenekesi ondan sonra Chicago'da yangın çıkarmıştı. Uğradığı diğer kentlerde de. Kâh birilerinin arabasına binmiş, kâh yürümüştü. Ama artık bunları hayal meyal hatırlıyordu.

Şimdi Cibola'daydı. Diğer adıyla Vegas'ta. Derin bir soluk alarak,

«CİİİBOLAAAA!» diye haykırdı. «Hayatım senin!»

Sanki bir şey kendisini çekiyormuş gibi Grand Otele doğru gitti. Otelin önündeki mermer basamaklardan yalpalayarak çıktı. İçeri girip adeta huşuyla etrafına bakındı. «Hey, kimse yok mu?» Ona cevap veren olmadı. Korktu o zaman. Ama bitkinliği yüzünden korkusu hafifledi. Yandaki basamaklardan yalpalayarak indi, kumarhaneye girdi, barın önünden geçti. Lloyd Henreid elinde maden suyu dolu bardakla gölgelerin arasında oturuyor, onu seyrediyordu. Çöp Tenekesi yeşil çuha kaplı bir masaya uzanarak uykuya daldı.

Ken DeMott, «Ne yapacağız onu?» diye sordu. Lloyd cevap verdi. «Bırakalım uyusun. Flaggbnu istiyor.» Başka biri, «Öyle mi?» dedi. «Peki ama Flagg nerede?»

Lloyd dönüp ona baktı. Adam katilden otuz santim daha uzundu. Saçları dökülmeye başlamıştı. Buna rağmen Lloyd'un bakışları karşısında bir adım geriledi.

Lloyd'un boynunda asılı olan taş, hem som kara-kehribardı, hem de ortasında insanı ürküten kırmızı bir çatlak vardı. Katil,

«Onu görmeyi bu kadar çok mu istiyorsun, Hec?» diye sordu.

Saçları dökülmeye başlamış olan adam, «Hayır,» dedi. «Hey, Lloyd sen de...»

«Evet, evet.» Lloyd kumar masasında uykuya dalan Çöp Tenekesine baktı. «Flagg gelecek. O bu adamı bekliyordu. Bu adam özel biri.»

Çöp Tenekesi hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Lloyd Henreid, 7 Ağustosta iyice su kaybetmiş olan ve yarı sayıklayan Çöp Tenekesine ayrılmış odaya girdi. Adam katili tanıdı ama onun adını

hatırlayamadı. Bu odaya çok kimse girip çıkmıştı. Tıpkı rüyada olduğu gibi. Çöp Tenekesi onlardan bazılarının adını hatırlar gibi oldu. Bu genç adam galiba Lloyd Henreid'di. Saçları dökülmeye başlamış olan gencin adı Hector Drogan'dı.

Sakallı bir genç kendisine Ace High ismini takmıştı. Korsanları hatırlatan kırmızılı yeşilli kılıklarda dolaşan zenci ise «Fare» Erwind adını almıştı. Ama bütün bunlar birbirine karışmıştı. Donald, Lloyd'a baktı.

Katil, «Nasılsın, Çöp Tenekesi?» diye sordu.

Çöp Tenekesi, «İyiyim,» dedi. «Daha iyiyim.»

Lloyd başını salladı. «Biraz yiyecek, içecek. Biraz dinlenme. Sana gereken yalnızca bunlar. Senin için temiz giyecek getirdim. Ölçünü tahmin etmem gerekti.»

«iyi bunlar.»

«Bu elbiseleri giy.» Lloyd sesini alçattı. «Flagg seni görmek istiyor.»

«O...»

«Evet.»

Çöp Tenekesi pek sevindi. Yataktan kalkıp duş yaptı, çabucak giyindi. Lloyd'un renginin uçmuş olduğunu, hatta hayalete benzediğini farketmedi. Çöp Tenekesi,

«Nerede o?» diye sordu. «Hayatım onun. Ah, evet...»

Lloyd, «En üst katta,» diye cevap verdi. «Dün gece geldi. Çok geç saatte.

Kıyıdan. Kimse onun gelip gittiğini görmüyor, Çöp. Ama gittiğini hemen seziyorlar. Döndüğünü de. Haydi. Gidelim.»

* * *

Asansör dört dakika sonra en üst kata vardı. Gözleri irileşmiş, w[]zü sevinçle aydınlanmış olan Çöp Tenekesi asansörden indi. Ama Lloyd onu izlemedi.

Çöp Tenekesi katile doğru döndü. «Sen...»

Lloyd kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı. «Hayır. O seni yalnız görmek istiyor. Şansın açık olsun, Çöp.» Asansörün kapıları kapandı, Lloyd gözden kayboldu.

Çöp Tenekesi döndü. Geniş ve lüks bir koridordaydı. İki kapı vardı burada.

Dipteki yavaş yavaş açılıyordu. Koridor loştu ama Çöp Tenekesi eşikte birinin durduğunu farkettil. Onun gözlerini gördü. Kızıl gözlerini.

Kalbi deli gibi çarpmaya başlayan, ağzı kuruyan Çöp Tenekesi o gölgeye doğru gitti. Sanki hava gitgide soğuyordu.

Hafif ve sevimli bir ses duyuldu. «Çöp Tenekesi. Burada olman ne hoş, ne iyi!»

Çöp Tenekesinin ağzından dökülen sözler toz bulutlarından farksızdı. «Ha-hayatım senin...»

Kapıdaki gölge onu yatıştırmak istiyormuş gibi, «Evet,» dedi. Beyaz dişlerini göstererek sırtıyordu. «Ama buna gerek olacağını sanmıyorum. İçeri gir. İzin ver de sana bir bakayım.»

Yüz hatları uykuda yürüyenler kadar gevşemiş, gözleri garip garip parlayan Çöp Tenekesi odaya girdi, kapı kapandı. Çok sıcak bir el Çöp Tenekesinin buz gibi bileğini kavradı, adam birdenbire derin bir huzur duydu.

Flagg, «Çölde yapman gereken şeyler var, Çöp,» dedi. «Önemli işler. Tabii istiyorsan.»

Çöp Tenekesi, «Her şeyi yaparım,» diye fısıldadı. «Her şeyi.» Flagg kolunu adamın sıska omzuna attı. «Sana her şeyi yaktıraca-9lrn. Haydi, gel bir içki içelim ve bundan söz edelim.»

Sonunda yangın gerçekten şahane oldu.

39

Lucy Swann uyandığında vakit gece yarısına yaklaşıyordu. İki kişilik: uyku tulumunun diğer yarısı boştu. Genç kadın bu yüzden uyanmıştı zaten. Bir an dönerek tekrar uyumayı düşündü, ama sonra kalkıp kam. pın batı tarafına doğru yürüdü. Onu bu tarafta bulacağını sanıyordu Yargıç nöbetteydi. Ondan on ikiye kadar nöbet onundu. Yetmiş yaşındaydı ama görev başında hiçbir zaman uyuklamıyordu. Yargıç onlara Joliet'te katılmıştı. Şimdi grupta on dokuz kişi vardı.

Yargıç alçak sesle, «Lucy?» dedi.

«Evet. Onu gördü...»

Yaşlı adam usulca bir kahkaha attı. «Evet. Karayolunun yakınında o. Dün gece olduğu gibi. Önceki gece de. Senin Larry Underwood huzursuz bir erkek, Lucy.»

Genç kadın, «Biliyorum,» diyerek içini çekti. «Derdinin ne olduğunu anlayabilseydim...»

Birtakım kuşkuları olan yargıç sesini çıkarmadı.

Lucy, «Bunun nedeni yalnızca o rüyalar olamaz,» dedi. «Artık kimse rüya görmüyor. Belki Joe dışında. O da... değişik bir çocuk.»

«Evet. Zavallı çocuk.»

«Herkesin de sağlığı yerinde. Hiç olmazsa Bayan Vollman öldüğünden beri.»

Yargıcın gruba katılmasından iki gün sonra, Dick ve Sally Vollman adlı bir çiftle karşılaşmışlardı. Lucy aslında onların yeni tanışmış olduklarından şüphelenmişti. Kadın da, adam da kırk iki, kırk üç yaşlarındaydılar.

Birbirlerine çok âşık oldukları da belliydi. Sonra Sally Vollman hastalanmış ve ölmüştü. Dick Vollman hâlâ onlarla birlikteydi ama çok değişmişti. Sessiz ve düşünceliydi. Yüzü bembeyazdı.

Yargıç hafifçe öksürerek, «Larry biraz geç olgunlaşan insanlardan,» diye mırıldandı.

Lucy kederle, «Başka şeyler de var sanırım,» dedi. Dudakları acı bir gülümsemeyle bükülmüştü. «Kadınlar anlar. Kadınlar hemen her zarnan anlarlar.» Sonra dönüp yola doğru gitti. Larry orada oturmuş sigara içiyor, Nadine Cross'u düşünüyordu.

«Larry?»

Genç adam kısaca, «Buradayım,» dedi. «Neden kalktın?»

«Üşüdüm. Yanında bana da yer var mı?»

Larry yolun kenarına bağdaş kurmuş oturuyordu. «Tabii.» Genç kadın şarkıcının yanına yerleşti. Larry kolunu onun beline doladı. Lucy'nin hesabına göre Boulder'in yetmiş beş kilometre doğusundaydı-ıar. Ertesi sabah dokuzda yola çıkarlarsa öğlende kentte olabilirlerdi.

Larry, Nadine, Joe ve Lucy'nin Stovington'a varıp merkezin bomboş olduğunu öğrenmelerinden üç gün sonra, Nadine bir öneride bulunmuştu. Bir telsiz bulmalarını, kırk kanalı araştırmalarını söylemişti. Larry de bu fikri hemen kabul etmişti. Lucy genç adamın Nadine'e bayıldığının farkındaydı. Ama kadını anlayamıyordu. Nadine Cross'un Larry'yle bir ilişki kurmak niyetinde olmadığı belliydi.

Telsiz kullanma fikri grupta bazı tartışmalara yol açmıştı. O sırada altı kişi olmuşlardı. Kaynakçı Mark Zellman'la yirmi altı yaşındaki hemşire Laurie Constable da onlara katılmıştı. Konuşmalar rüyalarla ilgili sarsıcı bir tartışma halini almıştı.

Laurie, «Nasıl olsa nereye gideceğimizi biliyoruz,» diye itiraz etmişti.

«Becerikli Harold Lauder ve grubunun peşinden Nebraska'ya gideceğiz. Rüyalarımız çok güçlü.»

Nadine sinir krizi geçirmeye başlamıştı o zaman. «Ben rüya görmüyorum!

Kahretsin! Hiç rüya görmüyorum ben! Metafizikle ilgili uydurma sözlere kanarak kuzeye gidecek de değilim.»

Mark dostça bir tavırla Nadine'e gülümsemişti. «Rüya görmüyorsun, öyle mi? O

halde gece rüyanda konuşup beni uyandırmayı nasıl basardın?»

Nadine bembeyaz kesilmişti. «Bana yalancı mı diyorsun? Eğer öyleyse, birimizden birinin gruptan hemen ayrılması iyi olur.» Joe hemen kadına sokularak inlemişti.

Larry ortalığı yatıştırmaya çalışmış, telsiz fikrinin gerçekten işe yarayacağını

söylemişti. Geçen hafta Nebraska'dan değil, Colorado'daki

Boulder'dan işaretler almaya başlamışlardı. Ralph'ın güçlü telsizinin işa retleriydi bunlar.

Lucy, Oklahama aksanıyla konuşan Ralph Brentner'ın sesini duy. dukları zaman diğerlerinin ne kadar sevindiklerini hâlâ hatırlıyordu «Ben, Boulder Serbest Bölgesinden Ralph Brentner. Sesimi duyuyorsa-nız 14 numaralı kanaldan cevap verin. Tekrarlıyorum. 14 numaralı kanaldan.»

Ralph'ın sesini duymuşlardı ama ona bir açıklamada bulunacak kadar güçlü vericileri yoktu o sırada. Sonra Boulder'a gitgide yaklaşmış, lardı. ilk yayından beri de bazı şeyler öğrenmişlerdi. Boulder'a ilk varan Abagail Freemant'la grubu olmuştu. O günden beri başkaları da birer ikişer onlara

katılıyorlardı. Şimdi Boulder'da üç yüz elliden fazla insan vardı. Lucy'lerin grubu bu sayıyı hemen hemen dört yüze çıkaracaktı.

Lucy, Larry'ye, «Ne düşünüyorsun?» diye sordu.

Genç adam içini çekti. «Artık saatlerin de bir işe yaramadığını düşünüyordum.»

Lucy usulca, «Larry?» dedi. «Nadine neden itiraf etmiyor? Rüya gördüğünü yani?

Aslında o da pekâlâ rüya görüyor. Mark haklıydı. Nadine uykusunda konuşuyor. Bir gece sesini öyle yükseltti ki birdenbire uyandım.»

Larry genç kadına baktı. «Ne diyordu?»

Genç kadın hatırlamaya çalıştı. «'Yapma, çok soğuk, yapma çok soğuk,' diye tekrarlıyor, çırpınıyordu. 'Yapma, dayanamayacağım, çok soğuk, çok soğuk.' Sonra uykusunda saçlarını çekiştirmeye başladı. İnleyip duruyordu. Tüylerim diken diken oldu.»

«Herkes kâbus görebilir, Lucy. Bunların... o adamla ilgisi olması gerekmez.»

«Nadine'in sinirleri çok bozuldu. Larry. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

«Evet.» Larry anlıyordu. Nadine rüya görmediğinde direniyordu ama, gözlerinin altında mor lekeler belirmişti. O

řahane saçları daha da ağarmıştı. Biri ona dokunduğı zaman irkiliyordu.

Lucy, «Ona âşıksın, değil mi?» diye sordu.

Larry sitemle, «Ah, Lucy,» dedi.

«Hayır, yalnızca bir şeyi bilmeni istiyorum, Larry. Nadine'e nasıl baktığını

görüyorum. Onun da bazen sana nasıl baktığını. O da sana «şık, Larry. Ama korkuyor.»

«Neden korkuyor? Neden korkuyor?» Larry, Stovington başarısızlığından üç gün sonra Nadine'le sevişmeye çalışmıştı. Kadın bir an ona sokulmuş, sonra da genç adamı şiddetle itmişti.

«Bir daha yapma bunu, Larry,» demişti. «Lütfen. Yoksa Joe'yu alıp buradan giderim.»

«Neden? Neden, Nadine? Niçin bu ilişki bu kadar karmaşık? Öyle olması şart mı?»

Nadine, «Bunu bilseydim sana açıklardım,» diye cevap vermiş, sonra dönerek uzaklaşmıştı.

Lucy, «Eskiden bir arkadaşım vardı,» dedi. «O da Nadine gibi davranırdı biraz.

Kocası çok kıskançtı. Bu yüzden arkadaşım biraz korkardı.»

«Yani Nadine de benden mi korkuyor? Arkadaşının kocasından korktuğu gibi?»

Lucy, «Hayır,» diye başını salladı. «Nadine'in kocası kimse o burada değil.»

Nadine karanlıkta bir kedi gibi uyandı. Sinirleri dehşetle gerilmişti. «Biri beni istiyor,» diye düşündü. «Evet, öyle. Biri istiyor. Ama... öyle soğuk ki...»

Nadine'in eşi olacak adam, o kara damat neredeydi? Kadın ta on altı yaşından beri onu bekliyordu. Damadın ne zaman geleceğini kim bilebilirdi?

Nadine hep beklemişti onu. Diğer erkeklerin kendisine sokulmalarına izin vermemişti. Şimdi bir kavşağa gelmiş olduğunu anlıyordu. Beklediği an yaklaşmıştı. Kocası olacak adam ona seslenmiş, Nadine'e gelmesini emretmişti.

Nadine rüyalarında damadı tanımaya başlıyordu. Onu anlamaya... Adamın yüzünü göremiyordu ama yıllardan beri onu beklemiş olduğunu anlıyordu. Nadine ona gitmeyi hem istiyor... hem de istemiyordu. Kendisinin o adam için yaratılmış olduğuna inanıyor^ Ama müstakbel kocası kadını yine de dehşete düşürüyordu.

Nadine, «Larry...» diye düşündü. Genç adamla tanıştığı zaman hor şey karmakarışık olmuştu. Nadine kara adamın tertemiz bir bakire olma sına önem verdiğini biliyordu. Larry de çok çekiyordu onu. Nadine bir ara kendini genç müzisyenin kollarına bırakmayı da düşünmüştü. Yorulmuştu artık. Çok uzun süre beklemişti. Kupkuru upuzun

yıllar boyunca beklemişti. Ama sonra Larry'yi itip kendinden uzaklaştırmıştı. «Onun nasıl bir insan olduğu belli,» diye düşünmüştü.

«Larry'yi reddettiğin, için beni kim suçlayabilir?»

Ama Larry'nin bütün o bencil tavırlarına rağmen aslında çok başka bir insan olduğu anlaşıyordu. Joe'yla dost olmayı başarmış, kendini çocuğa sevdirmişti.

Bu uzun yolculuk boyunca iyi bir lider gibi bütün grubu birarada tutmayı da başarmıştı. Larry şimdi Lucy Swan'la yatıyor-du. Ama bu da önemli miydi? Zaten nişanlıydı Nadine. Kara damat onu bekliyordu.

Diğerleri birbirine zıt iki tür rüya görüyorlardı. Kara adamı ve o yaşlı zenci kadını. Yavaş yavaş da o ihtiyar zencinin çevresinde toplanmaya başlıyorlardı.

Nadine zenci kadını rüyasında hiç görmüyordu. Yalnızca kara adamı görüyordu o.

Diğerlerinin bilmediği pek çok şeyi öğrenmişti. Kara adamın adı Randall Flagg'di. Batıda ona karşı koyanlar da çarmıha gerilmiş ya da çıldırmışlardı.

Boğucu Ölüm Vadisinde dolaşıp duruyorlardı. Flagg, Vegas'ta bir merkez kurmuştu.

Hiç acelesi yoktu. Yaz sona eriyordu. Yakında kar Kayalık dağlarındaki geçitleri kapayacaktı. Kara adam o uzun kış

boyunca gücünü daha da arttıracaktı. Ve sonra Nisanda da ya da Mayıs'ta...

Boulder, Nadine'in son umuduydu. O zenci kadın da öyle. Nadine, «Yarın Boulder'da olacağız,» dedi kendi kendine. «Belki o zaman yolculuğumun artık sona erip ermediğini anlayacağım...» Gökyüzünde bir yıldız kaydı, Nadine çocuk gibi dilekte bulundu.

40

Şafak söküyor, doğu ufkunu tatlı bir pembeye boyuyordu. Stu Red-^an'le Glen Bateman, Batı Boulder'daki Flagstaff dağının yamacına tırmanmaktaydılar.

Glen, «Akşama doğru başım ağrıyacak,» dedi. «Öğrencilik günlerinden beri sabaha kadar oturup içtiğimi hiç hatırlamıyorum.»

Stu, «Güneşin doğuşunu seyretmek buna değer,» diye cevap verdi.

«Doğru. Şahane bir şey.»

Stu mırıldandı. «Benim başım da dönüyor.» Bir süre sessizce manzarayı seyretti, sonra da Glen'e gülümsedi. «Şimdi ne olacak? Ben de Nick gibi bundan sonra olacakları öğrenmek istiyorum.»

Glen ağır ağır, «Bir toplum kurulacak,» dedi. «Ama bunun ne tür bir şey olacağını şu anda söylemek imkânsız. Şimdi Boulder'da yaklaşık dört yüz kişi var. Her gün yeni gruplar

geliyor. Bu gidişle Eylül'e kadar bin beş yüz kişi olacağız. Ekimin birinde dört bin beş yüz kişi. Kasımda kar yağmaya başladığı, yollar kapandığı sırada da sekiz bin.»

Stu başını salladı. «Buna inanmak zor. Ülkeyi aştık, yüz kişiyle bile karşılaşmadık.»

«Ralph, şu ara beş altı grupta bağlantı halinde. Haftanın sonunda sayımız beş yüze çıkacak.» Glen gülümsedi. «Abigail Ana radyo istasyonunda Ralph'in yanında oturuyor ama mikrofona konuşmak istemiyor. Elektrik çarpacağından korktuğu için.»

Stu, «Frannie o ihtiyar kadını çok seviyor,» dedi. «Hem bebekleri dünyaya getirme konusunda çok bilgisi olduğu için, hem de... daha doğrusu bir nedeni olması şart değil. Kadını seviyor.»

«Çok kişi de öyle.»

Abigail Ananın oturduğu evlerin en güzeliydi bu. Boulder'in Maple Hill semtindeki bu evde yaşlı kadının ömründe duyduğu her tür alet var-dl-Duymadıkları da.

Bulaşık makinesi, elektrikli iki süpürge. Mikro-dalga fırını. Çöp|6ri kıyan bir makine. Ama henüz ceryan kesikti.

Abigail Ana şimdi verandada, salıncaklı iskemlesinde oturmuş, fıs. tık yiyordu.

Diş etlerini çok acıtıyordu fıstık yemek. Ama pek de lezzetliydi fıstıklar.

Ralph baheye girerek verandaya yaklařtı. «Uyuyor musun, Ana?»

«Hayır. Bu fıstıkları yemiyor, onları öldürmeye alıřıyorum.»

Ralph güldü. «Bahe kapısının önünde bir grup bekliyor. Fazla yor-gun deėilsen sana 'Merhaba' demek istiyorlar. Kente bir saat kadar önce vardılar. İyi insanlar. Başlarında o uzun saçlı müzisyenlerden var ama genç adamın iyi bir lider olduėu da anlařılıyor. Adı Larry Underwood.»

«Onları getir, Ralph.» Abigail bir an durdu. «Sahi Nick nerelerde?»

«Bir ara elektriki Brad Kitchener'la santrale gitti. Galiba santralde yalnız řalterleri kapatmıřlar. Yani kente cereyan verilebilecek. Sen de artık evdeki aletleri kullanabilirsin... Sabah Stu Redman de bize geldi. Nick'e kurulacak komiteye girmesini teklif etti.»

«Nick ne dedi buna?»

«'Abigail Ana isterse, ben de isterim,' dedi.»

«Benim gibi yařlı bir kadın böyle iřlerden ne anlar?»

Ralph ciddileřti. «ok řey anlar. Biz buraya senin yüzünden geldik. Senin istediėini yapacaėız.»

«Ben her zamanki gibi özgür olmak istiyorum. Zamanı gelince özgürce konuřabilmeyi de.»

«Bütün bunlar da olacak, Ana.»

«Diğerleri de böyle mi düşünüyor, Ralph?»

«Tabii ya!»

«İyi öyleyse.» Abagail iskemlesinde sakın sakın sallanmasını sürdürdü. «Artık herkesin elinden geleni yapması gerekiyor... Biz seninle gevezelik ederken kapının önünde bekleyenleri de güneş çarpıyor sanırım Onları getir, Ralph.»

«Pekâlâ.»

* * *

Yeni gelenler Ralph'in açtığı bahçe kapısından içeri girdiler. Genç İlerleri en öndeydi. Gözlerini yere dikmişti. Yanında sarı saçlı bir kadın vardı- Hemen arkasından bir çocukla, siyah gözlü bir kadın geliyordu, diğerleri de onların gerisinde sıraya girmişlerdi.

Genç adam verandanın basamaklarından çıktı, ama kadını aşağıda durdu. Ralph'in dediği gibi, Larry'nin saçları uzundu ama temizdi. Saka-lı kızılımsı sarıydı.

Güçlü yüzünde kaygı ve acının çizdiği yeni çizgiler belirmişti.

Larry usulca, «Sen gerçeksın,» diye mırıldandı. Yaşlı kadın, «Ben her zaman öyle olduğumu düşündüm,» dedi. «Ben Abagail Freemantle'ım. Buradakilerin çoğu beni

'Abagail Ana' diye çağırırlar. Hoşgeldiniz?»

Larry boğuk bir sesle, «Teşekkür ederim,» diye cevap verdi. Abagail onun ağlamamaya çalıştığını farkettil. Genç adam ekledi. «Ben... biz buraya vardığımız için seviniyoruz. Adım Larry Underwood. Ben... seni rüyamda gördüm.» Yaşlı

kadınla el sıkıştılar. Sonra Larry döndü, sendelemesine basamaklardan indi.

Abagail Ana genç adamdan hoşlanmıştı. Gülümsüyordu.

Larry'yi menekşe gözlü, güzel kadını izledi. Genç kadın cesaretle Abagail Anaya baktı. Ama bakışlarında küçümseme yoktu. «Ben Lucy Swann'im. Seninle tanıştığım için seviniyorum.»

«Gelebildiğin için memnunum, Lucy.»

Lucy, «Seni rüyamda gördüm,» diye açıkladı. Sonra da şaşkın şaşkın uzaklaştı.

Ondan sonra çocukla siyah gözlü kadın yaklaştılar. Kadın ciddi ciddi, korkusuzca Abagail'e baktı. Çocuğun yüzünde ise merak vardı. Çocuk iyiydi. Ama siyah gözlü

kadın, Abagail Ananın sanki mezarday-rcış gibi durmasına neden oldu. Zenci kadın, «O adam burada,» diye düşündü. «O kara adam buraya bu kadının biçiminde geldi... Çünkü o başka biçimlere girmeyi biliyor... Kurt... Karga... Yılan biçimine...» Aba-9ail bir an korktu. Sanki saçlarında kır

tutamlar olan bu kadın birdenbi-re uzanacak, onun boynunu kırıverecekti.

Nadine Cross'un aklı iyice karışmıştı. Demin bahçe kapısından girerken rahattı. Ama Larry bu kadınla konuşmaya başlar başlan-^ Nadine bir tiksinti ve dehşet duymuştu. Bu yaşlı kadın... bazı şeyleri görebiliyordu. Evet.

Nadine, Abagail'in kendi içini, o karanlık tohumunun ekildiği ve güzelce geliştiği yeri görmesinden korkuyordu. Belki de zenci kadın ayağa kalkıp,

«Joe'yu burada bırak ve seni bekleyene git» diye bağıracaktı.

İki kadın, içlerinde korkuyla birbirlerini süzdüler, birbirlerini bakışla. rıyla tarttılar. Bu pek kısa sürdü. Ama ikisine de çok uzun geldi.

Abagail, «O adam bu kadının içinde,» diye düşündü. «İblisin habis ruhu.»

Nadine ise kendi kendine, «Bütün güçleri burada,» dedi. «Bu kadından başka hiçbir şeyleri yok. Ama belki de bunun farkında değiller.»

Joe yanında huzursuzlaşmaya başlamıştı. Nadine'in elini çekiştirip duruyordu.

Kadın ince, cansız bir sesle, «Merhaba,» dedi. «Ben Nadine Cross'um.»

Abigail, «Kim olduđunu biliyorum,» diye cevap verdi.

Nadine usulca sordu. «Öyle mi?» Birdenbire Joe'nun onu koruyabileceđini düşündü.

Yalnızca Joe'nun.

«Evet, öyle.»

Nadine, Joe'yu ağır ağır önüne çekti. Sanki çocuđu rehine almış gibi, «Bu da Joe. Onu da tanıyor musun?»

Abigail Ana gözlerini Nadine'inkilere dikmişti. Ama ensesi ter içindeydi.

«Çocuđun adının Joe olduđunu sanmıyorum. Senin onun annesi olduđunu da sanmadığım gibi.» Zenci kadın garip bir duyguya kapıldı. Sanki savaşı bu kadın kazanmıştı. Abigail'in görevi neyse, bunu yapmaması için çocuđu bir kalkan gibi kullanmıştı. Ama her şey çok ani olmuştu. Abigail hazırlıklı değildi. İhtiyar zenci, çocuđa döndü. «Adın nedir ođlum?»

Çocuk sanki boğazına bir kemik takılmış gibi çabaladı. Nadine elini onun omzuna koydu. «Haydi, Joe.»

Joe kadının elini itti, güçlü bir sesle, açık açık, «Leo,» dedi. «Adım

Leo Rockyway!» Gülererek Abigail Ananın boynuna atıldı. Diğerleri onu alkışladılar.

Nadine, «Joe,» diye seslendi. Yüzünde soğuk bir ifade vardı. Kendini toplamıştı.

Çocuk yaşlı zenciden biraz uzaklaşarak Nadine'e baktı.

Nadine korkusuzca Abagail'e bakıyordu. «Gel, Joe. Kadıncağıza zarar verebilirsin. Pek yaşlı o. Güçlü de değil.»

Çocuk, «Onu çok seviyorum,» dedi.

Nadine irkildi. Sesi sertleşti. «'Gel,' dedim, Joe.»

«Benim adım Joe değil! Leo! Leo! Adım bu işte!»

Gruptakiler sustular. Bir şeyler olduğunu sezmişlerdi.

İki kadın yine göz göze geldiler. Sanki düello ediyorlardı.

Abagail bakışlarıyla, «Ben senin kim olduğunu biliyorum,» dedi.

Nadine de bakışlarıyla cevap verdi. «Evet. Ben de seni tanıyorum.» Ama bu sefer bakışlarını kaçırın o oldu. «Pekâlâ. Adın ister Leo olsun, ister başka bir şey.

Ama kadıncağızı yormadan gel de gidelim.»

Çocuk Abagail'in kollarından istemeye istemeye sıyrıldı.

Yaşlı zenci ona baktı. «İstediğin zaman beni görmeye gel.»

Çocuk, «Peki,» diyerek Abagail'e eliyle bir öpücük yolladı. Nadine'in suratında haşın bir ifade vardı. Hiçbir şey

söylemeden çocuđu adeta sürüklercesine götürdü.

Bir adam saygıyla Abagail Anaya yaklaştı. «Merhaba, Ana. Adım Zellman. Mark Zellman. Seni rüyamda gördüm...»

Abagail ise Nadine'in arkasından bakıyordu. Ona sanki çok önemli bir şeyi kaçırmış, ileride çok pişman olacaktı gibi geliyordu.

Stu sevişmelerinden sonra uykuya daldı. Son zamanlarda pek az uyuyabiliyordu genç adam. Bir gece önce de Glen Bateman'le sabaha kadar oturmuş, gelecekle ilgili planlar yapmıştı.

Frannie sabahlığına sarılarak balkona çıktı. Biri yoldan iniyordu. Evin önüne gelince durdu, başını kaldırıp evde ışık olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Fran'le göz göze geldiler. Yabancı genç bir adamdı. Rengi solmuş temiz bir blucin ve koyu mavi gömlek giymişti. «Sen Fran Goldsmith misin?»

«Evet, öyle. Ama seni tanımıyorum.»

«Ben Larry Underwood'um. Kente bugün geldik. Aslında ben Harold Lauder diye birini arıyordum. Bana onun Pearl Sokağı 261 numarada, Stu Redman ve Frannie Goldsmith'le birlikte oturduğunu söylediler.»

Fran'in keyfi kaçıverdi. «Harold bir süre önce buradan ayrıldı. Şim. di kentin batısında, Arapahoe'da. İstersen sana adresini verebilirim.»

«İyi olur. Ama artık ona yarın giderim.»

Fran, «Harold'u tanıyor musun?» diye sordu.

Larry, «Hem tanıyorum, hem de tanımıyorum,» dedi. «Seni belinde iki tabancası olan, boylu boslu bir sarışın sanıyordum. Amazon tipi bir sarışın. Ama seninle tanıştığım için memnunum.»

Kız, «Bir dakika,» diyerek balkondan çekildi, hızla aşağıya inerek dışarı çıktı.

Larry'yle el sıkıştılar. Sonra Larry ona, tabanca biçimi bir şarap şişesi gösterdi.

«Bunu Harold'a getirdim...» Eliyle işaret etti. «Otur da anlatayım.» Fran kaldırımın kenarına ilişti. Genç adam New York'tan beri başından geçenleri anlattı. «Sonunda 1 numaralı karayolundan güneye doğru indik...»

Frannie sevinçle bağırdı. «Ve Ogunquit'e vardınız.»

«Evet. Ambarın damındaki o koskocaman yazıları gördük. İşte ben Harold Lauder ve Frances Goldsmith'le böyle tanıştım.»

«Harold yazmıştı onları. Ah, Larry, Harold çok sevinecek!»

«O yazıya uyarak Stovington'a gittik. Oradan da Nebraska'ya. Aba-gail Ananın evindeki talimata uyarak Boulder'a geldik. Yolda başkalarıyla da karşılaştık.

Bunlardan biri Lucy Swann adında genç bir kadındı. Şimdi benim kadının o.

Luçy'yle tanışmanı isterim. Ondan hoşlanacağını sanıyorum.» Larry bir an durdu, sonra da güldü. «Her neyse.. Harold benim için önemli. Yolda ilerlerken benim için önemi daha da arttı. O ambar! Harold son satırı yazmak için herhalde damdan sarkmak zorunda kaldı. Frannie, yol boyunca hep, 'Korkusuz Harold buradan geçmiş,' diye düşündüm. Her tarafta onun izleri vardı. Bazı yerlere adının baş harflerini kazımişti. Şey... seninkileri de... Ne diyordum? Bazen zorluklarla karşılaşıyorduk. Ben ne yapacağımı bilemiyordum. Lucy o zaman,

'Haydi, Larry, şu soruyu çabuk sor,' diyordu.»

Fran güldü, «'İsa bu durumda ne yapardı,' öyle mi?»

Larry ciddi ciddi cevap verdi. «Hayır, Harold ne yapardı?»

Fran iyice şaşaladı. Aslında buraya kadar gelmelerini Stu sağlamıştı, Harold değil. Kız, «Larry, Harold'la karşılaştığı zaman orada olmak isterdim,» diye düşündü.

Larry, «Harold sayesinde Boulder'a erişmeyi başardık,» dedi.

«Senin sayende, Larry. Harold yanında değildi ki.»

«Ama kafamın içindeydi. İşte şimdi buradayım ve ona şarapla çikolata getirdim.»

Larry sustu, uzun bir süre konuşmadı. Ama Fran onun kendisini dikkatle süzdüğünü farketti. Sonra genç adam, «Pekâlâ, nerede yanıldım?» diye sordu. «Harold konusunda yani?»

Fran ayağa kalktı. «Artık içeri girmem gerekiyor.. Seninle tanışmak hoşuma gitti, Larry. Yarın gel de Stu'yla tanış. Lucy'nin işi yoksa onu da getir.»

Larry ısrar etti. «Harold meselesi nedir?»

«Ah, bilmiyorum.» Fran neredeyse ağlayacaktı. «Kendimi sanki Harold'a... çok kötü davranmışım gibi hissetmemeneden oldun. Stu'ya âşığım... Harold'u sevemediysem suç bende mi?»

«Hayır, tabii ki değil.» Larry şaşalamıştı. «Dinle, çok üzgünüm. Böyle paldır küldür gelmemeliydim. Hemen gidiyorum.»

Frannie birdenbire bağırdı. «Harold çok değişti! Neden, nasıl, niçin, bunu bilmiyorum... Bazen bunun daha iyi olduğunu düşünüyorum. Ama... aslında ondan da emin değilim. Zaman zaman korkuyorum.»

«Harold'dan mı?»

Kız cevap vermedi. Gözlerini ayaklarına dikti. Gerektiğinden fazla konuştuğunu düşünüyordu.

Larry usulca, «Bana onun adresini verecektin,» diye hatırlattı.

«Evinin kolaylıkla bulacaksın. Arapahoe'da, Eben G. Fine Parkının hemen karşısında oturuyor.»

«Tamam. Teşekkür ederim. Seninle tanışmak bana zevk verdi Fran. İyi geceler.»

Larry dönerek yoldan uzaklaştı.

Fran onun arkasından bakıyordu. «Larry'ye Harold'un yeniyetmiş şişman, huysuz, somurtkan, korkak, ne yaptığını bilmeyen bir çocuk olduğunu nasıl açıklardım?» diyordu kendi kendine, «Ona, Harold'un Boulder'a geldikten sonra tam şişko bir politikacıya döndüğünü, yalandan dostça bir tavırla herkesin sırtını okşadığını nasıl anlatırdım? Harold'un bütün dostça tavırlarına rağmen insana bir Gila canavarı gibi ifadesiz gözlerle baktığını?»

Harold kendisi için seçtiği küçük evin önündeki çim alanda oturmuş, gökyüzüne bakıyordu. Saçları eskisinden uzundu ama artık yağlı ve kirli değildi. Pis pis de kokmuyordu. Fazla çikolata yemekten vazgeçtiği için sivilceleri geçmeye başlamıştı. Kilometrelerce yol yürüyünce biraz kilo da vermişti. Yakışıklıca bir gence benzemeye başlamıştı.

Delikanlı şimdi kendi kendine, «Neden içim nefret dolu?» diye soruyordu. Her şeyden nefret ediyordu. Bu güzel Boulder'dan da, yeni kurulan düzenli toplumdan da. Harold burada yalnızca bir vatandaş olacaktı. Ama batıya giderse bir prens olabilecekti. O kara uğursuzluk çocuğu çekiyordu. Karmaşanın o ahenksiz müziği etkiliyordu onu. Belki de oraya gidecekti! Harold! Evet, belki kara adama katılacaktı. Çocuk gülümsedi.

Ralph bütün kente 18 Ağustosta bir toplantı yapılacağını açıklayan afişler astı.

Bunu heyecanlı konuşmalar izledi. Herkes geçici komitedeki yedi üyenin iyi ve kötü yanlarını tartışıyordu. Komitede Nick Andros, Glen Bateman, Ralph Brentner, Richard Ellis, Fran Goldsmith, Stuart Pedernan ve Susan Stern vardı.

O gün öğleden sonra Larry Underwood'la Leo Rockway, Arapahoe Sokağından Harold'un evine doğru gidiyorlardı. Genç adam ellerini ceplerine soktu, Leo da onu taklit etti. Larry bir bira tenekesine bir tekme attı, Leo da bir taş. Genç müzisyen ıslıkla bir şarkı çalmaya başladı, Leo da aynı şeyi yapmak için çabaladı. Larry çocuğun saçlarını karıştırdı, sonra da, «Tanrım,» diye düşündü.

«Bu küçüğü çok sevmeye başladım. Delilik bu!»

Küçük evin bahçesinde, belinden yukarısı çıplak, geniş omuzlu biri, çiçek tarhının çevresine tuğladan alçak bir duvar örmeye çalışıyordu. Arkası sokağa dönüktü. Larry, Fran'in sözlerini düşündü. «O çok değişti- Nedenini, nasılını bilmiyorum.. Zaman zaman korkuyorum...»

Sonra genç adam ilerledi, uzun yolculuk sırasında planladığı gibi. «Sen Harold Lauder'sin sanırım,» dedi.

Harold irkildi, döndü. Bir elinde bir tuğla vardı. Öbür elindeki malayı silah gibi kaldırmıştı. Larry, Leo'nun biraz

gerilediğini farketti. Sonra da, «Doğrusu Harold hiç de hayal ettiğim gibi değil,» dedi kendi kendine. «Tanrım! O malayı kafama mı vuracak?» Harold'un yüzünde sert bir ifade vardı. Gözleri kısılmış, birbirine bastırıldığı dudakları bembeyaz kesilmişti. Sonra birdenbire tavırları değişti. Neşeyle gülerek ellerindeki-leri attı, avuçlarını blucinine silerek yaklaştı, bir elini uzattı. Larry, «Tanrım,» diye düşündü. «Çocuk bu! Benden çok küçük. Eğer on sekizinde varsa, doğum günü pastasındaki mumları yerim.»

Harold, Larry'nin elini hararetle sıkarak, «Seni tanımıyorum,» dedi. Larry de gülümsedi. «Öyle. Ama ben seni tanıyorum.» Harold bağırdı. «Öyle mi?»

Larry, «Maine'den beri senin peşinden bütün ülkeyi aştım,» diye açıkladı.

«Deme? Sahi mi?»

«Sahi ya!» Larry çantasını açarak şarapla çikolataları delikanlıya uzattı.

«Bunları sana getirdim.»

«Zahmet etmişsin.» Harold elini salladı. «İçeri girelim. Babamın deyişiyle, biraz sohbet edelim. Senin çocuk gazoz içer mi?»

«Tabii. Le...» Larry döndü ama Leo yanında değildi. Sokağa çıkmış, ti çocuk.

«Hey, Leo! Gazoz ister misin?»

Leo, «Ben gidip Nadine anne döndü mü diye bakacağım,» dedi.

«Neden? Buraya daha yeni geldik?»

Leo başını kaldırdı. «Geri dönmek istiyorum.» Güneş ışıkları gözlerine geliyordu. Larry, «Ne oluyor?» diye düşündü. «Neredeyse ağlayacak.»

Larry sonra Harold'a döndü. «Bir dakika.»

Çocuk güldü. «Tamam, tamam. Bazen çocukların utangaçlıkları tutar. Ben de öyleydim.»

Larry, Leo'nun yanına giderek çömeldi. «Ne var, oğlum?»

Leo bakışlarını ondan kaçırdı. «Geri dönmek istiyorum. Nadine anneyi görmek istiyorum.» Larry'nin omzunun üzerinden bir an Harold'a doğru baktı. «Lütfen...»

«Harold'dan hoşlanmadın mı?»

«Biliyorum... Herhalde iyi biri... Ben yalnızca geri dönmek istiyorum.»

Larry içini çekti. «Yolu bulabilir misin?»

«Tabii.»

«Pekâlâ. Ama içeri girip bizimle bir gazoz içmen hoşuma giderdi. Harold'la tanışmayı uzun süreden beri istiyordum. Bunu biliyorsun, değil mi?»

«Evet. Ama o eve girmem!» Leo bir an vahşı bakışlı Joe halini aldı.

Larry telaşla, «Pekâlâ,» diyerek ayağa kalktı. «Sen hemen eve git. Ben daha sonra gelir, oraya varıp varmadığına bakarım. Sokaklarda oynama.»

«Olur.» Leo bir an durdu, sonra ıslık çalar gibi bir fısıltıyla ekledi. «Neden sen de benimle dönmüyorsun? Hemen, şimdi? Beraber gideriz. Lütfen, Larry.»

«Tanrım, Leo ne...»

«Neyse, neyse...» Leo hızla uzaklaştı.

Larry o gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı, sonra harold'a döndü.

Kaşları kaygıyla çatılmıştı.

Harold, «Aldırma,» dedi. «Çocuklar garip yaratıklardır.»

«Onun böyle davranmaya hakkı var sanırım. Başına gelmedik kalmadı.»

Harold, «Bundan eminim,» diye karşılık verdi. Larry bir an kuşku duydu.

Harold'un hiç tanımadığı bu çocuğa sözde acımış olması pek de inanılacak gibi değildi.

Harold, «Haydi, gel,» dedi. «Biliyor musun, sen ilk konuğum olacaksın. Fran'le Stu birkaç kez geldiler ama onlar

konuk sayılmaz.» Usulca, kederle gülümsedi.

Larry birdenbire bu çocuğa acıdı. Çok yalnızdı. «Buna sevindim.»

Oturma odası küçük ama rahattı. Harold, «Fırsat bulunca burayı yeni eşyalarla döşeyeceğim,» diye açıkladı. «Modern takımlarla. Krom ve deri eşyalarla.

Bodrumda güzel bardaklar var. Gidip onlardan alayım. Sen şu yeşil koltuğu dene.

En rahatı o.» Dışarı çıktı.

Larry odada dolaşmaya başladı. Eşyalar kötüydü ama taş şömine çok güzeldi.

Dipteki bir taş yerinden oynamış, sonra dikkatsizce itilmişti. Bu durum Larry'yi rahatsız etti. Genç adam taşı çekti, geride bir defter olduğunu gördü. Üzerinde altın yaldızla, «Hesap Defteri,» diye yazılıydı. Larry sanki etrafı bilerek karıştırmış gibi utanarak taşı yerine soktu, gidip yeşil kanepeye oturdu. Aynı anda Harold iki elinde birer kadehle içeri girdi. «Bunları aşağıdaki muslukta yıkadım. Biraz tozluydu.»

Larry, «Tertemiz olmuşlar,» dedi. «Dinle. Şarabın bozulmamış olduğundan o kadar emin değilim. Şimdi karşılıklı sirke içebiliriz.»

Harold, «Bir şeyi yapmaya cesaret edemezsen, başarıya da erişemezsin,» diyerek güldü.

Bu gülüş Larry'yi rahatsız etti. Nedense ansızın o Hesap Defteri'ni düşünmeye başladı. Harold onun içine ne yazıyordu?

Neyse ki şarap bozulmamıştı. Çok nefisti. Yarım saat sonra ikisi de Çakırkeyif olmuşlardı. Özellikle Harold.

Şarap yüzünden biraz gevezeleşen Larry, «O afişler,» dedi. «Ayın °n sekizindeki toplantı. Neden sen de komitede değilsin, Harold? Senin gibi biri bence bu iş için çok uygun.»

Harold'un gülümsemesi yayıldı. «Aslında ben çok gencim. Herhalde yeteri kadar tecrübem olmadığını düşündüler.»

«Çok yazık...» J Harold hâlâ gülümsüyordu. «İlerde neler olacağını kim bilebilir?

Her köpeğin günü gelir, derler.»

Larry saat beşte evden çıktı. Harold'la dostça vedalaştılar. Çocuk yine gülerek,

«Sık sık gel,» dedi. Ama genç adam Harold'u hiç arama-I sa da çocuğun buna aldırmayacağını sezdi.

Larry beton dökülü bahçe yolundan ağır ağır sokağa çıktı. Harold'a el sallamak için döndü. Çocuk içeri girmiş, kapıyı kapatmıştı bile. Evin bütün panjurları da kapalıydı. Larry'ye birdenbire, sanki Harold onu panjurların arasından gözetliyormuş gibi geldi.

Birini boğmak için ellerini açıp açıp kapatıyor, nefretle gülümsüyormuş gibi. «Her köpeğin günü gelir...» Müzisyen yürümeye başladı.

«Larry! İyi misin?»

Genç adam irkildi. Bu soruyu soran Leo'ydu. Çocuk Harold'un i evinden üç blok ötede, kaldırımın kenarında oturuyordu.

Larry, «Burada ne yapıyorsun?» diye sordu.

Leo çekine çekine, «Eve seninle birlikte gitmek istedim,» dedi.

«Ama o adamın evine girmek istemedim.»

«Neden?» Larry kaldırıma, Leo'nun yanına oturdu.

Leo omzunu silkti. «Bilmiyorum...»

«Leo, bu benim için çok önemli. Harold'dan hem hoşlanıyorum, hem de hoşlanmıyorum. Onunla ilgili birbirine zıt duygularım var.»

«Benim bir tek duygum var.»

«Ne?»

Leo kısaca, «Ondan korkuyorum,» dedi. i Larry dalgın dalgın mırıldandı. «Gizli şeyler...»

Leo kayıtsızca, «Belki de o kara adama dua ediyor,» dedi.
Larry

sanki elektrik çarpmış gibi sıçradı. |, Sonra sakın bir tavır takınmaya çalışarak sordu. «Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?»

«Bilmiyorum... ama o bize benzemiyor. Durmadan sırtıyor. Bence rinde kurtlar var onun. Bu yüzden gülümsüyor. İri beyaz kurtlar beyni-ni kemiriyor.»

Larry dondu kaldı. Çocuk sanki yarı trans halindeymiş gibi konuşmuştu Ama çok kimse de Leo gibiydi. Larry, Boulder'a geldiğinden beri sokakta insanların birdenbire durakladıklarını, boş boş baktıklarını görmüştü. Sonra kendilerini toplamış, yollarına devam etmişlerdi. Her şey değişmişti. İnsanların sezgi gücü daha artmıştı. Bu korkunç bir şeydi.

Stu, «Bu gece ilk toplantıyı yapacağız,» dedi.

Frannie, «İki kasa bira var,» diye cevap verdi. «Peynirli bisküvi, salam...»

«Mesele bu değil, Frannie. Dick Ellis bugün geldi, komiteden çıkmak istediğini söyledi.»

«Sahi mi?» Genç kadın şaşırmıştı.

«'Siz gerçek bir doktor bulur bulmaz, komitede istediğiniz gibi hizmet ederim,'

dedi. Ama řu ara imkânsızmış. Bugün yirmi beř kiři daha geldi. İçlerinden birinin bacağı kangren olmuştu. Zavallı kız, paslı dikenli telin altından geçmeye çalışırken bacağını çizmiş.»

«Ah, ne feci!»

«Dick onu kurtardı. Dick bir de Larry'nin grubuyla gelen o hemřire. řu Laurie Constable adlı uzun boylu, güzel kız. Dick, 'Laurie olmasaydı, hastayı da kaybederdik,' dedi. Her neyse... Hasta kızın bacağını dizinden kestiler. Sonunda ikisi de bitkin düřtü. Tam üç saat uğrařtılar. Ayrıca sık sık kriz geçiren, sarsılıp tepinen bir çocuk da var. Dick bunun sara mı, řeker mi, yoksa beyindeki bir basınç mı olduğunu anlamaya çalışıyor. Neredeyse çıldırarak. Birkaç kiři de bayat yemek yedikleri için zehirlenmişler. Dick herkese hangi yiyecekleri secebileceklerini açıklayan afişler hazırlanmadığı takdirde bazı kimselerin öleceklerini söylüyor. Neyse ki Laurie Constable, Dick'e âřık sanırım. Oysa bizimki kızın babası yařında. Ama durum iyi.»

«Onları takdir ettiğın için seni kutlarım.»

Stu güldü. «Dick kırk sekiz yařında ve kalbi de biraz rahatsız. řu ara hastalar dışında komite işleriyle uğrařamayacağını düşünüyor. Doktorluk öğrenmeye çalışıyor.» Ciddi ciddi Fran'e baktı. «Laurie'nin duygularını anlıyorum.

Boulder'daki tek kahraman o. Dick bir köy veterineri. Birinin ölümüne neden olacağını düşünerek korkuyor. Tabii

kente her gün yeni insanların geleceğini de biliyor. İçlerinde yaralılar ve hastalar da olacak.»

«Demek bir komite üyesi gerekiyor?»

«Evet. Ralph Brentner, Larry Underwood'u istiyor. Sen de onun becerikli bir genç olduğunu düşünüyorsun.»

«Evet. O iyi bir üye olur. Bugün kentin merkezinde onun hanımıyla da tanıştım.

Lucy Swann'la. Çok tatlı bir kadın. Larry'ye de tapıyor.»

«Larry, Harold hakkında şimdi ne düşünüyor acaba?»

«Bunu kendisine sor.»

«Galiba öyle yapacağım.»

«Ona komite üyeliği teklif edecek misin?»

«Herhalde.» Stu ayağa kalktı. «Yargıç diye çağırdıkları ihtiyarın üye olmasını isterdim. Ama o çok yaşlı.»

«Onunla Larry konusunu konuştun mu?»

«Hayır. Ama Nick konuşmuş. Nick çok zeki, Fran. Harika fikirleri var. Yargıç, Nick'e Larry'nin tam aradığımız gibi biri olduğunu söylemiş.»

«Güçlü bir destek bu.»

Stu, «Evet,» diye karşılık verdi. «Ama ona teklifte bulunmadan önce Harold hakkındaki düşüncelerini öğrenmeye çalışacağım.»

Fran huzursuz bir sesle sordu. «Neden aklını Harold'a taktın, Stu? O senin aleyhinde bir tek kelime bile söylemiyor. Başkaları hakkında da.»

Stu, «Öyle,» diye başını salladı. «Sadece gülümsüyor. İşte benim hoşuma gitmeyen de bu.»

«Sence o... intikam almayı mı planlıyor?»

Stu güldü. «Yok canım. Glen sonunda muhalefetin Harold'un çevresinde toplanacağını düşünüyor. Buna bir diyeceğim yok. Harold'un şu ara yapmak istediklerimizi engellemeyeceğini umarım.»

«Belki onu istemediğimizi düşünüyor. Herhalde komiteye üye olacağını sanıyordu...»

«Buna Nick karar verdi. Biz de onu destekledik. Açıkçası, hiçbirimiz de Harold'a güvenemiyorduk.»

Fran, «Ogunquit'teyken dünyanın en sinir çocuğuydu,» dedi. «Ama gripten sonra değişmiş gibiydi. Hiç olmazsa bana karşı erkek gibi davranmaya çalışıyordu.

Sonra yine değişti. Hem de birdenbire. Durmadan gülümsemeye başladı. Artık insan onunla doğru dürüst konuşamıyor. İçine kapanmış. Sanki yeni bir dine girmiş ya da bir şeyler okumuş...» Fran birdenbire durakladı. Bakışları

şaşkındı. Genç kadın kendi günlük defterini hatırlamıştı. Harold gizlice defteri okumuş olabilir miydi?

«Fran? İyi misin?»

«Tabii iyiyim.» Genç kadın gülümsedi. Ama gülümsemesi sahteydi. Harold'un ki gibi.

Larry, «Onun hakkında ne mi düşünüyorum?» dedi.

Stu'yla ikisi Table Mesa'daki küçük evin oturma odasında dılar. Lucy küçük mutfakta akşam yemeđi hazırlıyor, bir taraftan da şarkı söylüyordu.

«Şey... Harold'un peşinden ilerlerken bile hep onun hayal ettiđim gibi biri olamayacağını kendi kendime söyleyip durdum. Gerçekten de öyle çıktı. Ama hâlâ

Harold'u anlamaya çalışıyorum. Bana pek nazik davrandı. Harika bir ev sahibi gibi. Ona getirdiđim şarabı açtı. Birbirimizin sađlığına içtik. Güzel dakikalar geçirdim. Ama...»

«Ama?»

«Biz ona arkasından yaklaştık. Leo ve ben. Çiçek bahçesinin çevresine alçak bir duvar çekmeye çalışıyordu. Hızla döndü... Ben konuşun-caya kadar geldiđimizi farketmemişti sanırım... Ve ben bir an, 'Aman, Tanrım,' diye düşündüm. Bu delikanlı beni öldürecek.»

Lucy mutfak kapısına geldi. «Stu, yemeđe kalır mısın?»

«Teşekkür ederim ama Frannie bekliyor. Başka zaman.»

«Pekâlâ.» Lucy döndü.

Larry, «Buraya Harold'u sormaya mı geldin?» dedi.

Stu kararını verdi. «Hayır. Senin de geçici komitede görev almanı istiyoruz.

Dick Ellis'in işi başından aşkın.»

«Demek öyle?» Larry pencereye giderek sessiz sokağa baktı. «Ben de artık özel hayatıma dönebileceğimi düşünüyordum.»

«Karar senin tabii. Bir üye daha gerekiyor. Seni tavsiye ettiler.»

«Kimler?»

«Birkaç kişiye sorduk. Frannie senin dürüst ve becerikli bir insan olduğunu düşünüyor. Nick de sizin gruptan biriyle görüştü. Yargıç Far-ris'le.»

Larry sevindi. «Demek yargıç beni destekledi, öyle mi? İşte bu harika. Biliyor musun, asıl onu komiteye almalısınız. Son derece zeki bir adam.»

«Nick de öyle söyledi. Ama yargıç yetmiş yaşında. Bizim tıp merkezi çok ilkel...

E, ne diyorsun, Larry?»

«Galiba... Kahretsin! Evet, diyorum. Buraya varınca grubun başından ayrılmak istiyordum. Artık sorumluluğu başkaları yüklenecekti. Hayatta hiçbir şeyin beni bunun kadar mutlu etmeyeceğini düşünüyordum. Ama sonra sıkılmaya başladım...»

«Bu gece bizim evde toplanacağız. On sekizindeki büyük toplantı hakkında konuşmak için. Gelebilir misin?»

«Tabii. Lucy'yi de getirebilir miyim?»

Stu ağır ağır başını salladı. «Hayır. Bundan Lucy'ye söz bile etmemelisin. Bu işi bir süre gizli tutmaya çalışıyoruz.»

Larry'nin gülümsemesi kayboldu. «Ben gizli kapaklı işlerden pek anlamam, Stu.»

«Ben de öyle. Ama savaşta olsaydık yine böyle mi düşünürdün?»

«Anlamadım...»

«Rüyamızda gördüğümüz o adam... Onun pek de uzaklara gittiğini sanmıyorum.»

Larry şaşaladı. Sonra da düşünmeye başladı.

Stu konuşmasını sürdürdü. «Glen kimsenin ondan söz etmemesinin nedenlerini anladığını söylüyor. Oysa hepimiz de uyarıldık. Tabii buradaki insanlar hâlâ geçirdikleri sarsıntının etkisinden kurtulmadılar. Buraya gelebilmek için korkunç bir yolculuk yaptılar. Şimdi bütün istedikleri,

yaralarını sarmak ve ölülerini gömmek. Ama Abigail Ana burada olduğuna göre, kara adam da batıda... Belki buradakilerin çoğu onu düşünmüyorlar. Ama onun bizi düşündüğünden eminim.»

Larry sesini alçalttı. «Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi. Tam da yemekten önce.»

«Abigail Ana, 'Ya biz onu yakalayacağız,' diyor. 'Ya da o bizi. Bu iş ancak o zaman sona erecek.'»

«Bunu herkese söylememiştir umarım. Yoksa buradakiler Avustralya'ya kaçmaya kalkarlar.»

«Hani gizli kapaklı şeylerden hoşlanmıyordun?»

«Evet ama bu...» Larry durakladı. Stu dostça bir tavırla gülümsüyor-du. Müzisyen de gülümsedi. Ekşi ekşi. «Pekâlâ. Haklısın. Bu sorunu konuşacağız, sonra da dilimizi tutacağız.»

«Güzel. Yedide bizde olur musun?»

«Tabii.»

Birlikte kapıya doğru yürüdüler. Sonra Larry, «Bir çocuk var,» dedi. «Maine'den bizimle birlikte geldi. Adı Leo Rockway. Türlü dertle karşılaştı çocuk. Lucy'yle ben onu Nadine Cross adlı bir kadınla paylaşıyorum. Nadine olağanüstü bir kadın.

Onu tanıyor musun?»

Stu başını salladı. Ona Larry'nin getirdiđi Nadine adlı bu kadınla Abigail Ana arasında geçen acayip konuşmadan söz edilmişti.

«Ben onlarla karşılaşmadan önce, Leo'yla Nadine ilgileniyordu. Çocuk insanların içlerini görüyor sanki. Bu Leo... Harold'un evine girmek istemedi. Evin önündeki çim alanda kalmaya bile razı olmadı. Bu... biraz tuhaf, değil mi?»

Stu, «Öyle,» dedi.

İki genç adam bir an düşünceli düşünceli birbirlerine baktılar.

Stu, Larry'nin evine gider gitmez, Fran de yatak odasına koşmuştu. Fermuarlı çantasından günlük defterini çıkardı. Sayfaları karıştırmaya başladı. Defter Harold'un aleyhinde sözlerle doluydu.

«Harold düşmanlarının listesini yapıyor. Bunu birkaç defa kontrol, den geçiriyor...»

Fran, 1 Ağustos'a geldi. On beş gün öncesine yani. «Dün gece çok mutluydum.

Sonunda Stu'yla birleştik...»

Genç kadın birdenbire sayfanın kenarındaki parmak izini farketti Çikolatalı

parmak izini. Elleri titremeye başladı. Gözlerinin önünde Harold'un hayali belirdi. Sırıttıyor ve sonra da, «Her köpeğin

günü gelir, Frannie,» diyordu. «Her köpeğin günü gelir.»

42

Sabah olmak üzereydi. Bir türlü uyuyamayan Abigail Ana dua etmeye çalışıyordu.

«Bana kusurumu göster, Tanrım. Bilmiyorum. Görmemi istediğin bir şeyi farketmediğimi seziyorum. Uyuyamıyorum. Sana sesimi duyuramıyormuşum gibi geliyor.»

Yaşlı kadının gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sonra ağır ağır yataktan kalktı, giyindi.

Stu, Nick'le elektrik santralindeydi. Glen telaşla içeri daldı. Hiçbir giriş yapmadan, «Abigail Ana!» diye bağırdı. «Gitmiş!»

Nick dikkatle ona baktı.

Stu, «Neden söz ediyorsun sen?» diye sordu.

Glen yedi kilometrelik yolu bisikletle almıştı. Hâlâ soluk soluğaydı. «Abigail Anaya dün geceki toplantıdan biraz söz etmek istedim. Bunu erkenden yapmaya karar vermiştim. Çünkü Ralph iki grubun daha geleceğini söylemişti. Abigail Ana onları karşılamaktan hoşlanıyordu. Sekiz buçukta ona gittim. Ama kapıyı açmadı.

Ben de içeri girdim. Abigail Ana uykudaysa usulca çıkıp gidecektim. Yani onun... ölmediğinden emin olmak istiyordum... Ana çok yaşlı.»

Nick gözlerini Glen'in dudaklarından ayırmıyordu.

«Ama Abigail Ana evde yoktu. Bunu yastığının üzerinde buldum." Stu'yla Nick'e bir kâğıt mendili uzattı.

Üzerinde, «Bir süre buradan ayrılmam gerekiyor,» diye yazılıydı. «Ben günaha girdim. Tanrının düşüncelerini bildiğimi iddia etmek gibi bir küstahlık yaptım.

Günahım AZAMET benim. Tanrı, tekrar yerimi bulmamı istiyor.

Tanrı istiyorsa pek yakında yine sizinle beraber olacağım.

Abigail Freemantle.»

Stu, «Vay vay vay,» dedi. «Şimdi ne yapacağız, Nick?»

Nick pusulayı tekrar okuduktan sonra kâğıdı Glen'e geri verdi.

Glen, «Galiba toplantıyı bu akşama almak zorunda kalacağız,» diye fikrini açıkladı.

Nick, «Hayır,» der gibi başını sallayarak defterine yazdı. «Murat insandan, takdir Tanrıdan. Abigail Ana bu sözü sık sık tekrarladı. Ne yapabiliriz? O gitti. Bu gerçeği değiştiremeyiz.»

Stu, «Ama kargaşa...» diye başladı.

Glen, «Tabii kargaşa çıkacak,» dedi. «Nick, hiç olmazsa komiteyi toplayıp bu olayı tartışamaz mıyız?»

Nick yazdı. «Bunun ne yararı olur?»

«Birkaç kişi toplayıp Anayı aramaya çıkabiliriz. Fazla uzağa gitmiş olamaz.»

Nick, «Murat insandan, takdir Tanrıdan,» sözünü yuvarlak içine aldı, sonra da ekledi. «Onu buldunuz diyelim, nasıl geri getireceksiniz? Zincire vurarak mı?»

Stu, «Tanrım!» diye bağırdı. «Ne münasebet! Ama onun yalnız başına dağda bayırda dolaşmasına izin veremeyiz, Nick! Ana, Tanrıyı kızdırmış olduğuna inanıyor. Ya Ahdi Atik'teki kutsal insanlar gibi vahşi yerlere gitmeye kalkarsa?»

Nick yazdı. «Onun böyle yaptığından hemen hemen eminim.»

«Gördün mü?»

Glen, Stu'nun kolunu tuttu. «Biraz sakın ol, Doğu Teksas'lı. Bu durumun ne anlama geldiğini anlamaya çalışalım.»

«Bırak bunu şimdi. Yaşlı bir kadının gece gündüz dağlarda dolaşmasına ve sonunda ölmesine izin veremeyiz.»

«Sıradan bir ihtiyar değil Abigail Ana. Buradakiler için Papadan farksız biri. Papa, Kudüs'te dolaşmaya karar verirse bir Katolik buna iti. raz eder mi?»

«Kahretsin! Bu aynı şey değil! Bunu sen de biliyorsun!»

«Hayır. Aynı şey. Aynı. Hiç olmazsa Özgür Bölgedekilerin bu olaya ne gözle bakacaklarını biliyorum. Stu, Tanrının Anaya kırlara açılmasını söylemediğinden emin olabilir misin?»

«Hayır... Ama...»

Nick bir şeyler yazıp duruyordu. Kâğıdı Stu'ya uzattı. «Stu, bu olay hiçbir şeyi değiştirmiyor. Yalnızca Özgür Bölgedekilerin morali bozulabilir. Ama böyle olacağından da pek emin değilim. Herkes Ana gitti diye dört bir yana dağılacak değil herhalde. Yalnızca planlarımızı şu ara Anaya açıklayamayacağız. Belki de böylesi daha iyi.»

Stu, «Şimdi çıldıracağım,» diye bağırdı. «Bazen Anadan sanki aşılması gereken bir engelmiş gibi söz ediyoruz. Bazen de sanki o Papay-mış, hiç hata yapamazmış gibi. Ben Anayı çok severim. Ne istiyorsun, Nicky? Birisi kentin batısındaki o dar vadilerden birinde Ananın ölüsünü mü bulsun? Kadını orada bırakalım da, kargalar için kutsal yemek mi olsun?»

Glen usulca, «Stu, gitmeye kendisi karar verdi,» diye hatırlattı.

Stu bağırdı. «Ne karmaşık bir iş bu!»

Öğleye doğru Abagail Ananın ortadan kaybolduğu bütün topluma yayılmıştı. Ama Nick'in de tahmin ettiği gibi, kenttekiler korkmaktan çok, uysalca boyun eğdiler.

Fran'in Abagail Ananın gittiğinden haberi yoktu. Bütün sabahı kitaplıkta geçirmişti genç kadın. Daha sonra kentin

merkezinde Shirley Hammet'le karřılařtı. Dayna, Susan ve Patty'yle birlikte yolculuk yapan kadınla. Shirley o günden beri iyileřmiřti. řimdi aklı bařında, güzel ve olgun bir kadındı. Fran'e Abagail Ananın ortadan kaybolduđunu da o aıkladı.

Frannie telařla eve kořtu. Stu orada deđildi. On beř dakika önce evden ayrılmıřtı. řekerliđin altına sıkıřtırdıđı pusulaya yalnızca, «Gece dokuz buukta dnerim,» diye yazmıřtı. «Ralph ve Harold'la birlikteyim. Sakın kaygılanma. Stu.»

Fran, «Ralph ve Harold'la mı?» diye dřündü. Abagail Anayla ilgisi olmayan bir korku daha duydu. «Neden Stu iin korkuyorum? Tanrım! gerekirse Stu o ocuđu paralar. Ama... Harold ona gizlice arkadan sokulursa...» Gen kadın buz gibi oldu. «Dokuz buuđa daha saatler var... Harold'un evi bugün gece dokuz buuđa kadar boř olacak. Evde kimse yoksa iimin rahat etmesini sađlayacak bir řeyler bulabilirim. Ya da... hayır, bunu dřünmeyeceđim...

«Zaten kaygılanacak bir řey yok. Hayır, var. O ikolatalı parmak izi, kaygılanacak ok řey olduđunu gsteriyor. ünkü yolculuk sırasında gnlük defterimi alan ve gizli dřüncelerimi đrenmeye alıřan biri namussuz ve vicdansız bir insan demektir. Öyle biri nefret ettiđi bir insana arkasından usulca yaklařarak onu uuruma itebilir. Ya da bařına tařla vurur. Ya da onu bıaklar. Veya tabancayla öldürür. Hayır, hayır, kay-gılanmamalıyım... Harold böyle bir řey yaparsa artık Boulder'da kalamaz. O zaman ne yapar?» Ama Fran, Harold'un ne yapabileceđinin farkındaydı. Artık öyle insanların sıđınabileceđi bir yer vardı.

Harold'un küçük evi karanlık ve boştu. Kapı da kilitliydi. Bu da Boulder için yine olağanüstü bir şeydi. Artık kimse kapısını kilitlemiyordu. Sokağa çıktığı zaman stereoyu, televizyonu, karısının mücevherlerini kimsenin çalmayacağını biliyordu herkes. Dükkânlar stereo ve televizyon doluydu. Ama cereyan henüz verilmediği için bunlar bir işe yaramıyordu. Mücevhere gelince, Denver'e gidip çuval dolusu pırlanta almak kolaydı.

Fran, «Her şey bedavayken neden kapını kilitliyorsun, Harold?» dedi kendi kendine. «Soygundan en çok hırsızların korkması yüzünden mi?» Fran kilitli kapıları açmayı bilmiyordu. Tam geri döneceği sırada aklına bodrum pencereleri geldi. Genç kadının ilk denediği kirli cam, yana kayarak açıldı, bodrumun zeminine tozlar saçıldı.

Fran çevresine bakındı. Her taraf sessizdi. O güne kadar bir hayli uzak olan Arapahoe'ya Harold'dan başka kimse yerleşmemişti. Bu da acayipti.

Fran pencereden sürünerek içeri girerken bluzu kirlendi. Genç kadın merdivenden hızla mutfığa çıktı. Tertemizdi mutfak. İlgi çekecek bir şey de yoktu. Fran oturma odasına girdi. Oda da derlitopluydu Ama karanlık genç kadını ürküttü. Harold yalnız kapısını kilitlemekle kal. mıyor, perdeler ve pancurları da kapatıyordu. Oturma odasında eşyalar eski püsküydü. Tek güzel şey o koskocaman şömineydi, içine bir insanın oturabileceği kadar da genişti. Fran taşların üzerine ilişerek düşünceli düşünceli çevresine bakındı. Bir an altındaki taşın oynadığını hissetti. Kalkıp taşı inceleyeceği sırada biri kapıyı çaldı.

Genç kadın ani bir korkuyla felce uğradı sanki. Soluğu kesildi. Kapıya tekrar çabuk çabuk vuruldu.

Fran, «Tanrım,» diye düşündü. «Neyse ki pancurlar kapalı.»

Kapı bir daha vuruldu, bir kadın, «Kimse yok mu evde?» diye sesledi. Sokak kapısının tokmağı sağa sola döndü. Sonra ayak sesleri beton dökülmüş bahçe yolundan uzaklaştı.

Fran koşarak pancurun aralığından dışarı baktı, uzun siyah saçlarında beyaz tutamlar olan bir kadın gördü. Kadın küçük bir motorlu bisiklete binerek uzaklaştı.

Fran, «Bu Nadine Cross adlı kadın,» dedi. «Larry Underwood'un grubuyla geldi.

Harold'u tanıyor mu?»

Genç kadın beş dakika sonra hasır bir iskemleye basarak bodrum penceresinden çıktı. Etrafı arayamayacak kadar korkuya kapılmıştı. Camı kapattı. Ağaçlıkların arasına sakladığı bisikletine binerek telaşla apartmana gitti. İçerisi son derece sessizdi.

Fran günlük defterini açarak çikolatalı parmak izine baktı, kendi kendine Stu'nun nerede olduğunu sordu. Acaba Harold onun yanında mıydı? Genç kadın, «Ah, Stu,» diye bağırdı. «Lütfen eve dön. Sana ihtiyacım var.»

Stu öğle yemeğinden sonra eve gelmişti. Kanepeye yerleşmiş, boş gözlerle ilerdeki bir noktaya bakıyordu.

«Abigail Ana nerede acaba? Nick'le Glen haklılar mı?»

Sonra kapıya vuruldu. Ralph Brentner, «Stu?» diye seslendi. «Hey, Stu, evde misin?»

Ralph'ın yanında Harold Lauder vardı. Delikanlı bugün daha hafifçe gülümsüyordu.

Ama o ifade yüzünden yine de tümüyle silinmemişti. Cenaze töreninde ciddi tavır takınmaya çalışan neşeli bir insan hali vardı.

Abigail Ananın kaybolması yüzünden çok sarsılmış olan Ralph, Harold'la yarım saat önce karşılaşmıştı. Ralph, Stu'ya telaşla korkuları-n, anlatmaya başladı. «Kalp krizi geçirebilir. Ya da bacağını kırar, orada yatar kalır. Tabii bu yüzden de ölür. Bildiğin gibi her akşam üzeri yağ-rrıur yağıyor.

İslanıp zatürree de olabilir.»

Stu, «Ne yapabiliriz ki?» diye sordu. «O istemiyorsa kendisini geri dönmeye zorlayamayız.»

Ralph, «Orası öyle,» diye kabul etti. «Ama Harold'un güzel bir fikri var.»

Stu delikanlıya baktı. «Evet? Fikrin nedir?»

«Şey... Dinle. Nick'le Glen'in görüş açılarını anlıyorum. Tabii kentte-kilerin Abigail Anayla ilgili duygularını da değiştiremeyiz...»

Ralph hemen ekledi. «Değiřtirmek istemem zaten.»

Harold, «Tabiii!» diye bağırdı. «Ne de olsa bizi o biraraya getirdi. Ama bence motosikletlerimize binip Boulder'ın batı tarafını arayabiliriz. Birbirimizle de telsizle konuşuruz.»

Stu başını salladı. O da başından beri böyle bir şeyler yapmak istemiřti.

Harold ekledi. «Anayı bulursak ona istediğı bir şey olup olmadığını sorarız.»

Ralph atıldı. «Kente dönmek gibi...»

Harold, «Hiç olmazsa Ananın ne durumda olduğunu anlarız,» dedi.

Stu, «Pekâlâ,» diye karşılık verdi. «Bence harika bir fikir, Harold. Ben Fran'e bir not bırakayım, ondan sonra hemen gidelim.»

Harold, Boulder'la Netherland arasındaki dönemeçli yolu seçmişti. Çünkü bu yolda Abagail Anaya rastlamayacağından emindi. «Ben bir 9ünde Boulder'dan Netherlands gidemem,» diye düşünüyordu. «Herhalde o ihtiyar deli acuze bunu hiç başaramaz.»

Delikanlı řimdi geri dönüyordu. Saat yediye çeyrek vardı. Harold dinlenme yerinde motosikletinden inerek bir piknik masasının başına geçti. Yağılı bisküvi yiyip gazoz içti. Honda'nın gidonuna bağılı olan tel sizden Ralph Brentner'in sesi yükseldi birdenbire.

«Güneş Amfisi... Anayı bulamadım... Burada fırtına sona erdi.»

Sonra Stu'nun sesi duyuldu. O daha yakındaydı. Harold'un bulunduğu yerden altı kilometre ötedeki Cahutauqua Parkında. «Tekrarla Ralph.»

Ralph olanca sesiyle haykırdı. Harold, «Belki de adam kalp krizi geçirecek,» dedi kendi kendine, «Böylece gün güzel bir biçimde sona ermiş olur.» Ralph,

«Anaya burada rastlamadım!» diye açıkladı. «Karanlık basmadan aşağıya iniyorum.

Tamam.»

«Tamam.» Stu'nun sesinden umudunun kırılmış olduğu anlaşılıyordu. «Harold orada mısınız?» Delikanlı ayağa kalkarak bisküvi yağları bulaşmış olan ellerini blucinine sildi. Stu hâlâ konuşuyordu. «Harold? Harold Lauder'ı arıyorum!

Duyuyor musun, Harold!»

Delikanlı eliyle müstehcen bir işaret yaptı, sonra telsizin düğmesine basarak tatlı bir sesle, ama biraz umutsuzluğa kapılmış gibi, «Buradayım,» dedi. «Demin yana doğru gitmiştim. Hendekte bir şey vardı. Meğer eski bir ceketmiş. Tamam.»

«Pekâlâ. Neden Chautauqua'ya gelmiyorsun, Harold? Burada Ralph'ı bekleriz.»

Harold, «Emir vermeye bayılıyorsun, değil mi, aşağılık köpek,» diye düşündü.

«Belki sana bir hediyem var. Evet, belki...»

«Harold, duyuyor musun?»

«Affedersin. Bir an daldım. On beş dakika sonra oradayım.»

Stu, «Duydun mu, Ralph?» diye bağırdı. Harold yüzünü buruşturdu. Yine eliyle o müstehcen işareti yaparak sinsi sinsi güldü.

Parazit arasında Ralph'in hafif sesi işitildi. «Geliyorum. Tamam.»

Harold telsizi kapayıp motosiklete bindi. Arkasında kapitone bir ceket vardı.

Fermuarlı ceplerinden birine bir .38'lik Smith-Wesson saklamıştı. Tabancayı

çıkarak elinde çevirdi. «Bu gece mi? Neden olmasın?» Harold, Anayı aramalarını

Stu'yla yalnız kalabilmek umuduyla germişti. Genç adamı öldürecekti. Anlaşılan aradığı fırsat Chatauqua parkında eline geçmek üzereydi.

Harold batıdan gelen o müthiş gücü hissetti yine. Bu güç delikanlıyı öylesine çekiyordu ki sonunda çıldırabilirdi.

Batıya doğru biraz daha ilerlerse bütün iradesini kaybedeceğini anlıyordu. O zaman kara adama boş ellerle gidecekti. Ve o da Harold'u öldürecekti. Harold, «Ama bu gece Stu Redman'i öldürdükten sonra gidebilirim,» diye düşündü. «Bir tek kurşunla. Sonra o Oklahama'lı ahmak gelinceye kadar beklerim. Onun şakağına da bir kurşun, tamam. Yediye on var. O iki budalayı yedi buçuğa kadar temizlerim. Ondan sonra da motosikletle batıya giderim.» Harold pis pis sırıttı.

Stu karanlık basarken Harold'un motosikletinin homurtusunu duydu, bir dakika sonra da Honda'nın farını gördü. Kask giymiş olan Harold sağa sola bakıyor, onu arıyordu.

Et kızartılan yerde oturan Stu elini sallayarak bağırdı. Harold onu bir dakika sonra farketti ve elini kaldırarak karşılık verdi. Stu o gün geçirdikleri saatlerden sonra, Harold konusunda daha iyi şeyler düşünmeye başlamıştı.

Delikanlının fikri iyiydi. Başarıya erişememiş olsalar bile. Üstelik Harold, Netherland yolundan gitmekte de ısrar etmişti. Herhalde kapitone ceketine rağmen bir hayli de üşümüştü. Harold, Stu'ya yaklaştığı zaman genç adam delikanlının suratının bembeyaz olduğunu gördü. Yüzünün hatları gerilmişti. Gülümsemesi donmuş gibiydi. Stu buna düşkırıklığının neden olduğunu sandı.

Harold'a, «Hiçbir iz bulamadın, değil mi?» diye sordu.

Delikanlı, «Öyle,» dedi. Ölü gibi beyaz suratında garip bir ifade vardı.

Ellerini ceketinin ceplerine sokmuştı.

«Neyse... Ama iyi bir fikirdi. Kim bilir? Belki de Ana evine döndü bile.

Dönmediyse yarın yine aramaya çıkabiliriz.»

«Ama bu iş bir cesedi aramaya benzer.»

Stu içini çekti. «Belki... Evet, belki. Harold, neden akşam yemeğine bize gelmiyorsun?»

«Ne?» Harold alacakaranlıkta irkildi. Şimdi zorlukla gülümsüyordu.

Stu sabırla, «Akşam yemeğine,» dedi. «Frannie de seni gördüğQne sevinir.»

Harold mırıldandı. «Şey... belki... Ama ben... yani... bir ara ona iini duyuyordum... Belki... şu ara size gelmesem daha iyi olur... Seninle ilgj. li değil bu. Fran'le mutlusunuz. Bunu biliyorum.» içtenlikle gülümsedi.

Stu da gülümsedi o zaman. «Sen bilirsin, Harold. Kapımız sana her zaman açık.»

«Sağol. Teşekkür ederim.»

Stu, «Hayır,» diye cevap verdi. «Asıl benim sana teşekkür etmem gerekiyor.»

Harold gözlerini kırptırdı. «Bana mı?»

«Herkes Ananın bildiđi gibi davranmasına izin vermemiz gerektiđini söylerken sen onu aramamızı önerdiđin için. Bulamamış olsak bile. Benimle el sıkışır mısın?»

Stu elini uzattı. Harold bir an boş boş baktı. Stu delikanlının elini sıkmayacağını düşünüyordu. Sonra Harold sağ elini cebinden çıkardı. Parmakları bir an cebinde bir şeye takıldı sanki. Harold kısaca Stu'nun elini sıktı.

Delikanlının eli sıcak ve biraz da terliydi.

Stu onun önüne geçerek yola baktı. «Ralph'ın da artık gelmesi gerekir. O korkunç

dağdan inerken bir kaza geçirmemiştir umarım... hah, işte geliyor.»

Harold onun arkasından tuhaf, ifadesiz bir sesle, «Evet, o,» dedi.

«Yanında da biri var.»

«N-Ne?»

«İşte.» Stu ilk motosikletin gerisindeki farı işaret etti.

«Ya...» Harold'un sesi yine pek ifadesiz ve garipti.

Stu bu yüzden döndü. «İyi misin, Harold?»

«Yalnızca yorgunum.»

İkinci taşıtta Glen Bateman vardı. Nick de Ralph'ın arkasına ilişmiş-ti. Nick hepsini de Ralph'lara davet etti. Kahve ya da konyak içmek üzere. Stu bu daveti kabul etti. Ama hâlâ yorgun ve bitkin bir hali olan Harold, «Başka zaman,» dedi.

Stu, «Harold büyük bir düşkırıklığına uğradı,» diye düşündü. Birdenbire çocuğa karşı hem acıma duydu, hem de dostluk.

Harold eve vardığı sırada şiddetle titriyordu. Anahtarı kilide zorluk-, sokabildi. Kapıyı kapayıp tekrar kilitledi. Sürgüyü itti. Sonra bir an Kapıya dayanarak gözlerini yumdu. Neredeyse sinir krizi geçirecek, ağlayacaktı. Kendini topladıktan sonra oturma odasına giderek üç gaz larnbasını yaktı. Şöminenin taşının arkasına gizlediği Hesap Defterini çıkardı. Buna, kendisine yapıldığını düşündüğü bütün haksızlıkları, edi-ien hakaretleri, düşmanlarını, intikam planlarını yazıyordu. Adı üstündeydi işte Bir Hesap Defteri.

Harold bir sayfayı açıp başa tarihi attı. «14 Ağustos.» Sonra bir saat kadar yazı yazdı, sayfaları doldurdu. Sakinleşmiş, içindekileri kâğıda dökmüştü. Öfke, korku ve hayal kırıklığını deftere geçirmişti. Parkta tabancasını çıkararak o dört budalayı birden öldürmeye hazırlanmıştı. Ama son anda büsbütün çıldıracağı yerde aklı başına gelir gibi olmuştu. Ah... bekleme yeteneği dâhilerde bulunan bir şeydi. Harold da bekleyecekti.

Harold defteri yerine koydu, iki lambayı söndürdü. Uykusu gelmişti artık. Uzun ve serüvenli bir gün olmuştu bugün. Delikanlı üçüncü lambayı alıp odadan çıktı.

Mutfaktan geerken birdenbire donmuř gibi kalakaldı. Bodrum kapısı aıktı.

Harold merdivenin bařına gitti. Bütün o sakin tavırları kaybolmuř, kalbi korkuyla dolmuřtu. Ü basamak inerek, «Kim var orada?» diye seslendi. Cevap veren olmadı. Harold ü basamak daha indi. «Kimse var mı?» Ama bodrumda kimse olmadığını anlamıřtı. Sonra Fran'in girdiđi pencerenin altına saılmıř olan tozları, toprakları gördü. Bunların ortasında bir iz vardı. Bir tenis ayakkabısının izi. Lastik tabanda daireler ve çizgiler olduđu anlařılıyordu.

Harold ize dikkatle baktı. İz beynine dađlandı sanki. Sonra delikanlı izi sildi.

Lambanın ışığında yüzü balmumundan bir heykele benziyordu. Harold usulca, «Bunu ödeyeceksin,» diye mırıldandı, «iinizden hanginiz geldi, bilmiyorum. Ama bunu ödeyeceksin. Evet, ödeyeceksin!»

Yukarı ıkıp her yanı aradı. Evine giren bu kimsenin bařka izlerini bulmaya alıřıyordu. Ama bir řey göremedi. Harold oturma odasına girdi. Uykusu iyice aılmıřtı artık. Telařla řömineye kořup Hesap Defterini ıkardı, ilk olarak bu defterin ne kadar tehlikeli bir řey olduğunu kavradı- Önce defteri yakmayı düřündü ama bunu yapamayacağını biliyordu. «Güzелce saklanması gerekiyor. Bu řart... Eđer Frannie defterim daha iyi saklasaydı... hakkımdaki gerek düřüncelerini okumasaydım ne ikiyüzlü bir kız olduğunu anlamasaydım...» Gözleri irileřti. řiddetin titremeye bařladı. «Fran biliyor mu? Ařađıdaki onun ayak izi miydi?»

Ertesi gün elli kiři Abagali Anayı aramaya çıktı, ama kadını bulamadılar.

Her zaman uğursuz kehanetlerde bulunmaktan hoşlanan Charlie Impening adında biri. «Abagail Ana çıldırdı,» demeye başladı. «Bu da sonunda hepimizin kaçıracağını göstermiyor mu?»

Ertesi gün öğleden sonra, saat ikiyi çeyrek geçe Glen Bateman kapıya vurmada eve daldı. Fran, Lucy Swann'a gitmişti Stu bir kovboy romanı okuyordu. Başını kaldırdı. Glen'in şoktan bembeyaz kesilmiş yüzünü ve irileşmiş gözlerini görünce kitabı bir yana fırlattı. «Ne oldu?» Sesi sertti. «Biri... Anayı mı buldu?»

«Hayır...» Glen bacaklarının gücü kesilmiş gibi birdenbire bir koltuğa çöktü.

«Benimki kötü bir haber değil. Bir müjde. Ama çok garip.»

«Ne? Garip olan ne?»

«Kojak. Öğle yemeğinden sonra biraz uzandım. Kalktığım zaman Kojak verandada uyuyordu. Zavallı berbat halde, Stu. Ama o Kojak.»

«Köpeği mi demek istiyorsun? O Kojak'ı mı?»

«Evet, onu.»

«Emin misin?»

«Boynunda aynı kırmızı tasma var. Üzerinde, 'Woodsville, N.H.' yazılı aynı

etiket. Aynı köpek! Ama Kojak pek sıska. Zavallı, bazı hayvanlarla da boğuşmuş.

Dick Ellis... sonunda bakacak bir hayvan bulduğu için çok seviniyor. Dick, Kojak'ın bir gözünü tümüyle kaybetmiş olduğunu söyledi. Gövdesinin yanlarında ve karnında kötü çizikler var. Bunlardan bazıları da mikrop kapmış. Ama Dick onları

temizledi. Köpeğe yatıştırıcı bir iğne yaptı, karnını flasterledi. 'Galiba bir kurtla boğuşmuş,' dedi. 'Hatta birkaç kurtla.' Neyse ki kuduz değil.» Glen'in yanaklarından iki damla gözyaşı aktı. «O lanet olasıca köpek bana geldi. Keşke onu geride bırakmasaydım, Stu. Böyle tek başına yollara düşmezdi, fendimi öyle kötü hissediyorum ki!»

«Onu yanına alamazdın ki, Glen. Motosikletle yolculuk yapıyorduk.»

«Evet, ama... o beni izledi, Stu. Eskiden böyle şeyleri dergilerde okurduk.

'Sadık Köpek Üç Bin Kilometrelik Yolu Aşarak Sahibini Buluyor.' Böyle bir şeyi nasıl yapabildi? Nasıl?»

«Belki bizim gibi yaptı. Köpekler de rüya görürler.»

«Ah, Tanrım... Gelip köpeğimi görmek ister misin?»

«Hem de nasıl!»

Kojak, Glen'in evinin verandasında uyuyordu. Zavallı pek sıskaydı. Yaralıydı.

Ama Stu köpeği yine de tanıdı. Çömelerek Kojak'ın başını okşamaya başladı. Köpek uyandı, mutlu mutlu genç adama baktı. Stu'nun boğazına bir şey tıkanı sanki.

«İyi bir köpek bu.» Kojak kuyruğunu salladı.

Glen boğuk boğuk, «Bir dakika içeri gireceğim,» diye mırıldandı. Stu başını kaldırmadan, «Tamam,» dedi. «Hey, Kojak ne iyi bir köpek değil mi?»

Kojak kuyruğunu gürültüyle yere vurdu. Stu hayvanın gövdesinde-ki sargı ve flasterlere kaygıyla baktı. Köpeğe bir şeylerin saldırdığı belliydi. Belki de bir kurt sürüsü. Ama Stu. Kojak'ın bir kurt sürüsünün elinden kurtulmuş olabileceğini de sanmıyordu.

Glen tekrar verandaya çıktı.

«Ona saldıran hayvan zavallıyı fazla hırpalamış.» Stu, Kojak'ı okşadı yine.

«Köpeklerin hemen hemen hepsi ortadan kalktı. Ama Kojak gibi iyi bir köpeğe saldıracak kadar kurt ve çakal var. Bu nasıl oluyor?»

Glen, «Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz sanırım,» dedi. «O lanet olasıca gribin atları öldürüp inekleri neden sağ

bıraktığını da. Bizim dışımızda herkesi niçin öldürdüğünü de. Ben bu konuyu düşünmeyeceğim bile. Kojak'ı besleyip ona bakacağım.»

Stu, «Evet,» diye mırıldandı. «Onun için bir dişi köpek bulmaya Çalışmalıyız.»

Glen düşünceli bir tavırla başını salladı. «Evet, öyle. Sıcak cinle tonik ister misin. Doğu Teksas'lı?»

«Ne münasebet! Ben barbar değilim. Biran var mı?» «Ha, evet, bira bulabilirim.

Ama sıcak.»

«Tamam.» Stu tam Glen'in peşinden eve gireceği sırada durun Kojak'a baktı. «Sen güzel uyu, oğlum. Geldiğin için çok seviniyorum.»

Ama Kojak uyumuyordu. Yarı dalgın yatıyordu. ADAM'ın peşinden Nebraska'ya kadar gitmişti. Ama ADAM'ı orada bulamamıştı. Üzüntüyle çevreyi koklarken mısırların arasından dört kurt çıkmıştı. Gözleri kor gibiydi. Kojak hepsiyle de boğuşmuştu.

Üçünü öldürmüş, birini de kaçırmıştı. Kendisi de verandanın altına girip yatmıştı. Sabaha karşı başka bir hayvanın mısırların arasında dolaştığını hissetmiş, korkuyla usulca inlemişti. Belki de o yaratık kendisini arıyordu. O korkunç şey sanki hem insandı, hem kurt, hem de bir GÖZ. Kojak bir süre sonra o yaratığın uzaklaştığını hissetmiş, o zaman uykuya dalmıştı. Tam üç gün verandanın altında

gizlenmiş, ancak acıkıp susadığı zaman dışarı çıkmıştı. Kojak yola çıkabileceğini hissettiği zaman nereye gitmesi gerektiğini de sezmişti.

Topallayarak yola koyulmuştu. Zaman zaman ADAM'ın kokusunu da alıyor, doğru yolda olduğunu anlıyordu. Sonunda buraya varmıştı işte. ADAM buradaydı, kurtlar yoktu. O kara yaratık da...

43

Fran, «Bisikletlerden inip biraz yürüyelim,» dedi. Sesi yorgundu.

«Olur.» İki genç bisikletlerini dostça bir sessizlik içinde itmeye başladılar.

Sonra Stu, «İyi misin, Fran?» diye sordu. «Yoksa bebek seni rahatsız mı ediyor?»

«Hayır. Yalnızca yorgunum. Saat gecenin biri. Yoksa bunun farkında değil misin?»

«Evet, geç oldu.»

Geçici komitenin toplantısı uzun sürmüştü. Önce Abagail Ananın kaybolmasından söz edilmiş, sonra da diğer konulara geçilmişti. Harold bir ara söz istemiş, «Geçici komitenin, bütün üyeleriyle birlikte daimi komiteye dönüştürülmesini öneriyorum,» demişti. O zaman dinleyiciler onu heyecanla alkışlamaya başlamışlardı.

Stu, «Harold bunu önceden planlamış,» diye düşünmüştü. «Bu insanlar bizi seçecekler. Ama her zaman Harold'u hatırlayacaklar. Bu çocuk adeta bir dâhi.»

Stu, «iyi misin, Fran?» diye tekrarladı. «Evet, evet. Yalnız bacaklarım biraz yoruldu, o kadar.» «Dinlenmelisin.»

Fran, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Bir şeye mi üzüldün, hayatım? Nedir bu halin? Haydi, söyle.» Fran'in gözleri doldu. «Her şey bitti. Bunu sonunda kavrayabildim. Milli Marş söylendi. Ama salonda altı yüz kişi bile değildik. Birdenbire durumu kavradım. Ülke bomboş.

Çok şey ortadan kalktı.»

Stu kolunu kadının omzuna attı. «Bu herkesi de aynı biçimde etkiledi. Bu gece çok kimse ağlayarak uykuya dalacak.»

Fran hıçkırmaya başladı. Stu onu göğsüne yaslayarak genç kadının sırtını okşadı.

Fran bir süre sonra, «Tamam, tamam,» dedi. «Artık yolumuza devam edebiliriz.»

Stu, «Frannie, seni seviyorum,» diye mırıldandı. Kadın başını salladı. «Evet.

Biliyorum. Çoğu zaman bu üzücü duruma bu yüzden katlanabiliyorum.»

«Harold bu akşam şahaneydi, değil mi?» «Evet, öyle.»

Stu,-Fran'in sesindeki kaygıyı farkederek gülümsedi. «Bu seni biraz sarstı, değil mi?»

«Evet ama bunu açık açık söylemeyeceğim. Çünkü artık Harold' dan yanaşın.»

«Bu haksız bir söz, Fran. Harold'un davranışı beni de düşündürdü. Uygun anı seçti o.» Stu bir an durdu. «Harold hakkında neler hissettiği-mi bilemiyorum.

Abagail Anayı aradığımız gün ona çok acıdım. Sanki tayılacakmış gibi bir hali vardı. Ama bu gece herkes önerisi yüzünden

Harold'u kutlarken seninki kurbağa gibi şişindi. Sanki tatlı tatlı gülümserken, için için de, 'Gidi ahmaklar,' diyordu. 'Komitenizin ne biçim bir şey olduğunu görüyorsunuz. Önerim daha önce akıllarına bile gelmedi...' O...»

Fran durup yere baktı. «Harold'dan söz ettiğimiz için aklıma geldi Ayaklarımda bir acayıplık görüyor musun?»

Stu genç kadının ayaklarını dikkatle süzdü. «Hayır. Yalnızca ayaklarına 'Yer Ayakkabısı' denilen bu acayip şeyleri giymişsin. Tabii bunlar koskocaman şeyler.»

Fran genç adama vurdu. «Bu ayakkabı ayaklar için çok iyi. Hem benim ayaklarım da küçük sayılır.»

«Ayaklarının bütün bu meselelerle ne ilgisi var? Geç oldu, hayatım.» Stu bisikletini tekrar itmeye başladı.

Fran de ona ayak uydurdu. «Bir ilgisi yok sanırım. Ama Harold bu gece ayaklarıma bakıp durdu.» Kaşlarını çatarak başını salladı. «Ayaklarım Harold Lauder'i neden ilgilendiriyor?»

Larry'yle Lucy toplantıdan el ele eve döndüler. Leo'yu toplantı sona erdiği zaman Nadine annesiyle kaldığı eve bırakmışlardı. Kendi evlerinin kapısına yaklaşırlarken Lucy, «Harika bir toplantı oldu,» dedi. «Doğrusu...» Birdenbire kelimeler boğazına tıkanıp sanki. Verandadaki kara gölgelerin arasında bir silüet belirmişti.

Larry müthiş bir korkuyla sarsıldı. Deli gibi, «O adam,» diye düşündü. «Beni almaya geldi... Onun suratını görecekim.»

Sonra bu düşüncelerine kendi de şaştı. Çünkü verandadaki Nadine Cross'tu. Kadın arkasına mavimsi gri, yumuşak kumaştan yapılmış bir elbise giymişti. Bembeyaz tutamların süslediği siyah saçları omuzlarına yayılmıştı.

Larry istemeden, «Lucy onun yanında adeta çirkinleşiyor,» diye düşündü, sonra da kendi kendinden nefret etti. Bu sözleri söyleyen eski Larry'ydi. O çok çok gerilerde kalmıştı.

Bir elini göğsüne bastırmış olan Lucy titrek bir sesle, «Nadine,» diyordu.

«Ödümü patlattın. Bir an sandım ki... şey... ne sandığımı ben de bilmiyorum.»

Nadine, Lucy'ye aldırmadı bile. Larry'ye, «Seninle konuşabilir miyim?» diye sordu.

«Ne? Şimdi mi?» Larry yan gözle Lucy'ye baktı. Sonradan genç kadının yüzündeki ifadeyi hiç hatırlayamadı. Sanki bir yıldız Lucy'yi gölgede bırakmıştı. Ama parlak değil, kara bir yıldız.

«Evet. Şimdi olması şart.»

«Sabaha...»

«Şimdi olması gerekiyor, Larry. Ya da hiçbir zaman.»

Larry yine Lucy'ye baktı. Kadının yüzünde kadere boyun eğdiği anlaşılıyordu. Çok kırıldığı da belliydi. «Ben biraz sonra gelirim, Lucy.»

«Hayır, gelmeyeceksin.» Lucy'nin gözlerinde yaşlar parlıyordu. «Ah, hayır, hiç sanmıyorum.»

«On dakika...»

Lucy, «On dakika,» dedi. «On yıl. O seni almaya geldi. Tasma da getirdin mi, Nadine?»

Ama Nadine için Lucy Swann yaşamıyordu bile. Kadın gözlerini Larry'ye dikmişti.

O siyah, iri gözlerini. Larry için her zaman dünyanın en garip, en güzel gözleri olacaktı bunlar. Genç adam tekrarladı. «Gelirim, Lucy.»

«O...»

«Haydi, içeri gir.»

«Evet, gireceğim sanırım. O geldi. Artık bana ihtiyaç yok.» Hıçkırarak içeri daldı.

Larry'yle Nadine sanki büyülenmişler gibi uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Genç adam, «Bu işler böyle oluyor...» diye düşündü. «Bir salonda, geride duran biriyle göz göze geliyorsun, onu bir daha unutmuyorsun. Ya da sokakta bir kahkaha çınlıyor, bunu ilk seviştiğin kızın gülüşüne benzetiyorsun...» Ama Larry'nin ağzında bir acılık vardı.

Nadine alçak sesle, «Köşeye kadar gidip dönelim,» dedi. «Bu kadarını olsun yapar mısın?»

«Lucy'nin yanına gitsem daha doğru olur. Buraya gelmek için tam imanını buldun.»

«Lütfen! Yalnızca köşeye kadar gidip dönemez miyiz? istiyorsan *2 çöküp yalvarırım. İstedğin buysa. Burada. Bak, görüyor musun?»

Nadine, Larry'nin dehşetle açılan gözlerinin önünde yere çöktü. Bacakları

çıplaktı. Genç adama kadının elbisesinin altında da bir şey yokmuş gibi geldi.

Sonra sert sert, «Kalk,» dedi. Nadine'i ellerinden tutarak haşince çekti.

Kadının kalçalarına kadar açılan bacaklarına bakmamaya çalışı, yordu. «Haydi, gel.» Çok sarsılmıştı.

Sokakta yürümeye başladılar. Nadine genç adamın dirseğini hafifçe tutuyordu.

Sonra alçak sesle, «Bu çok zor,» dedi. «Lucy bu işi güç. leştirdi. Çünkü haklı.

Seni şimdi istiyorum. Ve korkarım çok geç kaldım. Burada kalmak istiyorum.»

«Nadine...»

Kadın heyecanla, «Hayır!» diye bağırdı. «Bırak da sözlerimi tamamlayayım. Burada kalmak istiyorum! Bunu anlayamıyor musun? Eğer beraber olursak burada kalmayı başarabilirim. Sen benim son şansım-sın.» Sesi titriyordu. «Joe gitti artık.»

«Hayır, gitmedi.» Larry şaşkıındı. Kendini çok aptal hissediyordu. «Buraya dönerken onu senin evine bıraktık.»

«Hayır. Şimdi Joe'nun yatağında Leo Rockway adında bir çocuk yatıyor.»

«Sen ne demek...»

Nadine, «Dinle,» dedi. «Beni dinle. Dinleyemez misin? Joe yanımda olduğu sürece güvendedim. Gerektiği kadar... güçlüydüm. Ama çocuğun artık bana ihtiyacı yok.

Ben birinin bana ihtiyacı olmasını istiyorum.»

«Onun sana ihtiyacı var!»

Nadine, «Tabii var,» diye mırıldandı. Larry yine korktu. Kadın artık Leo'dan söz etmiyordu. Genç adam onun kimden söz ettiğini de anla-yamıyordu. Nadine ekledi.

«Onun bana ihtiyacı var. işte o yüzden korkuyorum. Onun için sana geldim.» Genç adamın önünde durup ona baktı. Larry'nin burnuna o temiz koku geldi. Bu kadını istiyordu. Ama içinde bir şey de Lucy'ye doğru dönüyordu. Larry'nin Boulder'da yaşayabilmek için o şeye ihtiyacı vardı. Buna aldırmayıp Nadine'le gittiği takdirde, o gece gizlice Boulder'dan kaçmaları daha doğru olurdu. Genç adam için her şey sona erer, zaferi o eski Larry kazanırdı.

Genç adam, «Artık eve gitmem gerekiyor,» dedi. «Çok üzgünüm. Sorununu tek başına çözümlen gerekiyor, Nadine.»

Nadine, «Benimle seviş,» diye mırıldanarak kollarını Larry'nin boynuna doladı.

Ona iyice sokuldu. Larry kadının içine hiçbir şey giymemiş olduğunu iyice anladı. Kara bir heyecan duydu. Nadine

fısıldadı. «Benimle seviş. O zaman dertlerim sona erer. Güvende olurum. Güvende.»

Larry ellerini kaldırdı ve kadının parmaklarını kendi boynundan çözdü, onu hızla itti. Sonradan Nadine'e sahip olabilecekken bunu nasıl başardığını kendisi de anlayamadı. Nadine sendeledi. Az kalsın düşüyordu. Hafifçe inledi.

«Larry, eğer buseydin...»

«Bilmiyorum ama! İrzıma geçmeye çalışacağına, bana işin içyüzünü neden açıklamıyorsun?»

«İrzına geçmek mi?» Nadine tiz bir kahkaha attı. «Ah, işte bu çok komik! Bu sözün! Ben? Demek senin ırzına geçmeye çalışıyorum? Ah, Larry!»

«Benden ne istiyorsan bunu daha önce elde edebilirdin. Geçen hafta. Ondan önceki hafta. Ondan bir hafta önce de sana bunu teklif ettim. Sana her şeyimi vermek istiyordum.»

Nadine, «Çok erkendi...» diye fısıldadı.

«Şimdi de çok geç.» Larry böyle konuştuğu için kendinden nefret ediyor, ama susamıyordu. Nadine'i istediği için hâlâ titriyordu. Başka nasıl konuşabilirdi?

«Şimdi ne yapacaksın?»

«Pekâlâ. Elveda, Larry.» Nadine dönüp uzaklaştı, gölgelere karışarak gözden kayboldu.

«Nadine!» Larry'ye reddettiđi bütün insanlarmış gibi geliyordu.

Lucy, Larry'nin eve girdiđini duydu ve kalbi sevinçle doldu. «O beni seçti! O beni seçti!» Ama genç kadın bütün o heyecan ve umuduna rağmen hiç kımıldamadan yattı.

Kapı açıldı. «Lucy? Uyanık mısın?»

«Evet.»

«Lambayı yakabilir miyim?»

«İstiyorsan yak.»

Larry gaz lambasını yaktı. Lucy lambanın ışığında genç adamm renginin uçmuş olduğunu gördü. Çok sarsılmış olduğu belliydi. «Şaria bir şey söylemek istiyorum, Lucy.»

«Hayır. Bu şart değil. Gel, yat.»

«Bunu söylemem şart...» Larry elini alnına bastırdı. «Seni seviyorum... Beni istiyorsan, seninim. Ama açıkçası, iyi bir erkek seçtiđini de sanmıyorum.»

«Bu tehlikeyi göze alıyorum. Haydi, gel yat.»

Üç gün sonra Ralph Brentner'den, Nadine'in Harold Lauder'in evine yerleştiiđini öğrendiler. Bu haber karşısında Larry' nin yüz hatları geri-lir gibi oldu. Ama bir an için. Aslında bu açıklama onu rahatlatmıştı. Böylece her şeyin sona ermiş olduğu anlaşılyordu.

19 Ağustos gecesi Fran'le Stu Redman, daimi komite toplantısından dönüyorlardı.

Toplantı sırasında hüngür hüngür ağlamış olan genç kadının gözleri hâlâ kırmızıydı. Stu ayağını kaldırıma basarak bisikletini durdurdu.

Fran, «Neden durdun?» diye sordu. «Daha bir blok var.»

Genç adam, «Şu şeriflik görevi...» diye başladı.

«Bundan söz etmek istemiyorum, Stu.»

«Bu görevi birinin yapması gerekiyor, hayatım. Nick beni teklif ettiği zaman haklıydı. Bu görevi yapabilecek en uygun insan benim.»

«Ya ben ve bebek ne olacağız? Başına bir şey gelirse ne yapacağız? Nick bana gelip, 'Çok üzgünüm, Fran, ama erkeğini vurdular. Korkarım biz bir hata yaptık,' mı diyecek? Benim bebeğim olacakken bu insanlar senin kovboyculuk oynamamı istiyorlar.»

Stu usulca, «Senin bebek için neler istediğini artık bilmem gerekir,» dedi.

«Bana bunu kaç defa söyledin. Çocuğun tümüyle çıldırmamış bir dünyada yaşamasını istiyorsun. Oğlun ya da kızın güvende olmalı- Benim istediğim de bu. Ama bunu diğerlerinin önünde söylemek istemedim. Bu seninle benim

aramızda olan bir şey. Görevi kabul etmemin en önemli nedeni sen ve bebeksin.»

Fran alçak sesle, boğulurcasına, «Bunu biliyorum,» diye mırıldandı.

Stu genç kadına gülümsedi. «Her şey yoluna girecek.»

Fran ağır ağır başını sallarken gözyaşları etrafa sıçradı. «Sanmıyorum... Hayır, hiç sanmıyorum...» Bir an durup derin bir soluk aldı. «Sonra... o uğursuzluk meraklısı Charlie Impening gibiler...»

Charlie Impening birkaç gün önce ortadan kaybolmuştu. Motosikleti de öyle.

Stu, «impening gibiler kara adama katılmak istiyorlarsa o zaman, İyi ki onlardan kurtulduk,' demeliyiz, impening ve birkaç kişi gizlice çıkıp gittiler. Onların Flagg'a bizimle ilgili her şeyi açıklayacağından da eminim. Ama ne yapabiliriz ki? Kuşkulandığımız kimseleri hapse atamayız ya?»

Fran içini çekti. «Doğru...»

Fran o gece uzun süre uyuyamadı. Kafasında düşünceler birbirini izliyordu.

Sonunda genç kadın, «Kan gölünde yüzeceğiz,» diye düşündü. Sanki bunu kesinlikle biliyordu. Elini doğmamış çocuğunu korumak istiyormuş gibi karnına koydu.

Haftalardan beri ilk kez o rüya aklına geldi. Pis pis sırtan kara adam... ve elindeki çarpık tel askı.

Harold Lauder, yine Abagail Anayla ilgili araştırmaya katılmıştı. Şimdi yorgun argın evine dönüyordu. Delikanlı birdenbire, «Bu toplumun yararlı bir üyesi olabilirim,» diye düşündü. «Ama beni komiteye almadılar. Bu önemli değil.

Aralarına katılmayı başaracak kadar akıllıyım. Ama... Sus! Sus! Böyle şeyler düşünmemelisin!»

Harold eve vardığında kaldırımın kenarına bir motorlu bisiklet bırakmış olduğunu gördü. Bir kadın sokak kapısının önündeki basamakta oturuyordu.

Harold bahçe yolundan yaklaşırken kadın da ayağa kalktı, elini uzattı.

Delikanlının o zamana kadar gördüğü kadınların en şahanesiydi Tabii Harold, Nadine'i daha önce de görmüştü, ama bu kadar yakından değil.

Kadın, «Ben Nadine Cross'um,» dedi. Sesi hafif, adeta boğukçay-dı. Eli de serin ve güçlüydü.

Delikanlı gülümsedi. «Ben de Harold Lauder'ım. Sen Larry Under-wood'un grubuyla geldin, değil mi?»

«Evet, öyle.»

«Larry geçen hafta bana geldi. Bir şişe şarapla çikolata getirdi, iyi bir genç.»

«Larry mi?» Nadine acayip bir tavırla güldü. «Evet, çok iyidir. Harika bir insan.»

Bir an birbirlerine baktılar. Şimdiye kadar hiçbir kadın Harold'u böyle açık açık incelemişti. Delikanlı çok heyecanlandı. «Şey... Senin için ne yapabilirim?»

«Beni yemeğe davet edebilirsin. Böylece dostluğu ilerletmiş oluruz.»

Harold'un bütün sinirleri gerildi, heyecanı arttı. «Nadine, yemeğe kalır mısın?»

«Sevinerek kalırım,» Kadın gülümsedi. Elini delikanlının koluna koy-. duğu zaman Harold hafif elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Nadine gözlerini onunkilerden ayırmıyordu. «Teşekkür ederim, Harold.»

İçeri girdiler.

Yemeği Harold değil, Nadine hazırladı. Delikanlı da o arada iki kova su harcayarak yıkandı. Sofrada karşılıklı oturdular.

Nadine, «Seninle çok iyi dost olacağız,» dedi.

«Öyle mi?»

«Evet..»

Harold, «Ne kadar güzel bir kadın,» diye düşündü. Başı dönmeye başladı.

Nadine'in sesi hafif ve tatlıydı. Bu ses delikanlıyı hem rahatsız ediyor, hem de ona müthiş zevk veriyordu.

Yemekten sonra oturma odasına geçtiler. Harold içeriği biraz aydınlatmak için pancurlardan birini açmaya karar verdi. Pencereye doğru giderken kadın elini onun koluna koydu. Harold döndü. Ağzı Kurumuştı.

«Hayır. Pancurları açma. Böylesi hoşuma gidiyor. Baş başa oturuyoruz.»

Harold çatallı bir sesle, «Baş başa,» diye tekrarladı. Nadine delikanlıya sıkıca sarıldı. Ona iyice sokuldu. Harold'un başına hayatında ilk defa böyle bir şey geliyordu. Ellerini kadının saçları arasına soktu. Uzun bir öpüşme oldu. Öpüşme sona erdiği zaman Nadine delikanlıdan uzaklaşmadı. Başını kaldırmış, ona bakıyordu. Gözleri ıslık ısıldı. «Şimdiye kadar hiçbir kadınla ilişkin olmamış,» dedi. Bu soru değildi. Yalan söylememek delikanlıya daha kolay geldi. «Evet,» der gibi başını salladı.

Nadine, «Seninle istediğin kadar sevişeceğiz,» diye mırıldandı. «Gençsin.

Seninle tekrar tekrar sevişebiliriz. Yalnız... ben de bakireyim.»

«Sen de mi?..» Harold'un yüzündeki şaşkın ifade komikti anlaşılan. Nadine başını arkaya atarak güldü. «Evet. Ben bakireyim. Ve öyle de kalacağım. Çünkü... kendimi ancak bir tek kişiye tümüyle verebilirim. Ben ona aitim.» «Kime?»

«Kime olduđunu biliyorsun.»

Harold kadına bakakaldı. Birdenbire buz gibi olmuştu. Nadine sakın sakın onu süzüyordu. Delikanlı, «O adama mı?» diye fısıldadı.

Nadine yarı dönerek başını salladı. «Evet. Ama sana bazı şeyler öğretebilirim...

Seninle çok şey yapabiliriz... Belki bunları hayal ettin ama gerçek olabilecekleri hiçbir zaman aklına gelmedi. Seninle oyunlar oynarız. Seksten sarhoş oluruz. Her şeyi yapabiliriz. Her şeyi. Ama o bir tek küçük şey dışında.

Aslında bu da o kadar önemli sayılmaz. Öyle değil mi?»

Harold'un aklına seksle ilgili bütün o hayalleri geldi. Delikanlı onla-rın hepsini istiyordu. Nadine'i de. Ama daha fazlası da olmalıydı. «Ya ben, 'Hayır,' dersem?» Dudakları kurumuş buz kesilmişti.

Nadine omzunu silkerken göğüsleri çekici bir biçimde titredi. «na. yat yine devam eder. Öyle değil mi, Harold? Ben yapmak istediğim şeyi başarmanın başka bir yolunu bulurum, sen de yaşamını sürdürürsün. Er geç o küçük şeyi de yapmaya razı olacak bir kız bulursun. Ama o önemsiz şey bir süre sonra sıkıcı olur. Çok sıkıcı.»

«Nereden biliyorsun?» Harold ağzını çarpıtarak kadına güldü.

Nadine cevap vermedi. Delikanlının kararını bekledi. Harold ne kadar düşündüğünü sonradan bilemedi. Hatta bu soruyu düşündüğünden bile emin olamadı. Ama konuşurken sanki birinin ölümünden söz ediyormuş gibiydi. «Yatak odası... Yatak odasına gidelim...»

Nadine ona gülümsedi. Kadının gülümsemesinde hem zafer, hem de seksle ilgili vaatler gizliydi. Harold titredi.

45

Yargıcın evi bir mezarlığa bakıyordu...

Yaşlı adamla Larry yemekten sonra verandaya çıkmış puro içiyor, güneşin dağların ardında batışını seyrediyorlardı.

Yargıç bir ara, «Belki de yaşlı kadının gitmesi iyi oldu,» diye mırıldandı.

«Birini fazla kutsallaştırmanın zamanı değildi belki de.»

«Sizce Ana öldü mü?»

«O gideli altı gün oldu. Araştırma komitesi kadının izini bile bulamadı. Evet, ben Ananın öldüğüne inanıyorum. Ama yine de emin değilim. Olağanüstü bir kadındı o. Mantık çerçevesine sığmayan bir insan. Belki de onun gitmesi beni bu yüzden rahatlatıyor. Çünkü ben mantıklı bir insanım. Hiçbirimiz de gizli işaretler görmek, kehanetler dinlemek istemiyoruz. Bütün istediğimiz huzur, mantık ve sıradan bir hayat. Çünkü yaşlı bir kadının siyah yüzünde Tanrıyı gördüğümüze inanmaya başlarsak, o zaman şeytanın da

varolması gerektiğini düşünürüz. Bizim iblis, bize sandığımızdan daha da yakın olabilir.»

Larry sıkıntıyla, «Ben zaten bu yüzden buraya geldim,» diye açıkladı.

«Neden geldiğini biliyorum. Ve... kabul ediyorum.»

Larry irkildi. «Bunu size kim söyledi? Bu işin gizli yapılması gerekiyor. Eğer komiteden biri çevreye haber sızdırıyorsa mahvolduk demektir.»

Yargıç lekeli ellerini kaldırarak genç adamı susturdu. «Yavaş, oğlum, yavaş.

Komiteden kimsenin haber sızdırdığı yok. Hayır, ben bu Sım kendi kendime fısıldadım. Bu gece buraya neden geldin? Yüzün bir kitaptan farksız, Larry.

Apaçık. Kimseyle poker oynamayacağını umarım. Demin sana basit zevklerimden söz ettim. Bahçemden, kitaplarımdan, notlarımdan. O zaman yüzün sarktı sanki.

Suratında üzüntü dolu, biraz da komik bir ifade belirdi...»

«Bu çok mu gülünç? Nasıl mutlu olurum? Sizi...»

Yargıç usulca Larry'nin cümlesini tamamladı. «Batıya göndermeyi düşünüyorsunuz.

Çevreyi kolaçan etmek için. Öyle değil mi?»

«Evet. Öyle.»

«Bunun komitedekilerin akıllarına ne zaman geleceğini merak ediyordum. Özgür Bölgenin yaşayabilmesi için bu şart. Önemli bir görev bu. Kara adamın orada neler planladığını bilmiyoruz. Sanki adam ayın karanlık tarafındaymış gibi.»

«Tabii kara adam gerçekten batıdaysa.»

«Ah, orada o, orada. Bundan hiç kuşkun olmasın.» Yargıç bir an durdu. «Söyle Larry. Biz batıya gittik diyelim. Komiteniz orayı daha çok seversek neler olabileceğini de tartıştı mı? Orada kalmaya karar verirsek?»

Larry fena halde şaşırdı. «Doğrusu... bu hiç kimsenin aklına gelmedi.»

Yargıç, «Herhalde orada ışıklar yanıyor,» diye mırıldandı. «Bu da çekici bir şey. Impening denilen adamın bunu hissettiği belli.»

Larry öfkeyle, «Canı cehenneme!» diye homurdandı.

Yargıç neşeyle uzun uzun güldü. Sonra da ciddileşerek, «Yarın giderim,» dedi.

«Bir ciple herhalde. Önce kuzeye, Wyoming'e çıkarım, oradan da batıya uzanırım.

Neyse ki hâlâ araba kullanabiliyorum! Ida-ho'yu geçer, Kuzey California'ya doğru giderim. Yolculuk iki hafta sürebilir. Dönüş daha da uzun. Çünkü kar başlayabilir.»

«Evet. Bu ihtimalin üzerinde durduk.»

«Ve ben yaşıyım, ihtiyarlar kalp krizi geçirebilirler. Budalalık <ja ederler.

Peşimden beni destekleyecek kimseler de yollayacaksınız sanırım.»

«Şey...»

«Biliyorum. Bundan söz etmemem gerekiyor. Sorumu geri alıyo. rum.»

«Bu öneriyi reddedebilirsiniz. Kimse şakağınıza bir tabanca dayamıyor...»

Yargıç sert sert, «Sorumluluktan kurtulmaya mı çalışıyorsun?» diye sordu.

«Belki... Belki geri dönmeniz ihtimalinin onda bir olduğunu düşünüyorum.

Kararlarımıza temel oluşturacak önemli bilgiler getirmeniz ihtimali ise yirmide bir. Belki de bir hata yapmış olabileceğimizi size nezaketle söylemeye çalışıyorum. Belki gerçekten fazla yaşıyorsunuz.»

Yargıç, «Ben bir serüvene atılamayacak kadar ihtiyarım,» dedi. «Ama doğru olduğuna inandığım bir şeyi yapamayacak kadar da yaşlı olmadığımı umarım. O dağlarda bir yerde yaşlı bir kadın var. Doğrusunun bu olduğunu düşündüğü için feci bir biçimde öldü sanırım... Gideceğim. Üşüyeceğim. Barsaklarım doğru dürüst çalışmayacak. Yalnızlık çekeceğim.

Begonyalarımı özleyeceğim. Ama...» Larry'ye baktı. Gözleri karanlıkta pırıldıyordu. «Zekice de davranacağım.»

«Herhalde...» Larry'nin gözleri yaşlar yüzünden yanmaya başladı.

Yargıç konuyu kapattığını belirtmek için, «Lucy nasıl?» dedi.

Larry cevap verdi. «iyi. İkimiz de iyiyiz.»

«Hiçbir sorun yok mu?»

Larry, «Yok,» dediği anda aklına Nadine geldi. Kadını son gördüğü zamanki o çaresiz hali genç adamı hâlâ kaygılandırıyordu.

Yargıç mırıldandı. «Lucy'yle beraber olmanız iyi bir şey. Ama galiba öbür kadın için kaygılanıyorsun.»

«Evet, öyle. Onun intihar etmeyi düşünmesinden korkuyorum. Benimle ilgili olarak değil. Bir kadının Larry Undewood'u elde edemediği için intihar edeceğini sanmıyorum. Ama Nadine'in baktığı çocuk iyice normalleşti. Kadınsa kendisini yalnız hissediyor sanırım. Kendisine bağlı bir tek kimse olmadığını düşünüyor.»

Yargıç buz gibi bir kayıtsızlıkla fikrini açıkladı. «O sinir bozukluğu Kronikleşirse, kendini öldürebilir.»

Larry şok geçirir gibi oldu.

Yargıç ekledi. «Ama sen bir tek insansın. Öyle değil mi?»

«Evet.»

«Ve seçimini de yaptın?»

«Evet.»

«Kesinlikle mi?»

«Evet, kesinlikle.»

Yargıç neşeyle, «O halde bu kararınla yaşamayı öğren.» diye önerdi. «Tanrı aşkına, Larry, büyü artık. Kendini biraz beğenmeyi öğren. Olgunlaş oğlum, olgunlaş. Lucy harika bir kadın. Daha fazlasını istemek ya da başka sorumluluklar yüklenmeye kalkışmak, felaketi davet etmek olur.»

Larry, «Sizinle konuşmak hoşuma gidiyor,» dedi. Bu saf söz onu hem şaşırttı, hem de eğlendirdi.

«Herhalde duymak istediklerini söylediğim için.» Yargıç pek sakindi. «Tabii bildiğin gibi intiharın çeşitli yolları vardır.»

Larry çok geçmeden bu sözleri hatırlayacaktı. Hem de acı anlarda.

Ertesi sabah Harold'un kamyonu Mesa bölgesine doğru yola çıktı. Harold, Weizak ve daha iki kişi arkada oturuyorlardı. Taşıtı Norman Kel-log kullanıyordu.

Yanında biri daha vardı. Grup yine Abagail Anayı aramaya çıkıyordu. Arapohoe'yle Broadway'in kesiştiği dörtyol ağzında yepyeni bir ciple karşılaştılar.

Weizak elini sallayarak seslendi. «Nereye gidiyorsunuz, Sayın Yargıç?»

Yargıç yünlü bir gömlekle bir yelek giymişti. Arabayı durdurarak, «Denver'e kadar uzanacağım,» dedi. «Gece döneceğim.»

Weizak sordu. «Bu cip sizi oraya kadar götürür mü dersiniz?» «Evet. Kalabalık yolları seçmezsem.»

«Porno satan dükkânlardan birini görürseniz bize de bir sandık dolusu o kitaplardan getirin.»

Bu şakaya Harold dışında herkes güldü. Delikanlı bu sabah ç0|< yorgundu. Rengi solgundu. Aslında hemen hiç uyumamıştı. Nadine gece söz verdiği gibi bazı hayallerini gerçekleştirmişti onun. Delikanlı geceyi iple çekiyordu. Weizak'ın pornografiyle ilgili şakasına da ancak hafifçe gülümseyebilmişti.

Kellogg ön pencereden eğildi. «Dikkatli olun, baba. Tamam mı? Son zamanlarda insan yollarda acayip kimselerle karşılaşıyor.»

Yargıç garip bir tavırla gülümsedi. «Çok doğru. Ben de dikkatli olacağım. İyi günler, beyler. Size de Bay Weizak.»

Diğerleri yine gülmeye başladılar. Sonra yargıç uzaklaştı.

Yargıç Farris, Denver'e doğru gitmedi. Onun yerine 7 numaralı karayoluna saptı.

Güneş parlak, hava güzeldi.

Yargıç, Larry'ye serüvenlere atılamayacak kadar yaşlı olduğunu söylemişti. Ama bu yalandı. Yirmi yıldan beri kalbi hiç böyle hızlı çarp-mamıştı. Hava ona hiç bu kadar nefis, renkler böylesine parlak gelmemişti. Evet, hayatının en güzel günüydü bu onun.

O gün öğleden hemen sonra Nick, Stu ve Ralph, Boulder'ın kuzeyine, Tom Cullen'in yalnız yaşadığı eve gittiler. Tom onları görünce evden fırladı. Belinden yukarısı çıplaktı. Nick, «Onu uzaktan gören kanlı canlı bir yazar ya da ressam sanır,» diye düşündü. «Ancak yaklaşıncı anlaşılıyor normal olmadığı.» Tom'a karşı dostluk duymasının bir nedeni, sağır ve dilsiz olduğu için başlangıçta herkesin kendisini de geri zekâlı sanmasıydı.

Tom, «Nicky!» diye haykırdı. «Seni gördüğüme çok sevindim. Evet, evet! Tom Cullen çok sevindi.» Nick'i kucakladı. «Ralph da gelmiş! Şey de... Dur bakayım sen kimdin?.. Stu! Sen Stu'sun! Tom Cullen de bunu biliyor.»

Nick, Tom'un evinin kapısını işaret etti. Adam, «İçeri mi girmek istiyorsunuz?» dedi. «Ah, evet. Haydi gelin! Tom evini süslüyordu.» Onları içeri sokarak oturma odasına götürdü. Duvarlara çeşitli resimler, ilanlar ve levhalar asmıştı.

«Tom'un süslerini nasıl buldunuz? Ne dersiniz? Güzel mi?»

Stu, «Çok güzel,» dedi.

Nick yazdığı notu Ralph'a uzattı. Ralph, «Tom,» diye başladı. «Nick tekrar ipnotize edilmeye razı olup olmayacağını öğrenmek istiyor. Hani geçenlerde Stu eğlence diye seni uyutmuştu. Ama bu seferki oyun değil. Bu çok önemli. Nick daha sonra sana her şeyi açıklayacak.»

Tom, «İyi ya,» dedi. «'Uuuuykuuuun geliiiyooooor...' Öyle değil mi?»

Ralph başını salladı. «Evet, öyle.»

«Yine saate mi bakmamı istiyorsun? Bence sakıncası yok. Hani saati iki yana sallıyorsun. 'Çooooook uuuuykuuuun vaaar.'» Tom diğerlerine kararsızca baktı. «Ama şimdi uykum da yok. Tabii ya. Dün gece erken yattım. Tom Cullen her zaman erken yatıyor. Çünkü televizyon yok.»

Stu usulca sordu. «Tom, bir fil görmek ister misin?»

Tom'un gözleri hemen kapandı. Başı önüne düştü. Stu adama büyük bir şaşkınlıkla baktı. Bu anahtar sözü ona Nick açıklamıştı. Ama Stu bunun etkili olacağını pek sanmamıştı.

Nick, Stu'ya hazırladığı 'senaryo'yu uzattı. Genç adam delikanlıya uzun bir an baktı. Nick başını salladı.

Stu, «Tom beni duyuyor musun?» diye sordu.

«Evet, duyuyorum.» Tom Cullen'in bilinçaltından gelen bu ses eskisinden farklıydı.

«Ben Stu Redman'ım, Tom. Nick de burada. Ralph Brentner de. Biz senin dostlarıңыз.»

«Biliyorum.»

«Senden bir şey yapmanı istiyoruz, Tom. Özgür Bölge için. Ama bu tehlikeli.»

«Tehlikeli...» Tom'un yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. «Korkacak mıyım? Yoksa ben...»

Stu kaygıyla Nick'e baktı. Delikanlı dudaklarını oynattı. «Evet.»

«O adam...» Tom hepsini de titreten bir tavırla içini çekti. Stu'nun 'Cinde bir şey titredi sanki. Ralph bembeyaz kesildi.

Sonra Stu usulca, «Hangi adam, Tom?» dedi.

«Flagg. Onun adı Randall Flagg. Kara adamın. Siz benim...» Tom yine uzun uzun, acı acı içini çekti.

«Bunu nereden biliyorsun, Tom?» Senaryoda böyle bir şey yoktu.

«Rüyalar... Onun suratını rüyalarımda görüyorum...»

Diğerleri rüyalarında kara adamın suratını hiçbir zaman görememiş, lerd.

«Neye benziyor, Tom?»

«Sokakta rastladığın insanlara. Ama sırttığı zaman telgraf tellerin-deki kuşlar düşüp ölüyor. Sana baktığı zaman için kavruluyor. Yere tükürdüğü vakit otlar sararıp kuruyor. O her zaman dışarıda. Zamandan çıkıp geldi. Kim olduğunu bilmiyor. Binlerce ifritin adını taşıyor. Sürüyle ismi var. Bizden korkuyor.

Çünkü biz içerdeyiz. Sihir biliyor. Kurtları çağırıyor ve kargaların içinde yaşayabiliyor. Ama bizden korkuyor, içerden korkuyor.» Tom sustu.

Yüzleri mezar taşı kadar bembeyaz olan üç adam birbirlerine baktılar. Sonra Stu alçak sesle, «Onun hakkında başka bir şey söyleyebilir misin?» dedi.

«Sadece şunu: Ondan ben de korkuyorum. Ama istediğinizi yapacağım. Ama Tom... öyle korkuyor ki!» Yine acı acı içini çekti.

Ralph birdenbire, «Acaba... Abagail Ana hâlâ sağ mı?» diye sordu. Yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Bütün servetini bir tek kağıda bağlamış bir kumarbazın ifadesi.

Tom, «Sağ o,» dedi. Ralph derin bir soluk alarak arkasına yaslandı, Tom ekledi.

«Ama arası Tanrıyla henüz iyi değil.»

«Değil mi? Neden Tommy?»

«Abagail Ana vahşi bir yerde, Tanrı onu yüceltti. O öğle zamanı uçan dehşetten korkmuyor. Gece yarısı sürünen

dehşetten de... Onu ne yılan sokuyor, ne de arı.

Ama Tanrı henüz onu bağışlamadı. Ana her şeyi görecektir. Ama çok geç. Ölüm olacak.

O adamın ölümü. Ana da ölecek...»

Ralph, «Onu susturun,» diye inledi. «Stu, onu susturamaz mısın?»

Stu, «Tom,» dedi.

«Evet?»

«Sen Nick'in Oklahoma'da karşılaştığı Tom musun?»

«Ben o Tom'dan fazlayım.»

«Anlamadım.»

Tom biraz kımıldadı. Yüzünde sakin bir ifade vardı. «Ben Tanrının Tom'uym.»

Sinirleri iyice bozulan Stu, Nick'in notlarını az kalsın elinden düşürüyordu.

«İstediğimizi yapacağını söyledin.»

«Evet.»

«Ama... geri dönebilecek misin?»

«Bunu söylemek bana düşmez. İleriyi görmek de. Nereye gideceğim?»

«Batıya, Tom.»

Tom inledi. «Batıya. Evet, batıya.»

«Seni bakman için gönderiyoruz, Tom. Bakman ve görmen için. Sonra da geri dönmelisin.»

«Dönmeli ve her şeyi anlatmalıyım.»

«Bunu yapabilir misin?»

«Evet. Ama beni yakalayıp öldürürlerse, o başka.»

Stu irkilip yüzünü buruşturdu. Diğerleri de öyle.

«Yalnız başına gideceksin, Tom. Her zaman batıya doğru. Batıyı bulabilir misin?»

«Güneşin battığı taraf.»

«Evet. Biri sana oraya neden geldiğini sorarsa şöyle diyeceksin: Beni Özgür Bölgeden attılar...»

«Attılar. Yollara düşmeme neden oldular.»

«'Çünkü ben geri zekâlıyım...»

«Tom'u geri zekâlı olduğu için kovdular.»

«'Çünkü bir kadınla ilişki kurabilirdim. O kadının geri zekâlı çocukları olabilirdi.'»

«Tom gibi geri zekâlı çocuklar.»

Stu'nun midesi bulanmaya başlamıştı. «Şimdi bana batıya neden geldiğini sordukları zaman neler söyleyeceğini tekrarla!»

Tom istenileni yaptı. Stu, «Tamam, Tom,» dedi.

Adam kederli, yumuşak bir sesle, «Beni kovdular,» diye mırıldandı «Tom'u o güzel yeni evinden attılar. Yollara düşmesine neden oldular»

Stu titreyen eliyle gözlerini ovuşturdu, sonra da Nick'e baktı. Çare-siz bir sesle, «Bunu tamamlayabileceğimi sanmıyorum, Nick,» diye fısıltı, dedi.

Tom birdenbire, «Tamamla,» dedi. «Beni burada, karanlıkta bırakma.»

«Tom, dolunayın nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?»

«Evet... Büyük ve yuvarlak.»

«Sen de o yuvarlak ve büyük ayı gördüğün zaman doğuya geri döneceksin. Bize.»

Tom, «Evet,» diye cevap verdi. «Onu gördüğüm zaman geri geleceğim.»

«Ve geri dönerken geceleri yürüyecek, gündüzleri uyuyacaksın.»

«Geceleri yürüyeceğim. Gündüzleri uyuyacağım.»

«Seni görmelerine engel olmaya çalışacaksın.»

«Evet.»

«Ama Tom, biri yine de seni görebilir.»

«Evet, biri görebilir.»

«Seni gören bir tek kişiye onu öldüreceksin.»

Tom kuşkuyla, «Öldüreceğim,» dedi.

«Ama seni görenler birden fazlaysa kaçacaksın.»

Tom daha kesin bir tavırla, «Kaçacağım,» dedi.

«Ama görünmemeye çalışacaksın. Şimdi bunları tekrarlar mısın?»

Tom bunu kolaylıkla yaptı.

«Çok güzel. Şimdi... birkaç saniye sonra uyanmanı istiyorum. Tamam mı?»

«Tamam.»

Stu titrek bir soluk aldı. «Çok şükür bitti.»

Nick'in bakışlarından da aynı şeyi düřündüğü anlaşılıyordu.

«Böyle bir şey olacağını biliyor muydun, Nick?»

Delikanlı, «Hayır,» diye başını salladı.

Ralph mırıldandı. «Bütün bunlar benim anlayabileceğim şeyler jgğil. Abagail Ana konusunda söylediklerini düşünmek bile istemiyo-rLlrn. Onu uyandır, Stu. Buradan hemen gidelim.» Ralph neredeyse ağlayacaktı.

Stu öne doğru eğildi. «Tom?»

«Evet?»

«Bir fil görmek ister misin?»

Tom gözlerini açarak onlara baktı. «Bir işe yaramayacağını söyledim. Tabii ya.

Tom'un gündüz vakti uykusu gelmez ki.»

«Tom, çok başarılı oldun. Biz buraya yardım edip etmeyeceğini sormaya geldik.»

«Ben mi? Yardım mı? Tabii. Yardım etmek isterim.»

«Ama bu tehlikeli bir iş, Tom. Batıya gitmeni istiyoruz. Sonra da geri dönüp bize gördüklerini anlatmanı.»

«Tabii. Olur, ne zaman gideceğim?»

Stu elini şefkatle Tom'un ensesine koydu. «Pek yakında, Tom. Pek yakında.»

Stu eve döndüğü sırada Fran de akşam yemeğini hazırlıyordu. «Harold geldi,» diye açıkladı.

«Harold mu? Ne istiyormuş?»

«Sürüyle harita bıraktı. Araştırma Komitesinin Abagail Anayı aradığı bölgeleri gösteren haritalar.» Fran birdenbire güldü. «Biliyor musun, Harold'un artık bir sevgilisi var. Onun kim olduğunu dünyada bilemezsin.»

Stu gözlerini kısarak tavana baktı. «Harold'la kim ilişki kurabilir? Dur bakayım... Hayır, bulamayacağım. Harold'un sevgilisi kim?»

«Nadine Cross.»

«Saçlarında ak tutamlar olan kadın mı?»

«Evet.»

«Aa, kadın Harold'un annesi yaşında olmalı.»

Frannie, «Harold'un bunun üzerinde duracağını sanmıyorum,» diye cevap verdi.

«Larry durumu biliyor mu?»

«Bu konuda hiçbir fikrim yok. Aldırdığım da yok. Nadine, Larryn-sevgilisi değil artık. Belki eskiden de değildi.» Fran düşünceli bir tavırla durdu, sonra da bir kahkaha attı.

Stu, «Neye güldün?» diye sordu.

Genç kadın ayağını uzattı. Ayaklarındaki tenis ayakkabılarının lastik tabanında daireler ve çizgiler vardı. «Harold ayakkabılarımı çok beğen-diğini söyledi. Ne gülünç değil mi?»

Stu da bir kahkaha attı. «Gülünç olan sensin!»

Harold şafaktan hemen önce uyandı. Yataktan kalkarken hafifçe titredi. Henüz Ağustosun 22'siydi ama sabahları soğuk olmaya başlamıştı. Delikanlı Nadine'e baktı. Kadın hâlâ uyuyordu. Harold onu uyandırdığı zaman da kızmayacaktı... Hoş belki de kızacaktı. Delikanlı hâlâ o siyah gözlerin derinliklerinde nelerin gizli olduğunu anlayamıyordu. Nadine'den biraz korkuyordu.

Harold usulca giyindi. Nadine'le sevişmek istiyordu ama şimdi bunun sırası değildi. Yalnız başına oturup düşünmesi gerekiyordu.

Harold kahve yapıp çabucak içti. Sonra birkaç bisküvi alarak sokak kapısının önüne çıktı, oradaki basamağa oturdu. Sanki çıldırdıktan sonra aklı başına gelmiş gibiydi. «Son zamanlarda kafamı hiç kullanmadım. Biri beni burnumdan tutup sürükledi.»

Harold, Frannie Goldsmith'i düşündü. «O gün evime usulca giren oymuş. Artık bundan eminim. Ayağındaki ayakkabıları gördüm. Onları kolaylıkla tanıyabilirim.

Fran nasıl olduysa, günlük defterini okuduğumu anladı. Belki de sayfalardan birinde bir iz bıraktım. Fran de bu yüzden, okuduklarımın beni nasıl etkilediğini anlayabilmek için buraya geldi. Yazılı bir şeyler bulmaya çalıştı.

Ama hesap defterini bulamadı. Çünkü defterde Stu'yu öldürmeyi planladığım açık açık yazılıydı. Fran o satırları okusaydı Stu'yu hemen uyarırdı. Stu benimle dünkü gibi rahatlıkla konuşamazdı.

«Ben Fran'in günlüğünü okudum. Çünkü onu kıskanıyordum ve kırılmıştım. Ama artık Fran'i istemiyorum. Öyle değil mi? Öyle değil mi?»

Evet, belki istemiyorum. Ama o köpekler beni hiçbir zaman aralarına IfTiadılar!»

Harold müthiş bir kin ve öfkeyle sarsıldı.

46

Stu eve dönüyordu. Bankanın karşısındaki parka vardıği sırada Ralph ona seslendi. Genç adam bisikletten inerek Ralph'ın oturduğu kanepeye doğru yürüdü.

«Ben de seni bekliyordum, Stu. Bir dakika konuşabilir miyiz?»

«Yalnızca bir dakika. Yemeğe geciktim. Herhalde Frannie kaygılanmaya başlamıştır.»

Ralph, «Telsizle haberler aldım,» diye açıkladı. «Bunlardan bazıları iyi, bazıları da... kötü. Gerçeęi öğrenmeni istiyorum, Stu. Çünkü bunu gizlemek imkânsız. Bölgede çok kimsede alıcı-verici var. Herhalde ben yeni gelen grupla konuşurken çok kimse bizi dinledi.

«Kaç kişi geliyor?»

«Kırktan fazla, içlerinden biri doktor. George Richardson adında biri.»

«İşte bu şahane bir müjde!»

«Tennessee'li. Bu gruptakilerin çoęu Orta-Güney bölgeden... Neyse... Anlaşılan grupta hamile bir kadın varmış. On gün önce zamanı gelmiş. Ayın on üçünde.

Doktor kadını doğurtmuş. Çocuklar ikizmiş. Sağlıklıymışlarda. Yani başlangıçta.» Ralph sustu. Dudaklarını oynatıp duruyordu.

Stu arkadaşını omuzlarından yakaladı. «Çocuklar ölmüş mü? Bebekler ölmüş mü?

Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Onlar ölmüş mü? Kahretsin! Konuşsana!»

Ralph alçak sesle, «Ölmüşler,» dedi. «Bir bebek on iki saat içerisinde gitmiş.

Balgamla boęulup ölmüş. Diğer bebek ise iki gün sonra. Richardson elinden gelen her şeyi yapmış ama bebekleri

kurtaramamış. Kadın çıldırmış. 'Ölüm!' diye haykırmış. 'Mahvolduk! Artık kimsenin çocuğu olmayacak!' Grup kente vardığı zaman Fran'in onları görmemesini sağlamalısın, Stu. İşte sana bunu söylemek istedim. Durumu da ona hemen açıklamalısın. Bunu sen yapmazsan, o da gerçeği başkalarından öğrenir.»

Stu ellerini ağır ağır Ralph'in omuzlarından çekti.

«Richardson burada kaç hamile olduğunu öğrenmek istedi. 'şü anda bildiğimiz bir tek kişi var,' dedim. Doktor Fran'in kaç aylık hamile olduğunu sordu. 'Dört aylık,' diye cevap verdim. Öyle değil mi?»

«Hayır, emin değil. Fran'e bunu da söylemelisin. Her şeyi iyice anlaması için.

Doktor, 'Ölümün çeşitli nedenleri olabilir.' dedi. 'Annenin aldığı besin...

Kalıtım yoluyla alınan bir illet... Solunum yolları enfeksiyonu... Belki de buna Rh-faktörü neden olmuş...' O da neyse? Richardson kesin bir şey söyleyemedi.

Kadın karayolunun kenarında, bir tarlanın ortasında doğum yapmış. Doktor grubun başkanı olan diğer üç kişiyle oturup konuştuklarından söz etti. Doktor onlara,

'Çocukları Kaptan Trips öldürdüyse,' demiş, 'Bunun ne anlama geleceğini hepimiz de biliyoruz. Nedeni kesinlikle öğrenmemiz şart.'»

Stu üzüntüyle, «Glen'le bundan söz etmiştik,» dedi. «Onunla ilk karşılaştığımız gün. Eğer o bebekleri süper-grip öldürdüyse, o zaman kırk elli yıl sonra bütün dünyayı farelere, karasineklere ve serçelere bırakırız.»

«Richardson da diğerlerine öyle söylemiş sanırım. Her neyse! Grup o sırada Chicago'nun altmış kilometre batısındaymış. Doktor ertesi gün onları geri dönmeleri ve bebekleri büyük bir hastaneye götürmeleri için ikna etmiş. Otopsi yapacak, çocukların süper-gripten ölüp ölmediklerini kesinlikle öğrenecekmiş.

Haziranın sonlarında yeteri kadar süper-grip vakası görmüşmüş.»

«Ama sabah olduğu zaman bebekler ortada yokmuş. Anneleri onları gömmüş.

Mezarların nerede olduğunu söylemeye de yanaşmamış Çevreyi bir hayli kazmışlar ama bebekleri bulamamışlar. Kadına durumun ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışmışlarsa da, o yine mezarların yerini açıklamamış. Zavallı kadın iyice çıldırmış.»

Stu, Fran'in bebeği ne kadar çok istediğini düşünüyordu, «Bunu anlıyorum.»

Ralph umutla konuştu. «Doktor, 'Süper-grip de olsa, bağışıklığı olan iki kişinin çocukları bu hastalığa yakalanmayabilirler,' diyor.»

Stu, «Fran'in bebeğinin babasında bağışıklık olması ihtimali milyarda bir sanırım,» dedi. «Adam burada yok.»

«Evet. Bağışıklığı olamaz, değil mi? Sana bütün bunları açıkladığım için üzgünüm, Stu. Ama her şeyi bilmenin daha doğru olacağını düşündüm- Fran'le konuşabilmen için.»

Stu, «Fran'e gerçeği söylemek hiç hoşuma gitmeyecek,» diye içini çekti-Ama eve vardığı zaman başka birinin bu işi çoktan yapmış olduğunu öğrendi.

Fran yatak odasında karyolaya uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Yüzü şişmiş, yanaklarında gözyaşlarının izleri kalmıştı. Genç kadın usulca, «Merhaba, Stu,» dedi.

«Sana kim söyledi? Müjdeyi çabucak vermek isteyen kim?»

«Susan Stern. O da Jack Jackson'dan öğrenmiş. Jackson, Ralph'in doktorla yaptığı konuşmayı radyoda dinlemiş. Susan da biri bana gerçeği zalim biçimde açıklamadan benimle konuşmanın daha doğru olacağını düşünmüş. Zavallı küçük Frannie, ona dikkatli davranmalıyız.» Fran bir kahkaha attı.

Stu yatağın kenarına ilişerek genç kadının alnını okşadı. «Hayatım, bu kesin değil ki. Hiç değil.»

«Kesin olmadığını biliyorum. Hatta belki seninle başka çocuklarımız da olur.»

Fran kızarmış gözleriyle mutsuzca genç adama baktı. «Ama bu bebeği de istiyorum.

Bu çok mu kötü?»

«Hayır. Ne münasebet!»

Fran ağlamaya başladı. «Bilmemek çok daha kötü. Artık bekleyip sonucu görmem gerekiyor. Bebeğin benden ayrıldıktan sonra bir gün bile yaşayıp yaşamayacağını görmek için çok uzun bir süre bekleyeceğim.»

Stu, «Yalnız beklemeyeceksin,» dedi. Fran genç adama sıkıca sarıldı. Uzun bir süre hiç kımıldamadan yattılar.

Stu, Fran, Susan Stern ve Nick, büyük toplantıdan çıkmış Broacl way'e doğru yürüyorlardı. Gecenin on bir buçuğu olmuştu.

Fran, «Hava serin,» dedi. «Keşke ceket giyseydim.»

Nick başını salladı. O da üşümüştü.

Susan, «Yargıcı 'Yasa Komitesi'ne seçmek istedikleri zaman ödüm patladı,» diye açıkladı. «Aslında bunu beklemeliydik.»

Stu, «Kenttekiler kuşkulanacaklar mı dersin, Nick?» diye sordu.

Delikanlı başını sallayarak kâğıda, «Onun batıya gidip gitmediğin, düşünmeye başlayacaklar,» diye yazdı. «Temelli kalmak için yani.» Diğerleri yazdıklarını okuduktan sonra bir kibrit çakarak kâğıdı yaktı.

Stu mırıldandı. «İşte bu çok kötü. Gerçekten...»

Susan sıkıntıyla, «Nick haklı,» dedi. «Başka ne düşünebilirler ki? Rockaway'e dönme dolaba binmeye gittiğini mi?»

Fran başını salladı. «Neyse ki, bu gece batı konusu açılmadı. Yine de şansımız varmış.»

Nick, «Gerçekten de öyle,» diye yazdı. «Onun için bundan sonraki büyük toplantıyı mümkün olduğu kadar ertelememizi istiyorum. Üç hafta kadar. 15 Eylül uygun mu?»

Susan, «Brad kente elektrik verebilirse toplantıyı o tarihe kadar erteleyebiliriz,» dedi.

Brad Kitchener adlı teknisyen o gece toplantıda elektriği Eylülün ikisi ya da üçünde vermeyi umduklarını açıklamış, bu sözleri çılgınca alkışlarla karşılanmıştı.

Stu, «Brad'in bu işi başaracağını sanıyorum,» diye cevap verdi. Susan durdu.

«Ben eve gidiyorum. Yarın önemli bir gün. Dayna yola çıkacak. Ben de Colorado Springs'e kadar onunla gitmeye karar verdim.»

Fran, «Dayna ne durumda?» diye sordu.

«O garip bir kızdır. Güçlü. Azimli. İyi bir sporcudur. Çok da cesurdur.»

Stu, «Biz birinin batıya Haçlı Seferi'ne çıkarmış gibi gitmesini istemiyoruz,» dedi. «Bize orada olanları izleyecek biri gerekiyor, bir gerilla savaşçısı değil.»

Susan kısaca, «O da bunu biliyor,» diye cevap verdi. Dayna Jur-qens'le yaptıkları konuşmayı kimseye açıklayacak değildi. Diğer komite üyelerine bile.

Dayna batıya giderken koluna yirmi beş santim boyunda bjr sustalıyı da kayışla bağlamak niyetindeydi.

«Kara adam ölürse çevresindekiler birbirleriyle boğuşmaya başlarlar. Belki ona sokulabilirim, Susan. O zaman koruyucu iblisinin yanında Olmasına dua etsin,» diyordu.

«Onlar seni öldürürler, Dayna.»

«Belki öldürürler. Belki de öldüremezler. Ama kara adamın barsak-lannın etrafa saçıldığını görme zevki buna değer.»

Susan, «Eh,» dedi. «Gidip yatacağım. Gerçekten. İyi geceler, çocuklar.» Ellerini ceketinin ceplerine sokarak uzaklaştı.

Stu mırıldandı. «Eskisinden daha yaşlı gözüküyor.»

Nick deftere, «Hepimiz öyle,» diye yazdı.

Stu ertesi sabah elektrik santraline giderken Susan'la Dayna'yı gördü. İki kız motosiklete binmişlerdi. Genç adam elini salladı. İki arkadaş da durdular. Stu, Dayna'yı o zamana kadar hiç bu denli güzel görmemiş olduğunu düşündü. Genç

kız saçlarını geriye tarayarak parlak yeşil ipek bir eşarpla bağlamıştı. Blucin ve bluzunun üzerine bir deri ceket giymişti. Motosikletine bir uyku tulumunu bağlamıştı. Neşeyle, «Stuart,» dedi.

Genç adam, «Duyduğuma göre kısa bir yolculuğa çıkıyormuşsun,» dedi gülümseyerek.

«Evet. Ve sen beni görmedin.»

Stu, «Hiç görmedim,» dedi. «Ama dikkatli ol, kızım.»

«Olacağım.»

«Ve geri dön.»

«Döneceğimi umuyorum.»

Kızla genç adam parlak yaz güneşinde birbirlerine baktılar.

«Frannie'ye iyi bak, delikanlı.»

«Olur.»

«Şerifliğini de fazla ciddiye alma.»

«Bu işi yapabileceğimi biliyorum.»

Dayna arkadaşına baktı. «Gidelim mi?»

Susan zorlukla gülümseyerek başını salladı.

«Dayna,» Kız Stu'ya döndü. Genç adam onu usulca öptü. «Şansın açık olsun.»

Dayna gülümsedi. «Bunu şans için iki kere yapman gerekir. Bitmiyor musun?»

Stu onu tekrar öptü.

Dayna, «Frannie çok şanslı bir kız,» dedi. «Bu sözlerimi ona söyleyebilirsin.»

Stu ne diyeceğini bilemedi. Gülümseyerek geriledi.

Dayna, Susan'a, «Haydi, gidelim artık,» dedi.

Stu bir süre onların arkasından baktı.

Susan Stern iki gün sonra döndü. Yolda bir künkün içinde küçük bir köpek yavrusu bulmuştu. Dick Ellis yavruyu görünce sevincinden çıldırdı adeta. Hayvan İrlanda seteriydi ve dişiydi. Dick, «Yavru büyüdüğü zaman Kojak onunla tanıştığı için çok sevinecek,» dedi.

Haber Özgür Bölgeye yayıldı. Aralarında köpek «Adem'le Havva» nın bulunması herkesi heyecanlandırmıştı. Bu yüzden bir süre Abigail Anayı bile unuttular.

Hava kararmak üzereydi. Venüs yıldızı gökyüzünde parlıyordu. Nick, Ralph, Larry ve Stu, Tom Cullen'in verandasının basamaklarında oturuyorlardı. Tom çim alanda koşup duruyordu.

Nick deftere, «Vakit geldi,» diye yazdı.

Stu alçak sesle sordu. «Onu tekrar ipnotize etmemiz gerekiyor mu?» Nick,

«Hayır,» der gibi başını salladı. Ralph da Tom'a seslendi. Sarışın adam gülerek koşa koşa yaklaştı.

Ralph, «Gitme zamanı geldi, Tommy,» dedi.

Tom'un gülümsemesi kaybolur gibi oldu. Adam ilk defa havanın kararmaya başlamış

olduğunu farketti. «Gitmek mi? Şimdi mi? Olmaz! Hava karardığı zaman Tom da yatar. Tom karanlıkta dışarıda dolaşmaktan hoşlanmaz. Hayaletler yüzünden. Tom... Tom...» Sustu. Diğerleri Ona kaygıyla bakıyorlardı. Sonra adam birdenbire canlandı. «Batıya mı gideceğim?»

Stu elini onun omzuna koydu. «Evet, Tom. Yapabilirsen.»

«Yola mı çıkacağım?»

Ralph boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Kalkıp evin yanından dolaştı. Tom bunun farkında değilmiş gibiydi. Bir Stu'ya bakıyordu, bir Nick'e.

«Gece yolculuk edeceğim. Gündüz uyuyacağım.» Tom bir an durdu ve sonra da ağır ağır ekledi. «Ve fili göreceğim.»

Nick başını salladı.

Larry, Tom'un sırt çantasını basamaktan alarak getirdi. Tom ağır ağır, dalgın dalgın çantayı sırtına taktı.

«Dikkatli olmalısın, Tom.» Larry'nin sesi boğuklaşmıştı.

«Dikkatli! Aa, evet, tabii.» Tom, Nick'e bakarak fısıltıyla ekledi. «Bunu gerçekten yapmam gerekiyor mu?»

Nick kolunu adamın omzuna atarak ağır ağır kafasını salladı.

«Pekâlâ.»

Ralph evin köşesinden çıktı. Büyük bir mendille gözlerini siliyordu. «Hazır mısın, Tom?»

«Nick? Geri döndüğüm zaman burası yine benim evim olacak mı?»

Nick hemen, «Evet,» diye başını salladı.

«Tom evini seviyor. Evet, gerçekten öyle.»

«Evini sevdiğini biliyoruz. Tommy.» Sıcak gözyaşları sanki Stu'nun boğazından aşağıya akıyordu.

«Pekâlâ. Hazırım. Kiminle gidiyorum?»

Ralph, «Benimle, Tom,» dedi. «70 numaralı karayolundan aşağı. Bunu hatırlıyor musun?»

«Evet.» Tom, Ralph'in motosikletine doğru yürüdü. Az sonra Ralph da onu izledi.

Geniř omuzları sarkmıřtı. Motosiklete binip alıřtırdı. Bir dakika sonra Broadway'e ıkararak doęuya doęru dnd. Dięerleri biramda durmuř, onların arkasından bakıyorlardı.

Motosiklet gzden kaybolurken Larry, «İřte bu kadar,» diye mini dandı. Nick ellerini ceplerine sokarak uzaklařtı.

Stu sıkıntıyla bařını salladı. «Onu bir daha grebilecek miyiz der-sin, Larry?»

«Eęer gremezsek... yedimiz de hayatımızın sonuna kadar onu batıya gnderme kararının acısıyla yařayacaęız. Bazen řu lanet olasıca zgr Blge Komitesinin adını bile duymamıř olmak istiyorum.»

İki gen adam bir sre sessizce Tom'un karanlık evine baktılar Larry birdenbire,

«Buradan gidelim!» diye baęırdı.

Onlar evden uzaklařtıkları sırada Nick, Tom Cullen'in evi nnde im alanda duruyordu. Elleri hl ceplerindeydi. Bařını eęmiřti.

Yeni doktor George Richardson, Boulder Hastanesinin yakınındaki Tıp Merkezine yerleřmiřti. 28 Aęustosta artık durmadan alıřıyordu. Ona Laurie Constable ve Dick Ellis yardım ediyorlardı. Dick bařlangıta tıp dnyasından ayrılmak istemiřti. Ama Richardson, «Bir hayli řey ęrenmiřsin,» demiřti. «Daha da ęreneceksin. Ayrıca ben bu iřlerle tek bařıma ilgilenemem. Aslında bir iki aya kadar bir doktor daha bulamazsak hepimiz ıldırırız. Onun iin seni

kutluyorum, Dick. Sen Özgür Bölgenin ilk sağlık memurusun. Laurie, ona bir öpücük ver.»

Ağustosun sonlarında bir sabah Fran bekleme odasına girerek merak ve kaygıyla çevresine bakındı.

Laurie, «Merhaba, Fran,» dedi. «Senin de er geç geleceğini biliyordum.»

George Richardson muayene odasından çıktı. «Siz Bayan Goldsmith'siniz değil mi?

Özgür Bölge Komitesinden? Tanıştığımıza memnun oldum.»

Genç kadın elini uzattı. «Lütfen beni Fran diye çağırın. Ya da Fran-nie.»

«Pekâlâ, Frannie. Sorun nedir?»

Genç kadın. «Hamileyim,» diye açıkladı. «Ve çok korkuyorum.» Birdenbire ağlamaya başladı.

George kolunu onun omzuna attı. «Laurie, beş dakika sonra gel" Fran'i muayene odasına götürdü. «Şimdi... Neden ağlıyorsun? Bayan Wentworth'ün ikizleri yüzünden mi?»

Frannie mutsuzca başını salladı.

«Ama o kadın çok zor bir doğum yaptı, Fran. Bayan Wentworth fazla sigara içiyordu. Bebekler çok zayıftılar. İkiz olarak bile. Akşama doğru birdenbire dünyaya geldiler.

Ayrıca bir otopsi yapma fırsatını da bulamadım. Şimdi Regina Wentworth'e bizim gruptan bir kadın bakıyor. Ona yatıştırıcı ilaçlar veriyoruz.

Bayan Wentworth'ün yakında iyileşeceğine inanıyor, bunu umuyorum. Şimdilik şu kadarını söyleyebilirim: 0 çocuklar dünyaya geldikleri sırada her şey onların aleyhindeydi. Ölüm nedeni herhangi bir şey olabilir.»

«Süper-grip de.»

«Evet. Öyle.»

«Bu yüzden de... bekleyip göreceğiz.»

«Ne münasebet! Şimdi seni tepeden tırnağa muayene edeceğim. Seni ve hamile kalacak her kadını adım adım izleyeceğim. Özgür Bölgede en önemli ürün bebekler.

Onun için de bu konuyla gerektiği gibi ilgileneceğiz.»

«Ama aslında kesin bir şey bilmiyoruz.»

«Orası öyle. Yine de biraz neşelenmeye çalış, Fran.»

«Pekâlâ. Denerim.»

George yarım saat süren muayene sonunda, «Her şey yolunda,» diye açıkladı.

«Bebek çok iyi.»

Fran bir kâğıt mendil bulup elinde sıkıca tuttu. «Onun kımıldadığını hissettim.

Ama birkaç gün önce. Ondan sonra hiçbir şey olmadı. Korkmaya başladım...»

«Bebek yaşıyor... Ocağın başıyla ortası arası doğum yapacağını sanıyorum. Buna ne dersin?» «Harika!»

«Uygun besin alıyor musun?» «Evet. Elimden geldiği kadar yemeye çalışıyorum.»

«Artık miden bulanmıyor, değil mi?» «Başlangıçta biraz bulanıyordu ama artık geçti.»

«Çok güzel. Jimnastik yapıyor musun?»

«Bir hayli.»

«Kilo aldın mı?»

«İki buçuk kilo kadar.»

«Fena değil. Beş kilo daha alabilirsin. Bugün cömertliğim üstüm-de.»

Fran güldü. «Doktor sensin.»

«Evet. Ben aslında doğum uzmanıydım. Onun için... uygun yerdesin. Doktorunu dinlersen her şey yolunda gider. Kasımın on beşinden sonra bisiklete, motosiklete binmek yok. Zaten o sırada kimse o taşıtla-ra binemeyecek. Hava çok soğuyacak. Fazla sigara ya da içki içmiyor-sun, değil mi?»

«Öyle.»

«Sana vitamin vereceğim... Ha, son bir şey daha. Sana hiç spiral takıldı mıydı?»

Fran, «Hayır, neden?» diye sordu. Sonra birdenbire rüyasını hatırladı. Kara adamı ve tel askıyı. Titredi. «Hayır.»

«İyi. Tamam öyleyse!» Doktor ayağa kalktı. «Kaygılanma demeyeceğim.»

Fran başını salladı. «Doğru. Deme.»

«Ama senden, aşırı kaygılanmamamı isteyeceğim. Annedeki fazla kaygı, salgı

düzensizliğine neden olabilir. Bebek için iyi bir şey değildir. Hamile kadınlara yatıştırıcı ilaçlar vermekten hoşlanmam. Ama...»

Fran, «Hayır, buna gerek yok,» dedi. Ama sıcak öğle güneşine çıkarken, hamileliğinin bu ikinci dönemi sırasında Bayan Wentworth'un kaybolan ikizlerinin hiç aklından çıkmayacağını biliyordu.

İki akşam sonra Nadine Cross, Harold'un bodrumunda durmuş, delikanlıyı seyrediyordu. Kaygılıydı. Harold onunla sevişmediği zaman sanki kendine özgü bir dünyada yaşıyordu. Kadın delikanlıyı kontrol edemiyordu o zaman. Harold böyle anlarda iyice soğuklaşıyor, hatta Nadine'i ve kendisini çok aşağı görüyormuş gibi davranıyordu.

Değişmeyen tek şey Harold'un Stuart Redman'a ve komite üyelerine karşı duyduğu o müthiş nefretti.

Harold bodrumdaki eski masada çalışıyordu. Yanında açık bir kitap durmaktaydı.

Bir grafik vardı kitapta. Harold kâh kitaba, kâh üzerinde çalıştığı şeye bakıyordu. Masa tel doluydu.

Harold bir ara dalgın dalgın, «Biliyor musun?» diye mırıldandı. «Yü-rüyüşe çıksan iyi olur.»

«Neden?» Nadine biraz kırılmış gibiydi. Harold'un yüz hatları gerilmişti. Artık gülümsemiyordu. Nadine delikanlının neden o kadar çok gülümsediğini anlıyordu.

Çünkü bundan vazgeçtiği zaman yüzünde çılgınca bir ifade belirliyordu. Nadine onun gerçekten deli olduğundan kuşkulandığıydı. Ya da Harold çıldırmak üzereydi.

Harold, «Çünkü bu dinamitin ne kadar eski olduğunu bilmiyorum,» dedi.

«Ne demek istiyorsun?»

«Çünkü eski dinamit terler.» Harold başını kaldırıp kadına baktı. Yüzü ter içindeydi. «Terler. Bu ter saf nitrogliserindir. Dünyanın en dengesiz maddelerinden biri. Onun için... dinamit eskiyse ikimiz de havaya uçabiliriz.»

Nadine, «Bu kadar ukalaca konuşmana gerek yok,» dedi.

«Nadine? Sevgili kızım?»

«Ne?»

Harold kadına sakın sakın baktı. «Kes sesini!»

Nadine sustu. Ama yürüyüşe çıkmadı. Flagg onu Harold'a yollamıştı. Kadın kara adamın komiteyi mahvetmek için delikanlıdan yararlanmak niyetinde olduğunu anlıyordu. Her şeyi Flagg ayarladığına göre, dinamit de eski olamazdı. Hatta eski olsa bile, ancak gerektiği zaman patlardı. Kadın kendi kendine, «Öyle değil mi?» diye sordu. «Flagg olayları ne dereceye kadar kontrol edebiliyor?» Telaşla, sessizce ekledi. «Yeteri kadar! Yeteri kadar kontrol ediyor!» Ama Nadine'in kaygısı gitgide artıyordu. Kara adam Özgür Bölgedekilerin yaşamalarını istemiyordu. Nadine de kentteki bu insanların bir yıldan fazla yaşayabi-ieceklerine inanmıyordu. «Doğruyu kabul et, kızım. Flagg'in tek aracı Harold değil. Sen de varsın. Üstelik sen bir tek insanı bile öldüremeye-ceğini söyledin...» Nadine birdenbire, «Keşke bu dinamit eski olsa,» dedi. «Patlasa da, ikimizin hayatı birden sona erse. Merhametli bir son olurdu.» Ama sonra dağları aşarak batıya gittikleri zaman olacaklar düşündü, vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

«Oldu.» Harold aleti dikkatle bir ayakkabı kutusuna yerleştirdi.

«Tamam mı?» - «Tamam.»

«Çalışacak mı?»

«Denemek ister misin?» Harold'un sesinde acı bir alay vardı.

Ralph Brentner o gün delikanlıyla konuşurken laf arasında komitenin toplanacağından söz etmişti.

Harold da kayıtsızca, «Ne zaman?» diye sormuştu.

Ralph da, «İki Eylülde,» demişti.

2 Eylül.

47

Larry'le Leo evin önünde, kaldırımın kenarında oturuyorlardı. Genç adam sıcak bira, çocuk da sıcak gazoz içiyordu. Ağustosun son günüydü. Lucy çimleri biçiyordu. Larry bu işi kendi yapmayı istemiş, ama Lucy, «Sen çocuğun ne derdi olduğunu öğrenmeye çalış,» diye başını sallamıştı.

Nadine'in Harold'un evine yerleşmesinden bir gün sonra, Leo kahvaltıya gelmemişti. Larry çocuğu odasında bulmuştu. Ayağında yalnızca külotu vardı.

Başparmağını ağzına sokmuş, düşmanca bakıyordu. Aradan birkaç gün geçmişti o olaydan sonra. Leo biraz düzelir gibi olmuştu. Ama tam anlamıyla da iyi değildi.

Olanlardan söz etmeyi hiç istemiyordu. Lucy öfkeyle, «Bütün bunların nedeni Nadine denilen o kadın,» diye söyleniyordu.

Larry birdenbire, «Balığa gitmek ister misin, Leo?» dedi.

Leo, «Balık yok ki,» diye mırıldandı. «Bay Ellis'i biliyor musun?»

«Tabii.»

«O balıklar geri geldiği zaman suyu...» Garip bir ses çıkararak parlaklarını

oylattı. Deniz yeşili gözlerini genç adama dikmişti.

«Kaynatmadan içebileceğimizi mi söyledi?»

«Evet... Dick'i seviyorum. Laurie'yi de. Bana her zaman yiyecek bir şey veriyorlar. Dick başarılı olamayacaklarından korkuyor. Ama ben başarı" olacaklarına inanıyorum.»

«Hangi konuda?»

«Bebek yapmak konusunda. Dick biraz yaşlı olduğunu düşünüyor. Ama aslında değil sanırım.»

Larry, Leo'ya Dick'in ona bu konuyu nasıl açtığını soracaktı ama sonra vazgeçti.

Dick çocuğa herhalde bundan söz etmiş olamazdı. Leo... durumu sezmişti. Evet, Leo bazı şeyleri seziyordu. Larry kayıtsızca, «Evet, bebek yapabilirler,» dedi.

«Dick en fazla elli beş yaşında olmalı... E, Nadine anne nasıl, Leo?»

«O beni Joe diye çağırıyor. Ben onun için Joe'yum.»

«Ya?..»

«Şimdi durum kötü. ikisi için de.»

«Nadine ve...»

«Evet. Harold.»

«Mutlu değiller mi?»

«O adam ikisini de kandırdı. Onun kendilerini istediğini sanıyorlar.»

«Kim?»

«Kara adam.» Bu sözler yaz havasında asılı kaldı sanki. Leo ekledi. «Onlar batıya gidecekler.»

Larry, «Tanrım...» diye mırıldandı, yine o eski korkuyla sarsıldı. «Duymak istemiyorum,» diye düşündü. «Bilmeyi arzu etmiyorum.»

Leo, «Nadine anne suçun sende"olduğunu düşünmek istiyor,» diye açıkladı. «Senin onu Harold'un kucağına attığına inanmak istiyor. Ama Nadine anne bilerek bekledi. Sen Lucy anneyi çok sevinceye kadar bekledi. Emin oluncaya kadar. Sanki o kara adam, Nadine annenin beyninin doğruyu yanlıştan ayıran bölümünü aşındırıyor. Yavaş yavaş o bölümü küçültüyor. Orası ortadan kaybolduğu zaman, Nadine anne de batıdakiler kadar deli olacak. Belki de daha deli.»

Larry fısıldadı, «Leo...»

Çocuk hemen, «Nadine anne beni Joe diye çağırıyor,» dedi.
«Ben onun için Joe'yum.»

Larry kararsızca sordu. «Ben de seni Joe diye mi çağırayım?»

«Hayır.» Çocuğun sesinde yalvarış vardı. «Hayır. Lütfen bunu yap. ma!»

«Nadine anneni özlüyorsun, değil mi, Leo?»

Çocuk insanı donduran bir sadelikle, «O öldü,» dedi.

«Nadine anne Harold'un evine gittikten sonra bu yüzden mi hiç konuşmak istemedin?»

«Evet!»

«Ama artık konuşuyorsun.»

«Çünkü konuşabileceğim kimseler var. Sen ve Lucy anne.»

Birden çocuk heyecanla bağırdı. «Ama her zaman böyle olamaz! Olamaz! Frannie'yle konuş! Frannie'yle konuş. Frannie'yle konuş!»

«Nadine konusunu mu?»

«Hayır.»

«Fran'le ne hakkında konuşacağım? Senin hakkında mı?»

Leo'nun sesi daha datizleřti. «Hepsi de yazılı! Frannie biliyor! Frannie'yle konuř!»

«Komite...»

«Komiteyle deęil. Komite sana yardım edemez. Kimseye yardım edemez. Komite eski günlere özgü bir řey. Kara adam komiteye gülüyor. Eski günlere kalma olduęu için. Eski usuller kara adama göre. Frannie biliyor! Onunla konuřursan...»

Fran'le Larry parktaki bankta oturuyorlardı. Larry genç kadına Leo'nun trans halindeyken söylediklerini anlatmıřtı. Fran'in bařı dönüyordu adeta.

Larry, «E, ne diyorsun?» diye sordu.

Genç kadın usulca mırıldandı. «Ne diyeceęimi bilmiyorum. Yalnızca olanların hiçbirisi de hořuma gitmiyor. Gelecekle ilgili rüyalar. Bir süre Tanrının emirlerini bildiren, sonra da kalkıp giden yařlı bir kadın. řimdi de telepatik olduęu anlařılan bir çocuk. Bu iř tıpkı bir peri masalına benziyor.

Bazen süper-gribin bizi öldürmedięini, hepimizi çıldırttıęını düşünüyorum.»

«Leo seninle konuřmamı söyledi. Ben de öyle yapıyorum.» Fran, «Yazılı...» dedi.

«Çocuk haklı. Bütün sorunun nedeni bu sanırım. Her řeyi deftere yazacak kadar aptal ve kibirli olmasaydım... Ah, kahretsin!»

Larry ona řaşkınlıkla baktı. «Sen neden söz ediyorsun?» Fran, Harold'un o Haziran günü Cadillac'la evine gelişinden başlayarak bütün olanları anlattı.

Günlük defterinden ve parmak izinden söz etti. Genç kadının konuşması bittiğı sırada saat dokuzu geçmiş, Ağustos böcekleri ötmeye başlamıştı.

Larry, «O parmak izinden ne kadar eminsin?» diye sordu. «Onun Harold'un parmak izi olduğu konusunda hiçbir kuşkun yok mu?»

«O parmak izini ilk gördüğüm an, onu Harold'un bıraktığını anladım. Tanrım, ne korkunç şeyler bunlar!»

«Harold Lauder'in davranışlarından sen sorumlu değilsin, çocuğum.» Larry genç kadının elini avuçları arasına aldı. «Buna inanırsan gerçekten çıldırırsın.»

Fran'in elini bıraktı.

Bir süre konuşmadılar.

Sonra Larry, «Sence Harold, Stu'ya düşman öyle mi?» dedi. «Onu öldürecek kadar!

Kini bu kadar derin mi?»

Fran mırıldandı. «Evet. Hatta belki de bütün komite üyelerini ortadan kaldıracak kadar. Ama bilmiyorum...»

Larry elini Fran'in omzuna koydu. Genç kadın sustu. Gözleri irileş-miştı.

Sessizce dudaklarını oynatıyordu.

«Larry, ne...»

Genç adam, «O aşağıya indiği zaman,» diye fısıldadı. «Tirbuşonu rou neyi almaya gitti...»

«Ne?»

Larry ağır ağır genç kadına döndü. «Biliyor musun, bu sorunu Çözümlemenin bir yolu olabilir. Tabii kesin bir şey söyleyemem. Defterin içine bakmadım. Ama her şey o kadar mantıklı ki! Harold senin günlük defterini okuyor... Kendisi hakkındaki düşüncelerini öğreniyor. Ayn. ca aklına bir şey geliyor.. Bütün iyi yazarlar günlük tutmazlar mı?»

«Yani Harold'un da bir Günlük Defteri olduğunu mu söylüyorsun?»

«Harold'a şarabı götürdüğüm gün. O bir ara bodruma indi. Ben do oturma odasında çevreme bakındım. Şöminenin taşlarından birinin gev. şek olduğunu farkettim.»

«Evet!» Fran öyle yüksek sesle haykırdı ki, Larry sıçradı. «Ha-rol'd'un evine gizlice girdiğim o gün... Nadine Cross geldi... Ben de şömineye iliştim... O gevşek taşı hatırlıyorum.» Genç kadın tekrar Larry'e baktı. «Gördün mü? Sanki yine bir şey bizi burnumuzdan yakalamış, sürüklüyor.»

«Rastlantı.» Ama Larry'nin sesi kaygılıydı.

«Öyle mi? ikimiz de Harold'un evine girdik. İkimiz de o gevşek taşı farkettilik.

Şimdi ikimiz de buradayız. Bu da mı rastlantı?»

«Bilmiyorum.»

«Taşın altında ne vardı?»

Larry ağır ağır, «Bir Hesap Defteri,» dedi. «İçine bakmadım. Ama belki de defter o evde daha önce oturmuş olan birine aitti. Harold onu orada buldu. İkimiz de o gevşek taşı farkettilik. Belki Harold o defteri kovukta buldu. Defter belki salgından önce o evde yaşayan birinin sırlarıyla dolu. Yani o defterdekiler Harold'un sırları olmayabilir. Anlıyor musun?»

«Evet ama...»

«Müfettiş Underwood olayı incelerken onun sözünü kesme, küçük kız... Defterdeki sırlar Harold'un değilse... o halde delikanlı bunu neden tekrar taşın altına sakladı! O Harold'un günlüğü olmalı.»

«Defter hâlâ orada mı dersin?»

«Belki. Bence gidip baksak iyi olur.»

«Şimdi mi?»

«Yarın. Harold G6mme Komitesiyle alıřmaya gider sanırım. Nadine'in de 6đleden sonraları elektrik santraline gittiđini biliyorum.»

Fran, «Pekâla,» dedi. «Stu'ya bundan s6z edeyim mi dersin?»

«Neden biraz beklemiyoruz? Ortalıđı boşuna velveleye vermeyin. Belki defter orada deđil. Belki de iinde Harold'un yapmak istediđi islerin bir listesi var. Defter son derece masum yazılarla da dolu olabilir, ya da belki řifreyle yazılmıřtır.»

«Bak bu hi aklıma gelmedi. Bir řeyler varsa... o zaman ne yapacađız?"

«Herhalde o zaman durumu 6zg6r B6lge Komitesine aıklamak zorunda kalacađız.

İřte bu iři abucak 6z6mlemek iin bir neden daha. İki Eyl6lde toplantı var.

Komite bu iřle ilgilenir.»

«6yle mi dersin?»

Larry, «Evet, 6yle,» dedi. Ama Leo'nun komiteyle ilgili s6zlerini d6ř6n6yordu.

Fran ayađa kalktı. «Benimle konuřtuđun ve burada olduđun iin teřekk6r ederim, Larry.»

«Nerede buluşacağız?»

«Harold'un evinin karşısındaki küçük parkta. Yarın öğleyin, saat birde. Uygun mu?»

Larry, «Uygun,» dedi. «Yarın görüşürüz.»

Fran eve gitti. Birkaç haftadır kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Eylülün birinde hava kurşuni ve yağmurluydu. Sıkıntılı, kolaylıkla belleklerden silinebilecek bir gündü. Ama Özgür Bölgedekiler bu tarihi hiçbir zaman unutmadılar. Çünkü o gün Boulder'da ışıklar yandı. Belki kısa bir süre için. Ama yine de yandı.

Fran o gün saat birde Larry'yle Harold'un evinin karşısındaki Eben G. Fine Parkında buluştu. İkisi de, daha sessiz olur diye bisikletlerle gelmişlerdi.

Onları ağaçlıkların arasına sakladılar.

Fran, «Bugün ne olursa olsun, Larry,» dedi. «Gece Stu'ya her şeyi anlatmak istiyorum.»

Larry başını salladı. «Evet. Yalnız o komite üyesi olduğu için de değil. Stu, şerif.»

Fran kaygıyla genç adama baktı. Harold'un sonunda hapse atılabileceğini ilk defa anlıyordu. Ayrıca delikanlının evine ellerinde arama izni ya da benzer bir belge olmadan gizlice gireceklerdi. «Çok kötü bu.»

Larry, «Evet, pek hoş sayılmaz,» diye karşılık verdi. «Vazgeçmek istiyor musun?»

Fran uzun bir süre düşündü. Sonunda, «Hayır,» diye başını salladı

«iyi. Ne olursa olsun, gerçeği öğrenmeliyiz.»

«İkisinin de gittiklerinden emin misin?»

«Evet. Harold'un bu sabah erkenden, Kentteki Ölü Gömme Komitesinin bir kamyonuyla gittiğini gördüm. Nadine ise, bildiğin gibi Elektrik Komitesinde.

Hepsini de bugünkü deneme için santrale davet ettiler.»

«Kadının oraya gittiğinden emin misin?»

«Gitmemesi garip kaçmaz mı?»

Fran, «Evet, doğru,» dedi. «Herhalde kaçır. Ha, aklıma gelmişken. Stu ayın altısında artık bütün kentin elektriğe kavuşacağını umduklarını söyledi.»

«İşte bu şahane olur!» Larry, Shannon'un barında oturarak büyük bir elektro gitarı alıp çalmanın ne güzel bir şey olacağını düşünüyordu.

Fran, «Haydi,» dedi. «Gidelim.»

Harold'un evine yine bodrumdaki pencereden girdiler. Usulca yukarı çıkıp loş oturma odasına geçtiler. Fran kaygılanmaya başlamıştı. «Geçen sefer Nadine'in anahtarı

yoktu,» diye düşünüyordu. «Ama bu sefer eve döndüğünde herhalde kapıyı anahtarıyla açacak, ikimizi suçüstü yakalayacak. Stu'nun şerif olarak ilk görevi kendi kadını tutuklamak olacak. Çok acı bir şaka olur bu.»

Larry işaret etti. «Şu taş, değil mi?»

«Evet. Elini mümkün olduğu kadar çabuk tut.»

«Harold defteri başka yere kaldırmış olabilir.» Gerçekten de öyle olmuştu. Ama Nadine, delikanlının izniyle Hesap Defterini okuduktan sonra onu yine eski yerine koymuştu. Larry taşı çektiği zaman defterin üzerindeki o altın harfler ışıldadı. «Hesap Defteri.» Larry'le Fran buna bakakaldılar. Sanki oda daha sıcak, daha boğucu, daha karanlık bir hal aldı.

Larry, «Eh,» dedi. «Deftere hayran hayran" bakacak mıyız, yoksa okuyacak mıyız?»

Fran, «Sen oku,» diye mırıldandı. «Ona dokunmak bile istemiyorum"

Larry defteri kovuktan alarak dalgın dalgın üzerindeki tozları sildi, sayfaları

çevirmeye başladı. «Bu defteri baştan sona okumak için üç gün ister.»

Fran, «Bir dakika,» diyerek genç adamı durdurdu. O sayfada yazılı olanları okumaya başladı.

«insanların en büyük iki günahının azamet ve nefret olduğunu söylerler. Bence bunlar pek büyük iki meziyet. İnsan her zaman azametle ve nefretle davranmalı, gerektiğinde intikam da almalıdır.»

Fran buz kesildi. «Bunlar dengesiz bir kafadan çıkan fikirler. Çok dengesiz bir kafadan.»

«Başımıza şimdiki derdi de böyle düşünceler açtı.» Larry çabucak defterin ilk sayfasını açtı. «Zaman geçiyor. Bakalım bir şeyler öğrenebilecek miyiz?»

İlk sayfada yazılı olanlar ikisinin de şok geçirmesine neden oldu. Fran boğulurcasına, «Ah...» diye geriledi. Elini hafifçe ağzına bastırmıştı.

Larry, «Fran,» diye mırıldandı. «Bu defteri alıp götürmeliyiz.»

«Evet...»

«Stu'ya göstermeliyiz. Leo onların kara adamdan yana olduklarını söylüyor. Çocuk haklı mı bilmiyorum? Ama Harold'un tehlike yaratabilecek kadar çıldırmış olduğu kesin. Bunun sen de farkındasın.»

«Evet.» Fran bitkinleşmişti. Neredeyse bayılacaktı. Demek ki Günlük Defterler olayı böyle sona erecekti? Ama zaten bunu o çikolatalı parmak izini gördüğü gün sezmişti.

«Frannie? Frannie, iyisin ya?»

Larry'nin sesi çok uzaklardan geliyordu sanki.

Hesap Defterinin birinci sayfasında, «Bu güzel yaz mevsiminde Bay Stuart

'Aşâğılık' Redman'i öldürmek bana büyük bir zevk verecek,» diye yazılıydı.

«Belki Fran'i de öldüreceğim.»

«Ralph? Ralph Brentner? Evde misin? Huuu-huuu! Kimse yok mu?» Nadine basamaklarda durmuş, eve bakıyordu. «Ralph evde olsaydı beni duyardı. Ama o sağır dilsiz genci de unutmamalıyım. O içerde olabilir. Tabii beni de duymaz.» Kadın elindeki pazar çantasını diğer eli-ne geçirerek kapıyı denedi. Kilitli değildi. Nadine küçük antreye girdi Yandaki merdivenden bodruma iniliyordu. Harold, Nick'in dairesinin orada olduğunu söylemişti. Nadine en nazik tavırlarını takınarak aşâğı-ya indi. Nick evdeyse ona, «Doğru içeri girdim,» diyecekti. «Kapıyı çaldı-ğımı duymayacağını biliyordum. Birkaçımız bu gece, santralde arızalanan iki motor üzerinde çalışılıp çalışılmayacağım öğrenmek istedik. Brad Kitchner sana bir şey söyledi mi?»

Aşâğıda iki oda vardı. Yatak odası, rahip hücresi kadar sadeydi. Diğerisi ise çalışma odasıydı. Yazı masasının üzerinde kâğıtlar duruyodu. Nick bunlara düşüncelerini karalamıştı. «Yasalar, yasalar! Kahretsin, biz yasalar konusunda ne biliyoruz ki? Ölüm cezası! İşte güzel bir düşünce. Acaba Brad kente cereyan verdikten ne kadar zaman sonra biri çıkıp ondan elektrikli sandalye hazırlamasını isteyecek?»

Nadine istemeye istemeye döndü. Yalnızca yazarak düşünebilen bir insanın fikirlerini okumak ilgisini çekmişti. Ama artık Nick'in burada olmadığını da öğrenmişti. Önemli olan buydu. Orada fazla kalırsa şansını zorlamış olabilirdi.

Nadine tekrar yukarı çıktı. Harold ona, «Herhalde toplantıyı oturma odasında yapacaklar,» demişti. Oda çok büyüktü. Yere şarap rengi, uzun tüylü bir halı serilmişti. Dipteki büyük şömine dikkati çekiyordu. Odanın batı duvarı tümüyle camdı. Buradan görülen manzara da şahaneydi. Nadine odanın güney tarafında aradığını buldu. Ralph'in henüz boşaltmamış olduğu büyük bir dolaptı bu. Dibe ceket ve paltolar asılmıştı. Bir köşeye botlar, yün eldiven ve atkılar yığılmıştı.

Nadine çabucak çantasındaki yiyecekleri çıkardı. Kamuflajdı bunlar. Domates salçası ve sardalya tenekelerinin altında o ayakkabı kutusu duruyordu.

Nadine, «Bombayı dolaba koysam yine yararı olur mu?» diye sormuştu. «Dolabın kapakları bombanın etkisini azaltmaz mı?»

Harold, «Nadine,» demişti. «Bu bombanın etkili olmayacağım düşünmem için hiçbir neden yok. Bomba yalnız evi değil, çevredeki tepelerin yamaçlarını da uçuracak. Bombayı toplantı başlayıncaya kadar farketmeyecekleri bir yere koymalısın. Dolap çok uygun. Kapaklar uçacak, ek birer şarapnel görevi yapacak. Kafana güveniyorum, hayatım. Bu iş terziyle sinek masalındaki gibi olacak. Bir vuruşta yedi kişi-"

Nadine botları ve atkıları yana iterek bir çukur yaptı, ayakkabı kutusunu oraya yerleřtirdi, üzerini örttü ve dolaptan çıktı. İřte! Olmuřtu artık! Kadın evden çabucak ayrıldı. Arkasına bakmıyorlar, içinden yükselen sese aldırmamaya çalışıyordu. «Geri dön! O telleri kopar. Bu işten vazgeç. Yoksa çıldıracaksın.

Çünkü aslında seni bekleyen bu, deęil mi? Çıldırmana belki de iki haftadan daha az bir süre kaldı. Çıldırmak... Serüvenin mantıklı sonu bu, deęil mi?»

Kadın pazar çantasını motorlu bisikletin arkasına atarak taşıtı çalıştırdı.

Oradan uzaklařırken o ses hâlâ konuşuyordu. «O bombayı orada bırakacak deęilsin herhalde? O bombayı! Zaten bu dünyada sürüyle insan öldü...» Nadine gözyaşlarından nereye gitmekte olduğunu pek göremiyordu. «En büyük günah, insan canına kıymaktır... O evde yedi kiři oturuyor. Akřam komite de toplanacak...»

Nadine motorlu bisikleti köşede durdurdu. Geri dönecekti. řiddetle titriyordu.

Kadın sonradan olanları Harold'a doęru dürüst anlatamadı. Hatta bunu denemedi bile. Çünkü o anda ilerde karřılařacaęı dehřetlerin tadını tattı ilk defa.

Gözlerinin önünde bir kara bulut belirdi. Siyah bir perde gibi. Karanlık Nadine'in çevresini sardı. Göremiyor, duyamıyordu. Dokunma duyusunu da kaybetmiřti. Nadine, kara adamın usulca içine süzüldüęü-nü hissetti. İçinden bir

ıęlık ykseldi. Ama baęırmak iin aęzı yoktu sanki. Kara adam iine yayıldı.

Buz gibiydi.

Nadine, otobs duraęının yakınındaki kşede Harold'u bekliyordu. Delikanlı onu grdę zaman yz hatları dondu sanki. Btn kanı suratından ekildi. Harold,

«Nadine...» diye fısıldadı.

Kadın, «Harold,» dedi. «Biliyorlar. Biz...»

«Saların, Nadine! Ah, Tanrım! Saların...»

«Beni dinle!»

Harold kendini biraz toplar gibi oldu. «P-Peki... Ne var?»

«Evine girmiş, defterini bulmuşlar. Alıp gtrmüşler.»

Harold'un yznde fke, dehşet ve utan birbirleriyle savaştı. Sonra bunlar kayboldu, o donuk glmsemi belirdi. «Kimler?»

«Pek emin deęilim. Aralarında Fran Goldsmith'in olduęundan eminim. Belki Glen Bateman ya da Larry Underwood. Bilmiyorum. Ama seni yakalamaya gelecekler, Harold.»

«Nereden biliyorsun?» Harold sert bir hareketle kadını omuzlarından yakaladı.

Defteri taşın altına Nadine'in koyduğunu hatırlamıştı. Kadını sanki bezden yapılmış bir bebekmiş gibi silkeledi. Ama Nadine ona korkusuzca bakıyordu. Bu uzun, çok uzun gün sırasında Harold Lau-der'den çok daha korkunç şeylerle karşılaşmıştı o. «Seni aşağılık dişi köpek! Bütün bunları nereden biliyorsun?»

«Bunu bana kara adam söyledi.»

Harold'un elleri kadının omzundan kaydı, «Flagg mi?» Sesi fısıltı halini almıştı. «O seninle konuştu mu? Sana bunu o mu yaptı?» Harold'un gülümsemesi korkunçtu. Azrailin gülümsemesine benziyordu.

«Neden söz ediyorsun?»

Bir mağazanın önünde duruyorlardı. Harold kadını tekrar omuzlarından yakalayarak vitrine doğru çevirdi. Nadine camdaki hayaline uzun bir süre baktı.

Saçları ağarmıştı. Tümüyle bembeyazdı artık. Bir tek siyah tel bile kalmamıştı.

Kadın, «Haydi, gel,» dedi. «Kentten kaçmamız gerekiyor.»

«Hemen, şimdi mi?»

«Karanlık bastıktan sonra. O zamana kadar saklanırsınız. Giderken de gerekli kamp eşyalarını alırsınız.»

«Batıya mı gideceğiz?»

«Hemen deęil. Onu yarın gece yapacaęız.»

Harold, «Belki de ben artık batıya gitmek istemiyorum,» diye fısıldadı. Hâlâ

kadının saçlarına bakıyordu.

Nadine delikanlının elini tutarak saçlarına götürdü. «Artık çok geç, Harold.»

48

Fran'le Larry genç kadının Stu'yla oturduğu katın mutfaęındaydı-lar. Masanın başına geçmiř, kahve içiyorlardı. Leo ařaęıda gitar çalıyordu. Larry çocuęa hem gitar, hem de pikapla plak albümleri almıřtı.

Fran'le Larry aradaki kemerli kapıdan oturma odasını görebiliyorlardı. Stu rahat koltuęuna yerleřmiř, Harold'un Hesap Defterini de dizlerinin üzerine koymuřtu.

Saat dörtten beri defteri okuyordu. Saat dokuz olmuř, hava iyice kararmıřtı.

Genç adam akřam yemeęi yemeye yanařmamıřtı. Frannie ona bakarken Stu bir sayfa daha çevirdi.

Leo ařaęıda çaldıęı, «Backwater Blues» parçasını bitirdi.

Fran, «İyi gitar çalıyor, deęil mi?» dedi.

«Benden daha iyi.» Larry kahvesini yudumladı.

Aşağıdan birdenbire o tanıdık parçanın ilk notaları duyuldu. Larry' nin ünlü

şarkısını çalıyordu Leo.

Genç adam kahveyi döktü.

Fran bir peçete kaparak lekeyi çabucak sildi. «Bu şarkıyı hatırlıyorum. Gripten önce çok moda olmuştu. Leo plağı bir dükkânda buldu herhalde.»

«Evet.»

«Şarkıcının adı neydi? Bu plağı yapan gencin?»

Larry, «Hatırlamıyorum,» dedi.

Stu defteri kapattı. O mutfağa girerken Fran de ona döndüğü için Larry rahat bir soluk aldı. Genç kadının gözleri önce Stu'nun belindeki tabancaya kaydı. Stu şerif seçileli silahlı dolaşıyordu. Sık sık kendini ayağından vuracağını

söyleyerek şakalar yapıyordu. Ama Fran bu şakaları hiç de komik bulmuyordu.

Larry, «E?» diye sordu.

Stu'nun yüzünde müthiş bir kaygı vardı. Defteri masaya koyar^ oturdu. «Bunu baştan aşağı okudum. Şimdi başım ağrıyor, Harold...»

Fran, «O hasta,» dedi.

«Evet.» Stu bir sigara yaktı. «Ve tehlikeli.»

«Ne yapacağız? Onu tutuklayacak mıyız?»

Stu parmaklarını deftere vurdu. «Harold'la Nadine denilen o kadın batıya gittikleri zaman hoşça karşılanabilmek için bir şeyler yapmayı planlıyorlar. Ama bunun ne olduğu defterde yazılı değil.»

Larry, «Defterde Harold'un hoşlanmadığı çok kimsenin adı geçi-yor,» dedi.

Fran, «Ne yapacağız?» diye tekrarladı. «Onu tutuklayacak mıyız?»

«Hiç bilmiyorum. Bu konuyu önce komitenin diğer üyeleriyle konuşmak istiyorum.

Bunu yarın akşam yapabilirim.» Stu sıkıntıyla ekledi. «Keşke yargıç burada olsaydı. Ona çok ısınmıştım. Neyse... Onun yerine Yasalar Komitesi Başkanı Al Bindell'e açıklarız durumu. Ne olursa olsun, Harold'la Nadine'in ortalıkta ellerini kollarını sallayarak dolaşmalarına izin veremeyiz. Ama onları hapse atmak da istemiyorum. Lanet olsun!»

Larry sordu. «Başka ne yapılabilir ki?»

Ona Fran cevap verdi, «ikisini de sürebiliriz.»

Larry genç kadına baktı. Stu başını sallayıp duruyordu. Müzisyen, «Harold'u kentten kovacak mıyız?» dedi.

Stu, «Hem onu, hem de kadını,» diye açıkladı.

Frannie sordu. «Flagg bu durumda onları kabul eder mi?»

Stu genç kadına baktı. «Fran, bu bizim sorunumuz değil.»
Sonra Larry'ye döndü.

«Ne yapmayı planladıkları konusunda bir fikrin var mı?»

Larry omuz silkti. «Bazı tahminlerde bulunabilirim.»

«Örneğin...»

«Elektrik santralini sabote edebilirler. Seni ya da Frannie'yi öldürmeye kalkışabilirler... Harold pek açık açık yazmamış ama... galiba seninle ve Ralph'la Abigail Anayı aramaya çıktığı zaman seni yalnız yakalamayı ve öldürmeyi düşünmüş.»

Stu, «Eline böyle bir fırsat da geçti,» diye açıkladı.

«Belki birdenbire cesareti kırıldı.»

Fran ifadesiz bir sesle, «Lütfen susun,» dedi. «Lütfen.»

Stu kalkıp oturma odasına geçti. Oradaki telsize yaklaşarak düğmeye bastı. Kısa bir süre sonra Brad Kitchener'la konuşuyordu. «Brad, ben Stu Redman! Bu gece santralde nöbet bekleyecek birkaç kişi bulabilir misin?»

Brad, «Tabii,» dedi. «Ama neden?»

«Bu biraz nazik bir konu, Brad. Kulağıma bir şey çalındı. Bazı kimseler orada bir yaramazlık yapabilirlermiş.»

Brad küfürü bastı.

Stu hafifçe gülümsedi. «Neler hissettiğini anlıyorum. Bu yalnızca bu gece için.

Belki yarın gece için de. Sonra durum düzelecek sanırım.»

Brad, «Hemen on iki kişi bulurum,» dedi. «Yoksa bu o Rich Moffat adlı faşistin işi mi? Şu muhalifin.»

«Hayır. Bunun Rich'le bir ilişkisi yok. Seninle daha sonra konuşuruz, tamam mı?»

«Tamam, Stu! Santrale nöbetçi dikeceğim.»

Stu tekrar mutfağa döndü. «İnsan istediği şeyleri gizleyebiliyor. Biliyor musunuz, bu durum beni korkutuyor. Bizim Glen, o kabak kafalı sosyolog çok haklı. İstersek burada kral bile olabiliriz.»

Fran avucunu onun elinin üzerine koydu. «Bana bir konuda söz vermenizi istiyorum. İkinizin de. Bu sorunu yarın geceki toplantıda kesinlikle çözümleyeceğimize söz vermelisiniz. Bu olay hemen sona ermeli.»

Larry başını salladı. «Sürgün. Evet. Bu aklıma bile gelmemişti ama galiba en iyi çözüm yolu. Neyse, ben artık eve gideyim.»

Stu, «Yarın görüşürüz,» dedi.

«Olur.» Larry çıktı.

Harold 2 Eylül sabahı şafaktan önce Güneş Amfisinin kenarında durmuş, aşağıya bakıyordu. Kent karanlıklar içindeydi. Nadine geride, Boulder'dan kaçarken aldıkları iki kişilik çadırda uyuyordu.

Harold, «Geri döneceğiz,» diye düşündü. «Zaferle hem de!» Ama aslında için için buna pek de inanamıyordu. Çevresini karanlıklar sarmıştı delikanlının. «O aşağılık köpekler her şeyimi çaldılar. Fran'i, kendime olan saygımı, sonra defterimi... ve şimdi de umudumu.» Harold'a yavaş yavaş yüksek bir yerden düşüyormuş gibi geliyordu.

Geride Nadine uykusunun arasında inledi. Korkutucu bir sestti bu. Harold, «O da benim gibi kayıp,» diye düşündü. «Hatta belki de benden daha kötü durumda.

Uykusunda çıkardığı sesler, mutlu rüyalar görmediğini açıklıyor... Ama ben aklımı koruyabilirim. Aşağıda beni bekleyen şeye doğru yuvarlandığım zaman aklım başımda olursa, bu da bir başarı sayılır. Evet. Bir başarı.»

Sonra kendi kendine, «Acaba küçük evimi sardılar mı?» diye sordu. «Beni yakalayıp deliğe tıkmak için mi bekliyorlar? Ah, çok uzun süre bekleyecekler o zaman. Ben serüvene atıldım bile.» Delikanlı Nadine'in, elini beyaz saçlarının üzerine koyarak, «Artık çok geç, Harold,» deyişini çok iyi hatırlıyordu. O sırada kadının gözleri ölüden farksızdı.

Harold, «Pekâlâ,» diye fısıldadı. «Bu işi yapacağız.» Delikanlının çevresinde kara bir Eylül rüzgârı esmeye başladı.

Özgür Bölge Komitesi on dört saat sonra Ralph Brentner'in evinde toplandı. Stu bir koltuğa yerleşmişti. Elindeki bira tenekesini sigara masasına vurarak,

«Tamam,» dedi. «Başlayabiliriz.»

Glen'le Larry şöminenin kenarına ilişmişlerdi. Nick, Susan Stern ve Ralph kanepede oturuyorlardı, Nick'in dizinde yine o not defteriyle kalemi vardı. Brad Kitchener kapının hemen içinde durmuş, Al Bundell'le konuşuyordu. George Richardson'la Chad Norris camlı duvarın önündeki koltukları seçmişlerdi. Güneşin dağların ötesinde batışını seyrediyorlardı.

Frannie ise sırtını Nadine'in bombayı koyduğu dolaba dayamış, rahat rahat oturuyordu.

Harold bir piknik masasına bağdaş kurmuştu. Uzaklara diktiği gözleri düşünceliydi. Nadine'in asla peşinden gelemediği o soğuk ve yabancı âleme dalmıştı yine. Kadın korkuyordu. Harold'un elinde detonator vardı.

Ayakkabı kutusundaki telsizin bir eşiydi.

Kadın, «Ne zaman?» diye sordu. Sinirleri iyice gerilmişti.

Harold, «Biraz sonra,» dedi. Artık sıırtmıyor, tatlı tatlı gülümsüyor-cju. Çünkü mutluydu.

Chad Norris, Ölüleri Gömme Komitesinin çalışmalarından söz ediyordu. O güne kadar Boulder sokaklarından ve evlerden toplanan 25.000 cesedi gömmüşlerdi.

Fran günün son ışıkların: görebilmek için yerinde biraz kımıldandı. Tepelerdeki yaldız, yerini açık bir limon rengine bırakıyordu. Sekize beş vardı.

Nadine, «Harold,» dedi. «Geç oldu. Saat sekizi geçiyor.»

Delikanlı ona kayıtsızca göz attı. «Gece yarısına kadar orada oturacak, birbirlerinin sırtlarını sıvazlayacaklar. Zamanı gelince darbeyi indireceğim.

Sen kaygılanma.»

«Ne zaman?»

Harold anlamsızca güldü. «Karanlık basar basmaz.»

Fran esnememek için kendini zor tuttu. Toplantı uzayacaktı. Genç kadın birdenbire Stu'yla evde olmayı istedi. Bunun nedeni yalnızca yorgunluk değildi.

Genç kadın nedense artık Ralph'ın evinde kalmak istemiyordu. Birdenbire içinden bir ses, «Buradan kaç,» diye haykırdı. «Diğerlerini de dışarı çıkar.» Ama delice bir şeydi bu. Fran yine kımıldandı, bir şey söylememeye karar verdi.

Dışardan gürültüler geldi. Fran ayağa kalktı. «Birileri geliyor sanırım.»

Birbirini izleyen motosikletlerin homurtularını ve koma seslerini hepsi duyabiliyordu artık.

Fran, «Dinleyin!» diye bağırdı. «Hepiniz de!»

Diğerleri şaşkınlık ve kaygıyla ona doğru döndüler.

«Frannie, iyi misin?» Stu genç kadına doğru birkaç adım attı.

Fran yutkundu. Sanki göğsüne bir ağırlık çökmüş, onu boğuyor, du. «Buradan çıkmalıyız! Hemen! Şimdi!»

Sekizi yirmi beş geçiyordu. Gökyüzünden son ışık da silinmişti Zaman gelmişti artık. Harold dikleşerek telsizi ağzına götürdü. Başparmağını hafifçe 'Verici' yazılı düğmeye koymuştu. O düğmeye basacak, hepsini de cehenneme yollayacaktı...

«O da nedir?» Nadine, Harold'un kolunu tutarak aşağıyı işaret etti. Uzaklarda ışıklar birbirlerini izliyordu. Motosikletlerin hafif homurtusunu ikisi de duyabiliyorlardı. Harold hafif bir kaygı duydu ama bunu çabucak yendi.

«Bırak yakamı,» dedi. «Tam zamanı.» Nadine'in eli delikanlının kolundan kaydı.

Yüzü karanlıkta beyaz bir lekeye benziyordu. Harold düğmeye bastı.

Fran sonradan grubu neyin harekete geçirdiğini anlayamadı. Buna neden olan kendi sözleri miydi, yoksa

motosikletler mi? Ama hiç kimse de yeteri kadar hızlı davranmıyordu. Genç kadın her zaman yüreği sızlayarak bunu düşünecekti.

Kapıdan ilk çıkan Stu oldu. Yaklaşan motosikletlerin gürültüsü kulakları sağır edecek gibiydi artık. Stu farkına varmadan elini tabancasının kabzasına attı.

Larry genç adamı izledi. «Ne var, Stu?»

«Bilmiyorum. Ama onları dışarı çıkarsak iyi olacak.» Öndeki motosikletler yaklaşırken Stu da biraz rahatladı. Dick Vollman'ı, Teddy Wei-zak'ı ve diğerlerini tanımıştı. Stu, «Dick,» dedi. «Ne oluyor?»

Dick motor homurtuları arasında olanca sesiyle haykırdı. «Abigail Ana!»

Larry, «Ne?» diye bağırdı. Aynı anda Glen, Ralph ve Chad Norris de dışarı

çıktılar.

Dick sesini duyurmak için avaz avaz haykırmak zorunda kaldı yine. «Abigail Ana geri döndü! Çok kötü durumda! Doktor gerekiyor! Tanrım! Bir mucize olmalı!»

George Richardson gruptakilerin arasından geçti. «O yaşlı kadın ^ı? Nerede o?»

Fran, «Nick, Haydi! Haydi!» diye haykırarak delikanlıyı omzundan yakaladı. Nick odanın ortasında duruyordu. Yüzü

ifadesizdi. Konuşamı-yordu ama birdenbire durumu anlamıştı. Dolapta bir şey vardı. Delikanlı Fran'i hızla itti.

«Nick!..»

Delikanlı kadına, «Git!» diye işaret etti.

Fran kapıdan çıktı. Nick dolabın kapağını açarak deli gibi içerdeki karmakarışık eşyaları sağa sola atmaya başladı. Geç kalmış olmamak için dua ediyordu.

Dick, «Haydi, gel, doktor,» diye bağırdı. Richardson onun arkasındaki yere oturdu. Dick motosikletini döndürerek kalabalığın arasından yola doğru ilerledi.

Fran de o sırada Stu'nun yanına geldi. Rengi uçmuş, gözleri iyice irileşmişti.

Telaşla genç adamın kolunu tuttu. «Stu... Nick hâlâ içeride... Bir şey... Bir şey...»

Nick yün atkı ve eldivenleri kenara itti, aradığını buldu. Bir ayakkabı kutusu.

Nick kutuyu yakaladı. Aynı anda, sanki biri kara büyü yapmış gibi, kutudan etrafa Harold Lauder'in sesi yayıldı.

Stu, «Nick'e ne olmuş?» diye haykırarak Fran'i omuzlarından yakaladı.

«Onu dışarı çıkarmalıyız... Stu... bir şey olacak... Feci bir şey...»

Al Bundell seslendi. «Ne oluyor, Stu?»

Genç adam, «Bilmiyorum,» dedi.

Fran bir çığlık attı. «Stu! Nick'i evden çıkarmalıyız!»

Aynı anda ev arkalarında havaya uçtu.

Harold 'Verici' düğmeye bastığı anda parazit kesilmişti. Delikanlı kesin bir sesle konuşmaya başladı. «Ben Harold Emery Lauder. Bunu kendi isteğimle yapıyorum.»

«Ben,» kelimesinden sonra mavi beyaz bir ışık belirdi. 'Harold Emery Lauder' adından sonra gökyüzüne alevler yükseldi. Bunu bir patlama izledi. Harold, «Bunu kendi isteğimle yapıyorum,» diyerek aygıtı bir yana fırlatırken aşağıda alevlerden güller oluştu.

Nadine, Harold'u kolundan yakaladı. Birkaç saniye önce Fran nasıl Stu'nun kolunu yakaladıysa öyle. «Emin olmalıyız. Onların öldüğünü kesinlikle öğrenmeliyiz.»

Harold kadına baktı, sonra aşağıdaki o mahvedici alevleri işaret etti. «Bundan kimse sağ çıkabilir mi?»

«Bi... bi... bilmiyorum, Harold, ben...» Nadine ellerini midesine bastırarak döndü, öğürmeye başladı. Harold ona hafif bir tiksintiyle baktı.

Nadine sonunda delikanlıya dönebildiği zaman yüzü bembeyazdı. Kesik kesik soluyordu. Ağzını kâğıt bir mendille ovuşturarak, «Şimdi ne yapacağız?» dedi.

Harold, «Artık batıya gidebiliriz sanırım,» diye karşılık verdi. «Tabii aşağıya inip kenttekilerin duygularını öğrenmek istiyorsan, o başka.»

Nadine titredi. Çekine çekine, «Yarına kadar bekleyeceğimizi sanıyordum...» diye başladı.

Harold onunla alay etti. «Ah, tabii ya. Yirmi otuz kadar adam motosikletlerle çevreye yayılıp bizi yakalasınlar diye. Sen Mussolini'ye neler yaptıklarını gördün mü?»

Kadın yüzünü buruşturdu, Harold da çadırı sökmeye başladı. «Bundan sonra birbirimize dokunacak değiliz. Bu ilişki sona erdi artık. Flagg bu sayede istediğini elde etti. Özgür Bölge Komitesini ortadan kaldırdık. Artık işleri bitik. Belki kente elektrik verebilecekler ama hiçbir zaman eskisi gibi etkili olamayacaklar. Kara adam bana bir kadın verecek, Nadine. Sen onun yanında patates çuvalı gibi duracaksın. Ve sen... sen o adamla beraber olacaksın. Mutlu günler geçireceksin. Öyle değil mi? Ama ben senin yerinde olsaydım korkudan titremeye de başlardım.»

«Harold... lütfen.» Nadine hasta gibiydi. Ağlıyordu. Cinayet işlediğini hiçbir zaman unutamayacaktı.

Harold kabaca, «Artık buna alış,» dedi. Çadırı motosikletinin arkasına atarak bağlamaya başladı. «Aşağıdakilerin işi bitti. Olay bizim için de sona erdi.

Salgın sırasında ölenler için de öyle. Ortalık kapkaranlık artık. Kara adam başımıza geçti. Onun için buna alış.»

Nadine'in boğazından gıcırtıyı andıran bir ses yükseldi.

«Yardım et de şunu sarayım. Güneş doğmadan önce buradan yüz elli kilometre uzaklaşmalıyız.»

Nadine bir süre sonra aşağıdaki felakete arkasını dönerek eşyaların toplanmasına yardım etti. On beş dakika geçtiğinde o ateşten gülü geride bıraktılar. Serin ve rüzgârlı karanlıkta batıya doğru ilerliyorlardı.

Fran Goldsmith için gün basit ve acısız bir biçimde sona erdi. Genç kadın bir an havada uçtu, sonra da omzunun üzerine düştü. Ralph'ın arka avlusunun yakınındaki bir çukura. «Stu... Stu... Neredesin?.. Bebek? Bebek!» Bunu başka bir düşünce izledi. «Bu işi Harold yaptı. Harold yaptı, Harold...» Genç kadının üzerine tabuta benzeyen koskocaman bir şey devrildi. «AH TANRIM BEBEĞİM...»

Sonra Fran karanlıklara daldı. Kara adam bile peşinden oraya gelemezdi.

49

Kuşlar...

Fran kuşların cıvıltılarını duyabiliyordu. Genç kadın uzun süre karanlıkta yatarak kuşları dinledi. Sonra karanlığın aslında kızılımsı olduğunu farketti.

Birdenbire patlamayı hatırladı. Ani bir dehşetle gözlerini açtı. «Stu!»

Genç adam başucunda oturuyordu. Koluna temiz bir sargı sarmışlardı. Bir yanağındaki çirkin görünüşlü yarığın kanları kurumuş, saçlarının yarısı da yanmıştı. Ama yine Stu'ydu o. Yaşıyordu. Genç kadın gözlerini açtığı zaman Stu'nun yüzünde de sevinç dolu bir ifade belirdi. «Frannie! Tanrıya şükürler olsun!»

Kadın, «Bebek,» dedi. Boğazı kurumuştı. Sesi bir fısıltıdan farksız, di. Stu ona boş boş bakınca Fran de kör bir korkuya kapıldı. «Bebek. Çocuğumu kaybettim mi?»

Stu o zaman kadının ne demek istediğini anladı. Sağlam koluyla ona beceriksizce sarılarak, «Hayır, Frannie, hayır,» dedi. «Bebeğini kay. betmedin.»

Fran o zaman ağlamaya başladı.

Genç kadın daha sonra, «Anlat,» dedi. «Durum çok mu kötü?»

Stu'nun yüzünde kederli ve isteksiz bir ifade vardı. «Belki biraz bek-lesek...»

«Hayır. Her şeyi öğrenmeliyim. Durum çok mu kötü?»

«Yedi kişi öldü.» Stu'nun sesi alçak ve boğuktu. «Yine de şansımız varmış. Durum çok daha kötü olabilirdi.»

«Kimler öldü, Stuart?»

Genç adam Fran'in elini tuttu. «Nick... Onu... bazı belirli yaralardan tanıdık...» Bir an başını çevirdi. Fran derin derin

içini çekti. Sonra genç adam kendini toplayarak, «Susan da öldü,» diye ekledi. «Susan Stern. Bomba patladığı sırada o hâlâ içerdeymiş.»

«İnsan inanamıyor... değil mi?» Fran iyice sersemlemiş, şaşırılmış ve uyuşmuştu.

«Ama doğru.»

«Başka?»

Stu, «Chad Norris,» dedi. Fran yine içini çekti, gözünden bir damla yaş aktı.

«İçerde yalnızca o üçü varmış. Bu mucizeden farksız! Brad o dolaba sekiz dokuz dinamit konulmuş olduğunu sanıyor... Ve Nick, o... onun kutuyu eline aldığını düşündüğüm zaman...»

Fran, «Düşünme bunu,» dedi. «Bilemezdik ki!»

Stu mırıldandı. «Ama öyle olması insanı avutmuyor...»

Ölenlerin dördü de kentten motosikletlerle gelenlerdendi. Aralarında Patsy Stone adlı genç kız da vardı. Stu, Patsy'nin Leo'ya flüt çalmayı öğrettiğini, patlama sırasında Glen Bateman'in teypinin kızın kafasını adeta uçurduğunu Fran'e söylemedi. Patlamada yirmi kişi de yaralanmıştı. Gömme Komitesinden Ted Weizak'ın durumu çok ağırdı. Adamın yaşaması imkânsızdı. İki ağır yaralı daha vardı. Bir kişi kör olmuş, palph Brentner'in sol elinin iki parmağı kopmuştu.

Fran, «Ya benim yaralarım?» diye sordu.

Stu, «Sen sırtını incittin ve ayağın kırıldı,» dedi. «George Richardson bana öyle söyledi. Patlama yüzünden ta ileriye fırladın. Üzerine de kanepa düştü. O yüzden sırtın incindi, ayağın kırıldı.»

«Kanepa mi?»

«Bunu hatırlamıyor musun?»

«Tabut gibi bir şey hatırlıyorum...»

«Seni yerden ben kaldırdım. Çılgına dönmüştüm... Larry bana yardıma koştuğu zaman yüzüne yumruğu indirdim. Berbat haldeydim.» Fran, Stu'nun yanağına dokundu. Genç adam kadının elini tuttu, «Senin ölmüş olduğundan emindim,» diye ekledi. «'0 öldüyse ben artık ne yaparım?' diye düşündüğümü hatırlıyorum. İyice kaçırmıştım sanırım.»

Fran, «Seni seviyorum,» dedi.

Stu ona sarıldı. Bir süre öyle oturdular.

Sonunda genç kadın, «Harold?» dedi.

«Onun izini bile bulamadık. Ama bu felaketin onun işi olduğu kesin. Nadine'le ikisi batıya doğru fazla ilerlemeden onları yakalarsak...» Stu yumruğunu sıktı.

Yüzünde birdenbire beliren o soğuk gülümseme Fran'in ürpermesine neden oldu.

«Öyle gülümseme, Stu. Bir daha hiç öyle gülümseme.»

Stu konuşmasını sürdürdü. «Çok kimse şafaktan beri onları arıyor.» Artık gülümsemiyordu. «Ama ikisini de bulabileceklerini sanmıyorum. Bizimkilere Boulder'dan yetmiş beş kilometreden fazla uzaklaşmamalarını söyledim. Herhalde Harold arayı iyice açmıştır bile...»

Fran'in aklına başka bir şey geldi. «Abigail Ana! Bize onun döndüğünü haber vermeye gelmeselerdi, bomba patladığı sırada hepimiz içerde olacaktık...»

Stu, «Bu bir mucize,» diye tekrarladı. «Ana hayatımızı kurtardı. O halde bile...» Birdenbire sustu.

Fran, Stu'nun elini sıkıca yakaladı. «Öldü mü? Stu, o da mı öldü?»

«Abigail Ana sekize çeyrek kala kente dönmüş. Leo onu elinden tutarak Lucy'ye götürmüş. Çocuk çok heyecanlandığı için yine konuş, mayı unutmuş. Ana eve varır varmaz kendinden geçmiş...» Stu başım salladı. «Tanrım! O kadar yolu nasıl yürüyebildi?.. O dağlarda ne yaptı? Ne yiyip içti? Fran, sana bir şey söyleyeyim mi? Ben o kadını bize Tanrının yolladığına inanıyorum.»

Fran gözlerini yumdu. «Ana öldü, değil mi? Gece öldü. Buraya ölmek için döndü.»

«Daha ölmedi. George Richardson ölümün eşiğinde olduğunu söylüyor. Ama henüz ölmedi.» Stu duygularını belirten bir tavırla Fran'e baktı. «Ben korkuyorum. Ana geri

dönmele hayatımızı kurtardı. Ama ben bundan korkuyorum. Neden geri döndüğünü düşünüp kaygılanıyorum.»

«Ne demek istiyorsun, Stu? Abagail Ana hiç kimseye zarar...»

«Abagail Ana Tanrının emirlerini yerine getiriyor.» Stu'nun sesi sertti.

«Stu!»

«Ananın neden geri döndüğünü bilmiyorum. Hâlâ bize söylemesi gereken bir şey kalıp kalmadığını da bilmiyorum. Belki de kendine gele-meden ölüp gidecek.

George bu ihtimalin kuvvetli olduğunu söylüyor... Ama ben şunu biliyorum. O patlama... Nick'in ölümü... Ananın geri dönüşü... Bunlar kenttekilerin gözlerinin açılmasına neden oldu. Şimdi o kara adamdan söz ediyorlar. Bombayı

Harold'un hazırladığını biliyorlar tabii. Ama Harold'a bu işi kara adamın yaptırttığını düşünüyorlar. Kahretsin! Ben de aynı fikirdeyim. Çok kimse,

'Abagail Ananın o halde dönmesinin, nedeni de yine Flagg,' diyor. Bilmem ki...

Galiba ben hiçbir şey bilmiyorum... Ama korkuyorum. Sanki her şey çok kötü

biçimde sona erecekmiş gibi. Eskiden böyle düşünmüyordum. Ama şimdi düşünüyorum.»

Fran yalvarırcasına, «Ama biz varız,» dedi. «Biz ve bebek. Öyle değil mi? Öyle değil mi?»

Stu uzun süre cevap vermedi, sonra, «Evet...» diye mırıldandı. «Ama ne kadar zaman için?»

O gün, yani 3 Eylül günü akşama doğru, halk ağır ağır, adeta amaçsızca, Lucy'yle Larry'nin evi önünde toplanmaya başladı. Larry yatak odasının penceresinden onlara bakıyordu. Geride, genç adamla Lucy'nin karyolasında, Abigail Ana yatmaktaydı. Yaşlı kadın kendinde değildi- Larry yaralanmamıştı. Patlamanın şiddetinden bir çiçek tarhına yuvarlanmıştı yalnızca.

Genç adam şimdi Nadine'in sözlerini düşünüyordu. «Larry, eğer buseydin...

İstiyorsan dizüstü çöküp sana yalvarırım...» Genç adam, «Cinayete engel olmak için elime bir fırsat geçmişti,» diyordu. «Ama bunu anlayamadım... Flagg'in planı... Ardında her zaman Flagg var. O kara kuklacı. Harold'un, Nadine'in ve belki de Charlie Impening'in iplerini çekiştiriyor. Tanrı bilir daha başka kaç kişinin. Buradakiler Harold'u yakalarsa onu sevinçle linç edebilirler. Ama bütün bunlar asıl Flagg'in başının altından çıktı. Nadine'in de! Zaten... kadını

Harold'a Flagg yolla-madıysa kim yolladı? Ama Nadine, Harold'a gitmeden önce bana gelip yalvardı. Ben onu kovdum. Ona nasıl, 'Evet,' diyebilirdim? Lucy'ye karşı sorumluluklarım vardı. Bu çok önemliydi. Ama... Nadine'le ilişki kurduğum an mahvolacağımı da seziyordum. O yüzden Nadine'i yanımdan uzaklaştırdım... Ah, Flagg herhalde dün

geceki olaydan çok memnun! Tabii asıl adı Flagg'se! Evet, Stu yaşıyor, komite adına da konuşuyor. Glen de sağ. Ben de öyle. Ama komitenin kalbi Nick'di. Susan ise vicdanı. Evet, o köpek sonuçtan memnun olmalı.

Harold'la Nadine kendisine katıldıkları zaman onları ödüllendirmen!»

Larry pencereden geri döndü. Şakakları zonkluyordu. Richardson, Abagail Ananın nabzını dinlemekteydi. Laurie raftaki ilaçlarla ilgileniyordu. Dick Ellis biraz ilerdeydi. Lucy ise kapının yakınında oturuyor, Larry'e bakıyordu.

Larry, George'a, «Ana nasıl?» diye sordu.

Richardson, «Eskisi gibi,» dedi.

«Geceyi çıkarabilecek mi?»

«Bilmiyorum, Larry.»

Yataktaki kadın, üzerine kül rengi deri gerilmiş bir iskeletten farksızdı.

Cinsiyeti belli olmuyordu. Saçlarının çoğu dökülmüştü.
Hışırtılı hışırtı-11

soluk alıyordu. Larry onu Yucatan mummyalarının resimlerine benzetti.

«Hâlâ nasıl yaşıyor?» diye düşündü. «Bütün bunların sebebi nedir?»

George, «Benzer vakalardan söz edildiğini duymuştum,» demişti «Böyle bir hastayla karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi. Abigail Ana. kendi kendini yiyor.

Aslında besinsizlikten ölmesi gerekirken hâlâ yaşı. yor. Beslenmek için vücudunun bazı kısımlarını eritiyor.» Abigail Anayı karyolaya yatıran Lucy de şaşkınlıkla, «Uçurtma kadar hafif,» diye açık-lamıştı.

Lucy kapının yakınındaki yerinden konuşmaya başlayarak hepsinin irkilmesine neden oldu. «Bir şey söylemek istiyor.»

Laurie kararsızca, «O komada, Lucy,» dedi. «Belki de... hiç kendine gelemeyecek...»

Dick genç kadına, «Bize ne söyleyebilir ki, Lucy?» diye sordu.

Lucy, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama söyleyeceklerinden korkuyorum. Bunun farkındayım.

Ölümler sona ermedi. Yeni başladı daha. işte ben bundan korkuyorum.»

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda George Richardson sessizliği bozdu. «Hastaneye gitmem gerekiyor. Laurie, Dick, ikinize de ihtiyacım olacak.»

Üçü birlikte kapıya doğru yürüdüler. Lucy onların ceketlerini getirdi. Hava soğuyordu. Gömlekle motosiklete binmek kolay değildi artık.

Larry doktora usulca, «Ana için yapabileceğimiz bir şey var mı?» diye sordu.

«Lucy serumla ilgili her şeyi biliyor. Yapılacak başka bir şey de yok. Durumu görüyorsun...» George Richardson'un sesi hafiflemişti. Tabii, durumu hepsi görüyorlardı.

Dick, «İyi geceler, Larry,» diyerek doktor ve hemşireyle dışarı çıktı.

Larry tekrar pencereye yaklaştı. Dışarda herkes ayağa kalkmış, merakla bakıyordu. Abigail Ana sağ mıydı? Ölmüş müydü? Ölüyor muydu? İyileşmiş miydi?

Bir şey söylemiş miydi?

Lucy, Larry'e yaklaşıp kolunu onun beline doladı. «Seni seviyorum.»

Larry genç kadına sarıldı, çaresizlik içinde titremeye başladı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. «Lucy? Tanrım! Bütün bunlar ne anlama geliyor?»

5 Eylül günü öğleyin bütün kente elektrik verildi. Mahkeme binası-nın tepesindeki siren çalmaya başladı.

Hastanedeki odanın ışıkları yandığı anda Stu, Fran'in yanındaydı. Genç adam kadının gözlerinin dolmuş olduğunu farketti.

«Fran? Ne var? Sırtın mı ağrıyor?»

Genç kadın, «Nick'i düşünüyordum,» diye açıkladı. «Nick hayatta olmalı ve ışıkları görmeliydi. Haksızlık bu. Bana sarıl, Stu. Çocuk için dua etmek istiyorum.»

Stu, Fran'e sarıldı ve birdenbire Nick'i çok aradığını da anladı. O anda Harold Lauder'a karşı eskisinden daha da yakıcı bir kin duydu. Fran uzun bir süre ağladı.

Glen, Stu'yu şiddetle sarsarak uyandırdı. «Seni uyandırmak çok zor, Doğu Teksas'lı. Kütük gibi uyuyorsun.»

«İnsan önce şu lanet olasıca ışığı yakardı!»

«Biliyor musun, onu unuttum!»

Stu ışığı yakarak saate baktı. Gecenin üçü olmuştu. 6 Eylül günü başlamıştı.

«Burada ne işin var, Glen? Belki farkına varmadın ama uyuyordum.» Sonra Glen'e dikkatle baktı. Adamın rengi uçmuştu. Korkmuş gibi bir hali vardı. «Ne var?»

Glen usulca, «Abigail Ana,» dedi.

«Öldü mü?»

«Tanrı beni affetsin, bazan keşke ölmüş olsa diyorum. Ana uyandı. Bizi istiyor.»

«İkimizi mi?»

«Beşimizi. O...» Glen Bateman'in sesi boğuklaştı. «O Nick'le Susan'ın ölmüş olduklarını biliyor. Fran'in hastanede

olduğunu da. Nasıl öğrenmiş, bilmiyorum.

Ama biliyor.»

«Komite üyelerini istiyor, öyle mi?»

«Komite üyelerinden sağ kalanları. Abigail Ana ölmek üzere. Bize bir şeyi açıklaması gerektiğini söylüyor. Onu dinlemeyi isteyip istemediğimden de hiç

emin değilim.»

Larry Underwood'un evi ışık içindeydi. Stu'yla Glen oraya vardıkları sırada Ralph da Fran'i getirdi. Genç kadın arabadan inerken sancı içinde olduğu belliydi.

Stu elini Fran'in beline doladı. «Seni taşımamı ister misin?»

«Hayır, hayır. Yalnız kolunu çekme.»

Larry kapıda onları bekliyordu. Glen gibi onun da rengi uçmuştu «Hepinizi de buraya getirttiğim için çok üzgünüm... Abigail Ananın başında bekliyordum. Lucy gidip yatmıştı. Bir ara dalmışım. Kendime geldiğim zaman Ana bana bakıyordu.

Şimdi ancak fısıltıyla konuşuyor ama sözleri anlaşılır gibi.» Larry yutkundu.

«Abigail Ana bana Tanrının onu şafak zamanı alıp götüreceğini söyledi. 'Önce Tanrının almadıkla-rıyla konuşmalıyım,' dedi. Bu sözlerin ne anlama geldiğini sordum.

Tanrının Nick'le Susan'ı aldığını biliyorum,' diye açıkladı. Gerçekten biliyordu.»

Lucy koridorda belirdi. «Kahve yaptım. İsteddiğiniz zaman buradan alıp içebilirsiniz.»

Larry, «Teşekkür ederim, sevgilim,» dedi.

Lucy kararsızca durdu. «Sizinle gelmem gerekiyor mu? Yoksa bu özel bir konuşma mı? Komite toplantıları gibi?»

Larry, Stu'ya baktı. Genç adam usulca, «Gelebilirsin,» dedi.

Yatak odasına girdiler. Fran'i zorlamamak için ağır ağır yürüyorlardı.

Ralph birdenbire, «Bize her şeyi söyleyecek,» dedi. «Ana durumu açıklayacak.

Üzölmek yersiz.»

Birlikte içeri girdiler. Ölmek üzere olan Abigail Ana parlak gözleriyle onlara baktı.

Fran yaşlı kadının ne durumda olduğunu biliyordu ama onu görünce yine de çok sarsıldı. Abigail Ana canını kemiklerine bağlayan kiriş ve deriden ibaretti. Ama gözleri hiç değişmemişti. Bu gözler dostluk ve şefkat doluydu.

Abigail Ana, «Otur kızım,» diye fısıldadı. «Sancın var.» Larry, Fran'i bir koltuğa götürdü. Genç kadın rahat bir soluk alarak oraya çöktü.

Abigail Ana parlak gözleriyle hâlâ onu süzüyordu.
«Hamilesin...»

«Evet ama nasıl...»

«Hişş...»

Odaya bir sessizlik çöktü. Fran ipnotize olmuş gibi yaşlı kadının gözlerinin içine bakıyordu. Abigail, «Pencereden dışarı bak, kızım,» dedi.

Fran pencereye doğru döndüğünde, camda bir bebek odasının hayalini gördü.

Aydınlık odanın pencerelerine kareli, kırmalı perdeler takılmıştı. Ama... köşedeki beşik boştu.

Fran boğuk boğuk, «Bebek nerede?» diye sordu.

«Çocuğun babası Stuart değil, küçük kız. Ama o bebeğin hayatı Stuart'ın ellerinde. Tabii Tanrının da. Gerisini bilemiyorum...»

Fran'in kalbi korkuyla doldu.

Abigail Ana, «O kara iblis, gelinini yanına çağırdı,» diye fısıldadı. «Onu hamile bırakmak için. O senin bebeğinin yaşamasına izin verir mi?»

Fran boğuk bir sesle, «Sus,» diye inledi.

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Sonra Abigail Ana, «Kibirlendim,» dedi. «Böylece günah işledim. Hepiniz de öyle.

Siz hiç, 'Bu dünyanın prenslerine bel bağlamayın,' sözünü duymadınız mı? Cevap elektrik ışığı değil, Stu Redman. CB radyosu da olamaz, Ralph Brentner.

Sosyoloji de bu durumu sona erdiremez, Glen Bateman. Artık kapatılmış bir kitaba benzeyen geçmişin kefareti ödemenek de felaketi önleyemez, Larry Underwood.

Erkek çocuğun da öyle, Fran Goldsmith. Tanrı huzurunda bir çaba göstermiyorsu-nuz.» Sol gözünden akan bir yaş yanağından süzüldü. Ralph, «Ana, ne yapacağız?» diye sordu.

«Zamanım az. Hepiniz de yaklaşın. Yuvama döneceğim. Hiçbir insan buna benim kadar hazır olamaz. Yaklaşın.»

Ralph yatağın kenarına ilişti. Larry'yle Glen karyolanın ayakucunda durdular.

Fran yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Stu onun koltuğunu Ralph'ın yakınına çekti, Fran tekrar oturdu, soğuk parmaklarıyla Stu' nun elini tuttu.

Abigail Ana, «Tanrı sizi bir komite ya da bir toplum oluşturmanı? için biraraya getirmede,» diye başladı. «O sizi buraya, daha ilerlere gön. dermek için çağırdı! Bir sefere çıkmanız için.» içini çekti. «Nick'in size yol göstereceğini sanıyordum. Ama Tanrı Nick'i aldı. Fakat bana Nick tümüyle ortadan kaybolmuş gibi de gelmiyor. Yine de şimdi liderlik

sana düşüyor, Stuart. Tanrı seni de alırsa, o zaman bu görev Larry'ye düşecek. Tanrı onu alırsa, o zaman Ralph'a.»

Glen, «Benim en arkadan geldiğim anlaşıyor,» diye mırıldandı. «Ne...»

Fran soğuk soğuk, «Liderlik mi?» dedi. «Liderlik mi? Stu onları nereye götürecek?»

Abigail Ana, «Tabii batıya, küçük kız,» diye cevap verdi. «Batıya. Ama sen gitmeyeceksin. Yalnızca o dördü gidecekler.»

«Olmaz!» Fran bütün can acısına rağmen ayağa fırlamıştı. «Sen ne diyorsun, Ana?»

O dördü kara adamın eline mi düşsünler? Onlar Özgür Bölgenin kalbi ve ruhu!»

Genç kadının gözleri ateş saçıyordu. «Böylece kara adam onları çarmıha gersin, gelecek yaz da buraya gelip herkesi öldürsün, öyle mi? Erkeğimin feda edilmesine göz yumamam! Kahretsın!»

Stu inledi. «Frannie!»

«Buradan gitmek istiyorum. Beni eve götür, Stu. Hastaneye değil. Eve.»

«Ananın söyleyeceklerini dinleyeceğiz.»

«Onu sen dinle! Ben gidiyorum!»

«Küçük kız.»

«Beni, 'Küçük kız,' diye çağırma!»

Abigail Ana elini uzatarak Fran'in bileğini kavradı. Genç kadın kaskatı kesildi.

Başı geriye gitti, gözleri kapandı. «Y-Yapma! AH TANRIM.. STU...»

Stu kükredi. «Bir dakika! Fran'e ne yapıyorsun?»

Yaşlı kadın cevap vermedi. Dakikalar sonsuzluğa kadar uzadı sanki. Sonra Abigail Ana genç kadının bileğini bıraktı. Fran ağır ağır, sergeni sersem bileğini ovaladı. Birdenbire gözleri irileşti.

Stu kaygıyla, «Ne var, hayatım?» diye sordu.

Ralph ona dehşetle bakıyordu.

Fran, «Geçti,» diye mırıldandı.

«Ne?»

«Sancı... Sırtımdaki ağrı. Geçti.» Fran sersem sersem Stu'ya döndü. «Hepsi de geçti.»

Stu diğerlerine sordu. «Ne... neden söz ediyor?» Glen yalnızca başını salladı.

Rengi uçmuş, yüz hatları gerilmişti.

Fran, Abagail Anaya baktı. «Bu bir rüşvet mi? Stu yanımda kalacaksa, sancıyla kıvranmayı tercih ederim.»

Abagail Ana, «Tanrı kimseye rüşvet vermez, kızım,» diye hatırlattı. «O bir işaret gönderir. Kullarının bunu istedikleri gibi yorumlamalarına da izin verir.»

«Stu batıya gidecek...» Fran şimdi hem şaşkındı, hem de korkuyordu.

Stu, «Otur, Fran,» dedi. «Ananın söyleyeceklerini dinlememiz gerekiyor.»

Şok geçiren Fran koltuğa çöktü. Hâlâ olanlara inanamıyordu.

Abagail Ana, «Batıya gideceksiniz,» diye fısıldadı. «Yanınıza su da, yiyecek de almayacaksınız. Hemen bugün yola çıkacaksınız. Arkanızdaki elbiselerle.

Yürüyeceksiniz. İçinizden birinin o belirli yere erişemeyeceğini biliyorum. Ama bunun hanginiz olduğu konusunda hiçbir bilğim yok. Geri kalanlar Flagg denilen o adamın karşısına çıkaracaklar. O aslında insan değil, doğaüstü bir yaratık.

Tanrı onu yenmenizi istiyor mu, tekrar Boulder'a dönmenizi arzu ediyor mu, bilmiyorum. Bunları bilmek bana düşmüyor. Ama Flagg, Las Vegas'ta. Siz de oraya gitmelisiniz. Son savaş orada olacak. Gideceksiniz. Sendelemeyeceksiniz. Çünkü

Tanrı sizi destekleyecek. Tanrının yardımıyla savaşıacaksınız.» Başını salladı.

«Hepsi bu kadar. Söyleyeceğimi söyledim.»

Fran, «Hayır,» diye fısıldadı. «Olamaz.»

Glen hırıltılı bir sesle, «Ana,» dedi ve öksürdü. «Ana, hiçbir şey anlayamıyoruz... Biz... senin gibi olayları kontrol eden varlığa yakın değilim»

Bize göre bir şey değil bu. Fran haklı. Oraya gidersek Flagg bizi parça parça eder. Daha doğrusu, ilk karşılaşacağımız nöbetçiler eder.»

«Gözlerin görmüyor mu senin? Fran'in Tanrının inayetiyle derdinden kurtulduğunu gördün. Tanrı beni araç olarak kullandı. Tanrı sizin Kara Prens'in son uşağı

tarafından vurulup öldürülmenizi mi istiyor sanıyorsun?»

«Ama Ana...»

Yaşlı kadın, «Abigail Ana onu 'Şeytanın Uşağı,' diye çağırıyor,» dedi. «Belki de o mantıklı düşüncenin son sihirbazı. Bize karşı teknolojinin araçlarını topluyor. Belki de aslında o daha başka, daha kara bir şey. Ben yalnızca onun var olduğunu biliyorum. Artık sosyolojinin, psikolojinin ya da diğer 'oloji'lerin Flagg'i durdurabileceğini sanmıyorum. Bunu ancak beyaz sihir başarabilir.»

Glen'in ağzı bir karış açık kaldı.

Abigail Ana sordu. «Bu sözler doğru mu? Yoksa bunlar bir yalancının lafları mı?»

«Bu sözleri ben söyledim.» Glen'in sesi titriyordu.

«Güvenin. Hepinizde güvenin. Larry... Ralph... Stu... Glen... Fran-nie.

Özellikle sen Frannie. Güven... ve Tanrının emrine boyun ey.»

Larry acı acı, «Seçeneğimiz var mı?» dedi.

Yaşlı kadın başını çevirerek ona şaşkın şaşkın, «Seçenek mi? Her zaman bir seçenek vardır. Tanrının yolu budur. Her zaman da böyle olacak. Hâlâ iradenize sahipsiniz. İstedığınızı yapın. Kimse sizi prangaya vurmuyor. Ama... Tanrı sizden bunu istiyor.»

Yine derin bir sessizlik oldu. Sonra Ralph sessizliği bozdu. «Kutsal Kitapta Davud'un dev Goliyat'ı yendiği yazılı, Ana. Sen uygun buluyorsan ben de giderim.»

Yaşlı kadın onun elini tuttu.

Larry atıldı. «Ben de. Ben de öyle.» İçini çekti, sanki başı ağrıyor-piuş gibi elini alnına bastırdı. Glen bir şey söylemek için ağzını açtı, ama aynı anda köşeden bir ses geldi, iç çekişini andıran bir ses. Lucy'ydi bu. Hepsinin de unuttukları genç kadın bayılmıştı.

Şafak sökmek üzereydi.

Larry'nin mutfağındaki masanın çevresine oturmuş, kahve içiyorlardı. Beşe on kala Fran kapıda belirdi. Ağlamaktan yüzü şişmişti. Ama artık yürürken topallamıyordu. Gerçekten iyileşmişti. «Gidiyor sanırım,» dedi.

Hepsi de Abigail Ananın yattığı odaya girdiler. Larry kolunu Lucy'nin omzuna atmıştı. Abigail Ana zorlukla, hırıltılı hırıltılı soluk alıyordu. Gruptakiler korku ve huşu içinde karyolanın çevresine toplandılar. Ralph sonunda bir şimşek çakacağını, Abigail Ananın birdenbire ortadan kaybolacağını düşünüyordu.

Ama yaşlı kadın sessizce öldü.

Stu, «Gitti...» diye mırıldandı.

«Tanrı ona acısın.» Ralph'ın korkusu geçmişti. Yaşlı kadının ellerini kavuştururken gözyaşları Abigail'in parmaklarına damladı.

Glen birdenbire, «Sizinle geleceğim,» dedi. «Ana haklıydı. Beyaz sihir! Geriye bir tek bu kaldı.»

Frannie, «Stu,» diye fısıldadı. «Stu, lütfen gitmeyeceğini söyle.»

Hepsi dönüp genç adama baktılar. Sanki bakışlarıyla, «Artık liderimiz sensin, Stuart,» diyorlardı. Stu, «Frannie,» dedi. «Gitmem gerekiyor.»

«Ve ölmen de.» Frannie genç adama acı acı, adeta nefretle baktı, sonra Lucy'ye döndü. Sanki onun kendisini

desteklemesini bekliyor-muş gibiydi. Ama Lucy iyice sersemlemişti. Ona yardım edecek durumda değildi.

Stu kelimeleri dikkatle seçmeye çalışarak, «Gitmezsem hepimiz öleceğiz,» dedi.

«Abigail Ana haklıydı. Beklersek bahar gelir. Sonra? Kara adamı nasıl engelleyebiliriz? Bunu bilmiyoruz. Elimizde en küçük bir ipucu bile yok. Hepimiz de başımızı kuma gömdük. Onu durdurmalıya Ancak Glen'in dediğini yapabiliriz. Beyaz sihirden yararlanabiliriz. Ya da Tanrının gücüyle bunu başarırız.»

Fran ağlamaya başladı.

Stu, «Fran, yapma,» diyerek kadının elini tutmaya çalıştı.

Ama Fran, «Bana dokunma!» diye haykırdı, «Sen bir ölüsün! Bir cesetsin! Onun için... bana dokunma!»

Güneş doğarken hepsi hâlâ yatağın çevresinde duruyorlardı.

Fran, «Ne zaman gidiyorsun?» diye sordu.

«Öğleyin.» Stu bir sigara yaktı.

«Oraya ne kadar zamanda varırsınız?»

Genç adam omzunu silkti. «Yürüyerek mi? Bilmiyorum. Glen pek genç sayılmaz.

Aslında Ralph da öyle. Günde elli kilometre yürüyebilirsek, oraya Ekimin başında varabiliriz sanırım.»

«Ya dağlara erkenden kar yağarsa? Veya Utah'a?»

Stu yine omzunu silkti. Gözlerini Fran'e dikmişti.

«Abigail Ana gerçekten Tanrının emrini mi açıklıyordu, Stu? Gerçekten mi?»

«Frannie, bilmiyorum.»

Fran mırıldandı. «Öğle olmak üzere.» Ağlıyordu. Stu ona sarıldı. Genç kadın ekledi. «Aldırma. Bunun nedeni hamilelik. Çok sulu gözlü oldum. Elimde değil.»

«Anlıyorum...»

«Stu... geri döneceğine yemin et.»

«Fran, ben nasıl...»

Genç kadın ıslık çalar gibi, «Yemin et, Stu,» dedi. «Yemin et.»

«Frannie, elimden geleni yapacağıma yemin ediyorum.»

«Bu kadarı bana yetmeli. Öyle değil mi?»

«Artık Larry'ye gitmemiz gerekiyor.»

«Biliyorum...» Fran, Stu'ya sıkıca sarıldı. «Beni sevdiğini söyle.» «Seni sevdiğimi biliyorsun.» «Biliyorum ama yine de

söyle. Duymak istiyorum.» Stu genç kadının omuzlarını tuttu. «Seni seviyorum, Fran.» «Teşekkür ederim...» Genç kadın yanağını Stu'nun omzuna dayadı. «Artık seninle vedalaşabilirim sanırım.

Gitmene izin verebilirim.» Birbirlerine sarılarak bir süre öyle durdular.

50

Fran'le Lucy, Larry'nin kapısı önündeki basamaklarda durarak grubun heyecansız yola çıkışını seyrettiler. Dört adam bir an kaldırımında durdu. Uyku tulumu, çanta, özel araçlar almamışlardı. Talimata uyacaklardı. Yalnızca ayaklarına kalın altlı yürüyüş ayakkabıları giymişlerdi.

Lucy, «Güle güle, Larry,» dedi. Rengi uçmuştu.

Fran, «Unutma, Stuart,» diye seslendi. «Unutmayacaksın, değil mi?»

«Hayır. Unutmayacağım.»

Glen parmaklarını ağzına sokarak ıslık çaldı. Kojak koşarak geldi. Larry,

«Haydi, gidelim,» diye mırıldandı. Yüzü Lucy'ninki kadar beyazdı. Gözleri garip garip parlıyordu. «Cesaretim kırılmadan yola çıkalım.»

Stu, Fran'e eliyle bir öpücük yolladı, Fran de el salladı. Gözleri yanmaya başlamıştı ama bu kez ağlamamak için

kendini tutuyordu. Dört erkek yürümeye başladılar. Köşeye vardıkları zaman Stu dönüp tekrar el salladı. Larry de öyle.

Fran'le Lucy de onlara karşılık verdiler. Sonra grup gözden kayboldu. Lucy kayıp duygusu ve korku yüzünden hastalanmış gibiydi. «Tanrım...»

Fran, «İçeri girelim,» dedi. «Canım çay istiyor.»

Dört erkek güneybatıya doğru ilerlediler.

Glen arka cebinden bir eşarp çıkararak büktü, sonra da alnına bağladı. «Kabak kafalı sosyolog ter bandını takıyor.» Kojak ilerde neşeyle koşuyordu.

Larry usulca, «Ah, Tanrım...» diye mırıldandı. «Bana bu her şeyin sonuymuş gibi geliyor.»

Ralph, «Evet,» dedi. «Bana da öyle.»

Stu hafifçe gülümsedi. «Haydi... Siz ahmaklar sonsuza kadar yaşamak mı istiyorsunuz yoksa?»

Yollarına devam ederek Boulder'ı gerilerde bıraktılar. O gece Kayalık dağların yakınında kamp kurdular.

İlk gece hiçbiri de doğru dürüst uyuyamadı. Kendilerini yuvalarından çok uzaklaşmış gibi hissediyorlardı. Sanki üzerlerine ölümün gölgesi düşmüştü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Savaş

7 Eylül -10 Ocak

51

Kara adam Oregon eyaletinin doğu sınırı boyunca nöbetçi dikmişti. En kalabalık karakol Ontario'daydı. Altı kişi büyük bir kamyonun arkasına yerleşmişlerdi.

Bütün hafta boyunca yağmur yağmış, adamların da sinirleri gerilmişti. Durmadan poker oynamışlardı onlar da. Adamlar Portland'dan gelmişlerdi ve oraya dönmek istiyorlardı. Portland'da kadınlar vardı!.. Bir direğe güçlü bir alıcı-verici asmışlardı. Hoparlörden yalnızca iki kelimenin yükselmesini bekliyorlardı. «Geri dönün.» O zaman aradıkları adamın başka bir yerde yakalanmış olduğunu anlayacaklardı. Peşinde oldukları adam yetmiş yaşlarında, tıknaz, saçları dökülmeye başlamış bir ihtiyardı. Gözlüğü vardı. Beyazlı mavili bir cipteydi.

Onu görür görmez vuracaklardı.

Nöbetçiler sıkılıyorlardı. Sinirleri bozuktu. Ama kimseyi dinlemeden kalkıp Portland'a dönecek durumda da değillerdi. Onlara emirleri «Yürüyen Adam»ın kendisi vermişti. Hepsi de ondan çok korkuyorlardı. İşi yüzlerine gözlerine

bulaştırırlarsa, Yürüyen Adam da bunu öğrenirse mahvolurlardı.

Yürüyen Adam o korkunç gülümsemesiyle onlara bakıp, «Aradığınız adam karşı tarafın casusu,» demişti. Hiçbiri de liderlerinin gülüşü, nün onları neden böylesine dehşete düşürdüğünü bilmiyordu. Ama Flagg onlara gülümseyerek baktığı zaman kanları damarlarında sıcak çorbaya dönüyordu. O zaman Yürüyen Adamın o sansara benzeyen mutluluk dolu, fazla parlak gözlerini bir başkasına dikmesini diliyorlardı Flagg, «Onu öldürün,» demişti. «Ama başına ateş etmeyin. Kafasını kar bastırmadan önce doğuya göndermek istiyorum. Bütün kış bunu düşünsünler.»

Ardından korkunç kahkahalar atmıştı.

Randall Flagg bütün nöbetçilere aynı emirleri vermişti. Copperfield kasabasında bekleyen Bobby Terry'yle Dave Roberts'e de. Yedi Eylül günü Bobby Terry bir dükkânda oturmuş resimli roman okuyordu. Dave Roberts ise üst katta uyuyordu.

Bobby yağmurun şıkırtısı arasında bir gürültü duyarak başını kaldırdı, mavili beyazlı bir cipin dükkânın önünden geçerek batıya doğru gittiğini gördü. Bobby Terry'nin ağzı bir karış açık kaldı. Hepsinin aradıkları o taşıtın, nöbet yerinin önünden geçmiş olmasına inanamıyordu. Sonra avaz avaz, «Dave!» diye bağırmaya başladı.

Yargıç direksiyonu azimle tutuyor, artrit diye bir şeyin varolmadığına kendini inandırmaya çalışıyordu. Varsa bile onda yoktu bu illet. Son üç günden beri yağmurda ilerlemeye

alışıyordu yaşı adam. Yollar berbat haldeydi. Herhalde gelecek baharda bu yollardan kimse geemeyecekti. Yargıcı asıl peşinden ayrılmayan kargalar rahatsız ediyordu. Bu kuşların kara adamın emrinde olduklarını seziyordu. Yaşı adam tüfeğini yanına koymuştu. Emniyeti de açıktı tüfeğin. Artık gördüğü her kargayı vurmak niyetindeydi.

«Daha hızlı! Şu lanet olasıca şeyi daha hızlı süremez misin?» «Beni sıkıştırıp durma, Bobby Terry. Adamı durdurmayı akıl edemediğin için bunun acısını benden çıkarmaya kalkma.» Dave Roberts cipin direksiyonundaydı. Bobby Terry, Dave'i uyandırınca kadar, sonra da genç adam giyininceye kadar on dakika geçmiş, ihtiyar iyice uzaklaşmıştı. Yağmur şiddetle yağıyor, ilerisi gözükmiyordu. Bobby Terry tüfeğini kucağına koymuştu. Belinde de bir .45'lik Colt tabanca vardı.

Dave kovboy botları, blucin ve sarı ipek bir yağmurluk giymişti. Hepsi o kadar.

Gen adam Bobby'ye baktı. «O tüfeğin tetiğini ekip durursan ancak kapıyı delersin, Bobby Terry.»

Bobby, «Sen ona yetişmene bak,» diye homurdandı. «Karnından. Onu karnından vurmam gerekiyor. Başına nişan almayacağım.»

«Kendi kendine konuşmaktan vazge.»

Bobby Terry, «Nerede o?» diye sordu.

«Onu yakalayacağız. Tabii hayal gördüysen, o başka. Eğer öyleyse, senin yerinde olmak istemem, ahbap.»

«Hayal görmedim. Ama ya yoldan saparsa?»

Dave, «Nereye sapacak?» dedi. «Eyalet sınırına kadar başka yol yok. Yalnızca çiftliklere giden patikalar var. Onlara saparsa fazla ilerleyemez. Çamura saplanır... Bak, bak! Onu yakalayacağız.» ilerde iki araba aylar önce çarpışmış, yolu kapatmıştı. Sağda, çamurun üzerinde cipin tekerlek izleri vardı.

Dave, «Tamam,» dedi. «Şu izler beş dakika öncenin izleri olmalı.» O da ilk cipi izledi, sonra tekrar asfalta çıktı. Ondan sonraki tepede yargıcın arabasının üç kilometre kadar ötede bir virajda gözden kaybolduğunu gördüler.

Dave Roberts bağırdı. «Merhaba! Merhaba!» Gaza bastı, cip hızlandı. İki genç, dönemeçte yargıcın taşıtını tekrar gördüler. Dave farları yakıp söndürmeye başladı. Birkaç dakika sonra öndeki cipin stop lambaları yandı.

Dave, «Tamam,» dedi. «Dostmuş gibi davranır, onun cipten inmesini sağlarız.

Sakın acele etme, Bobby Terry. Bu işi doğru dürüst halledersek Vegas'ta, MGM

Grand Otelinde birer daireye yerleşiriz. Onun için sakın işi berbat edeyim deme!

İhtiyarın arabadan inmesini sağlaya-l'n.» Bobby Terry'nin tüfeği sıkıca kavradığını görerek arkadaşının eline vurdu. «Silahla inemezsin...

«Ama...»

«Kes sesini. Gülümse, kahrolasınca budala!»

Bobby Terry sırttı.

Dave homurdandı. «Olmadı. Sen bu bok arabada kal.»

Yargıç cipi durdurmuştu ama motor çalışıyordu. İkinci taşıt da onun yanında durdu. Dave gülümseyerek yere atladı. Elleri sarı yağmurluğunun ceplerine sokmuştu. Sol cebinde bir .38'lik polis tabancası vardı.

Yargıç ağır ağır cipten indi. Artrit yüzünden her tarafı ağrıyordu. Tüfeğini sol eline almıştı.

Dave dostça bir tavırla gülümsedi. «Hey! Beni vurmayacaksın ya?»

Yargıç, «Vuracağımı sanmıyorum,» dedi. «Siz galiba Copperfield' deydiniz.»

«Öyle. Adım Dave Roberts.» Genç adam elini uzattı.

«Benimki de Farris.» Yargıç sağ elini uzatırken diğer cipe bir göz attı, Bobby Terry'nin dışarıya sarkmış olduğunu gördü. Genç adam .45'liği iki eliyle birden tutuyordu. Yüzü bembeyazdı. Hâlâ deli gibi sırtıyordu.

Yargıç, «Ah, köpekler,» diye mırıldandı, elini Dave'in yağmurdan ıslanmış avucundan çekti. Dave aynı anda yağmurluğunun cebinden ateş etti. Kurşun yargıcın midesinin hemen aşağısından girdi, bel kemiğinin sağından çıktı. Geride fincan tabağı kadar bir delik kaldı. Tüfek yargıcın elinden düştü. Yaşlı adam geri geri giderek cipin açık kapısına çarptı.

Hiçbiri o sıra bir karganın yaklaşıp telefon teline konduğunu farket-mediler.

Dave Roberts işi bitirmek için bir adım attı. Aynı anda Bobby Terry cipten ateş etti. Kurşun Dave'in gırtlığına isabet edip genç adamın boynunu parçaladı, kanlar yağmurluğuna aktı. Genç adam Bobby Terry'ye doğru döndü. Ağzını açıp kapıyor, ama sesi çıkmıyordu, irileşmiş gözlerinde şaşkınlık vardı. Ayaklarını sürüyerek iki adım attı, sonra yere yığıldı. Ölmüştü.

Bobby Terry üzüntüyle, «Eyvah!» diye bağırdı.

Yargıç, «Artritim geçti,» diye düşündü. «Yaşarsam doktorları çok şaşırtacağım.

Artritin kesin tedavisi karına yenilen bir kurşunmuş demek. Ah, Tanrım, bunlar beni bekliyorlarmış. Geldiğimi onlara Flagg fnj haber verdi? Herhalde... Tanrı bizimkilerin buraya yolladığı diğer insanların yardımcısı olsun...» Tüfek yerde duruyordu. Yargıç zorlukla eğilerek silahı aldı. Sanki bin kilo ağırlığındaydı.

Bobby Terry sersem sersem Dave'e bakmaktan vazgeçerek yaşlı adama döndü.

Yargıcın onu vurmaya hazırlandığını gördü. İhtiyar adam yola çökmüş, tüfeğin namlusunu dizine dayamıştı.

Bobby Terry ateş etti ama ıskaladı. Yargıcın tüfeği gök gürültüsü gibi bir ses çıkararak patladı. Cam parçaları Bobby Terry'nin yüzüne sıçradı. Genç adam bir çığlık attı. Ölmek üzere olduğundan emindi. Sonra ön camın yarısının uçmuş olduğunu farketti, kendisinin vurulmamış olduğunu anladı.

Yargıç ağır bir hareketle doğru dürüst nişan almaya çalışıyordu. Sinirleri iyice bozulmuş olan Bobby Terry arka arkaya üç el ateş etti. İlk kurşun cipin yanına geldi. İkincisi de yargıcın sağ kaşının üzerine. Yaşlı adamın kafasının tepesi uçtu. Bobby Terry'nin üçüncü kurşunu ise ihtiyar adamın ağzına isabet ederek dişlerini parçaladı. Yargıç ölürken tüfeğin tetiğini farkına varmadan çekti, kurşun gökyüzüne doğru uçtu, etrafa derin bir sessizlik çöktü.

Sonra telefon telindeki karga haykırarak havalandı. Bobby Terry o zaman sersemlikten kurtuldu. Elinde dumanları tüten .45'likle arabadan indi. «Bu işi ben başardım! Herifi geberttim! Buna inanmalısınız! Bizim Bobby Terry herifi öldürdü!» Ama sonra gitgide artan bir dehşetle Flagg'in emirlerini hatırladı.

Yaşlı adamın suratını paramparça etmişti. Bobby Terry parmaklarını, saçlarının arasına sokarak düşünmeye çalıştı. «Güneye kaçırım... Sınırdan artık nöbetçi yok.

Meksika'ya giderim.»

Yağmurda yeni bir ses duydu. Telaşla başını kaldırdı. Randall Flagg yoldan koşarak ona doğru geliyordu.

Bobby Terry, «Olamaz...» diye fısıldadı.

Flagg gelmiş geçmiş en dehşet verici korku filminden fırlamış iğrenç bir canavar gibi ona doğru geliyordu. Kara adamın yanakları kızarmıştı. Gözleri dostlukla parlıyordu. Aç aç gülümserken dişleri ortaya çıkmıştı. Köpekbaliğınıninkinden farksızdı dişleri. «Hey, Bobby Terry! Her şeyi mahvettin!» Flagg genç adamın üstüne atıldı.

Bu dünyada çarmıha gerilmekten daha feci şeyler de vardı.

Sivri dişler gibi.

52

Dayna Jurgens iki kişilik büyük karyolaya yatmış, banyodan gelen su sesini dinliyordu. 8 Eylül sabahıydı. Saat dokuz buçuğa geliyordu. Yargıç öleli on sekiz saat olmuştu. Bobby Terry öleli de hemen hemen o kadar...

Dayna yargıcı düşünüyordu. «Onu buraya yollayacakları kimin aklına gelirdi? Ama aslında bu parlak bir fikir. Onun gibi yaşlı bir insandan kim şüphelenir? Flagg yine de durumu anlamış. Nasıl olduysa... Ama işi doğru dürüst halledemedikleri de anlaşılıyor. Flagg'in Las Vegas'taki önemli yardımcıları dün gecedен beri bembeyaz suratlarla dolaşıyorlar. Yargıç ölmüş. Ama bir terslik olmuş.» Genç

kadın için o anda en önemli şey yargıcın ölümüydü. Randall Flagg yaşlı adamın casus olduğunu anlamıştı. Bu da Dayna'yı kaygılandırıyordu.

Genç kadın Las Vegas'a geleli sekiz gün olmuştu. Kenttekiler onu hemen aralarına almışlardı. Dayna, Boulder'dakilerin ödünü patlatacak kadar bilgiyi şimdiden toplamıştı bile. Jet pilotları yetiştirildiğini öğrenmek bile Özgür Bölgedekileri korkutmaya yetecekti. Ama genç kadını asıl korkutan Flagg'den kimsenin söz etmek istemeyişiydi. Hemen konuyu değiştiriyorlardı. Ancak geceleri içtikleri zaman kara adam konusunu açabiliyorlardı. O vakit de bazı saçma hikâyeler anlatmaya başlıyorlardı. Randall Flagg istediği zaman biçim değiştirebiliyordu sözde. Kurt adamdı. Salgını da o başlatmıştı.

Geceleri yapılan bu konuşmalar sırasında adamdan Flagg diye de söz etmiyorlardı.

Sanki yaratığın adını söylerlerse adam cin gibi bir şişeden çıkıverecekti. Flagg'i, «Kara adam,» diye çağırıyorlardı, «Yürüyen adam,»

'Fare' Erwins ise ona, «Sürünen Yahuda» adını takmıştı.

Dayna, «Flagg yargıcın casus olduğunu biliyordu,» dedi kendi kendine. «O halde... beni de biliyor.» Sonra başını salladı. «Haydi, haydi. Aklını başına topla, tatlım. Flagg kendisiyle ilgili hikâyeler anlatmaları için çevresindekileri teşvik ediyor. Belki aslında onun Özgür Bölgede bir casusu var.

Yargıç Farris'in asla bu yana kaçacak bir tip olmadığını haber veren biri.»

Lloyd Henreid banyodan çıktı. «Böyle çırcıplak yatmamalısın, güzelim. Beni yine heyecanlandırdın.»

Dayna davet edici bir gülümsemeyle genç katile baktı. «Neden böyle beklediğimi sanıyorsun?»

Lloyd saatine baktı. «Kırk dakikamız var sanırım.»

«Haydi öyleyse.» Lloyd kendisine yaklaşırken genç kadın adamın göğsünü işaret etti. «Onu da çıkar. Bu nesneyi gördüğüm zaman tüylerim diken diken oluyor.»

Lloyd boynunda asılı olan damla biçimi siyah taşa baktı. Ortasında kıpkırmızı bir çatlak vardı. Genç adam zinciri boynundan çıkararak başucu masasının üzerine bıraktı. «Oldu mu?»

«Oldu...» Dayna kollarını uzattı.

Daha sonra Dayna'nın da umduğu gibi Lloyd konuşmaya başladı. «Bobby Terry'nin yerinde olmadığım için seviniyorum. Bizim patron moruğun kafasında bir çürük bile olmasını istemiyordu. Onu doğuya yollayacaktı. Oysa o geri zekâlı .45'likle ihtiyarın kafasına iki el ateş etmiş.»

«Bobby'ye ne oldu?»

«Bunu sorma, tatlım.»

«Senin patron olanları nasıl anlamış.»

«O da oradaymış.»

Dayna buz kesildi. «Yani oradan geçiveriyormuş...»

«Evet. Nerede mesele çıkarsa orada beliriveriyor. Ah... Eric Streller-ton'a yaptığı aklıma gelince... Çöp Tenekesiyle ve benimle birlikte Los Angeles'e gelen o ukala avukatı söylüyorum...»

«Ne yaptı?»

«Ona yalnızca baktı. Eric, Las Vegas'ta işlerin nasıl yapılmasını istediğini anlatıyordu. Bizimki usulca, 'Eric,' dedi. Avukat da ona baktı. Ben bir şey görmedim. Ama Eric patrona uzun bir süre baktı. Belki beş dakika. Sonra gözleri irileştikçe irileşti, salyaları aktı. Derken kıkır kıkır gülmeye başladı.

Bizimki de Eric'le birlikte güldü. O zaman ödüm patladı. Sonra patron, 'Geri dönerken onu çöle bırakıverin,' diye emretti. Biz de öyle yaptık. Belki de Eric hâlâ çölde dolaşıp duruyor. Patron Eric'e beş dakika baktı ve onu çıldırttı.»

Lloyd sigarasını söndürdü. «Neden böyle kötü şeylerden söz ediyoruz?»

«Bilmem... Indian Springs'te durum nasıl?»

Lloyd hemen keyiflendi. Indian Springs'teki hazırlıklarla o ilgileniyordu.

«İyi... Çok iyi... Hank Rawson harika. Çöp Tenekesi ise bir dâhi. Bazı bakımlardan bayağı geri zekâlı ama iş silaha geldi mi harikalar yaratıyor.»

Dayna, Çöp Tenekesiyle iki defa karşılaşmıştı. Adam o garip, bulanık gözleriyle kendisine baktığı zaman ürpermişti. Diğerleri... Lloyd, Hank Rawson, Ronnie Sykes, Fare... bunlar Çöp Tenekesini bir tür 'maskot' sayıyorlardı.

Dayna, «Demek Çöp Tenekesi silahlardan anlıyor?» diye sordu.

«Hem de nasıl! Skyhawk uçaklarının kanatları altında füzeler var. Hiçbirimiz de onların nasıl kullanılacağını anlayamadık. Sonra Çöp Tenekesini getirttik. Neyse ki o da çölden yeni dönmüştü.»

«Çölden mi?»

«Evet. Bir cipe binip çölde dolaşıyor. Bir bakıma o da bizim patron kadar acayip. Çölde nasıl yaşıyor, bilmiyorum... Neyse... Çöp Tenekesi geldi ve füze meselesini çabucak halletti. Evet, o bir dâhi.»

Dayna öğleden sonraları sokak lambalarıyla ilgilenen grupta çalışıyordu.

Ampulleri kontrol ediyor, yanmış olanların yerlerine yenilerini takıyorlardı.

Grup başkanı Jenny Engstrom adında eski bir dansözdü. Güzel ve sertti. Dayna onunla dost olmak istiyordu ama

Jenny'nin kara adamdan yana olması aklını karıřtırıyordu. Bu yüzden genç kadına oraya neden geldiđini sormaya cesaret edemiyordu.

Dayna ařađıya dođru baktıđında dondu kaldı. Bu řařkın řařkın gülümseyen sarıřın adam... «Tanrım! Tom Cullen mi?» Terler Dayna'nın gözlerine akıyordu. Genç kadın gözlerini sildi. Tekrar ařađıya baktıđı zaman sarıřın adam gözden kaybolmuřtu.

«Tom? Tom'u göndermiř olabilirler mi? Hayır, sanmıyorum. Olamaz.»

«Uyan! Uyan, kahrolasınca diři köpek!»

Dayna uyanırken biri sırtına tekmeyi attıđı gibi onu yataktan yere yuvarladı.

Genç kadın hemen kendine geldi, gözlerini kırptırdı.

Lloyd odadaydı. Sođuk bir öfkeyle ona bakıyordu. Whitney Hor-gan, Ken DeMott, Ace High ve Jenny de oradaydılar. Eski dansözün her zaman dostça ifadeli olan yüzü buz gibiydi.

«Jenny?..» Kadın cevap vermedi. Dayna dizüstü dođruldu. Çırçıp-lak olduđunun hayal meyal farkındaydı.

Lloyd'un yüzünde ihanete uğrayıp bunu öđrenen bir adamın ifadesi vardı. «Giyin!

Seni yalancı, casus diři köpek!»

Dayna dehşetle sarsıldı. Yargıcın casus olduğunu biliyorlardı. Şimdi de onun sırrını öğrenmişlerdi. Bunu onlara kara adam açıklamıştı. «Nerede o?»

«Buralarda bir yerde...» Lloyd'un rengi uçmuş, yüzü ter içinde kalmıştı. «Çok geçmeden, 'Keşke burada olmasaydı,' diyeceksin.»

«Lloyd?»

«Ne?»

«Sana zührevi hastalık bulaştırdım, Lloyd. En kötü cinsden. Organının çürüyüp kopacağını umarım.»

Katil Dayna'nın göğsüne bir tekme attı. Genç kadın arkaüstü devrildi.

«Çürüyeceğini umarım, Lloyd.»

«Kes sesini de giyin.»

«Çıkın dışarı! Ben erkeklerin önünde giyinmem.»

Lloyd bu kez Dayna'nın kolunu tekmeledi. Genç kadının canı çok yandı ama bağırmadı. «Başın dertte mi, Lloyd? Mata Hari'yle yattığın için yani?»

«Haydi, gel, Lloyd.» Whitney Horgan katilin gözlerinden Dayna'yı öldüreceğini anlamıştı. Çabucak uzanarak Lloyd'u kolundan yakaladı «Oturma odasına geçelim. Dayna giyinirken Jenny başında bekler.»

«Ya pencereden atlamaya kalkarsa?»

Jenny, «Bu fırsatı bulamayacak,» dedi. Enli yüzü ifadesizdi.

Ace High, «Zaten yapamaz ki,» diye açıkladı. «Bu pencereler açılmıyor.» Bir an Dayna'ya acıyarak baktı. «Bebğim, başın belada.» Diğerleriyle birlikte dışarı çıktı.

Jenny, «Giyin, Dayna,» dedi.

Dayna ayağa kalkıp çürümeye başlayan kolunu ovuşturdu. «Bu insanlardan hoşlanıyorsun, öyle mi?»

«Lloyd'la yatan sensin, ben değil.» Jenny'nin yüzünde öfke ve sitem vardı.

«Buraya gelip casusluk etmek sence hoş bir şey mi? Başına geleceklere layıksın, kızım!»

«Lloyd'la bir tek nedenle ilişki kurdum.» Dayna giyinmeye başladı. «Casusluk etmemin de bir nedeni vardı.»

«Neden sesini kesmiyorsun?»

Dayna dönüp Jenny'ye baktı. «Burada ne yaptıklarını sanıyorsun, kızım? Indian Springs'te o jetleri uçurmayı niçin öğreniyorlar dersin? O füzeler? Onları Flagg panayırda nişan alsın da sevgilisi için güzel bir bebek kazansın diye mi kullanacaklar?»

Jenny dudaklarını birbirine bastırđı. «Bu benim üstüme vazife deęil.»

«Başka bir toplumu füzelerle ortadan kaldırmaları da senin üzerine vazife deęil, öyle mi?»

«Umarım yaparlar. Ya siz, ya biz! O öyle söylüyor.»

«Buna aslında inanmıyorsun. Sadece o yaratıktan ödün patlıyor.»

«Giyin, Dayna.»

Dayna pantolonunu giyerek fermuarı çekti, sonra da elini ağzına götürdü.

«Galiba... kusacağım... Tanrım!» Uzun kollu bluzunu kaparak banyoya koştı, kapıyı arkasından kapattı. Öğürürmüş gibi sesler çıkarıyordu.

«Kapıyı aç, Dayna! Yoksa kilide ateş ederim!»

«Kusuyorum...» Dayna yine öğürdü. Bir taraftan da banyodaki küçük dolabın üzerini yokluyordu. Sustalı bıçağını oraya saklamıştı. Sonunda bıçağı buldu, kayışını koluna geçirdi. Musluğu açarak, «Bir dakika,» diye inledi. «Midem bulanıyor. Kahretsın!»

Şimdi yatak odasından diğerlerinin de sesleri geliyordu. Sonra biri bir tekmede kapıyı kırdı.

Dayna soğuk soğuk, «Kustum,» diye açıkladı. «Bunu seyredeledi-ğiniz için üzıldünüz sanırım.»

Lloyd genç kadını omuzlarından yakalayarak yatak odasına fırlattı. «Senin boynunu kırmalıyım.»

Dayna, «Sahibinin sesini unutma,» dedi. «Hiçbiriniz de unutmayın. 0 sizin köpek-tanrınız, öyle değil mi?»

Lloyd bağırdı. «Kes sesini! Haydi, gidelim!»

Genç kadının kollarını tutmak istediler ama o başını salladı. «Yürürüm...»

Randall Flagg dostça bir tavırla gülümseyerek Dayna'ya doğru geldi. Genç kadın şaşkın şaşkın, «Aa, bu adam ancak benim yaşımda,» diye düşündü. Dayna'yı, R.F. diye çağırdıkları kara adamın emri üzerine, onun odasına yalnız başına sokmuşlardı.

Randall Flagg'in siyah saçları karışıkı. Yakışıklıydı. Yüzü güneşten yanmıştı.

Çehresi duyarlıydı. Gözlerinde bir çocuğun neşesi vardı. Adam, «Dayna,» dedi.

«Merhaba.»

Genç kadın yalnızca, «M-Merhaba...» diye mırıldanabildi. Karşısında böyle birini bulacağı aklına bile gelmemişti.

«Ne bekliyordun? Bir vampir mi?» Flagg neşeyle güldü.

Dayna, «Onlar korkuyorlar,» dedi. «Lloyd... ter içindeydi.»

Flagg, «Lloyd,» diye mırıldandı. «Lloyd salgın sırasında Phoenix'de feci günler geçirdi. Bundan söz etmekten hoşlanmıyor. Ben onu ölümden kurtarırdım. Ve...»

Gülümsemesi daha da etkileyici bir hal aldı. «Lloyd o olayın benimle bir ilişkisi olduğunu sanıyor. Oysa başına o derdi ben açmamıştım. Otur, yavrum.»

Dayna çevresine bakındı.

«Yere otur. Seninle konuşacak ve gerçeklerden söz edeceğiz.»

Yalancılar iskemlelere otururlar. Biz kamp ateşinin başında oturan iki arkadaş gibi davranacağız. Otur, kızım.»

Dayna yere bağdaş kurdu.

Flagg, «Seni buraya casusluk etmen için gönderdiler, hayatım,» dedi.

İnkâr yararsızdı. «Evet.»

«Savaş sırasında casusların başlarına neler geldiğini herhalde biliyorsun?»

«Evet.»

Flagg'in gülümsemesi yayıldı, göz kamaştırıcı bir hal aldı. «Öyleyse benimkilerle seninkiler savaşta olmadıkları için şanslı sayılırsın. Öyle değil mi?»

Dayna adama yalnızca baktı.

Flagg içtenlikle, «Gerçekten,» diye ekledi. «Biz savaşta değiliz.»

«Ama... sen...» Dayna'nın aklı iyice karıştı.

«Biz sizin Özgür Bölge dediğiniz yere saldırdık mı? Savaş açtık mı?»

«Hayır... Ama...»

«Siz bize saldırdınız mı?»

«Ne münasebet!»

«Öyle bir niyetimiz de yok! Ülkede iki toplum için de yer var. Neden savaşalım?»

Dayna, «Doğru...» diye mırıldandı. Şaşırmış, sersemlemişti. Ayrıca bir şey daha hissediyordu. Umut muydu bu? Adamın gözlerine bakıyor, bakışlarını ondan alamıyordu.

«Savaşmamız için hiçbir ekonomik neden yok. Teknolojik neden de. Politikalarımız biraz farklı ama bu da önemsiz. Aramızda Kayalık dağları davar...»

Dayna, «Beni ipnotize ediyor,» diye düşündü, kendini zorlayarak bakışlarını adamdan kaçırdı. Flagg'in omzunun üzerinden dışarıya, gökyüzündeki aya baktı.

Adamın gülümsemesi kaybolur gibi oldu. Bir an yüzünde öfkeli bir ifade belirdi.

Yoksa Dayna'ya mı öyle gelmişti? Genç kadın tekrar Flagg'e baktığı zaman o yine gülümsüyordu. Dayna sert bir sesle, «Yargıcı öldürttün,» dedi. «Benden de bir şey istiyorsun. Bunu elde ettiğin zaman beni de öldürteceksin.»

Flagg ona sabırlı bir tavırla baktı. «Idaho-Oregon sınırında nöbetçilerim var.

Adamlarım Yargıç Farris'i arıyorlardı. Onlara yaşlı adamı bana getirmelerini emretmişim, öldürmelerini değil.»

«Buradakiler olayı böyle anlatmıyorlar.»

«Ya bana inanırsın, yavrum, ya da onlara. Ama ben onlara nasıl bir emir verdiğimi hatırlıyorum.» Flagg durdu. «Sana Özgür Bölgeyle ilgili bazı haberler vermemi ister misin? Brad Kitchener kente ceryan verdi.»

«Bunu nereden biliyorsun?»

Flagg dostça bir tavırla, «Bazı yollarım var,» diye açıkladı. «Ha, sahi, o yaşlı kadın geri döndü. Abagail Ana.» Gözleri bulanıklaştı. «Sonra öldü. Çok yazık.

Anayla tanışmak istiyordum.»

«Öldü mü? Abagail Ana öldü mü?»

Flagg güldü. «Bu seni çok mu şaşırttı?»

«Hayır. Ben olayı bilmene şaşıtm. Abagail Ananın dönmüş olmasına da»

«O ölmek için geri döndü.»

«Bir şey söyledi mi?»

Flagg'in yüzündeki sakın ve dost ifadeli maske bir an kayar gibi oldu. Suratında kara öfkeli ve şaşkın bir ifade belirdi. «Hayır... Onun konuşacağını sanıyordum.

Ama kadın komadan çıkmadan öldü.»

«Emin misin?»

Flagg yine gülümsemeye başladı. İfadesi yaz güneşi kadar parlaktı. «Daha güzel şeylerden söz edelim. Özgür Bölgeye dönüşünden örneğin. Orada olmak istersin, eminim. Giderken götürmen için sana bir şey vermek istiyorum.» Elini gömleğinin içine sokarak deri bir kese çıkardı. Keseden çektiği üç haritayı Dayna'ya uzattı. Genç kadın haritalara gitgide artan bir şaşkınlıkla baktı. Bunlar yedi batı eyaletiyle ilgiliydi. Bazı bölgeler kırmızıya boyanmıştı. Haritaların altında bu bölgelerde nüfusun artmaya başladığı açıklanıyordu.

«Bunları götürmemi mi istiyorsun?»

«Evet. Dostluğumun ve iyiniyetimin bir kanıtı olarak. Geri döndüğün zaman onlara şunu söylemeni istiyorum: Flagg onlara bir zarar vermek istemiyor. Flagg'in adamları da öyle. Artık casus göndermesinler Bunu onlara söyler misin?»

Dayna sersemlemişti. «Tabii söylerim. Ama...»

«Hepsi bu kadar.» Flagg avuçlarını açtı.

Dayna bir şeyin farkına vararak sarsıldı. Öne doğru eğildi.

«Neye bakıyorsun?» Flagg'in sesi sinirliydi.

«Hiç...» Ama Dayna, Flagg'in avuçlarını görmüştü. Adamın yüzündeki ifadeden onun da bunu sezdiği anlaşılıyordu. Flagg'in avuçlarında bir tek çizgi bile yoktu.

Dümdüzdü bu avuçlar.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Sonra Flagg ayağa fırlayarak köşedeki yazı masasına gitti. Dayna da kalktı. Genç kadın adamın kendisini gerçekten bırakacağına inanmaya başlamıştı. Flagg masanın kenarına ilişerek iç haberleşme aygıtının düğmesine bastı, «Lloyd?» dedi.

«Dayna'nın motosikletine yakıt doldur, otelin önüne getir. Kendisi bizden ayrılıyor.» Genç kadına baktı. «Hepsi bu kadar, hayatım.»

«Yani... gidebilir miyim?»

«Tabii. Seninle konuşmak benim için bir zevk oldu.» Flagg kapıyı işaret etti.

Dayna kapıya doğru yürüdü. Tam tokmağa uzandığı sırada adam. «Bir şey daha var,» dedi. «Pek... önemsiz bir şey.»

Dayna döndü. Flagg yine gülümsüyordu. «Burada sizden biri daha var.» Gülümsemesi yayıldı. «Kim olabilir?»

Dayna, «Nereden bileyim?» diye cevap verdi. Aynı anda aklına Tom Cullen geldi.

Buradaki gerçekten o muydu?

«Tırnaklarını sökmeye karar verirsek...»

Dayna başını salladı. «Bizim bölgeden herhangi bir kimse olabilir. Belki komite buraya birkaç kişi göndermiştir.»

Flagg, «Sen her şeyi biliyorsun,» dedi. «Bir casus daha var. Bir tek kişi. Ve sen onun kim olduğunu biliyorsun.»

«Hayır, ben...»

Flagg yine aygıtın üzerine eğildi. «Lloyd? Biraz bekle. Dayna'nın motosikletini hemen getirme.» Düğmeye basarak genç kadına gülümsedi. Dayna terlemeye başladı.

«Aslında bu bir senaryoydu değil mi? Bir perdelik küçük bir oyun.»

«Ne demek istediğini anlayamıyorum, hayatım.»

«Pekâlâ anlıyorsun. Lloyd'un sana öyle çabucak cevap vermesi bir hata. Sen burada, 'Tamam,' der demez hepsi telaşla koşuyorlar. Uoyd'un da şu ara motosikletimle otele yaklaşmış olması gerekirdi. Ama aslında sen ona yerinden

kımıldamamasını söylemiştin. Çünkü beni bırakmak niyetinde değildin.»

«Hayatım, korkarım sen bir paranoyaksın.»

Dayna'nın bütün gücü kesilmeye başlıyordu. Genç kadın yumruğunu sağ gözünün üzerine indirdi. O zaman Flagg'a bakmaktan kurtuldu. Eski iradesine kavuştu.

Karşı koyma gücüne de.

Flagg masadan kalkarak genç kadına doğru yaklaştı. «O casusun kim olduğunu biliyorsun, yavrum. Bunu bana söyleyeceksin.»

Dayna bağırdı. «Sen neden onun kim olduğunu bilmiyorsun? Yargıcı biliyordun.

Beni de. O halde neden onu...»

Flagg mermer kadar soğuk elleriyle Dayna'nın omuzlarını kavradı. «Kim o?»

«Bilmiyorum.»

Kara adam korkunç bir biçimde gülümseyerek genç kadını sarstı. «Biliyorsun!

Söyle! Kim o?»

«Neden bilmiyorsun?»

Flagg kükredi. «Çünkü onu göremiyorum!» Sonra Dayna'yı odanın bir köşesine fırlattı. «Bana bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin.»

Dayna kara adama baktı, ağır ağır ayağa kalktı. «Evet. Söyleyeceğim. Bana iyice yaklaş. O adı kulağına fısıldamak istiyorum.»

Flagg genç kadına yaklaştı. Dayna birden sağ bileğini kıvırdı. Bıçak elindeydi şimdi. Deli gibi, «işte!» diye haykırarak elini kaldırdı. Bıçakla Flagg'in karnını boydan boya yarmak niyetindeydi. Ama kara adam kahkahalarla gülmeye başladı.

Dayna aptal aptal eline baktı. Şimdi elinde bıçak değil, sapsarı bir muz vardı.

Flagg, «O adı açıklayacaksın,» diye fısıldadı. «Ya, evet.»

Dayna onun haklı olduğunu anladı. Birdenbire hızla döndü, pencereye doğru atıldı.

Kara adam, «Hayır!» diye haykırdı. Genç kadın onun peşinden kara bir rüzgâr gibi geldiğini hissetti.

Dayna başıyla camı kırdı, pencereden yarı sarktı, birden Flagg'in omuzlarını yakaladığını hissetti. «Beni ne kadar sürede konuşturacak?» diye düşündü. «Bir saatte mi? İki mi?» Genç kadın ölmek üzere olduğunu seziyordu ama bu yeterli değildi. Dayna, «Gördüğüm, Tom'du,» dedi kendi kendine. «Ama sen onu farkedemiyorsun. Çünkü o farklı...»

Flagg onu odaya çekiyordu.

Dayna başını hızla sağa doğru çevirerek intihar etti. Sivri uçlu bir cam boynuna girdi, bir başka parça da gözüne saplandı. Genç kadının vücudu bir an katılaştı, sonra gevşedi. Kara adam içeriye kanlı çuvala benzeyen bir şey çekti.

Dayna ölmüştü. Belki de zaferle!

Flagg öfkeyle böğürerek ölüyü tekmelemeye başladı. Dışarıda Lloyd ve yanındakiler bembeyaz kesildiler. Sonra Flagg genç katili çağırdı.

Flagg geniş yazı masasının üzerine bağdaş kurup oturmuştu. Yerde Dayna kanlar içinde yatıyordu.

Flagg, «Onu ortadan kaldır,» dedi.

«Peki.» Lloyd'un sesi boğuk bir fısıltı halini aldı. «Kafasını keseyim mi?»

«Ölüyü kentin batısına götür. Üzerine benzin döküp yak.»

«Peki.»

Flagg dostça bir tavırla gülümsedi. «Tamam.»

10 Eylül günü akşama doğru Dinny adlı küçük çocuk parkta oynuyordu. O haftaki 'annesi' Angelina Hirschfield bir kanepeye oturmuş, beş hafta önce Las Vegas'a gelmiş olan genç bir kızla konuşuyordu. Angelina yirmi yedisindeydi.

Yeni gelen kız ise ondan on yaş küçüktü, pek dar bir blucin ve dekolte bir bluz giymişti.

Çocuksu suratında aptalca bir ifade vardı. Durmadan seksten söz ediyordu.

Dinny birdenbire başını kaldırarak, «Tom!» diye bağırdı. «Hey, Tom!»

Parkın öbür tarafındaki yolda sapsarı saçlı, iriyarı bir adam ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Yeni gelen kız, Angela'ya, «Bu adam sarhoşa benziyor,» dedi.

Angela gülümsedi. «Hayır... Tom o... Dinny kentte en çok Tom'la Lloyd'u seviyor sanırım. Tom Cullen biraz geri zekâlı ama...» Kıza baktı ve sustu.

Yeni gelen kız düşünceli bir tavırla gözlerini kısmıştı. «O buraya biriyle mi geldi?»

«Kim? Tom mu? Hayır. On gün kadar önce yalnız başına geldi. Aslında Özgür Bölge denilen yerdeymiş. Ama onu kovmuşlar. Onların kaybı, bizim kazancımız demek.»

«Yanında bir dilsiz yok muydu? Sağır ve dilsiz bir genç?»

«Hayır. Tom yalnız geldi. Dinny onu çok seviyor.»

Kız Tom'un arkasından baktı. Kansas'ı hatırlıyordu. Sanki aradan bin yıl geçmişti. Onlara ateş etmişti kız. «Keşke ikisini

de öldürseydim,» diye düşünüyordu şimdi. «Özellikle o dilsizi.»

«Julie, iyi misin?»

Julie Lawrey cevap vermedi. Hâlâ Tom Cullen'in arkasından bakıyordu. Sonra gülümsedi.

54

Ölmek üzere olan delikanlı defterini açtı. Bir an durduktan sonra yazmaya başladı. Tekrar duraklayıp bacağına baktı. Bacağı kırılmış ve çarpılmıştı.

Kırılmak mı? Aslında paramparça olmuştu. Delikanlı beş günden beri bu kayanın gölgesinde oturuyordu. Son yiyeceği de bitmiş, ti. Yağmur yağmasaydı bir iki gün önce susuzluktan ölecekti. Bacağı çürümeye başlamıştı. Yeşile dönmüştü rengi.

Kokuyordu. Eti iyice şişmişti.

Nadine ise çoktan gitmişti.

Harold yanında duran tabancayı alıp kontrol etti. İçinde üç kurşun kalmıştı zaten, ilk iki kurşunu Nadine'e sıkmıştı. Kadın ona, «Yoluma sensiz devam edeceğim,» deyince tetiği çekivermişti.

Motosikletle giderlerken yoldaki mazot yüzünden kaymışlardı. Geçirdikleri kaza sonucu Harold'un bacağı paramparça olmuştu. Delikanlı günlerden beri o mazotu

düşünüyordu. Görünmez kazaydı bu. O mazot yola ne zaman yayılmıştı? Herhalde iki aydan beri o yoldan hiçbir taşıt geçmiyordu. Bu sürede yağın kurumuş olması gerekmez miydi? Sanki kara adam o mazotu yaratmak ve Harold'u oyun dışı bırakmak için fırsat kollamıştı. Zaten delikanlıdan gerektiği kadar yararlanmıştı. Artık ona ihtiyacı yoktu. Harold da bu yüzden motosikletle engele çarpmış, aşağıya uçmuştu işte.

Harold defterine, «Nadine'i suçlamıyorum,» diye yazdı. Bu doğrudu. Ama başlangıçta kadını pekâlâ suçlamıştı.

Sağ bacağı fena halde sancıyan delikanlı yamacı tırmanmıştı biraz. Sarsılmış, şok geçirmişti. Nadine yukarda, parmaklığın ötesinde durmuş, ona bakıyordu.

Bembeyaz suratı bebek kadar gözüküyordu. Harold, «Nadine!» diye haykırmıştı,

«ip! Çantamda!»

Kadın ona yalnızca bakmıştı. Sonra da ağır ağır başını iki yana sallamıştı.

«Hayır,» der gibi.

«Nadine! İp olmadan yukarıya çıkamam! Bacağım kırıldı!»

Nadine cevap bile vermemişti.

«Nadine! Tanrı aşkına! İpi bana at!»

Sonunda kadının sesini duymuştu. «Bütün bunlar ayarlanmıştı, Harold. Yola devam etmem gerekiyor. Çok üzgünüm.» Ama yerinden kımıldamamıştı. Delikanlıyı seyrediyordu.

Sinekler Harold'un kanının tadına bakmaya başlamışlardı bile. Delikanlı

parçalanmış bacağını sürüyerek yamaca tekrar tırmanmaya başlamıştı. Zorlukla soluk alıyor, terler yüzünden akıyordu. Sonra Nadine'in yüzündeki ifadeyi farketmişti. Üzüntü ve keder dolu bir ifade. Ama kadının gözleri sanki camlaşmıştı. Çok uzaklarda bir yere bakıyordu o. Nadi-ne'in gözleri kara adamdaydı.

İşte Harold o zaman kadından nefret etmeye başlamıştı. Colt hâlâ belindeydi.

«Nadine...»

«Böylesi daha iyi, Harold. Senin için daha iyi. Çünkü onun yöntemi çok daha korkunç. Bunu anlıyorsun, değil mi? Onunla karşı karşıya gelmek istemezsin. Kara adam bir tarafa ihanet eden birinin, diğer yana da aynı şeyi yapabileceğini düşünüyor. O seni öldürecek. Ama çıldırttıktan sonra. Onda bu güç var. Kara adam bana bir seçenek tanıdı. Ya bu yol... ya da onunki. Ben bunu seçtim. Cesaretin varsa her şeyi çabucak sona erdirebilirsin. Ne demek istediğimi biliyorsun.»

Harold seslenmişti. «Ya sen? Sen de onlara ihanet etmedin mi?»

«Ona kalbimle hiçbir zaman ihanet etmedim!» Nadine'in sesi hüzünlüydü.

Harold, «Sen asıl ona kalbinle ihanet ettin,» demişti. «Ve o da bunu biliyor.»

Nadine başını sallamıştı. «Onun bana ihtiyacı var, benim de ona. Aslında senin bu planda hiç yerin yoktu, Harold. Bir süre daha beraber olsaydık... o önemsiz şeye de razı olabilirdim. Bu her şeyi mahvederdi. Bu tehlikeyi göze alamazdım.

Bütün o fedakârlıktan, kan ve kötülüklerden sonra... Harold, seninle birlikte ruhlarımızı sattık. Ama ben yine de bunun karşılığını istiyorum.»

«Bunun karşılığını alacaksın.» Harold dizlerinin üzerinde doğrulmayı başarmıştı.

Tabancanın tetiğini çekerken sanki biri şaşkın bir sesle haykırmıştı. Nadine'in yüzünde de şaşkınlık dolu bir ifade belirmişti.

Harold zaferle, sarhoş gibi, «Buna cesaret edemeyeceğimi sanıyordu,» diye düşünmüştü. Nadine'in ağzı açık kalmış, gözleri irileşmişti. Bu öyle tatlı bir andı ki, Harold kadını vuramadığını farkedememişti. Sonra durumu anlamış, tekrar nişan almaya çalışmıştı.

«Harold! Hayır! Bunu yapamazsın!»

«Öyle mi? Tetiği çekmek öyle kolay ki! Bal gibi yapabilirim.» Harold kadına dikkatle nişan almıştı. Ama tetiği

ekeceęi sırada terler g zlerine kamıř, ayrıca tařların  zerinde ařaęıya kaymaya bařlamıřtı. Kurřun Nadine'in ok uzaęından gemiř, Harold ise bayılmıřtı. Kendine geldięi zaman hava oktan kararmıř, Nadine de gitmiřti.

Harold ilk geceyi dehřet iinde titreyerek geirmiřti. Sonra  leceęini anlamıř, uzun uzun aęlamıřtı.

Harold deftere yazdıklarını okudu.

«Yaptıęım k t l kler iin  z r diliyorum. Ama onları isteyerek yaptıęımı ink r etmiyorum ve aklım bařımda olarak  l yorum.»

Delikanlı defteri kapattı, uolt'un namlusunu aęzına sokarak mavi g ky z ne baktı. «Bir... İki...  .» Tetięi ekti, tabanca patladı, Harold'un v cudu řiddetle sarsıldı.

O gece Las Vegas'in kuzeyindeki Emigrant Vadisinde bir ateř yanıyordu. Randall Flagg ateřin yanında oturmuř, sıkıntıyla k  k bir tavřanı kızartmaktaydı. Kara adam olayların geliřme biiminden hi memnun deęildi. R zg rda uęursuz iřaretler vardı. Yařlı kadın  lm ř, Flagg de bařlangıta bunun iyi bir řey olduęunu d ř nm řt . Ne de olsa, Abigail Ana onu her zaman korkutmuřtu. řimdi yařlı kadın artık  lm řt . Flagg, Dayna Jurgens'e onun komadan ıkmadan son nefesini verdięini s ylemiřti. Ama bu doęru muydu? Flagg artık bundan emin deęildi.

Abigail Ana sonunda konuşmuş muydu? Onlar neler planlıyorlardı?

Kara adamın üçüncü bir gözü vardı sanki. Bu gözüyle ta uzakları görebiliyordu.

Hemen her zaman başarıyordu bunu. Ama o gece ölüm döşegindeki Abigail Ananın odasında olanların sonunu görememişti. Ancak içinden bir ses. «O öldü,» demişti. «Kadının konuşmasını beklediler ama o bir şey söyleyemedi.»

Ne var ki Flagg artık bu sese de güvenemiyordu. Şu casuslar meselesi onu kaygılandırmaktaydı. Yargıcın kafası uçmuştu. O genç kadın son anda Flagg'in elinden kurtulmuştu. Aslında Dayna casusun kim olduğunu biliyordu! Kahretsin!

Biliyordu!

Flagg o üçüncü casus dışında karşı tarafın bütün sırlarını öğrenmişti. Kimdi o?

Kara adam üçüncü gözüyle her tarafı taramış, ama casusu görememişti.

Kara adamın düşünceleri birbirini sansarlar gibi izliyordu. İşler pek yolunda gidiyor sayılmazdı. Bu da Flagg'in hiç hoşuna gitmiyordu. Örneğin... Harold Lauder. Delikanlı her şeyi güzelce başarmıştı. Ama sonunda Nadine'i öldürmeye kalkmıştı. Flagg bunu düşündüğü zaman hâlâ şaşkınlıkla karışık bir öfke duyuyordu. O ahmak kadın da ağzı bir karış açık, delikanlıya bakakalmıştı.

Nadine ölürse bütün bunlar kime kalacaktı? Flagg her şeyi dünyaya gelecek oğluna bırakmayı planlamıştı. Ama Harold sonunda kontrolden çıkmış, ona vaat edilen gelini öldürmeye kalkmıştı. Oğlunun annesini!

Flagg üçüncü gözüyle Çöp Tenekesi denilen adamı da izleyemiyor-du. Herhalde adam şimdi yine çölde dolaşıyor, Özgür Bölgedeki o iç sıkıcı insanları ortadan kaldırmak için yeni silahlar bulmaya çalışıyordu. Flagg, Çöp Tenekesinin bazı bakımlardan kendisinden de acayip olduğunu düşünmekteydi.

Nadine yüzüne düşen uzun saçları geriye iterek, «Keşke ölmüş olsaydım,» diye düşündü. Güneş batmak üzereydi. Ölüm kadar soğuk bir rüzgâr çıkmıştı. Kadın çevresine bakındı. Birdenbire korkmaya başlamıştı.

Sonra kara adamın yakınında olduğunu hissetti.

«Nadine...» Flagg'in sesi pek yumuşaktı. Kadın dehşetle sarsıldı «Nadine, Nadine... Seni öyle seviyorum ki...»

Kadın döndü. Flagg oradaydı. Eski bir arabanın burnuna bağdaş kurmuştu. Kadına bakıyor, şefkatle, usulca gülümsüyordu. Ama bakışları pek de şefkatli değildi.

Karanlık bir neşe vardı bu gözlerde.

Nadine, «Merhaba,» dedi. «İşte geldim.»

«Evet. Sonunda geldin. Bana vaat edildiği gibi.» Flagg'in gülümsemesi yayıldı, adam ellerini kadına uzattı. Nadine bu

elleri tuttu, adama yaklařırken ondan çevreye yayılan kavurucu sıcaklıęı hissetti. Flagg, «Ah, Nadine,» diye fısıldadı, kadını öpmek için eğildi. Nadine başını hafifçe çevirerek soęuk yıldızlara baktı. Flagg'ın dudakları çenesinin altına süründü. Ama Flagg bu oyuna kanmadı. Nadine onun alayla güldüğünü sezdi.

Kadın, «Ondan tiksiniyorum,» diye düşündü. Ama bu tiksintinin altında yıllar boyunca gizledięi o şehvet vardı. Nadine, «Bana bir şeyi açıkla,» dedi.

«Her istediğini açıklarım.»

«Demin, 'Bana vaat edildięi gibi,' dedin. Beni sana kim vaat etti? Neden beni?

Seni nasıl çağıracağım? Bunu bile bilmiyorum. Hayatım boyunca seni bekledim. Ama adını bile bilmiyorum.»

«Beni 'Richard,' diye çağır. Asıl adım bu.»

Nadine kararsızca, «Richard mı?» diye sordu. Dudaklarını onun boynuna dayamış olan Flagg kıkır kıkır güldü. Nadine'in tüyleri tiksinti ve istek yüzünden diken diken oldu. «Beni sana kim vaat etti?»

Flagg, «Nadine,» diye mırıldandı. «Bunu unuttum. Haydi gel... Çöle gidelim ve benim karım ol.»

«Hayır.»

«'Hayır,' demek için artık çok geç, hayatım.»

Flagg soğuktu. Bir ölü kadar soğuk. Ve yaşlıydı. İnsanlıktan daha ihtiyardı.

Dünyadan da.

Nadine haykırdı, haykırdı...

Flagg yine bir tavşan yakalamış, onu kızartıyordu. Ne de olsa bu Onun düğün gecesi idi. Ateşin karşı tarafında sersem sersem oturan o yaratık da mahcup geliniydi onun.

Flagg eğilerek Nadine'in elini kaldırdı, sonra parmaklarını çekti. Kadının eli öyle havada kaldı. Flagg parmaklarını Nadine'in gözlerine soktu. Kadın gözlerini kırpmadı. Adam bayağı şaşırdı. Nadine'e ne yapmıştı? Bunu hatırlayamıyordu.

Önemli de değildi. Nadine hamileydi artık. Kadın katatonikse bunun ne önemi vardı? Nadine, Flagg'in oğlunu dünyaya getirecek, sonra da ölecekti. Gereken de buydu.

Flagg sabaha karşı birdenbire uyandı, doğrulup oturdu. Sersemlemişti... korkuyordu. «Onlar geliyorlar... Yaklaştılar... Ama kimler?» Kaygıyla titredi.

Flagg, Nadine Cross'la iğrenç evliliğini gerçekleştirirken Uoyd Hen-reid de barda yalnız başına oturuyordu. Öfkeliydi. O gün Indian Springs'de yangın çıkmış, bir kişi ölmüş, üç adam da yaralanmıştı. Yaralılardan biri ölmek üzereydi. Ona bu haberi Carl Hough getirmişti. Usta bir pilottu Cari. Yangın Carl'ı öfkeden çıldırtmıştı sanki. Pilotun bir eli ve yanağı

yanmıřtı. Cari, Lloyd'a bir yakıt tankerinin patladığını, yanan petrolün ortalığa saçıldığını açıklamıştı.

«Freddy Campanari'nin sabaha çıkacağını sanmıyorum. Yani artık iki pilot var.

Ben ve Andy. Kara adama bunu söyle. Ayrıca o Çöp Tenekesinin hemen defedilmesini istiyorum. Burada ancak o giderse kalırım.»

Lloyd, «Ben bu istediğini yapamam, Cari,» demiřti. «Ona emir vermek istiyorsan bunu kendin yapmalısın.»

İriyarı, cesur bir adam olan Cari'in sert yüzünde korku dolu bir ifade belirmişti birdenbire. «Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Ama

Çöp Tenekesinin defedilmesi şart... Gerekiyorsa bunu kara adama da söylerim.

Patronun Çöp Tenekesine çok değer verdiğini biliyorum. Adamda o kara taşlardan var. Ama o yangını Çöp çıkardı. Patronun adamlarından biri pilotları yakmaya başlarsa o uçakları nasıl havalandırırız?»

«Yangını Çöp'ün çıkardığından emin misin?» «Arabaların durduğu yerdeydi. Çöp'ü hepimiz gördük.» «Ben onun çölde bir yerde olduğunu sanıyordum.» «Geri döndü.

Kum taşıtının içi alet doluydu. Onları nereden bulduğunu Tanrı bilir. Bize bulduğu şeyleri gösterdi. Bunlardan sonuncusu da o yakma fitillerinden biriydi.

Çöp ona bakarken ağzının suyu aktı adeta. Sonra Freddy Campanari, 'Buraya bak, Çöp,' dedi. 'Kibritlerle oynamaya meraklı olan insanlar yataklarını ıslatırlar.'

Çöp o zaman iyice garipleşti. Usulca bir şeyler mırıldandı ve kalkıp gitti.

Biraz üzüldük. Aslında Çöp'ü kırmak istememiştik. Çocukların çoğu Çöp'ü seviyorlar. Daha doğrusu seviyorlardı. Küçük bir çocuktan farksız o... Bu konuşmadan bir saat sonra yakıt tankeri patladı. O sırada gözüm ileriye ilişti.

Çöp taşıtına binmiş, dürbünle bizi seyrediyordu.» Lloyd rahatlamıştı. «Elindeki bütün kanıt bu mu?» «Hayır. Zavallı Freddy'yi revire kaldırdıktan sonra John Waits'le yangın yerine gittik. O da daha önce orada Çöp'ü gördüğünü söyledi.

Etrafı araştırırken diğer tankerlerin hepsine de o yakma fitillerinden takılmış olduğunu gördük. Bunlardan bazıları boştu. Ama diğerleri jet yakıtı doluydu. On dakika daha geçseydi, o lanet olasıca üssün yarısı havaya uçacaktı.»

Lloyd, «Ah, Tanrım...» diye düşündü.

Cari su toplamış elini kaldırmıştı. «Kızmış olan fitilleri çekip çıkardım. Şimdi anladın mı neden Çöp'ün defedilmesini istiyorum?» «Belki fitilleri başka biri çaldı...»

Cari sabırla, «Öyle olmadı,» demişti. «Çöp bize oyuncaklarını gösterirken gücendi. Hepimizi tutuşturmaya kalktı. Bir şeyler yapılması gerekiyor, Lloyd.»

«Pekâlâ, Cari.»

Lloyd ondan sonra Çöp Tenekesini aramış, ama bulamamıştı. Fazla aldırmamıştı buna. Çöp de sonunda çarmıha gerilecekti. Ama Lloyd yine bir hayli kaygılıydı.

Son zamanlarda olanlar hiç hoşuna gitmiyordu. Örneğin... Dayna! Flagg onun casus olduğunu anlamış, ama kadını konuşturamamıştı. Dayna üçüncü casusun kim olduğunu açıklamadan kendini öldürmüş, ellerinden kurtulmuştu. Lloyd, «Kara adam üçüncü casusun kim olduğunu nasıl öğrenemedi?» diye düşündü. «O moruğu biliyordu.

Dayna'yı da. Bize kadını nasıl konuşturacağını da anlattı. Ama umduğu gibi olmadı. Şimdi de Çöp Tenekesi...»

«Bay Henreid?»

Lloyd başını kaldırdı. Karşısında somurtkan suratlı, güzel bir kız duruyordu.

Çok dar beyaz bir şort ve çok dekolte, askılı bir bluz giymişti. Göğüslerinin uçları ortadaydı. Çok seksiydi ama kaygılı olduğu da belliydi. Rengi uçmuştu.

Hasta gibiydi. Tırnağını kemirip duruyordu.

«Ne var?»

«Bay... Bay Flagg'i görmek istiyorum...» Kızın sesi hafifleyip bir fısıltı halini aldı. «Angelina Hirschfield önce sizinle konuşmamı söyledi.»

«Adın nedir senin?»

«Julie... Julie Lawry.»

«Flagg şu ara Las Vegas'ta değil, Julie. Önemli bir şey varsa bana açıkla. Ben daha sonra patronla konuşurum.»

«Pekâlâ.» Kız bir an durdu, sonra telaşla ekledi. «Bu önemli bir şeyse, o zaman Bay Flagg'e haberi benim getirdiğimi söylemeyi unutmayın.»

«Pekâlâ. Sorun nedir?»

«O dilsiz! O köpek eğer buradaysa, casusluğa gelmiş demektir. Bunu bilmenizi istedim.» Kızın gözleri kinle parlıyordu. «O solucan bana tabanca çekti.»

«Hangi dilsiz?»

«O gerzeği gördüm. Öyleyse dilsiz de onunla beraber, diye düşündüm. Onlar bizim gibi değiller. Herhalde karşı taraftan geldiler.»

«Açıkçası, neden söz ettiğini anlayamadım. Uzun bir gün geçirdim ve çok yorgunum. Doğru dürüst konuş, Julie. Yoksa kalkar, yatmaya giderim.»

Julie oturup ayak ayak üstüne attı, Lloyd'a Nick Andros ve Tom Cullen'le nasıl karşılaştığını anlattı. Onlara ateş ettiğini de açıkladı.

Kızın hikâyesi sona erdiği zaman Lloyd, «Bu neyi kanıtlıyor?» diye sordu.

«Casus» sözcüğünü duyduğu zaman biraz ilgilenmişti ama şimdi sıkıntılı sıkıntılı oturuyordu.

Julie dudaklarını sarkıttı. «Anlattım ya! O gerzek şimdi burada. Casusluk ettiğinden de eminim.»

«Adı Tom Cullen mi dedin?»

«Evet.»

Lloyd geri zekâlı adamı hatırlar gibi oldu. İhyan, sarışın biriydi. Akıllı değildi ama bu şıllığın iddia ettiği gibi öyle kötü bir insana da benzemiyordu.

Julie, «Gerzeği tutuklayacak mısınız?» dedi.

Lloyd ona baktı. «Kafamı şişirmekten vazgeçmezsen seni tutuklayacağım!»

«Aşağılık köpek, sen de!» Julie Lawry'nin sesi şirretleşmiş, tizleş-mişti. Kız ayağa fırlayarak Lloyd'a öfkeyle baktı. «Sana bir iyilik edeyim dedim.»

«Bu konuyla ilgilenirim.»

«Ya, evet. Bu masalı çok duydum ben!» Julie öfkeyle uzaklaştı.

Lloyd onun arkasından baktı, sonra da arka cebinden eski bir not defteri çıkarıp yazmaya başladı. «Nick Andros-dilsiz.

Bu kentte mi? Tom Cullen.. onu Paul'a sormalı.» Paul Burlson Las Vegas'a gelenlerin dosyasını tutuyordu. Lloyd defteri tekrar cebine soktu.

Altmış kilometre ötede Nadine'le evlenmiş olan kara adam, Nick Andros'un bir arkadaşının Las Vegas'ta olduğunu duysaydı, bu durumla yakından ilgilenirdi.

Julie Lawry bardan fırladığı sırada Tom Cullen kentin başka bir semtindeki dairesinin penceresinde durmuş, dalgın dalgın dolunaya bakıyordu. «Gitme zamanı geldi. Dönme zamanı.» Buna seviniyordu Tom. Buradan nefret ediyordu. Bu kent çürümüş bir bitki gibi kokuyordu. Kenttekilerin çoğu iyi insanlardı. Ona iş vermişlerdi. Tom'la şakalaşı-yorlardı. Ama onlar da kokuyorlardı... Sanki hepsi de bekliyor ve etrafı gözetliyorlardı. Bazan sessizleşiyorlardı. O zaman gözleri camlaşıyor-du. Hepsi aynı kâbusu görüyorlarmış gibi. Emirleri, nedenini sormadan yerine getiriyorlardı. Yüzlerindeki o normal insan ifadeleri aslında birer maskeydi.

Bunların altında canavar suratları vardı. Kurt adamların suratları.

Tom, Özgür Bölgeden Dayna'yı görmüştü. Bir defa görmüş, sonra onunla bir daha karşılaşmamıştı. «Ne oldu ona? O da casusluk mu ediyordu? Geri mi döndü?» Tom bunu bilmiyor ama korkuyordu.

İçi yiyecek dolu çantasını alıp sırtına taktı. «Gece yürü, gündüz uyu.»

Dışarı çıkıp bisikletine bindi. Saat on birde Las Vegas'tan çıkmış, doğuya doğru gidiyordu. Kent gerilerde kaldığı için rahatlamıştı...

Ama Tom 13 Eylülde, sabaha karşı dördü çeyrek geçe buz gibi bir korkuyla sarsıldı. O adam yakındaydı. Suratı olmayan adam. Etrafta dolaşan o iblis.

Flagg. Sırıtan yaratık. Ve... Tanrım! Flagg uyanıktı!

Tom hafifçe inledi. Flagg'in birdenbire uyandığını hissediyordu. Karanlıkta kırmızı bir göz açılmıştı. Korkunç, kırmızı bir göz. Uyku yüzünden henüz bulanıktı o göz. Karanlıkları tarıyordu. Tom Cullen'in orada bir yerde olduğunu seziyor, ama tam yerini bilmiyordu.

Sarışın adam pedalları gitgide daha hızlı çevirmeye başladı. Sanki uçuyordu artık. Yavaş yavaş o kara yaratığın geride kalmaya başladığını hissetti, işin en şaşılacak yanı, o korkunç kırmızı gözün bakışlarının Tom'un üzerinden geçmesi, ama onu farkedememesiydi. Tom şaşkın şaşkın, «Belki de gidonun üzerine eğildiğim için,» diye düşündü. Sonra o kırmızı göz kapandı.

Kara adam uykuya dalmıştı.

Yürüyen Adam Vegas'a döndü. Sabah dokuz buçukta. Lloyd onun gelişini gördü.

Flagg da genç katili farketti ama onunla ilgilenmedi.

Yanındaki kadının Grand Otelin lobisinden geçmesine yardım ediyordu. Oradakiler kara adama bakmaktan tiksinnmelerine rağmen, yine de kadını incelemek için döndüler. Yabancı kadının saçları kar gibi beyazdı. Yüzü güneşten feci biçimde yanmıştı. Gözleri boş boş bakıyordu. Lloyd böyle gözleri daha önce de görmüştü.

Los Angeles'te. Kara adam avukat Eric Strellerton'un hesabını gördüğü zaman.

Flagg kimseye bakmıyor, sırtıyordu. Kadını asansöre soktu, kapılar kapandı.

Lloyd ondan sonraki altı saat boyunca durmadan çalıştı. Patron çağırdığı zaman ona tam bir rapor vermek istiyordu. Sonunda geriye Tom Cullen sorunu kaldı.

Lloyd bunun önemli olduğunu sanmıyordu ama Flagg'in ne yapacağı belli olmazdı.

Genç adam Paul Burlson'a telefon etti. «Tom Cullen'in dosyasına bakar mısın?»

«Bir dakika... Tamam, Tom Cullen... Tahminen yirmi beş otuz beş yaş arası. Belki de kırk. Bunu kendisi de kesinlikle bilmiyor. Biraz geri zekâlı. Onu temizlik grubuna verdik.»

«Vegas'a geleli ne kadar oldu?»

«Hemen hemen üç hafta.»

«Colorado'dan mı o?»

«Evet. Ama burada o bölgeden hoşlanmayıp buraya gelen on bir, on iki kişi var.

Tom Cullen'i de kovmuşlar. Normal bir kadınla ilişkisi varmış. Gen meselesinden dolayı kaygılanmışlar sanırım.» Paul bir kahkaha attı.

Lloyd, Tom'un adresini aldı. «Bir ad daha söyleyeceğim. Nick And-ros.»

Paul hemen, «Bu ad kırmızı listede,» dedi.

«Ya?» Lloyd kırmızı listenin ne olduğunu bilmiyordu bile. «Sana bu adı kim verdi?»

Paul öfkeyle, «Kim dersin?» diye homurdandı. «O kırmızı listedeki bütün adları veren kimse, yine o.»

«Pekâlâ, pekâlâ.» Lloyd telefonu kapattı. «Kırmızı liste,» diye düşünüyordu.

«Flagg bu adları yalnızca Paul'a vermiş. Kırmızı liste ne anlama geliyor?

Kırmızı. Stop. Tehlike.» Genç katil birdenbire telefonu tekrar açarak Las Vegas Güvenlik Görevlisi Barry Dorgan'ı aradı. «Barry? Birini tutuklamayı istiyorum. Onu canlı ele geçirmelisin. Adamların bu yüzden ölseler bile. Adı Tom Cullen. Herhalde şimdi evinde. Onu Grand Otele getir.» Tom'un adresini verdi.

«Bu iş çok mu önemli, Lloyd?»

«Çok önemli. Bu işi başarırsan, benden çok daha yüksek biri memnun kalacak.»

«Pekâlâ.» Barry telefonu kapattı. Lloyd da öyle. Bu sözlerdeki anlam belliydi.

«İşî yüzüne gözüne bulaştırırsan patron canına okur.»

Barry bir saat sonra Lloyd'u aradı. «Tom Cullen kaçmış sanırım. Ama o geri zekâlı. Araba kullanamıyor. Motosiklet bile. Doğuya doğru gidiyorsa ancak Kuru Göl'e erişmiştir. Onu yakalayabiliriz, Lloyd. Bundan eminim.»

Lloyd, «izin ver de düşüneyim,» diyerek telefonu kapattı. Bu olay onu sarsmıştı.

O kırmızı liste meselesi de! Genç katil, Flagg'le Phoe-nix'te karşılaştığından beri ilk kez yerinin pek de sağlam olmadığını anlıyordu. Bazı sırları ona açmamışlardı. Herhalde Tom Cullen'i yine de yakalayabilirlerdi. Carl Hough'la Bill Jamieson, Indian Springs'teki büyük helikopterlerle adamın peşine düşebilirlerdi.

Lloyd, «Tanrım!» diye bağırdı. «Andros'un adını bana açıklamış olsalardı, Julie beni görmeye geldiği zaman Tom Cullen'i kolaylıkla yakalayabilirdik.»

Korkusundan buz gibi oldu. «Flagg başarısızlığa uğradı. Bana da güvenemedi, işte bu çok kötü!»

«Gel, Lloyd.» Mavi kareli bornoz giymiş olan Flagg tembel tembel gülümsüyordu.

Lloyd içeri girdi. Havalandırma aygıtı sonuna kadar açılmış olduğu için oda buz gibiydi. O sabah Flagg'la gelen kadın köşedeki beyaz koltukta oturuyordu. Yüzü ifadesizdi. Lloyd ona bakarken ürperdi.

Flagg genç adamın arkasından, «Nadine Cross'la tanışmanı istiyorum,» diyerek onun irkilmesine neden oldu. «Karım.»

Genç katil şaşkınlık içinde ona baktı. Flagg alayla güldü. «Hayatım, işte sağ

kolum Lloyd Henreid. Onunla Phoenix'te karşılaştık. Lloyd cezaevinde başka bir mahkûmu yemeye hazırlanıyordu. Öyle değil mi Lloyd?»

Katil kızardı, bir şey söylemedi.

Kara adam, «Elini uzat, hayatım,» dedi.

Kadın robot gibi bu emri yerine getirdi. Gözlerini Lloyd'un omzunun yukarısındaki bir noktaya dikmişti. Katilin vücudu ter içinde kaldı birdenbire.

Ama, «Memnun oldum,» demeyi başararak Nadine'in yumuşak elini sıktı.

Flagg, «Artık elini indirebilirsin, aşkım,» dedi gülümseyerek.

Kadının eli kucağına düştü.

Flagg kıkır kıkır güldü. «Karım hamile. Beni kutlamalısın, Lloyd. Baba olacağım.»

Dudakları uyuşmuş olan Lloyd mırıldandı. «Seni kutlarım.»

«Nadine'in önünde rahatça konuşabiliriz. O mezar kadar sessiz bir kadın.»

Lloyd, «Şu üçüncü casus...» diye başladı.

«Onu bulacağız, Lloyd. Hiç kaygılanma. O köpeği yakalayacağız.» Flagg tatlı tatlı gülümsüyordu ama Lloyd'a bir an patronun kara suratında bir korku ifadesi belirip kaybolmuş gibi geldi.

Genç adam usulca, «Onun kim olduğunu biliyoruz sanırım,» diye açıkladı.

Flagg yeşimden yapılmış bir bibloyu evirip çeviriyor, inceliyordu. Birdenbire elleri donmuş gibi kalakaldı. «Ne? Ne dedin?»

«Üçüncü casus...»

Flagg ani, kararlı bir tavırla onun sözünü kesti. «Olamaz! Sen de artık gölgelerden korkmaya başladın!»

«Eğer yanılmıyorsam casus Nick Andros adında birinin arkadaşı.»

Yeşim biblo Flagg'in parmaklarının arasından kayarak yere düştü, parça parça oldu. Kara adam Lloyd'u gömleğinden yakalayarak, «Bunu bana gelir gelmez neden söylemedin?» diye haykırdı. Sesi bir çığlıktan farksızdı. «Seni pencereden atmalıyım!»

Lloyd belki Flagg'in de savunmasız olduğunu farkettiği, belki de patronun her şeyi öğrenmeden onu öldürmeyeceğini bildiği için kendini savunmayı başardı. «Buna fırsat verdin mi? Bana kırmızı listeden de söz etmedin. O lanet olasıca şey neyse? Bunu bilseydim kahrolası ger-zeği dün gece yakalardım!»

Flagg genç adamı karşı duvara fırlattı, Floyd yere yuvarlandı. Flagg sanki çıldırmıştı. Yüzü öfkesinden kapkara kesilmiş, odada sağa sola dolaşıyordu.

Siyah saçları alnına düşmüştü. Saçlarını geriye iterek Lloyd'a döndü. Ona çok açıyormuş gibi sahte bir ifade belirdi yüzünde. Yardımcısını kaldırmak için ona doğru ilerledi. Lloyd, Flagg'in yerdeki sivri, kırık yeşim parçalarına bastığını farketti. Ama canı yanmış gibi bir hali yoktu adamın. Yaralarından kan da akılmıyordu.

Kara adam, «Özür dilerim,» dedi. «Seninle bir içki içelim.» Lloyd'u elinden tutup kaldırdı.

Bara yürüyüp koskocaman bardaklara viski doldurdu. Lloyd içkinin yarısını bir solukta içti. Otururken eli biraz titriyordu ama kendini daha rahat hissediyordu.

Flagg, «Kırmızı listeden yararlanman gerekeceđi aklıma gelmemiřti,» diye açıkladı. «Listede sekiz ad vardı. řimdi beře indi. Komite üyelerinin ve o yařlı kadının isimleri... Andros onlardan biriydi. Ama öldü. Evet, Andros öldü. Bundan eminim.» Gözlerini kısarak yardımcısını öfkeyle süzdü.

Lloyd patronuna olanları açıkladı.

Flagg mırıldandı. «Demek adam geri zekâlı?»

«Evet.»

Flagg'in yüzünde mutlu bir ifade belirdi. «Evet... Onu bu yüzden göremedim...»

Telefona gitti. Bir iki dakika sonra Barry'yle konuşuyordu. «Helikopterler.

Birini Cari kullansın, diđerini de Bili Jamieson. Sürekli radyo bağlantısı

sağlansın. Altmış... hayır, yüz adam çıkar. Dođu ve Güney Nevada'dan çıkan her yolu kapattır. Adamlarına Tom Cullen'in tarifini ver. Saat başı rapor istiyorum.» Telefonu kapatarak sevinçle ellerini ovuşturdu. «Onu yakalayacağız.

Keřke gerzeđin kafasını Andros'a gönderebilseydik. Ama o öldü.»

Lloyd mırıldandı. «Helikopterler bu gece pek iře yaramayacak. Üç saat sonra hava kararır.»

Kara adam neşeyle, «Kaygılanma, Lloyd,» dedi. «Tom Cullen'i yarın helikopterlerle rahat rahat yakalayacağız. Fazla uzaklaşmış olamaz.»

Lloyd not defterini çıkarmış, kaygıyla öne arkaya büküyordu. Flagg keyiflenmişti ama Çöp Tenekesinin yaptıklarını öğrendiği zaman yine öfkelenenecekti. Genç adam istemeye istemeye, «Bir sorun daha var,» diyerek Indian Springs'deki yangından söz etti.

Ama Flagg öfkelenmedi nedense. Yalnızca elini salladı. «Pekâlâ! Çöp Tenekesi geri döndüğü zaman onun öldürülmesini istiyorum. Ama çabucak. Canını yakmadan.

Çöp acı çekmemeli... Neyse... Şu ara beni o geri zekâlı adam daha çok ilgilendiriyor. Belki karanlık basmadan onu yakalayabiliriz. Sonra... ay da var!» Neşeyle güldü.

Lloyd kurumuş dudaklarını yaladı. «Artık gidebilir miyim?»

«Tabii, Lloyd, tabii.»

Genç adam adeta koşarcasına dışarı çıktı. Asansöre biner binmez de sinir krizi geçirmeye başladı. Tam beş dakika hem ağladı, hem güldü. «Flagg yenilmiyor.

Yalnızca küçük birkaç sorun var. Onların da üstesinden gelecek. Tavırları her zamankinden tuhafsa ne yapalım? Bir Ekimde diğerleri yeryüzünden silinmiş olacaklar. Her şey Flagg'in dediği gibi şahane olacak...»

Lloyd'u on beş dakika sonra Stan Bailey, Indian Springs'den aradı. Adam sinir krizi geçiriyordu. Hem Çöp Tenekesine fena halde kızmıştı, hem de kara adamdan ödü patlıyordu.

«Carl Hough ve Billy Jamieson saat altıda buradan havalandılar. Pilot adaylarımızdan Cliff Benson onlarla gidiyordu. Bir dakika sonra helikopterler havada patladı. Sersemlememe rağmen adamlarımdan beşini hangara yolladım.

Oradaki diğer helikopterlere de patlama fitili takılmıştı... Bu Çöp Tenekesinin işi, Lloyd! Adam çıldırdı! Tanrı bilir başka nerelere patlayıcı yerleştirdi!»

«Her şeyi kontrol et!» Uoyd'un kalbi korkuyla çarpıyordu.

«Buna değer mi?»

Lloyd haykırdı. «Ne demek değer mi? Patron bütün üssün...»

Stan usulca, «Bütün pilotlarımız öldü,» dedi. «Anlamıyor musun, Lloyd? Cliff bile. Üstelik o öyle şahane bir pilot da sayılmazdı. Burada altı kişi var.

Öğretmen olmadıkça bir iş görebilecek gibi de değiller. Artık o jetler ne işe yarar, Lloyd?» Telefonu kapattı.

Lloyd sonunda durumu kavramış, iyice sersemlemişti.

Tom Cullen o gece dokuz buçukta uyandı. Her tarafı tutulmuş, çok da susamıştı.

Matarasından su içti, kayanın altından sürünerek çıktı, karanlık gökyüzünde baktı. Ay tam tepedeydi. «Gitme zamanı geldi. Ama dikkatli olmalıyım. Ah, evet.

Çünkü artık peşimdeler!»

Acayip bir rüya görmüştü. Rüyasında Nick ona, «Artık senin kim olduğunu öğrendiler, Tom,» demişti. «Ama bu senin suçun değil. Sen her şeyi gerektiği gibi yaptın. Bu yalnızca bir şanssızlık. Artık çok dikkatli davranman gerekiyor.

Yoldan ayrılmalısın. Hep doğruya doğru gitmelisin.»

Tom doğruyu biliyordu ama çölde akli karışabilirdi. Dönüp dururdu o zaman.

Nick, «Doğuyu bulacaksın,» diyerek gülümsemişti. «Önce Tanrının parmağını görmelisin...»

Tom ayağa kalkarak ufka baktı. Gözleri keskin, çöl havası kristal kadar berraktı. Sonunda aradığını gördü. Yıldızlı gökyüzüne doğru bir ünlem işareti gibi uzanıyordu işte. Tom bu taştan sütuna doğru yürümeye başladı.

Flagg o gün akşam üzeri binanın tepesindeki terasta durmuş, doğruya doğru bakıyordu. Kent birdenbire sona eriyor ve çöl başlıyordu. İnsan çölde izini kolaylıkla kaybettirebilirdi. Flagg, «Ama bu sefer öyle olmayacak,» diye

fısıldadı. «Onu yakalayacağım. Yakalayacağım.» Geri zekâlı adamı ele geçirmesinin neden bu kadar önemli olduğunu kendisi de bilmiyordu. Lloyd ona helikopterlerin havada parçalandıklarını haber verdiği zaman öfkeyle, avaz avaz haykırmamak için kendini zor tutmuştu. Önce tankların, zırhlı arabaların, alev makinelerinin hazırlanmasını emretmeyi düşünmüştü. Beş gün sonra Boulder'da olabilirlerdi. Bütün savaş on günde sona ererdi. Ama dağların geçitlerine kar yağmışsa mahvolurlardı. Eylülün on dördüydü. Hava kolaylıkla bozabilirdi.

«Ama ben dünyanın en güçlü yaratığı değil miyim? O geri zekâlı adam da düşmanlarıma yalnızca bunu söyleyebilir! Güçlü olduğumu! Tabii çölde kaybolmazsa ya da dağlarda donmazsa. Adamlarımın benden çok korktuklarını, her emrime uyduklarını söyleyebilir. O halde... neden Tom Cullen'in yakalanıp öldürülmesini bu kadar çok istiyorum? Çünkü öyle istiyorum! Ve ben her istediğimi elde ederim!

İşte bu yeterli bir neden!

«Çöp Tenekesi... Onun hakkında yanılmışım...» Ama Flagg bunu düşünmek istemiyordu. «Lloyd kırmızı listeyi bilseydi bütün bunlar da olmazdı... Sus!

Sus!»

Flagg birdenbire bütün bu düşünceleri kafasından kovarak havalanmaya karar verdi. Böyle uçar gibi yerden yükseldiği zaman kendini daha iyi hissediyordu.

Daha güçlü, daha sakin. Flagg'in topukları aşınmış çizmeleri terastan birkaç santim yükseldi, sonra biraz daha. Flagg kendini pek rahat hissetti birdenbire.

«Seni bulmava geliyorlar.»

Flagg bu yumuşak sesi duyunca birdenbire terasa yuvarlandı. Kedi gibi fırlayarak döndü. Tam sırtacağı sırada Nadine'i gördü, gülümsemesi dudaklarında dondu.

Kadının arkasındaki beyaz geceliğin etekleri uçuşuyordu. Ak saçları da öyle.

Flagg ani bir korku duydu. Kadın ona doğru bir adım attı. Ayakları çıplaktı.

«Onlar geliyorlar! Stu Redman, Glen Bateman, Ralph Brentner ve Larry Underwood.

Onlar geliyorlar! Seni tavuk hırsızları bir sansar gibi öldürecekler.»

Flagg, «Onlar Boulder'dalar,» dedi. «Karyolalarının altına saklanmış, o zenci kadının yasını tutuyorlar.»

Nadine kayıtsızca, «Hayır,» diye karşılık verdi. «Onlar Utah'a varmak üzereler.

Yakında burada olacaklar. Ve seni bir hastalık gibi yeryüzünden silecekler.»

«Kes sesini! Aşağıya in!»

Nadine, Flagg'a yaklařtı. «Ařađıya ineceđim.» Gölümsüyordu. İfadesi kara adamın kalbini korkuyla doldurdu. Pembe yanaklarının rengi soldu, bütün gücü kesildi. řimdi yařlı ve bitkin duruyordu. Nadine ekledi. «Ařađıya ineceđim. Sen de öyle.»

«Onlar Boulder'dalar.»

«Neredeyse burada olacaklar.»

«Ařađıya in, dedim!»

«Burada yarattıđın her řey çöküyor. Tabii ya! Kötülüđün etkili yařamı her zaman kısadır. řimdi herkes fısıltıyla senden söz ediyor. Tom Cullen'i kaçırdıđını, o geri zekâlı çocuđun bile Randall Flagg'i yenecek kadar kurnaz olduđunu söylüyorlar.» Nadine alayla gülüyor, çabuk çabuk konuşuyordu. «Birbirlerine senin silah uzmanını da kaçırdıđını anlatıyorlar. Senin bunu önceden sezemediđini düşünüyorlar. Bir daha sefere onun çölden getirdiđi silahları doğudakilere deđil, kendilerine karřı kullanmasından korkuyorlar. Buradan ayrılmaya başladılar bile. Bundan haberin var mıydı?»

Flagg, «Yalan söylüyorsun,» diye fısıldadı. Gözleri yuvalarından uğramıř, suratı bembeyaz kesilmiřti. «Gidecek olsalardı bunu sezerdim.»

Nadine adamın omzu üzerinden doğruya doğru baktı. «Gecenin karanlıđında nöbet yerlerinden ayrılıyorlar. Senin gözün onları görmüyor. Nöbet yerlerinden usulca kaçıyorlar. Yirmi kiřilik bir grup, bir yerde çalıřmaya gidiyor, sonra

geriye on sekiz kiři dönüyor. Sınır nöbetçileri görevlerini bırakıyorlar. Güç dengesinin değışmeye başladığından korkuyorlar. Seni terk ediyorlar onlar, terk ediyorlar!

Geride kalanlar ise, doğudan gelenler seni kesinlikle ortadan kaldırırken sana yardım etmeyecekler. Küçük parmaklarını bile kaldırmayacaklar!»

Flagg kendini kaybetti. «YALAN SÖYLÜYORSUN!» diye haykırarak ellerini kadının omuzlarına indirdi. Nadine'in köprücük kemikleri birer kurşun kalem gibi kırıldı. Flagg kadını yakalayıp havaya kaldırdı, döndü ve aşağıya attı. Aynı anda kadının yüzünde beliren zafer ve mutluluk dolu gülümsemeyi farkettil.

Nadine'in gözlerinden aklının başına gelmiş olduđu da anlaşılıyordu. Flagg durumu kavradı o zaman. Nadine, Flagg'in onu aşağıya atması için mahsus adamın damarına basmıştı.

Her nasılsa, kendisini ancak Flagg'in serbest bırakabileceğini sezmişti.

Karnında da Flagg'in çocuğunu taşıyordu.

Kara adam kadını yakalayabilmek için parmaklığın üzerinden eğil-di. Az kalsın dengesini kaybediyordu. Flagg'in elinde yalnızca gecelikten yırtılan bir parça kaldı. Nadine döne döne aşağıya düřtü. Hiç haykır-mıyordu. Kara adam kadın yere düşerken çıkan o boğuk gürültüyü duyduđu zaman başını arkaya atarak ulumaya başladı.

Ah, tarih nasıl da tekrarlanıyordu! Çöp Tenekesi yine çölde kavrulmaktaydı. Ama bu kez Cibola'nın serin fiskiyelerini düşünerek umutlanması imkânsızdı.

«Bunu hak ettim...» Adamın cildi yanmış, soyulmuş, tekrar yanmış, tekrar soyulmuş, sonunda da kapkara kesilmişti. Görünüşü, aslında ne olduğunun gerçek, yürüyen bir kanıtı gibiydi. Sanki biri üzerine petrol dökmüş, onu bir kibritle tutuşturmuştu. Kavurucu güneşin parıltısı yüzünden mavi gözlerinin rengi iyice solgundu. Kırmızı gözlü kara taşı da kaldırıp atmıştı. Ona layık olmadığını düşünmüştü çünkü.

Çöp Tenekesi kavurucu güneşte durarak sıska, titrek elini alnına sürdü. Onu bugün ve bu yer için yaratmışlardı... Oysa o acayip, yalnız yaşantısından sonra Cibola'da dostlar bulmuştu.

«Ah, Tanrım, her şeyi mahvettim ben! Burada, şeytanın tavasında yanmayı hak ettim. Benim için kurtuluş var mı? Belki bunun cevabını kara adam biliyor. Benim bilmem imkânsız!»

Çöp Tenekesi, Indian Springs'de harika yangınlar çıkarmış ve... birdenbire yeni hayatını sona erdirmişti. Bir ara kendini öldürmeyi düşünmüş ama bunu yapmamıştı. Nedenini de bilmiyordu. Sonra, «Telafi etmek,» diye düşünmüştü. «Bu mümkün mü?.. Ama bir silah bulabilirsem... Çok etkili bir şey! Bunu kara adama götürürsem belki suçumu telafi etmiş olurum... Hiç olmazsa borcumu ödemiş sayılırım.»

Bu düşünceyle çölde yoluna devam etmişti adam. Kum taşıtıyla kuzeybatıya doğru çıkmıştı. Ne kadar zamandan beri yolda olduğunu bilmiyordu artık. Ona Eylülün on altısı olduğunu söyleselerdi, bunu da anlamayacak, aptal aptal başını sallayacaktı.

Çöp Tenekesi bir kum tepesine tırmandı, taşıtı birdenbire durdurdu. Aşağıda dikenli tellerle çevrilmiş bir yer vardı. Çöp Tenekesi tellerdeki porselen izolatörleri gördüğü zaman bu tele eskiden ceryan verildiğini de anladı.

Kapıdaki bir levhada, «Yasak Bölge,» diye yazılıydı. «Burası Amerika Birleşik Devletleri Hükümetine Aittir.»

Yerde silahlı nöbetçiler yatıyordu. Kaptan Trips yüzünden ölmüşlerdi.

Çöp Tenekesinin gözü sağdaki başka bir işarete ilişti. Sarılı siyahlı bir şeydi bu. Üzerinde aşağıya doğru dönmüş üçgenler vardı. Adam 'Radyasyon' sembolünü tanıdı.

Çocuk gibi gülerek ellerini cıırttı.

Lloyd'la Whitney Horgan, genç katilin odasında karşılıklı oturmuş içki içiyorlardı. Lloyd arkadaşı oraya gelmeden önce içmeye başlamıştı.

İki genç de Flagg'in 'karım' diye tanıttığı kadının bir gün önce kendini terastan nasıl attığını düşünüyorlardı. Sonra

Whitney adeta duyula-mayacak kadar alçak bir sesle, «Acaba kadın gerçekten kendini mi attı?» diye mırıldandı.

Lloyd omzunu silkti. «Bu önemli mi? Ama evet. Bence attı.»

Yine bir süre sessizce içkilerini içtiler.

Sonra Whitney, «Tom Cullen denilen adamdan haber var mı?» diye sordu.

«Yok. Kimse adamın izini bulamadı. Tom Cullen çölde bir yerde.

Geceleri yolculuk yapar ve doğuya doğru gitmeyi de başırırsa, elimizden kaçır.

Zaten o önemli mi? Tom Cullen onlara ne açıklayabilir ki?»

«Bilmem.»

«Ben de bilmiyorum. Bıraksınlar adamı, gitsin.»

Whitney rahatsız oldu. Lloyd neredeyse patronu eleştirecekti.

Lloyd ekledi. «Sana bir şey söyleyeyim mi? O etkinliğini kaybediyor.»

«Lloyd, ben...»

«Önce Dayna, sonra bu Tom Cullen denilen adam. Derken karısı kendini aşağıya atıyor. Onun böyle bir şeyi bilerek planladığını sanıyor musun?»

«Bundan söz etmemeliyiz.»

«Hele Çöp Tenekesi! Bak, o ahmak tek başına neler yaptı! Böyle dostları olan insanın düşmana ihtiyacı olur mu?»

«Lloyd...»

Lloyd başını sallıyordu. «Hiçbir şeyi anlayamıyorum. Her şey yolundaydı.

Flagg'in gelip Özgür Bölgedeki yaşlı kadının öldüğünü söylediği geceye kadar.

Patron o zaman, 'Önümüzdeki son engel de ortadan kalktı,' dedi. Ama her şey o zaman ters gitmeye başladı. Şimdi... bilemiyorum... Belki baharda karadan saldırıp onları ortadan kaldıracakları. Ondan önce saldırıya geçemeyeceğimiz kesin. Ama öbürküler bahara kadar kimbilir neler hazırlarlar! Onları kötü sürprizler hazırlaya-madan gafil avlayacaktık. Şimdi bu imkânsız... Sonra Çöp Tenekesini de unutmamalıyız. Çölde bir yerlerde. Kimbilir...»

Whitney alçak sesle boğulurcasına, «Lloyd,» dedi «Beni dinle.»

Lloyd kaygıyla öne doğru eğildi. «Ne var? Ne oldu?»

«Sana bunu açıklayacak cesaretim olup olmadığını bile bilmiyordum.» Whitney kadehini sıkıca tutuyordu. «Ben, Ace High, Ronnie Sykes ve Jenny Engstrom... buradan gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin? Tanrım, bunu sana söylediğim için çıldırmış olmalıyım. Sen patrona çok yakınsın.»

«Gidiyor musunuz? Nereye?»

«Güney Amerika'ya sanırım. Brezilya'ya. Orası yeteri kadar uzak.»

Whitney bir an durdu, sonra da telaşla konuşmasını sürdürdü. «Çok kimse Vegas'tan ayrıldı. Kaçanların sayısı her gün artıyor. Flagg'in başarılı olabileceğini sanmıyorlar. Kimisi kuzeye, Kanada'ya gidiyor. Orası benim için fazla soğuk. Ama buradan kaçmak zorundayım. Beni kabul edeceklerini, bilsem, doğuya giderdim. Tabii oraya varabileceğimden emin olsaydım.» Whitney birdenbire sustu. Yüzünde fazla konuştuğunu anlamış gibi bir ifade belirmişti.

Lloyd usulca, «Kaygılanma,» dedi. «Seni ele verecek değilim.»

Whitney üzüntüyle, «Burada her şey berbat oldu...» diye mırıldandı.

Lloyd sordu. «Ne zaman gidiyorsunuz?»

Whitney ona kuşkuyla baktı.

Lloyd, «Pekâlâ,» dedi. «Bunu sorduğumu unut. Size katılamam. Çünkü Flagg'e minnet borcum var. O beni

Phoenix'te feci bir durumdan kurtardı. Ama dahası da var. Flagg beni etkiledi. Adeta daha zeki-leřtirdi. Gerçi onun ne yaptığını bilmiyorum. Ama artık eski Lloyd deęilim. Whitney... Flagg'le karřılařmadan önce önemsiz biriydim. řimdi onun sayesinde, burada iřleri yürütüyorum. Durumum iyi.

Kafam da daha iyi çalışıyor. Evet, o beni zekileřtirdi. Ben deęiřtim. Beni patron deęiřtirdi. Bařlangıçtan beri onun yanındayım. Bana aradan çok uzun bir zaman geçmiř gibi geliyor. Vegas'a geldiğimiz zaman burada yalnızca on altı kiři onu bekliyordu. Aralarında Ronnie de vardı. Jenny Engstrom ve zavallı Hec Drogan da. Biz kente vardığımızda Jenny o güzel dizlerinin üzerine çökerek Flagg'in çizmelerini öptü. Yatakta sana bundan hiç söz etmediğinden eminim.» Ağzını çarpıtarak arkadaşına gülümsedi. «Aynı Jenny řimdi buradan kaçmak istiyor. Ama onu suçlu bulmuyorum. Seni de öyle.»

«Sen burada mı kalacaksın?»

«Bunu ona borçluyum.» Lloyd sustu. «Kara adama hâlâ güveniyorum,» diye eklemedi.

Sonunu da getirmedi. «Flagg sonunda seni de, diğerklerini de çarmıha gerecek.

Sonra bir řey daha var. Burada Flagg'in saę koluyum. Brezilya'da ne yaparım?

Whitney, sen ve Annie benden çok akıllısiniz. Sonunda Ace High'la ben, size hizmet etmeye bařlarız. Bu da hiç

hoşuma gitmez.» Genç adam bu düşüncelerinin hiçbirini açıklamadı.

Whitney, «Neyse...» dedi. «Belki başarılı oluruz.»

Lloyd başını salladı. «Tabii...» İçinden, «Sonunda yine de Flagg başarılı olabilir,» diye düşündü. «İşte o zaman sizin yerinizde olmak istemem. O sizin Brezilya'da olduğunuzu anlar. İşte o zaman çarmıha gerilmeyi tercih edersiniz.»

17 Eylül sabahı güneş doğarken, Tom Cullen de Utah'da, Gunlock kentinin biraz kuzeyinde kamp kurdu. Hava iyice soğumuştı. Ama Tom hayatından memnundu. Bir gece önce üç kişilik bir düşman grubuna görünmeden kaçmayı başarmıştı.

Tom sık ağaççıkların arasına girerek yattı ve birdenbire uykuya daldı. Rüyasında Nick'i gördü yine.

60

Çöp Tenekesi aradığını bulmuştu. Bir nükleer başlık! Bir hayli ağırdı. Ama Çöp Tenekesi ne yapıp yapacak, nükleer başlığı Las Vegas'a kadar götürecekti.

Böylece Indian Springs'te yaptığı korkunç şeyi telafi edecekti. Borcunu ödemesi için ölmesi gerekiyorsa, bunu da yapacaktı.

Çöp Tenekesi, «Hayatım senin,» diye fısıldadı.

61

17 Eylöl gecesi Randall Flagg çöldeydi. Üç battaniyeye sarınmış, dördüncüsünü başına sarmıştı. Yalnızca gözleri ve burnunun ucu gözüküyordu. Gece yarısı yaklaşmaktaydı.

Flagg hareketsiz kaldı, gözüyle çevreyi taramaya başladı.
Bakışları

Colorado'daki East Junction kentine erişti.

Kentin hemen doğusunda bir kamp ateşi yakılmıştı. Sönmek üzereydi. Ateşin çevresinde dört kişi yatıyordu.

Flagg, «Demek Nadine'in söyledikleri doğruymuş,» diye düşündü. «Geliyorlar.

Bunun nedenini anlayamıyorum. Ama geliyorlar.» Kırmızı göz, adamları soğuk soğuk süzdü. Sonra bir homurtu duyuldu. Kamp ateşinden biraz uzakta yatan bir köpek doğrulmuştu. Öfkeli gözleri kehribarlara benziyordu. Durmadan homurdanıyor, hırlıyordu hayvan. Kırmızı göz ona baktı, köpek de korkusuzca göze. Dudakları gerildi, dişleri ortaya çıktı.

Adamlardan biri doğrulup oturdu, «Kojak! Sus artık!»

Ensesindeki tüyler dimdik olan Kojak hâlâ hırlıyordu.

Uyanan adam ani bir kaygıyla çevresine bakındı. Glen Bateman'di bu. Köpeğe,

«Yakında kim var, oğlum?» diye fısıldadı. «Biri mi geldi?»

Kojak homurdandı.

«Stu.» Glen yanındaki genç adamı sarstı. Stu mırıldandı, sonra da sustu.

Flagg yeteri kadar görmüştü... Kojak yine hırlarken kırmızı gözün bakışları kamp yerinden uzaklaştı.

Flagg, «Evet,» dedi. «Geliyorlar.» Gülümsedi. «Onlara buraya gelmelerini o ihtiyar kadın mı söyledi? O zenci bu adamlara böyle yeni bir biçimde intihar etmelerini mi önerdi? Ah, harika! Artık kuşkularım da sona erecek, kaygılarım da. Onları yakalayacağım! Beş kafa! Köpeğin başını da bir sopanın ucuna taktıracığım.» Kara adam bir kahkaha attı. «Cici köpek!»

62

Stu, «Daha yolu yarılamadık bile,» diyordu. Larry, «Ama artık daha hızlandık,» diyerek başını salladı. «Çünkü yokuş aşağı iniyoruz.»

Glen, «Haydi,» dedi. «Gidip şu işi bitirelim. Öyle değil mi, Kojak?» Köpek kuyruğunu salladı. Glen, «'Ya Las Vegas'a varırız ya da ölürüz,' diyor,» diye açıkladı... «Haydi...»

Akşama doğru soğuk bir yağmur başladı. Hepsi de üşüdüler. Artık pek konuşmuyorlardı. Larry ellerini ceplerine sokmuş, yalnız başına yürüyor, Harold Lauder'i düşünüyordu. Delikanlının cesedini iki gün önce bulmuşlardı. Ama hiç kimse Harold'dan söz etmek istemiyordu. Sonra müzisyenin aklına gördükleri cesetler geldi. Onları kurtlar parçalamıştı.

Larry kendi kendine, «Biri o kurtları insanları öldürsünler diye mi yolluyor?» dedi.

O gece Utah sınırının yakınında kamp kurdular. Larry'yle Ralph yemekten sonra hemen uykuya daldılar.

Glen o zaman, «Dün gece garip bir şey oldu, Stu,» dedi. «Bütün gün bunun gerçek mi, yoksa bir rüya mı olduğunu anlamaya çalıştım.»

«Ne oldu?»

«Gece uyandım. Kojak hırlayıp duruyordu. Ensesindeki tüyler dimdik olmuştu. Ona susmasını söyledim ama bana bakmadı bile. Benim sağıma doğru bakıyordu. Önce kurtların yaklaştığını sandım. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Sonra... bana biraz ilerde bir şey durmuş, bizi gözetliyormuş gibi geldi. Gözlerimi kıstığım zaman onu görebileceğimi seziyordum. Ama bunu yapmak istemedim. Çünkü bana oradaki kara adammış gibi geliyordu.»

Stu bir an durdu. «Onun bizi gözetlediğini düşünelim. Bu konuda ne yapabiliriz ki?»

«Hiç... Ama bu durum yine de hoşuma gitmiyor. Çok korkuyorum. Harold'u o halde bulduğumuz zaman bile bu kadar korkmadım. Çocuk beynini dağıtmıştı. Tanrım!»

Glen yüzünü ekşitti.

Stu başını salladı. «Harold ziyan oldu. Nick ve Susan da öyle.»

«Doğru...»

Stu, Harold'un akbabalar tarafından gaganmış cesedini de, defterindeki o içe dokunan açıklamayı da unutamıyordu aslında. Flagg'den hem Nick'le Susan'ın, hem de Harold'un intikamını almak istiyordu. Genç adam kendi kendine, «Dikkatli olmalısın, aşağılık köpek,» dedi. «Yanına yaklaşırsam seni ellerimle boğacağım.»

O sırada Ralph rüyasında bir kurdun onları gözetlediğini görüyordu. Hayvanın bir tek kırmızı gözü vardı. Ralph kurta, «Defol,» diyordu. «Defol. Biz korkmuyoruz.

Hiç korkmuyoruz senden.»

Küçük grup ayın yirmi üçünde dik bir yamacın kenarına vardı. Hava çok kapalı ve soğuktu. Stu kar yağabileceğini düşünüyordu.

Glen ellerini ceplerine sokmuş, taşlar içindeki yamaca bakıyordu. Stu,

«Başarabilecek misin?» diye sordu.

«Evet. Öyle sanıyorum.»

«Artritin nasıl?»

«Daha çok sancı çektiğim oldu.» Glen gülümsedi. «Ama açıkçası, bundan iyi olduğum günler de oldu.»

Yanlarında o ip olmadığı için birbirlerine bağlanamayacaklardı. Önce Stu dik yamaçtan dikkatle indi. Onu diğerleri izledi. Biraz ilerde yine dimdik bir tepe yükseliyordu. Oraya daha ağır ağır tırmandılar. Stu en gendeydi. Genç adam tam yukarıya varacağı sırada ayağının altındaki taş kaydı. Stu tutunacak bir yer aradı ama bulamadı. Döne döne aşağıya yuvarlandı. Aşağıda bacağı bir taşa çarptı, genç adam acı acı bağırdı. «Bacağım kırıldı sanırım.»

«Durum çok mu kötü?»

«Acıya bakılırsa öyle olduğu anlaşıyor. En aşağı iki kırık var. Belki de daha fazla. Dizim de çıktı.»

Larry telaşla yamaçtan inerek genç adamın yanına diz çöktü.

Genç adam bir dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı. Larry'nin toprak bulaşmış yüzü, geçirdiği şok yüzünden bembeyaz kesilmişti. Stu, «Herhalde üç ay sonra ancak yürüyebilirim,» dedi. Midesi bulanı-yor, içinden kusmak geliyordu.

Genç adam bulutlu gökyüzüne bakarak yumruğunu salladı. «Kahretsin!» diye haykırdı.

Ralph'la Larry, Stu'nun bacağının önüne arkasına tahta parçaları koyarak sıkıca sardılar. Glen ona bir artrit hapi verdi. Genç adamın bacağındaki sancı hefifledi. Çok sakindi Stu, «Hepimiz de ödünç aldığımız süreyi yaşıyoruz,»

diye düşünüyordu. «Flagg'i bulmak için yola çıktığımız için değil. Başlangıçta Kaptan Trips'e yakalanmadığımız için. Her neyse... Artık ne yapılması gerektiğini biliyorum. Bunun yapılmasını da sağlayacağım.»

Larry'nin söyleyecekleri sona ermişti. Şimdi üçü de kaygıyla Stu'ya bakıyor, onun konuşmasını bekliyorlardı.

Genç adam kısaca, «Olmaz,» dedi.

Glen usulca, «Anlamıyorsun, Stu...» diye başladı.

«Hayır, anlıyorum. Ve, 'Hayır,' diyorum. Green River kentine geri dönemeyiz. Ne ipimiz var, ne arabamız. Bu iş oyunun kurallarına aykırı.»

Larry, «Oyun değil bu!» diye bağırdı. «Burada ölürsün.»

«Siz de herhalde Nevada'da öleceksiniz. Haydi, yola devam edin. Güneş dört saat sonra batacak.»

Larry, «Seni burada bırakacak değiliz,» dedi.

«Çok üzgünüm ama bırakacaksınız. Bunu yapmanızı size ben söylüyorum. Beni dinle, Larry. Bu yolculuğa çıktık, çünkü yaşlı kadının neden söz ettiğini bildiğine inandık. Şimdi bazı kuralları değiştirmeye kalkarsan her şeyi altüst edersin.»

Glen yavaşça, «Evet,» diye mırıldandı. «Onu bırakıp gideceğiz.»

Larry ona kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. «Seni Stu'nun dostu sanıyordum.»

«Evet, dostuyum. Ama bu da önemli değil.»

Larry sinirli sinirli güldü. «Sen çıldırmışsın! Bunu biliyor musun?»

«Hayır, çıldırmış değilim. Bir anlaşma yaptık. Bunun öleceğimiz anlamına geldiğini biliyorduk ama yine de her şeyi kabul ettik. Şimdi anlaşmayı yerine getireceğiz.»

«Tanrı aşkına! Bunu ben de istiyorum! Bir araba bulur, Stu'yu arkasına yatırırız...»

«Yürümemiz gerekiyor.» Ralph, Stu'yu işaret etti. «Onun yürümesi imkânsız.»

«Evet. Harika. Bacağı kırıldı onun. Şimdi ne yapmamız gerekiyor? Onu at gibi vurmamız mı?»

Glen, «Mesele basit,» dedi. «Burada kalamayız... Stu da bizimle gelemmez.»

Larry fısıldadı. «Bunu kabul edemem.» Yüzü bembeyazdı.

Stu yerden, «Oylamaya koyalım,» dedi. «Ben gitmeniz için oy veriyorum.»

Larry elinin tersiyle ağzını sildi. «Bu geceyi burada geçirelim. Biraz düşünelim.»

Stu bağırdı. «Olmaz.»

Ralph, «Evet,» der gibi başını salladı. Sonra da Glen'le bakiştılar. Profesör cebinden artrit ilacı şişesini çıkararak Stu'nun eline sıkıştırdı. «Bunların içinde biraz morfin var. Herhalde üçten fazlası insanı öldürür.» Stu'yla göz göze geldiler. «Bunu anlıyor musun, Doğu Teksas'lı?»

«Evet, anlıyorum.»

Larry tiz bir sesle, «Neden söz ediyorsun?» diye sordu. «Kahretsin, sen...»

Ralph müthiş bir tiksintiyle, «Sanki biliyorsun da,» dedi.

Larry bir an sustu. Sonra da, «Olmaz!» diye haykırarak şişeyi Stu' nun elinden kapmaya çalıştı. Rita'nın uykusunda kendi kusmuğu yüzünden nasıl boğulduğunu hatırlamıştı.

Ralph genç müzisyeni omuzlarından yakaladı. Larry çırpındı.

Stu, «Onu bırak,» dedi. «Larry'yle konuşmak istiyorum.» Ralph, Larry'nin omuzlarını bıraktı. Stu müzisyene baktı... «Buraya gel, Larry. Yanımda çömel.»

Larry onun istediğini yaptı. İstirapla Teksas'lının yüzüne baktı. «Bu doğru değil. Biri yuvarlanıp bacağını kırdığı zaman onu... ölüme bırakamazsın! Çekip gidemezsin. Bunu bilmiyor musun?» Stu'nun yüzüne dokundu. «Lütfen düşün.»

Stu, Larry'nin elini tuttu. «Benim deli olduğumu sanıyorsun!»

«Hayır. Hayır ama...»

«Aklı başında insanların ne yapacakları konusunda karar vermeye hakları olduğunu kabul etmiyor musun?»

«Ah, ahbap...» Larry ağlamaya başladı.

«Larry, karar vermek bana düşüyor. Yolunuza devam etmenizi istiyorum. Vegas'tan ayrılabilirseniz bu yoldan dönün. Belki Tanrı beni beslemek için bir kuzgun yollar. Bir yerde okumuştum. Bir insanın su varsa yetmiş gün hiçbir şey yemeden yaşayabildiğini yazıyordu.

«Ama ondan önce kış bastıracak. O hapları almasan bile, ancak üç gün yaşayabilirsin.»

«Bu seni ilgilendirmez.»

«Beni yanından uzaklaştırma, Stu.»

Stu sert bir sesle, «Gitmelisin,» dedi.

«Tanrım.» Larry ayağa kalktı. «Fran bize ne diyecek? Seni akrabalara bıraktığımızı öğrendiği zaman...»

«Vegas'a gidip o adamın hesabını görmezseniz Fran hiçbir şey söyleyemeyecek.

Lucy de öyle. Diğerleri de.»

Larry, «Pekâlâ,» dedi. «Gideriz. Ama yarın. Bu gece burada kamp kurarız. Belki sen bir rüya görürsün...»

Larry onların yanından uzaklaşarak durdu. Arkası üç adama dönüktü. «Pekâlâ, istediğini yapacağız. Tanrı bizi affetsin.»

Ralph yaklaşarak Stu'nun yanına diz çöktü. «İstediğin bir şey var mı?»

Genç adam gülümsedi. «Evet. Kent ailesiyle ilgili o kitapların hepsini. Her zaman onları okumak istedim. Galiba artık elime bu fırsat geçiyor.»

Ralph ağzını çarpıtarak gülümsedi. «Üzgünüm, Stu. Yanımda kitap yok.» Stu adamın kolunu sıktı. Ralph uzaklaştı.

Onun yerini Glen aldı. Ağlayıp duruyordu. Stu, «Haydi, koca bebek,» dedi. «Bana bir şey olmayacak.»

«Larry haklı. Kötü bir şey bu. Atlara yapılacak bir şey.»

«Bunun yapılması gerektiğini biliyorsun.»

«Evet. Galiba. Ama kim bilebilir ki?» Glen koluyla gözlerini sildi. «Hoşçakal, Doğu Teksas'lı. Seni tanıdığım için seviniyorum.»

«Hoşçakal...»

Üç adam yan yana durdular. Glen omzunun üzerinden Stu'ya baktıktan sonra dik yamaca tırmanmaya başladı. Onu Ralph izledi. O da tepeye eriştiği zaman Stu, Larry'i yanına çağırdı. «Artık lider sensin. Bunu başarabilecek misin?»

«Bilmiyorum. Deneyeceğim.»

«Kara adamın uşakları sizi yakalayacaklar.»

«Evet. Onu tahmin ediyorum. Ya bizi yakalayacak ya da pusuya düşürerek vuracaklar. Birer köpek gibi.»

«Hayır. Bence sizi yakalayıp kara adama götürecekler. Bundan sonraki birkaç gün içerisinde sanırım. Vegas'a vardığınız zaman gözlerini dört aç. Bekle. O şey olacak.»

«Ne, Stu? Ne olacak?»

«Bilmiyorum. Bizi başarmamız için gönderdikleri şey. Hazır ol.»

«Mümkün olursa bu yoldan geri döner, seni alırız. Bunu sen de biliyorsun.»

«Evet. Biliyorum.»

Larry yamacı çabucak tırmanarak diğerlerine katıldı. Üçü de dönüp Stu'ya el salladılar. Genç adam da elini kaldırdı. Sonra uzaklaştılar. Hiçbiri de bir daha Stu Redman'i görmedi.

63

Üç adam Stu'yu bıraktıkları yerin otuz kilometre batısında kamp kurdular.

Karanlık bastırmıştı.

Glen birdenbire, «Sahi, Kojak nerede?» diye sordu.

Ralph, «İşte bu çok garip,» dedi. «Birkaç saattir onu gördüğümü hatırlamıyorum.»

Glen ayağa fırlayarak, «Kojak!» diye seslendi. «Hey, Kojak!» Sesi çevrede yankılandı. Köpek havlayıp ona cevap vermedi. Glen sıkıntıyla tekrar yerine oturdu. Kojak onun peşinden hemen hemen bütün Amerika'yı aşmıştı. Oysa şimdi ortalarda yoktu. Bu Glen'e korkunç bir işaret-miş gibi geldi.

Ralph usulca sordu. «Ona bir hayvan saldırmış olmasın?»

Larry düşünceli düşünceli, «Belki de Stu'nun yanında kaldı,» dedi.

Glen şaşkınlıkla başını kaldırdı. «Belki... Belki de öyle oldu.»

Stu kara gölgenin usulca kendisine doğru geldiğini görünce olduğu yerde büzüldü, soğuktan uyuşmuş eliyle iri bir taşı kavradı. Ama o gölge sevinçle kuyruğunu sallıyordu. Stu bağırdı. «Kojak!» Köpeğin ağzında bir şey vardı. Onu Stu'nun ayağının dibine atarak oturdu, kuyruğunu yere çarptı, kutlanmayı bekledi.

Stu şaşkın, «Aferin, oğlum,» dedi. «Sen iyi bir köpeksin.» Kojak ona bir tavşan getirmişti. Stu çakısını çıkararak hayvanı yüzdü, karnını temizledi. İç organlarını Kojak'a attı. Ama tavşanı çiğ çiğ yeme fikri midesini bulandırıyordu. Genç adam köpeğe umutsuzca bakarak, «Odun,» diye mırıldandı.

Kojak yerinden fırlayıp uzaklaştı. Birkaç dakika sonra döndüğü zaman ağzında bir dal taşıyordu. Bunu Stu'nun

yanına bırakarak kuyruğunu hızla salladı.

Stu yine, «Aferin,» dedi. «İnanılacak gibi değil! Haydi, yine getir, Kojak.»

Köpek sevinçle havlayarak tekrar uzaklaştı.

Stu böylece o akşam kızarmış tavşan yedi. Avin yarısını Kojak'a vermeyi de unutmadı. Gece Glen'in haplarından birini alarak derin bir uykuya daldı.

28 Eylül sabahı Larry, Glen ve Ralph bir tepeye tırmandılar, aşağıdaki yolda burun buruna iki arabanın beklediğini gördüler.

Glen, «Kaza mı olmuş?» diye sordu.

Ralph, gözlerini güneşten korumak için elini alnına götürdü. «Sanmıyorum.»

Larry, «Bu onun adamları,» dedi.

Ralph, «Evet, sanırım,» diye başını salladı. «Şimdi ne yapacağız, Larry?»

Genç müzisyen mendiiliyle yüzünü sildi. «Yola inip olacakları göreceğiz. Öyle değil mi, Glen?»

«Patron sensin, Larry.»

Yamaçtan yola doğru indiler ve silahlı sekiz adamın kendilerini beklediğini gördüler.

Ralph, «Bizimkilerden hiç farkları yok,» dedi.

Glen, «Pekâlâ var,» diye cevap verdi. «Bu adamlar silahlı.»

Yolu kapayan arabalara yirmi adım kala Larry durdu. Ralph'la Glen de öyle. Derin bir sessizlik oldu. Sonra Larry uysalca, «Merhaba,» dedi.

Ufak tefek bir adam öne çıktı. Elinde bir Magnum tabanca vardı ama aslında daha çok muhasebeciye benziyordu. «Siz Glendon Bate-man, Lawson Underwood, Stuart Redman ve Ralph Brentner misiniz?»

Ralph homurdandı. «Saymasını bilmiyor musun, ahmak?»

Silahlı adamlardan biri alayla güldü. Magnum'lu muhasebeci kızardı. «Kim eksik?»

Larry, «Buraya gelirken Stu bir kazaya uğradı,» diye açıkladı. «O tabancayla oynamaktan vazgeçmezsen aynı şey senin başına da gelecek.»

Yine alaylı gülüşmeler duyuldu. Muhasebeciye benzeyen adam Magnum'u beline soktu. «Benim adım Paul Burlson. Bana verilen yetkiye dayanarak sizi tutukluyor ve benimle birlikte gelmenizi emrediyorum.»

Glen hemen atıldı. «Kimin verdiği yetkiye?»

Burlson ona küçümseyerek baktı ama yüzünde bir şey daha vardı. «Kimin adına konuştuğumu biliyorsun.»

«Öyleyse söyle.»

Ama Burlson sesini çıkarmadı.

Glen adama, «Korkuyor musun?» diye sordu. Sonra diğerlerine baktı. «Ondan adını söyleyemeyecek kadar mı korkuyorsunuz? Pekâlâ, sizin yerinize ben söyleyeceğim.

Onun adı Randall Flagg. Kendisi ayrıca 'Kara Adam' diye de tanınıyor. 'Yürüyen Adam'diye de.» Sesi öfkeyle yükseliyordu. «Onu Şeytan diye de çağırın. Çünkü bir adı da bu. Bir başka adı da İblis. Cehennemın habercisi o. Siz de onun ayaklarını öpüyorsunuz.» Sevimli bir tavırla gülümsedi. «Bütün bunların açıklanmasını istedim.»

Burlson bağırdı. «Onları yakalayın. Kımıldayan olursa vurun.»

Kısa bir an silahlı adamların hiçbirisi kımıldamadı. Larry, «Bunu yapamayacaklar,» diye düşündü. «Biz onlardan nasıl korkuyorsak, onlar da bizden öyle korkuyorlar.» Burlson'a baktı. «Sen kimi kandırıyorsun, küçük adam? Biz Las Vegas'a gitmek istiyoruz zaten. Buraya onun için geldik.»

Adamlar ancak o zaman harekete geçtiler. Sanki Larry onlara emir vermiş gibi.

Müziyenle Ralph'ı bir arabanın arkasına bindirdiler. Glen'i de bir başkasına.

Larry, «Tutuklandık,» diye düşündü. Nedense bu fikir onu eğlendirdi. Ralph içini çekti. Larry ona, «Korkuyor musun?»

diye sordu.

«Doğrusu bilemiyorum. Artık yürümediğim için o kadar memnunum ki duygularımı anlayamıyorum.»

Önde oturan adamlardan biri, «O ukala ihtiyar,» dedi. «Lideriniz o mu?»

«Hayır, benim.»

«Adın nedir?»

«Larry Underwood. Bu da Ralph Brentner. Diğer arabadaki arkadaşımız ise Glen Bateman.»

«Öbür arkadaşınıza ne oldu?»

«Bacağı kırıldı, onu bırakmak zorunda kaldık.»

«Yazık. Ben Vegas Güvenlik Görevlisi Barry Dorgan'ım.»

Larry az kalsın, «Tanıştığımıza sevindim,» diye cevap verecekti. Bu yüzden dayanamayıp güldü. «Las Vegas'a ne zaman varırız?»

«Yollar bozuk. Onun için Vegas'a ancak beş saat sonra varacağız.»

Ralph, «Şu hale bak,» diye bağırdı. «Üç haftadır yollardayız, beş saatte Las Vegas'ta olacağız.»

Dorgan yerinde dönerek onlara baktı. «Neden yürüdüğünüzü anlayamıyorum. Ona bakarsanız buralara

kadar neden geldiđinizi de anlamış deđilim. Herhalde yolculuđun böyle sona ereceđini biliyordunuz.»

Larry, «Galiba bizi Flagg'i öldürelim diye gönderdiler,» dedi.

«Bunu yapma fırsatını bulamayacaksın, ahbap. Seni ve arkadaşlarını Las Vegas Cezaevine götürüyoruz. Patron sizinle özel olarak ilgileniyor.

Geleceđinizi biliyordu.» Biran durdu. «Patronun sizi çabucak öldürmesi için dua edin. Ama öyle yapacağını hiç sanmıyorum. Son zamanlarda keyfi yok.»

Larry, «Neden?» diye sordu.

Ama Dorgan fazla gevezelik ettiđini düşünüyordu anlaşılan. Cevap vermeden döndü.

Las Vegas'a ancak altı saat sonra varabildiler. Dorgan üç arkadaşı ayrı ayrı hücrelere kapattı.

Ertesi sabah saat onda Randall Flagg'le Lloyd Henreid, Glen Bate-man'i görmeye geldiler. Adam yere oturmuş, duvara bir atasözü yazıyordu. Birdenbire hücrelerin bulunduđu bölüm buz gibi oldu. Koridorun dibindeki kapı gürültüyle açıldı.

Glen'in ağzı kuruyuverdi. «O geliyor, Flagg'in suratını göreceđim.»

Adamın artrit sancıları birdenbire müthiş arttı. Ama yine de ilgi ve bekleyiş dolu bir gülümsemeyle dönmeyi başardı. «Demek geldin? Sandığım kadar korkunç değilmişsin.»

Parmaklıkların öbür yanında iki kişi duruyordu. Flagg beyaz ipek bir gömlek ve blucin giymişti. Glen'e gülümsüyordu. Yanındaki kısa boylu genç çok ciddiye.

Gözleri yüzüne göre fazla iri, çenesi de geriye doğruydı. Boynuna kırmızı damarlı siyah bir taş asmıştı. Flagg, «Bu yardımcım Lloyd Henreid,» diye açıkladı. «Artritin nasıl, Glen?» Gözlerinde alaycı bir pırıltı belirmişti.

Profesör ellerini açıp kapatarak Flagg'e gülümsedi. O gülümsemenin kendisine nelere mal olduğunu kimse anlayamazdı. «İyiyim. Bu gece kapalı bir yerde uyuduğum için kendimi daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim.»

Flagg'in gülümsemesi donar gibi oldu. Glen adamın yüzünde bir an öfke ve şaşkınlık dolu bir ifadenin belirip kaybolduğunu farketti. Yoksa buna korku da mı karışmıştı?

Kara adam, «Seni serbest bırakmaya karar verdim,» diye açıkladı. Tekrar neşeyle sıırtmaya başlamıştı.

Glen rahat bir tavırla, «Çok güzel,» dedi.

«Sana küçük bir motorlu bisiklet de verilecek. Ona biner, ağır ağır geldiğin yere dönersin.»

«Tabii arkadaşlarım olmadan gidemem.»

«Doğru. Bunu benden istemen yeterli. Diz çök ve bana yalvar.»

Glen neşeyle bir kahkaha attı. Gülerken eklemelerindeki o korkunç sancı da hafiflemeye başladı. «Çok şakacısın! Şimdi sana ne yapacağını söyleyeceğim!

Hemen defolup gideceksin!»

Flagg'in suratı kapkara kesildi. Elini uzattı, parmaklarından alevler fışkırdı, hücrenin kapısındaki kilit dumanlar içinde yere düştü. Lloyd haykırdı. Flagg hücrenin kapısını açtı, «Gülüp durma! Sus artık!»

Glen kahkahalar atıyordu.

«Bana gülme!»

Glen gözlerinden akan yaşları silerek, «Sen bir hiçsin!» diyerek güldü. «Ah, bağışla. Ama... senden çok korkuyorduk... Seni gözümüzde büyütmüştük... Yalnız senin önemsizliğine değil, bizim budalalığımıza da gülüyorum...»

Flagg yardımcısına döndü. «Onu vur, Lloyd!» Yüz kasları korkunç bir biçimde seğiriyordu.

Glen, «Ah,» dedi. «Madem ölmemi istiyorsun, beni sen vur. Herhalde bu kadarcık bir şeyi başarabilirsin, Flagg. Bana parmağınla dokun ve kalbimi durduruver istersen. Bir işaret yap, beyin kanamasından öleyim. Ah, Tanım!» Glen ranzaya çökerek gülmesini sürdürdü. Öne arkaya sallanıyordu.

Kara adam Lloyd'a bakarak kükredi. «Onu vur!»

Rengi uçmuş, korkuyla titreyen Lloyd tabancasını zorlukla çekti. Az kalsın silahı elinden düşürüyordu. Ancak tabancayı iki eliyle tutarak nişan alabildi.

Profesör, Lloyd'a bakarak gülümsedi. «Bay Henreid, birini vurmanız gerekiyorsa, bu adamı vurun.»

«Haydi, Lloyd!»

Lloyd tetiği çekti. Tabanca müthiş bir gürültüyle patladı. Ama kurşun Glen'in omzunun beş santim yukarısından geçerek duvara çarptı ve sekti.

Flagg gürledi. «Sen hiçbir şey yapamaz mısın? Onu vur, geri zekâlı! Vur onu!

İşte, karşında duruyor!»

«Elimden geleni yapıyorum...»

Glen hâlâ gülümsüyordu. «Tekrarlıyorum. Birini vurmanız gerekiyorsa onu vurun.

Aslında o gerçek bir insan değil. Bir keresinde bir dostuma Flagg'i 'mantıklı düşüncenin son sihirbazı' diye tanımlamıştım. Aslında bu söz sandığımdan çok daha doğruymuş. Ama artık sihir gücünü kaybetmeye başladı. Bunu kendisi de biliyor. Siz de öyle. Onu şimdi vurun, hepimizi de kan dökmekten ve ölümden kurtarın.»

Flagg'in yüzü iyice ifadesizleşmişti. «Hiç olmazsa birimizden birini vur! Seni açlıktan öleceğin sırada hapisten kurtardım. Sen bu adam gibilerinden intikam almak istiyordun. Büyük laflar eden küçük adamlardan.»

Lloyd, Glen'e, «Beni kandıramazsınız, bayım,» dedi. «Randall Flagg doğru söylüyor.»

«O yalan söylüyor. Bunu siz de biliyorsunuz.»

Lloyd, «O bana her zaman gerçekleri söyledi,» diyerek Glen'e üç el ateş etti.

Glen geri geri giderek yere yığıldı. Ama sonra bir dirseğinin üzerinde doğrulmayı başardı. «Zararı yok, Bay Henreid. Sizin hiçbir şeyden haberiniz yok.»

Lloyd, «Sus!» diye haykırarak tekrar ateş etti. Glen'in suratı parçalandı. Katil tetiği çekmeyi sürdürdü. Bir yandan da ağlıyordu. Sonunda tabanca boşaldı.

Flagg usulca, «Tamam,» diye mırıldandı. «Tamam. Aferin sana. Aferin, Lloyd.»

Lloyd tabancayı yere atarak Flagg'den uzaklaşmaya çalıştı. «Bana dokunma! Ben bunu senin için yapmadım.»

Flagg şefkatle, «Hayır,» diye cevap verdi. «Benim için yaptın. Sen benim sadık ve iyi uşağım değil misin?»

30 Eylül sabahı şafak zamanı Fare, Larry'nin hücresinin önünde durarak neşeyle,

«Kalk bakalım, aslanım,» dedi. «Fare seni almaya geldi.»

Larry döndü. Hücrenin kapısında korsan kılığında bir zenci duruyordu. Boynuna gümüş dolarlardan oluşan bir zincir takmıştı. Elinde bir kılıç vardı.

«Ne var?»

Fare, «Sevgili dostum,» dedi. «Sonun geldi.»

Larry ranzadan kalktı. «İyi ya!»

Zencinin arkasında duran Burlson çabucak konuşmaya başladı. «Bunun benim fikrim olmadığını bilmeni istiyorum.» Larry adamın korktuğunu anladı.

Müzişyen, «Dün silah sesleri duydum,» dedi. «Kim öldü?»

Burlson gözlerini ondan kaçırdı. «Glen Bateman... Kaçmaya çalışıyordu.»

Larry mırıldandı. «Kaçmaya çalışıyordu, öyle mi?» Gülmeye başladı. Fare alayla ona katıldı.

Burlson hücrenin kapısını açarak içeri girdi. Elinde kelepçe vardı. Larry ona kaşı koymaya kalkmadı. Bileklerini uzattı. Burlson kelepçeyi taktı.

Müzişyen, «Kaçmaya çalıştı, öyle mi?» diye tekrarladı. «Burlson, yakında seni de kaçmaya çalışırken vuracaklar. Seni de öyle, Fare. Kaçmaya çalışırken vuruvabilecekler.»

Tekrar glmeye bařladı ama Fare bu kez ona katılmadı. fkeyle Larry'e bakarak kılıcı kaldırdı.

Burlson, «indir onu, ahmak,» diye homurdandı.

Koridora ıktılar. Orada beř kiřilik bir grup onlara katıldı. Aralarında Ralph da vardı. O da kelepeliydi.

Ralph zntyle, «Larry,» dedi. «Duydun mu? Sana sylediler mi?»

«Evet. Duydum.»

«Kpekler! Ama artık onların da sonu geldi. yle deęil mi?»

«Evet. yle.»

Adamlardan biri, «Kesin sesinizi!» diye homurdandı. «Asıl sizin sonunuz geldi.

Patronun sizin iin neler hazırlattıęını biraz sonra greceksiniz.»

Ralph ısrar etti. «Hayır, sizin sonunuz geldi. Bunun farkında deęil misiniz?»

Fare, Ralph'ı itti. Adam sendeledi. Zenci, «Sus artık!» diye haykırdı. «Fare bu uydurmaları dinlemek istemiyor.»

Larry gld. «Rengin fena utu, Fare. Suratın kl rengi.»

Fare kılıcını salladı ama öyle tehlikeli bir hali yoktu. Korktuğu belliydi.

Diğerlerinin de öyle.

Larry'yle Ralph'ı zeytin yeşili bir cezaevi arabasına bindirerek kapıları kapattılar.

Ralph alçak sesle, «içlerinden biri bütün Vegas'ın alanda toplanacağını söyledi,» dedi. «Bizi çarmıha mı gerecekler dersin?»

«Evet. Ya da buna benzer bir şey yapacaklar.» Larry iriyarı adama baktı.

Ralph'in hasır şapkası hâlâ başındaydı. «Korkuyor musun, Ralph?»

Ralph fısıldadı. «Hem de çok korkuyorum. Aslında can acısına hiç dayanamam.

Eskiden bana iğne yapılmasından bile hoşlanmazdım. Ya sen?»

«Ben de çok korkuyorum.»

Ralph, «Neler olduğunu anlayabilseydim...» diye yakındı. «Flagg bizimle gösteri yapacak. Herkes ne güçlü biri olduğunu anlasın diye. Ama biz ta buralara kadar bunun için mi geldik?»

«Bilmiyorum.»

Bir süre sonra araba durdu, kapılar açıldı. Larry'yle Ralph kendilerini büyük bir otelin önündeki çim alanda buldular. Alanın çevresine kalabalık toplanmıştı.

Ortada iki kamyon vardı. Bunlara çelikten yapılmış birer kafes konmuştu. Larry kalabalığa baktı. Herkes bakışlarını kaçırdı genç adamdan. Hepsinin de rengi uçuktu. Sanki ölümün yaklaştığını biliyorlarmış gibi.

İki arkadaşı kafeslere doğru gittiler. Larry o sırada, yanda dört arabanın beklemekte olduğunu farketti. Bunlara çekme zincirleri takılmıştı. Ralph durumu kavradı.

Boğuk boğuk, «Bizi parçalayacaklar, Larry,» dedi.

Fare homurdandı. «Haydi. Bin bakalım.»

Larry kamyonun arkasına çıktı.

«Bana gömleğini ver, beyaz köpek.»

Larry istenileni yaptı. Ralph da soyundu. Kalabalıktan mırıltılar yükseldi, sonra bir sessizlik oldu. İki adam da yürüyerek yaptıkları o uzun yolculuk sırasında çok zayıflamışlardı.

«Kafese gir, beyaz köpek.»

Larry geri geri giderek kafese girdi.

Sonra Barry Dorgan emirler yağdırmaya başladı. Oradan oraya gidiyor, hazırlıkları kontrol ediyordu. Yüzünde tiksinti

dolu bir ifade vardı. Dört şoför arabalara binerek motorları çalıştırdılar.

Dorgan, Fare ve üçüncü bir adam Larry'nin kafesine girdiler. Zenci, çekme zincirlerinden birinin ucunu çubukların arasından kafese sokmuştu. Bunun ucundaki kelepçeyi açarak bekledi.

Dorgan, «Ellerini uzat,» dedi.

«Yasa ve düzen ne şahane şey, değil mi, Barry?»

«Kahretsin!» Dorgan, Larry'nin bileklerindeki kelepçeleri çıkardı. Delikanlının bileğine zincire takılı yeni kelepçeler geçirildi. Adamlar geri geri giderek kafesten çıktılar, kapıyı kapattılar. Larry sağa baktı. Ralph'in bileklerine de o zincirli kelepçelerden takılmıştı.

Larry birdenbire, «Bunun kötü bir şey olduğunu hepiniz de biliyorsunuz!» diye bağırdı. Yıllardan beri şarkıcılık ettiği için sesi şaşıla istiyorum! Bizi öldürecekler. Çünkü Randall Flagg bizden korkuyor. Bizden ve geldiğimiz yerdeki diğer insanlardan. Nasıl öldürüldüğümüzü unutmayın! Gelecek sefere bu biçimde ölme sırası size gelebilir. Kafeste bir hayvan gibi aşağılık bir biçimde ölme sırası!»

Kalabalık öfkeyle homurdandı, sonra yine herkes sustu. Flagg otelin önündeki basamaklardan iniyordu. Memnun memnun sırıtmaktaydı. Yaklaşıp iki kamyonun arasında durdu, taraftarlarına doğru döndü. Herkes bakışlarını ondan kaçırdı.

Kara adam usulca, «Lloyd,» dedi. Yardımcısı hasta gibiydi. Rengi iyice uçmuştu.

Flagg'e rulo yapılmış bir kâğıt uzattı.

Kara adam kâğıdı açtı. «Ben, Randall Flagg, Salgının Birinci Yılı diye tanımlanan Otuz Eylül günü bu gerçek belgeyi imzaladım.»

Ralph, «Asıl adın Flagg değil,» diye kükredi. «Neden onlara asıl adını

söylemiyorsun?»

Flagg ona aldırmadı. «Lawson Underwood ve Ralph Brentner adlı bu adamlar gecenin karanlığından yararlanarak, casusluk amacıyla Las Vegas'a gelmişlerdir...»

Larry, «İşte bu çok güzel,» dedi. «O yoldan gündüz geldik. Adamların bizi öğle vakti karayolunda yakaladılar.»

Flagg sabırla onun susmasını bekledi. «Bildiğiniz gibi bu adamların suçortakları, Indian Springs'de helikopterlere sabotaj yapmışlardır. Bu yüzden Carl Hough, Bill Jamieson ve Cliff Benson'un ölümünden sorumludurlar. Bu adamlar uygun biçimde cezalandırılacak, yani parçalanacaklardır. Bu cezaya tanık olmak hepinizin görevidir. Bugün gördüklerinizi hatırlamak ve başkalarına anlatmak da öyle.» Flagg sırtıttı. «Hamile kadınlar bu sahneyi seyretmek zorunda değillerdir.» Kara adam arabalara doğru döndü.

Aynı anda iriyarı bir adam çim alana çıktı. Suratı başındaki aşçı külâhı kadar beyazdı. Kara adam kâğıdı Lloyd'a verdi. Whitney Hogan kamyonlara yaklaşıırken Lloyd'un elleri titredi, kâğıt yırtıldı.

Whitney, «Hey, beni dinleyin!» diye haykırdı. «Bu yapılan doğru değil.»

Kalabalık şaşkın şaşkın mırıldanırken Flagg vahşice bir ifadeyle Whitney'e baktı.

Genç adam bağırdı. «Bizler vaktiyle Amerikalıydık. Amerikalılar böyle davranmazlar. Ben önemli bir insan değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Yalnızca basit bir aşçıydım. Ama Amerikalıların böyle davranmamaları, kovboy çizmeli bir sapığı dinlememeleri gerektiğini biliyorum...»

Kalabalık dehşetle soluğunu tuttu.

Whitney, «Bir sapık,» diye direndi. Terler yüzünden gözyaşları gibi akıyordu.

«Bu iki adamın gözlerinizin önünde parçalanmalarını seyretmek istiyorsunuz, öyle mi? Yeni hayata böyle mi başlayacaksınız? Beni dinleyin. Ömrünüzün sonuna kadar kâbuslardan kurtulamazsınız!»

Kalabalık, «Doğru...» diye mırıldandı.

Whitney, «Bu duruma engel olmalıyız,» dedi. «Bunu biliyorsunuz değil mi?

Düşünmeli...»

«Whitney...» Bu ipek gibi yumuşacık ses bir fısıltıdan farksızdı. «Buraya gel...»

Whitney, «Hayır,» diye fısıldadı.

Kara adam, «Planlarını sezmediğimi mi sanıyorsun?» dedi. «Ben bunları, sen daha düşünmeden anladım. Sürünerek uzaklaşmana da izin verecektim. Ama sonra seni geri getirecektim. Belki bir, belki on yıl sonra. Şimdi artık bütün bunlar geride kaldı. Bana inan, Whitney.»

Whitney son defa sesini yükseltmeyi başardı. «Sen insan değilsin! Sen bir tür... iblissin!»

Flagg sol elinin işaret parmağını Whitney Horgan'ın çenesine doğru uzattı.

Parmağının ucundan mavi bir ateş topu fırladı. Whitney haykırdı ama yerinden kıımılayamadı. Mavi alev önce çenesini yaktı, sonra bütün yüzünü dolaştı. Genç adam sendeledi, sonunda yüzüstü yere devrildi.

Flagg gök gürültüsü gibi bir sesle kalabalığa meydan okudu. «İçinizde verdiğim cezayı beğenmeyen biri daha var mı? Eğer varsa şimdi konuşsun.»

Bu sözleri derin bir sessizlik izledi.

Flagg memnun olmuştu. «O halde...»

Birdenbire kalabalıktakiler başlarını çevirdiler ve çoğu şaşkınlıkla bağırdılar.

Larry elektrikli bir motorun homurtusunu duydu. Kalabalık, «Çöp...» diye mırıldanıyordu. «Çöp... Çöp Tenekesi!»

Biri sanki kara adamın meydan okumasına karşılık vermek istiyormuş gibi kalabalığın arasından geçti.

Flagg'in kalbi dehşetle doldu. Bu bilinmeyen ve beklenmeyen şeyin uyandırdığı dehşetti. Kara adam Whitney'in son anda bir budalalık edeceğini bile önceden tahmin etmişti. Bundan başka da her şeyi görmüştü o. Biri tiz bir çığlık attı, kalabalık hızla dağılmaya başladı. Herkes bir tarafa kaçıyordu. Flagg olanca sesiyle, «Durun!» diye bağırdı ama onu kimse dinlemedi. Yine bir terslik olmuştu. Yaşlı yargıcın suratı parçalandığı, Dayna'nın camla boğazını kestiği, Nadine... aşağıya uçtuğu zaman olduğu gibi.

insanlar dehşetle kaçıyorlardı, çünkü Çöp Tenekesinin getirdiği şeyi görmüşlerdi. Çim alan boşalırken Flagg de gördü. Larry, Ralph ve elinde kâğıdın yarısıyla donmuş gibi duran Lloyd Henreid de gördüler.

«Çöp Tenekesi» diye tanınan Donald Merwin Elbert uzun, kirli bir elektrikli arabanın direksiyonundaydı. Araba sarsılırken adam da kukla gibi sallanıyordu.

Çöp Tenekesinin radyasyon hastalığı son aşamasına girmişti. Saçları dökülmüş, kollarındaki yaralardan irin akıyordu. Çıban içindeki suratı kıpkırmızıydı.

Çölde rengi uçmuş tek mavi gözünde müthiş bir zekâ pırıltısı vardı. Dişleri dökülmüştü. Tırnakları da. Göz kapakları yarı erimiş durumdaydı. Sanki o elektrikli arabayla cehennemden çıkıp gelmişti.

Flagg donmuş gibi ona bakıyordu. Sırıtmıyordu artık. Yanakları da kırmızı değildi. Suratı uçuk renkli camdan yapılmış bir maskeye benziyordu.

Çöp Tenekesinin sesi sıska göğsünden heyecanla yükseldi. «Onu getirdim... Sana ateşi getirdim... Lütfen... Çok üzgünüm.»

Lloyd adama doğru bir iki adım attı. «Çöp... Çöp, bebeğim!» Sesi bir karganinkinden farksızdı.

Çöp Tenekesi tek gözünü acıyla oynatarak Lloyd'u bulmaya çalıştı. «Lloyd? Sen misin?»

«Evet, benim.» Lloyd şiddetle sarsılıyordu. «Hey, arabadaki nedir? O...»

Çöp Tenekesi mutlu mutlu, «Bir atom bombası o,» diye açıkladı. «Koskocaman bir atom bombası. Büyük ateş... Hayatım senin.»

Lloyd, «Onu götür, Çöp,» diye fısıldadı. «Tehlikeli o.»

Artık 'soluk adama' dönmüş olan kara adam inledi. «Lloyd, onu aldığı yere geri götürsün...»

Çöp Tenekesinin tek gözünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. «Nerede o?» Sesi yükselip ıstırap dolu bir uluma halini aldı. «Nerede o? Gitmiş! Nerede o? Ona ne yaptınız?»

Lloyd son defa çabaladı. «Çöp Tenekesi, o bombayı götürüp bırakmalısın...»

Ralph birdenbire bir çığlık attı. «Larry! Larry! Tanrının Eli!..» Yüzünde müthiş bir mutluluk vardı. Gözleri ıslıl ıslıl, gökyüzünü işaret ediyordu.

Larry başını kaldırdı. Flagg'in parmağının ucundan fırlattığı mavi ateş küresi iyice büyümüş, koskocaman olmuştu. Havada ağır ağır Çöp Tenekesine doğru gidiyordu. Kıvılcımlar fışkırıyordu içinden. Biçimi de gerçekten bir ele benziyordu.

Kara adam, «Olamaz...» diye inledi.

Larry ona baktı. Ama Flagg artık orada değildi. Biraz önce durduğu yerin hemen önünde korkunç bir şey belirmişti. Şekilsiz, kambur bir yaratık. Kedi gibi koskocaman sarı gözleri vardı. Sonra o şekil de ortadan kayboldu. Flagg'in elbiseleri bir an havada asılı kaldı. Ceket, blucini ve kovboy çizmeleri. Adam hâlâ bunların içindeymiş gibi. Sonra elbiseler yere düştü.

Çatırdayan mavi ateş, Çöp Tenekesinin Nelli Deneme Üssü'nden oraya kadar getirdiği elektrikli sarı arabaya doğru gitti. Taşıttaki bomba onu çekiyordu.

Lloyd Henreid, «Kahretsin!» diye bağırdı. «Hepimiz mahvolduk!»

Larry kendi kendine, «Ah, Tanrım,» dedi. «Sana şükürler olsun! Ben...»

Sessiz bir beyaz ışık bütün dünyayı doldurdu.

inananlar da, inanmayanlar da o kutsal ateşte yandılar.

64

Stu şafak zamanı rahatsız bir uykudan uyandı. Kojak ona sokulup yatmıştı ama Stu yine de titriyordu. Gökyüzü soğuk bir maviydi. Stu' nun vücudu, titremesine rağmen, alev alev de yanıyordu. Ateşi çıkmıştı. Genç adam, «Hastayım...» diye mırıldanarak tekrar daldı.

Stu bir saat sonra irkilerek uyandı. Uykusu arasında dehşet içinde kumluk yere sıkıca tutunmuştu. Bir kâbus mu görüyordu? Herhalde. Yer ellerinin altında hafifçe sarsılıyordu. Deprem? Burada deprem olabilir miydi?

Sonra kulağına boğuk bir gümbürtü geldi. Kulak zarları bir an içeriye doğru çöktü sanki. Stu yukarıdan gelen iniltiyi duyarak başını kaldırdı. Kojak alçak bir tepeye tırmanmış, batıya, Nevada'ya doğru bakıyordu. Stu dehşetle, «Kojak!» diye bağırdı. Köpek ona doğru koştu. Hâlâ inliyordu. Stu köpeği okşarken hayvanın titrediğini farkettiler. Genç adam birdenbire durumu kavradı. «Görmeliyim,» diye mırıldandı. Ağır ağır, sürünerek yamaca tırmanmaya başladı.

«Tanrım, alev alev yanıyorum. Ateşim yine çıktı sanırım.»
O sırada gözü yanından ayrılmayan Kojak'a ilişti. Hayvan dilini çıkarmış, kesik kesik soluyordu. Onun da sıcaktan rahatsız olduğu anlaşıyordu. «Demek ki ateşim çıkmamış.»

Stu sonunda bitkin halde tepeye erişmeyi başardı. Ağır ağır doğrulup oturdu.

Kojak inliyor, yüzünü yalıyordu. Genç adam batıya doğru baktı. Uzun bir süre.

Dalga dalga yayılan sıcaklığın bile farkında değildi artık.

Stu sonunda titrek, hafif bir sesle, «Ah, Tanrım...» dedi. «Şuna bak, Kojak.

Tanrım, her şey sona erdi!»

Ufukta mantar biçimi bir bulut belirmişti. Sanki güneş o gün erken batmaya karar vermiş gibi, turuncumsu kırmızı renkteydi. «Las Vegas' takilerin hepsi de öldü.

Biri bir hata yaptı ve nükleer bir silah patladı... Buluta bakılırsa dev bir şeydi. Glen, Larry ve Ralph... Belki onlar daha Las Vegas'a varamamışlardı ama... herhalde kavrulup gittiler... Rüzgâr şimdi bu bulutu ne tarafa doğru sürükleyecek?.. Ama artık bu da önemli mi? Üzerimde bulmaları için Fran'e mektup yazacağım. Las Vegas'ta-kilerin buharlaştıklarını öğrenmeliler. Ama şimdi yazamam... Çok yorgunum... Sevinemiyorum bile...» Stu yere uzandı. Uykuya dalmadan önceki düşüncesi, «Kaç megatondur bu?» demek

oldu. Ama bunu kimse bilemeyecekti. Hatta bilmeyi bile istemeyecekti...

Stu saat altıdan sonra uyandı. Mantar biçimi bulut kaybolmuştu. Ama batıda gökyüzü kıpkırmızıydı.

Stu, Kojak'ın getirdiği tavşanı kızarttı yine. Köpeğe avın yarısını verdi. Ama kendisi ancak birkaç lokma yiyebildi. Titremeye başlamıştı. Battaniyeleri de aşağıda kalmıştı.

Güneş battı. Kojak bir süre sonra Stu'nun battaniyelerinden birini sürükleyerek getirdi. Genç adam köpeğe bitkince sarıldı. «Sen harika bir yaratıksın, Kojak. Bunu biliyor muydun?»

Kojak kuyruğunu salladı. Stu battaniyeye sarındı, köpek de onun yanına uzandı.

Kısa bir süre sonra ikisi de uykuya daldılar. Ama Stu sayıklayarak çırpındı durdu.

Stu ertesi sabah uyandığı zaman ateşi daha da yükselmiş, çenesinin altındaki bezler iyice şişmişti. Gözleri kızgın bilyeler gibiydi. «Ben ölüyorum... Bu kesin...» Genç adam bir kağıda gerekenleri zorlukla yazdı, sonra tekrar daldı gitti. Uyandığı zaman hava kararmaya başlamıştı. Kojak yanında bekliyordu.

Stu köpeğe, «Ben öldüğüm zaman Boulder'a dönmeni istiyorum,» dedi. «Gidip Fran'i bul. Frannie'yi. Mektubu tasmana takacağım. Anladın mı, oğlum?»

Kojak kuşkuyla kuyruğunu salladı.

Stu sabaha karşı uyanıp tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Kulakları uğulduyordu.

Bir ses uyandırmıştı onu. Kayan taş ve çakılların sesi... Herhalde Kojak dolaşmaya çıkmıştı. Hayır! Köpek yanındaydı. Hayvan ayağa kalkmış, usul usul ilerliyordu. Birdenbire yanda kara bir silüet belirdi.

Stu, «Kara adam geldi,» diye düşünerek zorlukla doğrulup oturdu. «Las Vegas'taydı ama kaçmayı başarmış demek.»

Kojak homurdanarak gölgeye doğru gitti.

Biri şaşkın şaşkın, «Hey,» dedi. «Kojak, sen değil misin?»

Köpek birdenbire neşeyle havlayarak ileri atıldı.

Stu dehşetle, boğuk boğuk haykırdı. «Hayır! Bu bir hile! Kojak...»

Ama köpek sevinçle sıçrayıp duruyordu.

Stu dudaklarını yalayarak dövüşmeye hazırlandı. Bir, belki de iki yumruk atabileceğini düşünüyordu. Sonra, «Kim var orada?» diye seslendi.

«Tom Cullen! Evet, efendim. Evet, Tom Cullen! Sen kimsin?»

Genç adam, «Stu,» dedi. Sanki sesi çok uzaklardan geliyordu. «Merhaba, Tom. Seni görmek harika...» Sonra

kendinden geti.

Stu 2 Ekim sabahı saat onda kendine geldi. Ama tabii o da, Tom da tarihi bilmiyorlardı. Tom büyük bir ateş yakmış, Stu'yu da kendi uyku tulumuna yerleştirmişti. Şimdi ateşte bir tavşan kızartıyordu. Kojak ise yerde, ikisinin arasında, memnun memnun yatmaktaydı.

Stu, «Tom...» demeyi başardı.

Sarışın adam ona yaklaştı. Sakal bırakmıştı, mavi gözleri sevinle parlıyordu.

«Stu Redman! Uyandın! İşte buna ok sevindim!»

«Tom... ok susadım.»

«Ah, suyumuz var. Her türlü.sü.» Tom genç adama plastik bir şişe uzattı. Stu suyu kana kana içti, sonra da kusmaya başladı.

Tom, «Ağır ağır,» dedi. «Öyle gerekiyor. Seni bulduğum için öyle seviniyorum ki!

Bacağını kırdın sanırım.»

«Evet. Haftalarca önce. Ama ayrıca ok hastayım, Tom. Ateşim var. Beni dinle.»

«Tamam. Tom dinliyor.» Sarışın adam Stu'ya doğru eğildi. Stu, «Eskisinden d^ha zeki olmuş,» diye düşündü. «Bu mümkün mü?»

Sonra, «Ateşi düşürmemiz gerekiyor,» dedi. Bana aspirin gerek. Yola in, Tom.

Gördüğün arabaların torpido gözlerine bak. İlk yardım çantalarına da. Aspirin bulursan getir. Ayrıca çadır da...»

«Tamam.» Tom ayağa kalktı. «Aspirin ve çadır.»

Stu kendine geldiği zaman karanlık basıyordu. Tom geri dönmüştü. Sarışın adam yalnız aspirin değil, yiyecek ve iki kişilik bir uyku tulumu da getirmişti. Ama çadır bulamamıştı. Tom, Stu'ya zorlukla aspirin içirebildi.

Sonra da, «Stu...» dedi. «Şey, Nick...»

Genç adam Tom'un ıstırap dolu, çocuksu suratına baktı. «O öldü... Suikaste kurban gitti. Çok üzgünüm.»

Tom dönüp ateşi canlandırdı. Yaşlar yanaklarından akıyordu. «Bunu biliyordum...

Nick'i rüyamda gördüm. O bana açıkladı. Nick'i o kötü adam öldürdü. Ama Tanrı o kötü adamın cezasını verdi. Tanrı gökyüzünden elini uzattı. Nick'e ve zavallı yargıca yaptıkları için onu cezalandırdı.»

«Yargıç hakkında ne biliyorsun, Tom?»

«Öldü o! Oregon'da. Yargıcı vurdular.»

Stu bitkinlikle başını salladı. «Ya Dayna?»

«Tom onu bir kere gördü. Dayna onu tanıdı sanırım... Ama Tom kadınla bir daha karşılaşmadı.»

«Tom, beni dinle.» Sarışın adam Stu'nun büyük uyku tulumunun yanına çömeldi.

Aradan birkaç gün geçmişti. Stu'nun durumu gitgide kötüye gidiyordu. «Açıkta yatmamalıyım. Bir eve girmeliyim, Tom. Yoksa öleceğim. Bugün gitmeliyiz. En yakındaki kent Green River. Orası doksan kilometre ötede. Arabaya binmemiz gerekiyor.»

«Tom Cullen araba kullanamaz, Stu. imkânsız.»

«Evet, biliyorum. Bunu ben yapmaya çalışacağım. Zor olacak. Hem çok hastayım.

Hem de bacağımı kırdım. Ama ne yapalım? Uygun bir araba buluncaya kadar beni taşımak zorunda kalacaksın.»

«Pekâlâ, Stu. Araba bulunca, Boulder'a döneriz. Tom oraya dönmeyi çok istiyor.

Ya sen?»

«Ben de her şeyden çok bunu istiyorum, Tom.»

Stu için kâbustan farksız olan bir yolculuktan sonra Green River'a varabildiler.

Genç adam ateşler içindeydi. Zaman zaman kendinden geçecek gibi oluyordu.

Stu arabayı bir otelin önünde durdurarak, «içeri girelim...» diye mırıldandı.

«Geceyi burada geçirmeliyiz, Nick. Bitkinim.»

«Ben Tom'um, Stu. Tom Cullen. Ah, evet.»

«Evet, evet. Tom. Beni içeri taşıy mısın?»

«Tabii. Arabayı çok iyi kullandın.»

Stu, «Bir bira daha içerim,» dedi. «Sigaran var mı? Canım sigara istiyor.»

Direksiyona kapanıp kaldı.

65

Tom çevresine bakmıyordu. Bir eczanedeydiler. Nick tezgâhın arkasında duruyor ve Tom'un önüne sırayla ilaç şişelerini koyuyordu. «Bu penisilin. Zatürree için çok iyi bir ilaç. Stu zatürree olmuş. Bu ampi-silin de çok etkili. Stu bol bol meyva suyu içmeli. Ona bu C vitaminlerinden de ver...»

Tom, «Ben bütün bunları hatırlayamam ki!» diye inliyordu.

«Korkarım hatırlaman gerekecek. Başka çare yok.»

Tom, Nick'in rüyasında söylediklerini olduğu gibi uyguladı.

Stu tam on beş gün zatürreeyle boğuştu. Zaman zaman durumu kötüleşiyordu.

Sonunda 13 Ekimde gözlerini açarak şaşkın şaşkın çevresine bakındı. «Tom...» diye fısıldadı. «Yaşıyorum...»

Tom neşeyle bağırdı. «Evet! Ah, evet!»

«Çok acıktım, Tom, Bana çorba yapabilir misin?»

Genç adam ayın on sekizinde kendini toplamaya başladı. Yirmi Ekimde de ilk kez dışarı çıktı.

Tom, «Boulder'a ne zaman döneceğiz?» diye sordu.

«Bilmiyorum, Tom. Herhalde Grand Junction'a varabiliriz. Ama ondan sonra?

Dağlara kar yağdı bile. Bir süre yola çıkamayız. Buna cesaret edemem. İyice kendime gelmeliyim.»

«Kendine ne zaman gelebilirsin, Stu?»

«Bilmiyorum, Tom. Bekleyip göreceğiz.»

Grand Junction'a ancak 2 Kasımda varabildiler. Kar yağmaya başlamıştı. Stu, Tom'a, «İyi bir yer seç,» dedi. «Burada bir süre kalabiliriz.»

Sarışın adam parmağıyla büyük bir oteli işaret etti. «Orada kalalım... Stu, kar yolları kapayacak, değil mi?»

Stu, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Boulder'a nasıl gideceğiz?»

Stu, «Baharı bekleyeceğiz,» dedi ama o kadar sabredebileceklerini de sanmıyordu.

Stu otel odasında uyandı, doğrulup oturdu. Yine aynı rüyayı görmüştü.

Frannie'yle ilgiliydi. Genç kadın ıstırapla kıvranıyordu. Çocuğunu dünyaya getirmek üzereydi. Ama bir terslik vardı. George Richardson telaşla çabalıyor, Laurie ona yardım ediyordu.

«Fazla kan kaybediyor...»

Stu bir sigara yakarak, «Hemen Boulder'a hareket etmeliyiz,» diye düşündü.

Yirmi yedi Aralıkta Stu, Tom ve Kojak, Loveland geçidinde kamp kurdular. Hava çok soğuktu. Şiddetli bir rüzgâr esiyordu.

Sabaha karşı Kojak'ın havlamasıyla uyandılar. Kampın çevresini kurtlar sarmıştı.

Stu altı el ateş ederek hayvanları kaçırdı.

Tom, «Kurtlar hâlâ o adamın,» dedi. «Her zaman da öyle olacak.»

«Tom... o öldü mü? Bunu biliyor musun?»

Tom, «O hiçbir zaman ölmeyecek,» diye mırıldandı. «Kurtların içinde o.

Kargaların. Çıngıraklı yılanın. Gece baykuşun gölgesinde, öğle zamanı akrebin. O da yarasalarla beraber başaşağı uyuyor. Onlar gibi kör.»

Stu buz gibi kesildi. «Geri dönecek mi?»

«Tom uyuyacak. Fili görmek istiyor.» Sarışın adamın gözleri kapandı.

«Tom? Boulder'ı görebiliyor musun?»

«Evet. Onlar bekliyor. Haber bekliyorlar. Baharı bekliyorlar. Boul-der'da her şey sakın.»

«Frannie'yi de görebiliyor musun?»

Tom'un yüzünde mutlu bir ifade belirdi. «Frannie, evet. Onun bebeği olacak sanırım. Lucy Swann'ın yanında kalıyor. Lucy'nin de bebeği olacak. Ama Frannie'ninki daha önce doğacak. Ama...» Yüzündeki neşeli ifade kayboldu.

«Ama ne, Tom?»

«Bebek...»

«Ne olmuş, bebeğe?»

Tom gözlerini açarak çevresine şaşkın şaşkın baktı. «Kurtlara ateş ediyorduk.

Uykuya mı daldım, Stu?»

Stu zorla gülümsedi. «Evet, biraz daldın.» Genç adam haykırmak istedi. «Fran'e ne olacak? Bebeğe? Biz Boulder'a varamadan Tom'un gördükleri gerçekleşecek!»

Gece saat sekizde kar hemen hemen tipiye dönüşmüştü. Tom iki defa düştü. Sonra da Stu. Üstelik kırılan bacağının üzerine. İnlememek için kendini zor tuttu.

Yirmi dakika kadar sonra karanlıkların arasından genç ve titrek bir ses yükseldi. «K-Kim v-var o-orada?»

Kojak hırlamaya başladı. Tom hafifçe bağırdı. Stu rüzgârın uğultusu arasında bir çıtırtı duydu. Biri tüfeğinin emniyetini açmıştı. Genç adam, «Nöbetçi koymuşlar,» diye düşündü. «Bu kadar yolu aştıktan sonra nöbetçi tarafından vurulmamız çok komik olur.» Sonra karanlıkta, «Stu Redman!» diye seslendi. «Ben Stu Redman'ım. Tom Cullen de yanımda. Tanrı aşkına bizi vurmayın!»

Nöbetçi, «Stu Redman mı?» dedi. Sesi genç adama hiç yabancı gelmedi. «Stu'nun apartmandaki odasında, duvarda bir resim vardı. Nedir o?»

Stu telaşla hatırlamaya çalıştı. «Kızılderili resmi!»

Nöbetçi sevinçle bağırdı. «Stu!» Yerinden fırlayarak onlara doğru koşmaya başladı. Billy Gehringer adlı gençti bu. «Stu! Tom! Ve Kojak! Glen Bateman'la Larry nerede? Ya Ralph?»

Stu ağır ağır başını salladı. «Bilmiyorum. Bir yere girelim, Billy. Soğuktan donduk.»

«Tabii. Supermarket biraz ilerde. Norm Kellogg'a haber vereceğim. Harry Dumberton'la Dick Ellis'e de! Bütün kenti uyandıracağım!»

Delikanlı döneceği sırada Stu onu omuzlarından yakaladı. «Billy... Fran'in bebeği dünyaya geldi mi?»

Billy hareketsiz kalarak, «Tanrım,» diye fısıldadı. «Bunu unutmuştum. George Richardson sana durumu açıklar. Ya da yeni doktorumuz Dan Lathrop...»

Tom sordu. «Ne oldu? Fran hasta mı?»

Stu, «Billy, konuş lütfen,» dedi.

Billy, «Fran iyi,» diye cevap verdi. «Hastaneye onu görmeye gittik. Çiçek götürdük. Frannie hâlâ hastanede çünkü Roma tarzı...»

«Frannie'ye sezaryen yapıldığını mı söylemek istiyorsun?»

«Evet. Çünkü bebek ters gelmiş. Ama her şey yolunda gitmiş. Biz Frannie'yi doğumdan üç gün sonra görmeye gittik. Yedi Ocakta. İki gün önce yani. Ona güller götürdük. Biraz neşelendirmek istedik çünkü...»

Stu ifadesiz bir sesle, «Bebek öldü mü?» diye sordu.

Billy, «Hayır,» dedi. Sonra da istemeye istemeye ekledi. «Henüz ölmedi. Gribe yakalandı... Kaptan Trips'e. Herkes artık sonumuzun geldiğini söylüyor. Bebek önce çok iyiydi. Bölgede herkes sevinçten içip sarhoş oldu. Sonra... çocuk

ayın altısında grip oldu.» Billy'nin sesi boğuklaştı. «Ah, Tanrım... Seni böyle bir haberle mi karşılayacaktık? Çok üzgünüm, Stu.»

Genç adam Billy'yi çekip biraz kendine yaklaştırdı. «Anlat.»

Delikanlı, «Önce herkes bebeğin hafif bir soğuk algınlığı olduğunu düşündü,»

dedi. «Ya da bronşit olduğunu... Ama doktorlar yeni doğan bebeklerde böyle şeyler görülmediğini söylediler... George da, Dan da süper-grip vakası çok görmüşler...»

Stu delikanlının cümlesini tamamladı. «Onun için bir hata yapmaları da imkânsız.»

Billy, «Evet,» diye fısıldadı. «Öyle.»

«Kahretsin.» Stu döndü, topallaya topallaya yürümeye başladı.

«Stu, nereye gidiyorsun?»

Genç adam, «Hastaneye,» dedi. «Kadınımı görmeye.»

Fran yatakta yatıyordu. Başucundaki lambayı söndürmemişti. Örtünün üzerinde Agatha Christie'nin bir romanı duruyordu. Genç kadın uyanıktı ama yavaş yavaş dalıyordu.

Marcy yarım saat önce gelip ona bakmıştı. Fran ona, «Peter öldü mü?» diye sormuştu. Ama o sırada aklı iyice karışmıştı. Babası Peter' den mi söz ediyordu?

Yoksa bebek Peter'den mi?

Marcy, «Hişş...» demişti. «Bebek çok iyi.» Ama Frannie, Marcy'nin gözlerinde gerçeği görmüştü. Jess Rider'la yarattıkları bebek bir yerde, dört cam duvarın gerisinde son nefesini veriyordu. Belki Lucy'nin bebeği daha şanslı olacaktı.

Çünkü çocuğun hem annesinin, hem de babasının Kaptan Trips'e karşı bağışıklıkları vardı. Özgür Bölgedekiler Peter'i defterden silmişlerdi artık.

Şimdi bütün umutlarını geçen yıl Temmuzun birinden sonra hamile kalmış olan Lucy'ye bağlamışlardı. Bu zalim, ama anlaşılır bir davranıştı.

Fran dalmaya başladı. Annesinin oturma odasını düşündü. Sonra Stu'nun gözlerini, bebeğini ilk gördüğü anı. Peter Goldsmith-Redman'i ilk gördüğü o anı. Genç kadına Stu şimdi yanındaymış gibi geldi.

«Fran?»

Hiçbir şey umdukları gibi olmamıştı. Bütün umutları boşa çıkmıştı. Sahte şeylerdi bunlar.

«Hey, Frannie!»

Genç kadın rüyasında Stu'nun dönmüş olduğunu görüyordu. Odanın kapısında duruyordu. Arkasında koskocaman bir kürk vardı. Ah, işte bu da bir yalandı.

Fran'in rüyasında Stu sakal bırakmıştı. Çok komikti bu.

Fran, Tom Cullen'in de Stu'nun arkasında durduğunu gördüğü zaman kendi kendine,

«Yoksa bu rüya değil mi?» diye sordu. Ve... Kojak da Stu'nun ayağının dibinde oturuyordu.

Fran elini kaldırarak yanağını iyice çimdikledi. Hiçbir şey değişmedi. Yalnızca sol gözü sulandı.

Genç kadın, «Stu?» diye fısıldadı. «Ah, Tanrım... Stu, sen misin?»

Stu'nun yüzü güneşten iyice yanmıştı. Bir tek gözlerinin çevresi beyaz kalmıştı.

Belki de güneş gözlüğü taktığı için. İnsan rüyasında böyle ayrıntıları farketmezdi.

Fran kendini tekrar çimdikledi.

Stu odaya girdi. «Benim, ben.» Çok kötü topallıyordu.

«Gerçeksen yanıma gel!» Stu yaklaşıp Fran'e sarıldı.

George Richardson'la Dan Lathrop içeri girdikleri sırada Stan, Fran'in karyolasının yanına çektiği koltukta oturuyordu. Genç kadın doktorları görünce hemen Stu'nun elini yakalayarak iyice sıktı. Yüz hatları gerilmişti. Stu bir an onun yaşlandığı zaman nasıl olacağını görür gibi oldu. Fran o anda Abigail Anaya benzemişti.

George, «Stu,» dedi. «Döndüğünü duydum. Bir mucize bu! Sana ne kadar sevindiğimi anlatamam. Hepimiz de çok sevindik.» Genç adamın elini sıktı. Sonra da onu Dan Lathrop'la tanıştırdı.

Dan, «Las Vegas'ta bir patlama olduğunu duymuştuk,» diye açıkladı. «Sen olayı

gözlerinle gördün mü gerçekten?»

«Evet.»

George başını salladı, sonra da Fran'e döndü. «Nasılsın?»

«İyiyim. Erkeğim döndüğü için seviniyorum. Ama., ya bebek?»

Lathrop, «Aslında biz de bunun için geldik buraya,» dedi.

Fran, «Öldü mü?» diye fısıldadı.

George'la Dan birbirlerine baktılar. «Frannie, beni dikkatle dinlemeni ve sözlerimi yanlış anlamamanı istiyorum...»

Fran sinir krizi geirmek zereydi ama kendini tutuyordu. «Bebeđim ldyse bunu aık aık syleyin!»

Stu, «Fran...» dedi.

Dan Lathrop usulca glmsedi. «Peter iyileřmeye bařladı.»

Derin bir sessizlik oldu. Saları yastıđın zerine yayılmıř olan Fran'in oval yz bembeyaz kesildi. Gen kadın Dan'a, sanki adam birdenbire samalamaya bařlamıř gibi baktı. Biri, ya Laurie Constable ya da Marcy Spruce, kapıdan baktı. Sonra da uzaklařtı. Stu bu anı hibir zaman unutmayacaktı.

Fran sonunda, «Ne?» diye fısıldayabildi.

George, «Fazla umutlanmamalısın,» dedi. «Ama...»

«Onun... iyileřmeye bařladıđını syledin.» Fran iyice sersemlemiř-ti. O ana kadar bebeđinin lmesi ihtimalini ne dereceye kadar kabullendiđini iyice anlayamamıřtı.

George, «Salgın sırasında Dan da, ben de binlerce vaka grdk, Fran,» dedi.

«Farkındaysan Tedavi ettik,' demedim. nk ikimiz de bir tek hastanın durumunu bile deđiřtirmeyi bařaramadık. Bu szlerim dođru mu, Dan?»

«Evet.»

Fran kařlarını kaldırdı. «Tanrı ařkına, konuya girer misin?»

George, «Buna çalışıyorum,» diye mırıldandı. «Ama dikkatli konuşmak zorundayım.

Sözünü ettiğimiz oğlunun hayatı. Beni zorlamayı istemiyorum. Düşüncelerimi anlamaya çalışmalısın. Artık Kaptan Trips'in değişken bir antijen gribi olduğunu sanıyoruz. Her tür gribin... eski griplerin... farklı bir antijeni vardır. İşte bu yüzden eskiden grip aşılara rağmen bu hastalık iki üç yılda bir tekrarlardı. A tipi bir grip salgını çıkardı. Hong-Kong gribi salgını örneğin.

Sen bunun aşısını bulurdun. İki yıl sonra B tipi grip görülürdü. Başka tür bir aşı yaptırtmazsan bu gribe yakalanırdın.»

Dan söze karıştı. «Ama sonunda iyi olurdun. Çünkü vücudun sonunda kendi antikorlarını üretti. Vücut griple başa çıkabilmek için değişiklik yapardı.

Ama Kaptan Trips'te vücut tam kendini korumaya hazırlanırken gribin kendisi değişiyordu. Hastalık vücut bitkin düşünceye kadar şekilden sekile giriyordu.

Sonunda ölüyordu insan.»

Stu, «O halde biz bu hastalığa neden yakalanmadık?» diye sordu.

George, «Bunu bilmiyoruz,» dedi. «Bütün bildiğimiz, bağışıklıkları olanların hastalanmadığı. Hastalığı attıkları. Gribe hiçbir zaman yakalanmadıkları.

Böylece tekrar Peter'e gelmiş oluyoruz. Dan?»

«Evet. Kaptan Trips'in anahtarı şu. Hastalar hemen hemen iyileşir gibi oluyorlardı. Ama gripten hiçbir zaman kurtulamıyorlardı. Peter doğduktan kırk sekiz saat sonra hastalandı. Kaptan Trips'e yakalanmış olduğu kesindi. Klasik belirtiler görüldü. Ama gribin son evresinde çenenin altında görülen o morluklar belirmedi. Ayrıca iyi olduğu süreler de gitgide uzamaya başladı.»

Fran şaşırmişti. «Anlayamıyorum. Ne...»

George açıkladı. «Grip her biçim değiştirişinde, Peter de ona ayak uyduruyor. O da değişiyor. Tabii durumu yine kötüleşebilir ama... galiba Peter hastalığı yıprandırıyor.»

Çok derin bir sessizlik oldu.

Dan, «Bağışıklığının yarısını çocuğuna vermişsin, Fran,» dedi. «Ama şimdi Peter'de hastalığı yenme yeteneğinin de olduğunu sanıyoruz. Bayan Wentworth'un ikizlerinin de aynı şansı vardı sanırım. Ama onların durumları daha farklıydı.

Belki de çocuklar süper-gripten değil, bu hastalığın neden olduğu bazı komplikasyonlar yüzünden öldüler. Bu pek hafif bir fark. Ama önemli olabilir.»

Stu, «Bağışıklığı olmayan erkeklerden hamile kalan diğer kadınlar?» diye sordu.

George, «Onlar da çocuklarının aynı acı verici savaşa girdiğini görecekler,» dedi. «Bebeklerden bazıları ölecek

sanırım. Bir ara Peter'i de kaybedeceğimizi düşündüm. Belki aynı şey yine de olacak. Ama artık sanmıyorum. Kısa bir süre sonra Özgür Bölgedeki... bütün dünyadaki ceninler aynı durumda olacaklar. Yani bağışıklığı olan anne ve babalardan dünyaya gelecekler. O zaman her şey yoluna girecek. O arada Peter'e çok dikkat edeceğiz.»

Dan ekledi. «Yalnız biz değil. Bir bakıma Peter şimdi bütün Özgür Bölgenin çocuğu.»

Fran, «Onun yaşamasını istiyorum,» diye fısıldadı. «Çünkü o benim. Ben Peter'i seviyorum.» Stu'ya baktı. «Peter benim eski dünyamızla olan tek bağı. O benden çok Jess'e benziyor. Buna da seviniyorum. Bence doğrusu bu. Beni anlıyor musun, Stu?»

Genç adam başını salladı. Sonra da aklına garip bir şey geldi. «Şimdi Hap, Norm Bruett ve Vic Palfrey'le oturup bira içmeyi isterdim,» diye düşündü. «Vicky'nin o pis kokulu sigaralarından birini sarışını seyretmeyi. Beni her zaman, 'Sessiz Stu' diye çağırırlardı. 'Bu çocuk hiç ağzını açmaz,' derlerdi. Ama şimdi kulakları çınlayıncaya kadar konusurdum. Bütün gün ve bütün gece konusurdum.» Fran'in elini tuttu. Yaşlar gözlerini yakıyordu.

George ayağa kalktı. «Diğer hastalara bakmamız gerekiyor. Ama Peter'le yakından ilgileneceğiz, Fran.»

«Ona ne zaman süt vereceğim?»

«Bir hafta sonra.»

«Ama bu çok uzun bir süre!»

«Hepimiz için de öyle, Fran. Bölgede altmış bir hamile kadın var. Dokuzu süper-gripten önce hamile kalmış. Bu onlar için uzun bir bekleyiş olacak.» Dan, Stu'nun elini sıkarak çabucak dışarı çıktı.

George da genç adamın elini sıkarken, «Yarın en geç akşam üzerine kadar bana gel,» dedi.

«Neden?»

«Bacağın kırılmış. Yanlış kaynamış. Onu fazla zorlamışsın. Yarın mutlaka gel.»

Fran, «Tabii gelecek,» dedi.

Stu, «Evet, geleceğim,» diyerek güldü. «Patron öyle söyledi.»

«Geri dönmüş olmana seviniyorum.» George'un sormak istediği binlerce soru vardı.

Ama başını sallayarak dışarı çıktı.

Stu, Fran'e dönünce genç kadının ağladığını gördü. «Hayatım, yapma...»

Genç kadın gözyaşları içinde ona baktı. «Çok kimse öldü... Harold, Nick, Susan... Sonra... ya Larry? Glen ve Ralph? Onlara ne oldu?»

«Bilmiyorum.»

«Lucy ne diyecek? Bir saat sonra buraya geliyor. Lucy her gün gelir. Altı aylık da hamile. Stu, o sana sorduğu zaman...»

Genç adam kendi kendine konuşuyormuş gibi, «Onlar Las Vegas'ta öldüler,» diye mırıldandı. «Ben öyle sanıyorum. Kalbim bana böyle söylüyor.»

Fran yalvardı. «Sakin Lucy'e böyle söyleme. Yoksa mahvolur.»

«Galiba onlar kurbandılar... Bomba burada değil orada patladı. Biz bir süre güvende olacağız. Kısa bir süre.»

«Flagg gitti mi? Gerçekten gitti mi?»

«Bilmiyorum. Bence... her zaman tetikte olmamız gerekecek. İlerde biri Kaptan Trips gibi şeylerin yapıldığı yeri bulup yıkmalı. Orada dua etmeli. Hepimiz için.»

Stu gece yarısına doğru Fran'i tekerlekli sandalyeyle çocuk bölümüne götürdü.

Büyük bir camın önünde durarak pembeli mavili odaya baktılar. Buradaki beşiklerden yalnızca biri doluydu. Ön sıradaki bir tanesi.

Stu büyülenmiş gibi baktı. Beşiğin ayakucundaki kartta «Golts-mith-Redman.

Peter,» yazılıydı.

Peter ağlıyordu. Küçük ellerini yumruk yapmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı. Saçları simsiyah, gözleri masmaviydi. Sanki Stu'nun gözlerinin içine bakıyordu. Bütün dertlerinden genç adamı sorumlu tutuyormuş gibi.

Frannie de ağlamaya başladı.

«Ne oldu, Fran?»

Genç kadın, «Bütün bu boş beşikler,» dedi hıçkırarak, «Bu kötü bir şey. Peter orada yapayalnız. Tanrım!»

Stu kolunu Fran'in omzuna attı. «Uzun zaman yalnız kalmayacak. Bütün o beşikler dolacak.» Gerçekten de ilerde öyle olacaktı. Genç adam ekledi. «Peter'in iyileşeceği de kesin.» Fran'in yanında diz çökerken can acısıyla yüzünü buruşturdu, ona beceriksizce sarıldı, ikisi de Peter'e şaşkın şaşkın baktılar.

Sanki o yeryüzünde dünyaya gelen ilk bebekmiş gibi. Peter bir süre sonra uykuya daldı. Küçük ellerini göğsünün üzerinde birbirine kavuşturmuştu.

Stu'yla Fran, «Bir bebek...» diye düşündüler. «Nasıl oldu da dünyaya gelebildi?»

SON